

Debreceni Református Hittudományi Egyetem

Újszövetségi Tanszék

A JERUZSÁLEMI SZERETETKÖZÖSSÉG

Doktori értekezés

Készítette

Pótor János
református lelkipásztor

Témavezető

Prof. Dr. Peres Imre
tanszékvezető egyetemi tanár

Ór – Debrecen
2019

1. BEVEZETÉS.....	8
1.1. A kutatás mai állása.....	8
1.1.1. Külföldi teológusok.....	9
1.1.2. Magyar teológusok.....	12
1.1.3. Összegzés	14
1.2. A szeretetközösség, mint új jelenség a zsidó társadalomban	14
Exkurzus: Hasonló nem zsidó vagyón- és érdekközösségek	14
1.2.1. Hasonló zsidó vagyón- és érdekközösségek	18
1.2.1.1. Qumrán	19
1.2.1.2. A Damaszkuszi Irat (CD)	23
1.2.1.3. Esszénusok	23
1.2.1.4. Therapeuták	25
1.2.2. A jeruzsálemi szeretetközösség újszerűsége	25
1.2.3. Milyen önszervezési mintát követnek?	26
1.3. Az ApCsel szövegbázisa a szeretetközösség életének kutatásához.....	28
1.3.1. Szövegek és jellegük rövid jellemzése.....	28
1.3.2. Lukács szándéka és tendenciái.....	32
1.3.2.1. Az Apostolok cselekedetei jelentősége	32
1.3.2.2. A könyv szerzője	33
Exkurzus: a Gal 2 és az ApCsel 15 kapcsolata.....	37
1.3.2.3. Keletkezési idő	38
1.3.2.4. Lukács célja az ApCsel megírásával	40
1.3.2.5. A földi javakhoz való viszonyuk kérdése Lukács szerint.....	41
1.3.3. Lukács forrásai.....	42
1.4. Kérdések a kutatás tárgyában	47
2. A SZERETETKÖZÖSSÉG LÉTREJÖVETELE	48
2.1. Teológiai szempontok	48
2.1.1. A kibővített tanítványi kör (ApCsel 1,12–14).....	49
2.1.2. A százhusz főnyi sokaság (ApCsel 1,15–26).....	51
2.1.3. A Szentlélek kitöltetése (ApCsel 2,1–13)	52
2.1.4. Beszéd az Apostolok cselekedeteiben.....	53
2.1.5. Péter pünkösdi prédikációja – Ószövetségi prófécia beteljesedése.....	54
2.1.6. Péteri kritika a Messiás elutasítása miatt.....	56
2.1.7. Bűnbánat, megtérés, megtisztulás, megújulás.....	56
2.1.8. Felzárkózás a megölt, de feltámadott Messiás kiválasztottaihoz	57
2.1.9. Új nép létrejöttének a reménye	58

2.1.10.	Apokaliptikus remény	58
2.2.	Szociális szempontok	59
2.2.1.	Szegénység az Ószövetségben és a rabbinus irodalomban	59
2.2.2.	Jézus igehirdetésének szociális vonásai	62
2.2.3.	Általános anyagi szegénység Jeruzsálemben és az egész országban	64
2.2.4.	Sok elhagyatott özvegy, árva, beteg, koldus, nélkülöző	66
2.2.5.	Munkanélküliség, egészségügyi ellátás nélkül, rossz tisztálkodás.....	68
2.3.	Jogi-társadalmi szempontok	68
2.3.1.	A hellenizmus hatása az őskeresztyénekre.....	69
2.3.2.	Társadalmilag kiszolgáltatottak, védtelenek a jogszolgáltatásban	70
2.3.3.	Egyenlőtlenség az emberi jogokban (személyválogatás).....	71
2.3.4.	Sok a vallásilag kirekesztett (tisztátalan), idegen (jövevény)	74
2.3.5.	A foglalkozásuknál fogva kirekesztettek	75
2.3.6.	A föld népe (am-há-árec)	76
2.3.7.	Jézus követése – Szociális elgyökeretelenedés	77
2.3.8.	Szociális elgyökeretelenedés a palesztinai környezetben	79
2.4.	Politikai szempontok	81
2.4.1.	A Római Birodalom politikai struktúrája.....	82
	Exkurzus: A zsidó nép a római uralom alatt	83
2.4.2.	Ingerültség a császár imádata miatt.....	87
2.4.3.	A zsidó pártok harca a hatalmi befolyásért	88
2.4.4.	Önrendelkező Messiás-sziget.....	89
2.4.5.	Előkészület az „új ország” alapítására	90
3.	A SZERETETKÖZÖSSÉG ÉS A „HIVATALOS” JERUZSÁLEMI	
	ŐSKERESZTYÉN EGYHÁZ	91
3.1.	A „hivatalos” jeruzsálemi apostoli találkozások a templomban	91
3.1.1.	Az apostolok találkozásai.....	92
3.1.2.	A 12-es kör kiegészítése.....	95
3.1.3.	A Tizenkettő, mint kör és mint „hivatal”	96
3.1.4.	Az „anyagülekezettől” kapott szerepkörök	97
3.2.	A házankénti találkozások jellege	98
3.2.1.	A találkozások helye és ideje	99
3.2.2.	A találkozások gyakorlata és lefolyása	102
3.2.3.	A találkozások résztvevői	103
3.2.4.	Az önmagába beszűrülő kör	105
3.3.	Szimbiózis vagy elkülönülés?	108

3.3.1.	Az apostolok eredeti koncepciója az egyházzól	108
3.3.2.	Kifogások a közösség beszűkülése ellen.....	110
3.3.3.	Szimbiózis és elkülönülés	112
3.3.4.	A végleges elkülönülés utolsó okai.....	115
3.4.	Az elkülönült közösség.....	116
4.	A SZERETETKÖZÖSSÉG MŰKÖDÉSE.....	117
4.1.	A közösség tagjai.....	117
4.1.1.	A közösség tagjai név szerint és valószínűség szerint	117
4.1.1.1.	Valószínűleg biztos tagok	117
4.1.1.2.	A feltételezett tagok	118
4.1.1.3.	Az ideiglenes tagok.....	118
4.1.2.	Milyenek lehettek a kritériumok a közösségbe való belépés számára?	119
4.1.3.	Milyen társadalmi rétegekből származtak a tagok?	119
4.1.4.	Milyen nemzetiséghez tartoztak a közösség tagjai?.....	119
4.1.5.	Kik voltak a hellenisták?.....	119
4.1.6.	Hogyan viszonyultak egymáshoz a közösség tagjai?.....	120
4.2.	A közösség vezetői	121
4.2.1.	A közösség feltételezett vezetői	121
4.2.1.1.	Péter	121
4.2.1.2.	Barnabás.....	122
4.2.1.3.	Júdás és Szilász	123
4.2.1.4.	Jakab.....	124
4.2.2.	Hogyan kerülhettek vezető pozícióba?	125
4.2.2.1.	Péter	125
4.2.2.2.	Barnabás.....	126
4.2.2.3.	Júdás és Szilász	126
4.2.2.4.	Jakab.....	127
4.2.3.	A vezetők „jogai”	127
4.3.	A közösség funkciói	128
4.3.1.	A közösség szociális jellegű szolgálata.....	128
4.3.2.	A közösség gazdasági jellegű szerepvállalása	130
4.3.2.1.	A közösség gazdálkodása.....	130
4.3.2.2.	Anyagi segítségnyújtás.....	131
4.3.3.	A segítségnyújtás feltételezett kritériumai	132
4.3.3.1.	Milyen megítélés alapján történt?.....	132
4.3.3.2.	Önvédelmi rendszer a visszaélések miatt.....	133

4.3.4.	A közösség köztársadalmi szerepvállalása.....	133
4.3.4.1.	Belső szerepvállalás a közösségen belül.....	134
4.3.4.2.	A külvilág felé végzett szolgálatok, szociális segítségnyújtás.....	134
4.3.5.	A közösség társadalmi és vallási közegben vállalt katalizátor szerepe.....	134
4.3.5.1.	A templomi és a zsinagógai abnormalitások kritikája.....	134
4.3.5.2.	A zsidó törvények és szokások módosítása.....	135
4.3.6.	A rituális és profán tisztálkodás kérdése.....	136
4.4.	A közösség lelki-teológiai kritériumai.....	137
4.4.1.	Hivatkozás Jézusra (működésére, példájára és akaratára, támogatására).....	137
4.4.1.1.	Hivatkozások a földi (historikus) Jézusra.....	137
4.4.1.2.	Hivatkozások a mennyei Krisztusra.....	142
4.4.2.	A közösség teológiai öndefiníciója.....	145
4.4.3.	A közösségi teológia-művelés szempontjai.....	148
4.4.3.1.	Jézus személye.....	148
4.4.3.2.	A Lélek munkájára apellálás.....	149
4.4.3.3.	Izrael történelmi sorsa (történet-teológiai értékelés).....	151
4.4.3.4.	A közösség saját helye, szerepe Izrael között.....	151
4.4.3.5.	A közösség konfrontációja a pogányok missziójának igényével.....	153
4.4.4.	A közösség eszkatológiai önreflexiói.....	155
4.5.	A szeretetközösség üldözése.....	156
4.5.1.	Az üldözés fogalma.....	156
4.5.2.	Péter és János bebörtönzése (ApCsel 4,1–22).....	157
4.5.2.1.	A bebörtönözés okai.....	158
4.5.2.2.	A letartóztató és a büntető hatóság.....	158
4.5.2.3.	A büntetés: „Többé ne szóljanak az ő nevében”.....	159
4.5.2.4.	Péter és János válasza.....	160
4.5.3.	Az apostolok fogsága és szabadulása (ApCsel 5,17–42).....	160
4.5.4.	István, az első keresztyén vértanú (ApCsel 6,8–7,60).....	161
4.5.5.	Saul üldözi az egyházat (ApCsel 8,1–3).....	163
4.5.6.	Üldözések a hatóságok részéről.....	164
4.6.	A szeretetközösség eszkatológiai orientációja.....	165
4.6.1.	Eszkatológia és apokaliptika.....	165
4.6.2.	Palesztinai vallási csoportok és eszkatológiáik.....	167
4.6.2.1.	Chaszidim mozgalom.....	167
4.6.2.2.	Az esszénusok és qumrániak.....	169
4.6.2.3.	A farizeusok.....	170
4.6.2.4.	Keresztelő János és követői.....	171

4.6.2.5. Zélóták eszkatológiája.....	171
4.6.2.6. A vallási csoportok eszkatológiai törekvéseinek összefoglalása.....	172
4.6.3. A szeretetközösség eszkatológiai önreflexiója.....	172
4.6.3.1. Az ószövetségi (prófétai) ígéretekkel való azonosulás.....	172
4.6.3.2. A Feltámadott és az élő Úr legszűkebb köre.	173
4.6.3.3. Izráel maradéka – az új szövetség népe.....	174
4.6.3.4. A Lélek kiáradásának végidei jele – a „csodanyelvek” élménye.	174
4.6.3.5. A csodaerők áradása, mint a végidei történések igazolása.....	175
4.6.4. A szeretetközösség eszkatológiai orientációja (reményei).....	176
4.6.4.1. Jézus parúziájának a várása.....	176
4.6.4.2. Ítélettartás Izráel és más népek fölött.....	177
4.6.5. A szeretetközösség teológiai-eszkatológiai tevékenysége.....	177
4.6.5.1. A kétforrás-elmélet.....	177
4.6.5.2. A Q-forrás alakítása.....	181
4.6.5.3. A Q-forrás eszkatológiai anyagának specifikálása.....	181
5. A SZERETETKÖZÖSSÉG MEGSZÚNÉSE.....	183
5.1. Az üldözések felerősödése.....	183
5.2. A gyengülő és „lappangó” közösségi élet.....	184
5.3. Az adományok hiánya és a páli pogánykeresztyének segítsége.....	184
5.4. A zsidó fanatizmus felerősödése (66–70).....	184
5.5. A római hadsereg támadása és Jeruzsálem eleste.....	185
5.6. A szeretetközösség megszűnése.....	186
6. A SZERETETKÖZÖSSÉG HASZNA A MAI DIAKÓNIA SZÁMÁRA.....	187
6.1. Pozítívumok.....	187
6.2. Negatívumok.....	189
6.3. Szolidáris szeretetközösség.....	190
7. ÖSSZEFOGLALÁS.....	191
ABSTRACT.....	192
FELHASZNÁLT IRODALOM.....	194
RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE.....	207

ELŐSZÓ

A jeruzsálemi ősgyülekezet életének a kutatása fontos szempontokat adhat az egyház gyökereinek a megértéséhez, ezen belül is a diakónia kerülhet új összefüggésbe. A húsvéti és a pünkösdi csoda, Jézus feltámadása és a Szentlélek kiáradása új közösség, keresztyén gyülekezet megalakulását eredményezte.

Az Isten hatalmát, kegyelmét és szeretetét megtapasztaló emberek úgy éltek élő közösséget Jézus Krisztus nevében, hogy az egymás iránti szeretetüket nagyon konkrétan gyakorolták, amikor a szegényekről példamutató módon gondoskodtak. Az egyház küldetésének alapvető feladata, hogy ne csak beszéljen Isten szeretetéről, hanem egyértelműen gyakorolja is mindenki irányában.

Az ősgyülekezet életéről a legrészletesebben az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben olvashatunk. Lukács nagyon alapos munkát végzett mindkét könyve megírásakor: „Elejétől kezdve mindennek pontosan utánajártam” (Lk 1,3). Az evangélium prológusa az ApCsel-re is vonatkozik. Körültekintően összegyűjtötte az ősgyülekezet életével kapcsolatos híradásokat, de nem fogadott el mindent kritika nélkül.

A dolgozat azt szeretné igazolni, hogy a jeruzsálemi ősgyülekezeten belül kialakult egy szűkebb közösség, amelynek tagjai vagyonszövetséget alkottak. Őket nevezzük jeruzsálemi szeretetközösségnek. Igyekezem választ adni arra a lényeges kérdésre, hogy az apostolok mennyire értettek egyet a beszűkült körrel, vagy hol emeltek kifogást ellenük.

A jeruzsálemi szeretetközösség kialakulásának és működésének a tanulmányozása hasznos a mai diakónia számára is, mert szolidáris szeretetközösségben éltek, és áldozatkészséget vállaltak a rászorulóknak felé. A szeretetközösség életéről nem véletlenül ír Lukács. Üzenni kíván ezekkel a tudósításokkal.

Nagy öröm van a szívemben, hogy elkészülhetett ez a dolgozat. Legfőképpen hálát adok a Szentháromság Isten segítő kegyelméért.

Hálásan köszönöm témavezetőmnek, Dr. Peres Imre tanszékvezető egyetemi tanárnak értékes tanácsait és megjegyzéseit doktori munkám készítése során, aki felkeltette az érdeklődésemet a jeruzsálemi szeretetközösség életének a tanulmányozása iránt. Segítőkészségére, biztatására és támogatására mindig számíthattam.

Köszönetet mondok Dr. Fekete Károly püspök, egyetemi tanár úrnak, aki mellékszakos vezetőként nagy segítségemre volt. Hálás vagyok homiletikai jellegű javaslataiért és támogatásáért.

Köszönetet mondok Dr. Baráth Béla Levente egyetemi tanár úrnak, aki a másik mellékszakom vezetője volt. Hálás vagyok a diakóniára vonatkozó tanácsaiért és segítségéért.

Nagy szeretettel köszönöm meg feleségemnek a türelmét, biztató támogatását és a stílus-tikára vonatkozó hasznos tanácsait. A disszertációt neki ajánlom.

Megköszönöm a Sarepta Református Idősek Otthona munkatársainak a segítségét is.

Soli Deo Gloria!

Ór, 2019. május

Pótor János

1. BEVEZETÉS

Az egész dolgozat négy hosszabb és három rövidebb fejezetből áll. Az első a bevezetés, a második a szeretetközösség létrejövele, a harmadik a szeretetközösség és a „hivatalos” jeruzsálemi őskeresztyén egyház, a negyedik a szeretetközösség működése, az ötödik a szeretetközösség megszűnése, a hatodik a szeretetközösség haszna a mai diakónia számára, a hetedikben az elért eredmények összefoglalása található.

A bevezetés négy egységre tagolódik. Az elsőben a kutatás mai állását kívánom ismertetni. Nagyon tanulságos a külföldi és a magyar teológusok jeruzsálemi szeretetközösséggel kapcsolatos véleményét tanulmányozni. Hans Conzelmann¹ és Ernst Haenchen² nem tekinti történetinek a lukácsi ábrázolást. Gerd Theissen³ szerint csak a hellenistáknál alakult meg a szeretetközösség, Brian Capper⁴ szerint pedig a héberek körében volt vagyonszövetség. Rainer Riesner⁵ azt állítja, hogy a jeruzsálemi esszénus telep gyakorolt nagy hatást a keresztyénekre. A magyar teológusok azt hangsúlyozzák, hogy az első keresztyének szeretetben és szabadon éltek, a vagyonszövetség nem volt kötelező.

A második egység elején levő exkurzus arra a kérdésre válaszol, hogy milyen hasonló nem zsidó vagyonszövetség és érdekközösségek léteztek. Aztán a hasonló zsidó vagyonszövetség és érdekközösségek vizsgálata következik. Az egész dolgozatban nagyon hangsúlyos a qumráni közösség életének és tanításának a tanulmányozása, és az, hogy miben tűnik újnak a jeruzsálemi szeretetközösség, és milyen önszervezési mintát követnek.

A harmadik egységben az ApCsel szeretetközösséggel kapcsolatos szövegbázisának a kiválogatása és rövid jellemzése található.

Végül a kutatással kapcsolatos kérdések kerülnek megfogalmazásra, főleg az, hogy hova szeretnék eljutni a kutatásban, és mit szeretnék bebizonyítani.

1.1. A kutatás mai állása

A dolgozat elején a jeruzsálemi ősgyülekezet életével kapcsolatos kutatásokat tekintjük át. A legfontosabb kérdés az, hogy volt-e az ősgyülekezetben vagyonszövetség. Ha volt, hogyan és miként működött. A külföldi és a magyar teológusok véleménye nagyon színes képet mutat. Vannak olyan vélemények, hogy a vagyonszövetségnek nincs történelmi alapja. Míg mások szerint az adatok teljesen hitelesek. Megfigyelhető az a tendencia, hogy az Apostolok cselekedeteiről írt újabb kommentárok hitelesebbnek tartják Lukács forrásait, mint a pár évtizeddel régebbiek.

Mindenképpen megállapítható, hogy a jeruzsálemi ősgyülekezet életéről szóló beszámolóknak van valóságalapja. Igyekszem választ adni arra a kérdésre, hogy Lukács milyen adatok alapján közli gyülekezeti beszámolóját.

---

¹ CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, HNT 7, Tübingen, Mohr, 1963, 31.

² HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, KEK III, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ⁶1968, 192.

³ THEISSEN, Gerd: Urchristlicher Liebeskommunismus. Zum „Sitz im Leben” des topos *ἅπαντα κοινά* in Apg 2,44 und 4,32, in: FORNBERG, T. – HELLMHOLM, D.: *Texts and Contexts. Biblical Texts in their Textual and Situational Contexts*, Oslo – Kopenhagen, 1995, 689–712.

⁴ CAPPER, Brian: Community of Goods in the Early Jerusalem Church, in: *ANRW* 26/2 (1995), 1759–1760.

⁵ RIESNER, Rainer: Das Jerusalemer Essenerviertel und die Urgemeinde, in: *ANRW* 26/2 (1995), 1829.

1.1.1. Külföldi teológusok

Hans Conzelmann, Ernst Haenchen

Conzelmann szerint „a vagyonszövetség képe egy eszménykép [...] A lukácsi ábrázolás nem tekinthető történetinek [...] Ez az életforma az egyház jelenében nem tekinthető normának.”⁶ Gnülka szerint is idealizált az írás, ami történeti tényekkel nem támasztható alá. Görög társadalmi utópiára vonatkozik, amit „Lukács az ösgyülekezetben megvalósulni szeretett volna látni.”⁷ Ernst Haenchen is kontrasztba állítja az ösgyülekezet szorongatott viszonyait „a lukácsi napfényes festménnyel, a megszépített képpel, ami a későbbi nemzedékek hagyományában alakul ki.”⁸

Időközben mindkét tétel ellentmondásba került. A vagyonszövetség ábrázolása nem izolált Lukács két könyvében, hanem szervesen odatartozik a szegénység és a gazdagság, vagyon és vagyontalanság sokrétűen kifejtett témájához.⁹ Az újabb kutatások igyekeznek bebizonyítani, hogy a lukácsi képnek történelmi alapja van.

Gerd Theissen

Hipotézise szerint az öskeresztyén szeretetkommunizmus a jeruzsálemi ösgyülekezetnek egy reformideája, ami a hellenistáknál valósult meg.¹⁰ Szerinte a ἅπαντα κοινά eszményképe fokozatosan realiztikussá válik. A második summáriumban ez olvasható: „akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták és letették az apostolok lába elé” (ApCsel 4,34–35). Az ApCsel 5,1–11-ben az adakozó meghatározhatja, hogy javaiból mennyit ad a közösségnek. Az ApCsel 6,1–7 tematizálja a szétosztás problémáját. Az ApCsel 20,18–35 pedig már az emberi kemény munka fontosságát hangsúlyozza. Lukács lépésről lépésre mutatta be, hogyan válik az idea realitássá. Theissen szerint a „mindenük közös volt” toposz nem lukácsi redakció, hanem tradícióra épül. A toposz közismert volt mindenütt, ahol hellenista befolyás volt. A summáriumokban nem lukácsi szavak és fordulatok találhatók. A κοινωνία lukácsi hapaxlegomenon. A κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις szokatlan, mivel Lukács máskor τα ὑπάρχοντα-ról beszél. A καρδία καὶ ψυχή μία is szokatlan, mivel Lukács általában a ὁμοθυμαδὸν-t (ApCsel 1,14; 2,46) használja.

Theissen hipotézisében döntő szerepet játszik az ApCsel 6,1–7, a hellenisták zúgolódása. A vagyonszövetség nem a vita megoldása, hanem az indítéka. Azért hanyagolták el ezeket az özvegyasszonyokat, mert ők nem voltak szegények. Theissen szerint a toposz (ApCsel 4,32) a lukácsi két könyvbe nincs jól integrálva. Miért nem azt olvassuk az ApCsel utolsó jézusi mondásában: „Mindenetek közös legyen, senkinek se legyen saját tulajdona.” Ehelyett ez olvasható: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35), amit Jézus igehirdetése összefoglalásának is tekinthetünk.

⁶ CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 31. Conzelmann azt is kijelenti, hogy „az öskeresztyén kommunizmus soha sem volt szociális valóság. Lukács ezzel az egyház kialakítására nem ad programot korára vonatkozóan.” CONZELMANN, Hans: *Geschichte des Urchristentums*, GNT 5, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1971, 35.

⁷ GNILKA, Joachim: A jeruzsálemi ösgyülekezet, in: BENYIK György (szerk): *Világi közösség, vallási közösség*, Szegedi Nemzetközi Bibliikus Konferencia, Szeged, JATE Press, 2004, 138.

⁸ HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, 192.

⁹ HORN, Friedrich Wilhelm: Die Gütergemeinschaft der Urgemeinde, in: *Evangelische Theologie* 58 (1998), 371.

¹⁰ THEISSEN, Gerd: *Urchristlicher Liebeskommunismus. Zum „Sitz im Leben“ des topos ἅπαντα κοινά in Apg 2,44 und 4,32.*, 689–712.

Rainer Riesner, Brian Capper

A második hipotézis szerint az ősgyülekezet vagyonszövetség nem csak a hellenistáknál valósult meg, hanem a jeruzsálemi esszénus telep közelében is. Riesner szerint Jeruzsálemben a délnyugati óvárosi dombon egy esszénus telep lehetett.¹¹ „Az utolsó vacsora terme és a jeruzsálemi ősgyülekezet első összejöveteli helye valóban az ottani esszénus telep közelében volt.”¹² Josephus Flavius *A zsidó háború* című könyvében pontosan leírja, hogy hol található az esszénusok kapuja.¹³ Betz szerint az első jeruzsálemi gyülekezet az esszénus telep szélárnyékában keletkezett.¹⁴

Capper azt gondolja, hogy az ősgyülekezetben csak egy belső csoport gyakorolta a vagyonszövetséget, és hatásuk is világosan behatárolt maradt.¹⁵ Szerinte csak hellenista gondolkozással a háttérben érthetőek meg a summáriumok. Azonban nem a „hellenisták”, hanem a „héberok” gyakorolták a vagyonszövetséget.¹⁶

Természetesen nem meggyőző az a feltételezés, hogy az esszénusok közelsége miatt vették át az ő koncepciójukat, a vagyonszövetséget. Nem sokat tudunk a jeruzsálemi esszénus csoport életéről, az ősgyülekezethez való viszonyukról pedig semmit sem. Csak feltételezés, hogy az ApCsel 6,7-ben az esszénusok megtérésére lenne utalás, vagy, hogy az esszénusok még korábban csatlakoztak volna az ősgyülekezethez.¹⁷

Mönning szerint a summáriumok Lukácstól származnak, és mint formának nincs semmiféle előzménye formatörténeti értelemben.¹⁸ Mégis valószínűtlennek tűnik, hogy Lukács ezt az ábrázolást teljesen szabadon találta volna ki. Egyeseknek a vagyonszövetségéről való lemondásukból általánosítást von le (ApCsel 4,36–37; 5,1–11).

Wilhelm Horn

Az ősgyülekezet helyzetére leginkább a szegénység a jellemző. Jézus követőinek jelentős része Galileából származik. Családi kapcsolataikat hátrahagyva érkeztek Jeruzsálembe. A Jézus követésére hívó igék,¹⁹ amelyekben önmegtágadásra van felszólítás, előre vetítik az

¹¹ RIESNER, Rainer: *Das Jerusalemer Essenerviertel und die Urgemeinde*, 1829.

¹² RIESNER, Rainer: i. m., 1859.

¹³ FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború* (ford. Révay József), Budapest, Talentum Kiadó, ⁶1999, 392. „A három fal közül a legrégebbi már csak a szakadékok és a köréje tornyosuló domb miatt is szinte bevehetetlen volt. Természetes erősségét azonban még jócskán fokozza az, hogy Dávid és Salamon, valamint az utánuk következő királyok szinte versengtek egymással a megépítésében. Ez a fal északon kezdődött, az úgynevezett Hippikos-bástyánál, aztán a Xystosig húzódott, elhaladt a tanácsház mellett, és a szentély nyugati csarnokánál végződött. A másik oldalon, nyugaton, ugyanannál a toronynál elkezdődött, elhúzódt a Bethsó nevű tér mellett egészen az Esszénusok kapujáig, aztán délnek fordult a Silóa-forrás irányában, innen megint keletnek kanyarodott Salamon tava felé, onnan egészen az Ophla nevű térig húzódott, és végül beletorkollott a templomkerület keleti csarnokába. A második fal a Gennath-kapunál kezdődött, amely még az első falhoz tartozik, megkerülte az Akra északi oldalát, és egészen az Antonius-várig húzódott. A harmadik ugyancsak a Hippikos-bástyánál kezdődött, onnan előbb északi irányba haladt a Pséphinós-bástyáig, aztán Heléné adiabénéi királynénak, Izas király anyjának síremlékével szemben a királlysírok irányában fordult, és az úgynevezett Gnapheus-émlék sarok-bástyánál elkanyarodott; azután csatlakozott a régi falhoz, és Kedrón völgyében végződött. Ezt a harmadik falat Agrippa az újonnan épített városrész körül húzta.” vö. RIESNER, Rainer: *Essener und Urgemeinde in Jerusalem*, Giesen, Brunnen Verlag, ²1998, 14-30.

¹⁴ BETZ, Otto: *Jesus, Qumran und der Vatikan. Klarstellungen*, Giessen – Freiburg, Herder Verlag, ⁶1995, 179.

¹⁵ CAPPER, Brian: *Community of Goods in the Early Jerusalem Church, 1759–1760*.

¹⁶ CAPPER, Brian: i. m., 1770.

¹⁷ BETZ, Otto: i. m., 176.

¹⁸ MÖNNING, Berndt H.: *Die Darstellung des urchristlichen Kommunismus nach der Apostelgeschichte des Lukas* (Diss. theol.), Göttingen, 1978, 181.

¹⁹ Mk 8,34–38; Lk 9,23–37; 14,26–27.

ősgyülekezet szegénységét. Ezt a strukturális szegénységet az éhínség felerősíti (ApCsel 11,27). Miként a húsvét előtti időkben szüksége volt a támogatókra Jézus tanítványainak, úgy a húsvét utániban is.²⁰ A támogatás főleg az antiókhiai gyülekezetből érkezett. Csak Máriának, János-Márk anyjának volt Jeruzsálemben egy olyan nagy háza, ahol összejöveteleket lehetett tartani.²¹ A szöveg nem említi, hogy a támogatóként fellépő Anániás és Szafira a jeruzsálemi gyülekezetbe tartoznak-e (ApCsel 5,1–11).²²

Jeruzsálemen kívül mindenekelőtt Barnabásnak volt földje, amit eladott, és az árát az apostoloknak átadta (ApCsel 4,36–37). Mivel „Barnabásnak tradicionális kötődése van Antiókhiahoz”²³, megállapítható, hogy az első néven nevezett adomány az antiókhiai gyülekezetből érkezett az ősgyülekezetbe.²⁴ Ezután jövendölte meg Agabosz a júdeai éhínséget. Az antiókhiai gyülekezet adományát Barnabás és Saul vitte el a Júdeában lakó testvéreknek (ApCsel 11,27–30). A jeruzsálemi zsinaton azt kérték Barnabástól és Páltól, hogy „emlékezzenek meg a szegényekről” (Gal 2,10).

Egyéni és szervezett segélyakciók a jeruzsálemi ősgyülekezet számára kezdetekben kivétel nélkül Antiókhiaiból származnak.²⁵ Ez összefüggésben lehet azzal, hogy István megkövezése után az üldözött hellenisták egy része eljutott Antiókhiaiba, akik aztán támogatták a Jeruzsálemben maradt zsidó keresztyéneket (ApCsel 11,19–26). A kérdés az, hogy a hellenisták már Jeruzsálemben szeretetközösségben éltek-e, vagy Lukács volt az, aki a hellenisták és az antiókhiai gyülekezet adományából azt a következtetést vonja le, hogy Jeruzsálemben vagyonszövetség volt az ősgyülekezetben. Horn szerint az utóbbi a valószínű.²⁶ Lukács idealizálva tekint vissza az első gyülekezetre. Az egységet és a harmóniát hangsúlyozza. A konfliktusokat távol tartja ettől a képtől.

Ez a gyülekezet nem modell a későbbi gyülekezetek számára. Pál az efezusi vénektől való búcsúzásakor arról beszél, hogy kemény munkával kell gondoskodni az erőtlenekekről (ApCsel 20,35).²⁷ A gyülekezet egységét és egyetértését különböző területeken ábrázolja Lukács: καρδία καὶ ψυχὴ μία, κοινωνία, ὁμοθυμαδόν – lelki egység; χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν – külső hatás; πάντες, οὐδὲ εἷς – túlzó kifejezőmód, teljesség; ἅπαντα κοινά, κοινωνία – gazdasági egység. Az imperfektumok a segítségnyújtás folyamatosságát jelzik.²⁸ Mindkét

---

²⁰ STEGEMANN, Ekkehard W. – STEGEMANN, Wolfgang: *Urchristliche Sozialgeschichte. Die Anfänge im Judentum und die Christusgemeinden in der mediterranen Welt*, Stuttgart, 1995, 193.

²¹ HORN, Friedrich Wilhelm: *Die Gütergemeinschaft der Urgemeinde*, 379.

²² HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, 197. Anániás és Szafira anélkül vágytak dicséretre, hogy a megfelelő áldozatot meghozták volna. Haenchen tettüket Ákán bűnéhez hasonlítja. A σοφίζω ige található a Józs 7,1-ben (LXX) és az ApCsel 5,2-ben is. Az eladott birtok árából semmit se tarthattak volna meg maguknak. Ennek ellentmond az ApCsel 5,4.

²³ LÜDEMANN, Gerd: *Das frühe Christentum nach den Traditionen der Apostelgeschichte. Ein Kommentar*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1987, 142.

²⁴ HENGEL, Martin: *Between Jesus and Paul. Studies in the Earliest History of Christianity*, London, SCM Press, 1983, 147.

²⁵ HORN, Friedrich Wilhelm: *Die Gütergemeinschaft der Urgemeinde*, 380.

²⁶ Uo.

²⁷ Lukács a késői újszövetségi munkaetika kereteiben mozog. Vö. „A tolvaj többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek” (Ef 4,28). A tétlenül élő thesszalonikaiaknak is megparancsolja, hogy „csendben dolgozva, a maguk kenyerén éljenek” (2Thessz 3,11-13). Vö. HORN, Friedrich Wilhelm: *Glaube und Handeln in der Theologie des Lukas*, GTA 26, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1986, 52.

²⁸ HORN, Friedrich Wilhelm: i. m., 37.

summáriumban megtalálható: „ahogyan éppen szükség volt rá” (ApCsel 2,45; 4,35). Ez a lukácsi kritérium az egyéni adakozásról szóló tudósításokban nem olvasható (ApCsel 4,36–5,11). A késői újszövetségi iratok eszköztárához tartozik a szűkölködők megsegítésére való buzdítás.²⁹

A vagyonszövetség megvalósulására többféle alternatíva lehetséges. A görög gondolkodásban fontos volt Arisztotelész véleménye. Ő a következő lehetőségekre gondol: 1. A földbirtok magántulajdonban marad, a bevétel közös. 2. A földbirtok közös, a bevétel az egyéneké. 3. A földbirtok és a bevétel is közös.³⁰

Lukács számára Barnabás a példa, de sehol sem mondja, hogy Barnabás mindent eladott, és a bevételt elosztotta. Ő egy szántóföldet adott el, hogy a gyülekezetnek egy konkrét helyzetben segítsen.

Horn szerint az ősgyülekezet vagyonszövetségének nincs ugyan történelmi alapja, de mégis van történelmi támpontja: az antiókhiai segélyakció.³¹

1.1.2. Magyar teológusok

Varga Zsigmond

Varga szerint azért fogalmaz Lukács így: „mindenük közös volt”, mert egyrészt együtt voltak az étkezések alkalmával, másrészt, akik más városokból kerültek Jeruzsálembe, eladták vagyontárgyaikat. Még sok külső körülményt fel lehetne sorolni, a közös gyökér csak egy lehet: Isten akarata, amit a mannaszedés szabályában jelentett ki. „Akinek többje volt, nem bővülkedhetett a többi rovására, akinek kevesebbje volt, nem szűkölködhetett a bővülkedők mellett.”³² A jeruzsálemi gyülekezet, illetve a szeretetközösség tagjai Isten akaratát igyekeztek megvalósítani, amikor a tehetősebbek diakóniai célra felajánlották javaikat. „A gyülekezet gazdag tagjai eladogatták fölösleges, vagy minden vagyontárgyukat, kiegyenlítették a fennálló különbségeket. Nem volt kötelező, nem is volt általános.”³³ Céljuk nem az volt, hogy megoldják az akkori világ szociális problémáit, hanem jelként megmutassák az Isten akarata szerinti társadalmi rend képét. „Nem megyünk semmire sem az ősgyülekezeti vagyonszövetség letagadásával, sem elhallgatásával.”³⁴

Lenkeyné Semsey Klára

Lenkeyné szerint az 5Móz 15,4 ígérete teljesedett be: „Ne legyen köztetek szegény!” Isten lehetőséget teremtett a testvéri közösség megvalósítására. Az egyház életétől elválaszthatatlan a szűkölködők helyzetének megoldása.³⁵

²⁹ Ef 4,28; 1Jn 3,17; Jel 3,17.

³⁰ ARISZTOTELESZ: *Politika*, II. 1263a (ford. Szabó Miklós), Budapest, Gondolat, 1984, 102.

³¹ HORN, Friedrich Wilhelm: *Die Gütergemeinschaft der Urgemeinde*, 383.

³² VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, Debrecen, Debreceni Református Teológiai Akadémia Jegyzetkészítő Irodája, 1953, 82.

³³ VARGA Zsigmond J.: i. m., 83.

³⁴ Uo. Ezt a jelt a világ hosszú időn át nem ismerte fel. Nagyon helyesen írja Varga Zsigmond, hogy nem érdemes arról beszélni, hogy a gyülekezet azért szegényedett el, mert „túlment a neki adott feladatok körén.” A gyülekezet helyzetét „az általános jeruzsálemi helyzet függvényeként kell látnunk.” Jeruzsálemben és az egész országban általános volt az anyagi szegénység, ami meghatározta a gyülekezet és a szeretetközösség helyzetét. A zsidók részéről fokozódó nyomás is azt eredményezte, hogy növekedett azoknak a száma, akik segítségre szorultak.

³⁵ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata III.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 182. Az Ószövetségben minden hetedik év szombatév, az elengedés éve. A Deut. itt az adósságelengedésről és a héber rabszolgák szabadon

Az anyagi javak felajánlásával és helyes elosztásával a hívők igyekeztek megoldani a közöttük levő szegények gondját.

Káldy Zoltán

Lukács elsősorban nem is írott forrásokra támaszkodott, hanem a szem- és fültanúk elbeszélésére. Böven volt alkalma közös utazásaik során Pált megkérdeznie. Káldy Zoltán kiemeli Fülöpöt, akivel akkor találkozott Lukács először, amikor Pállal Cézareában jártak (ApCsel 21,8). Fülöp a görög nyelvűek hét gondozójának az egyike. Pál cézareai fogsága alatt is lehetősége volt Lukácsnak arra, hogy Fülöppel találkozzon, és információkat szerezzen olyan eseményekről, amelyben Fülöp részt vett.³⁶ Értékes tudósításokat kaphatott Mnászontól „egy régi tanítványtól”, akinek a vendégei voltak (ApCsel 21,16). Kapcsolatba került Lukács az ösgyülekezet vezetőivel is. Pállal együtt mentek el Jakabhoz, „ahol a vének is jelen voltak mindnyájan” (ApCsel 21,18). Pál cézareai fogsága alatt is kapcsolatot tarthatott a jeruzsálemi gyülekezettel. „Lukács alaposan utánajárt a forrásoknak.”³⁷

Szathmáry Sándor

Szathmáry szerint az első keresztyének szabadságban élték meg a gyülekezeti életet. Szerinte ez a szabadság a vagyonközösségben mutatkozik meg, „amelynek eszméjét szabad szeretetközösségben valósították meg [...] Ebben a szabadságban szerették egymást, és ebben a szeretetben voltak szabadok. Mégis mindenüket odaadták egymásnak, mert függetlenek voltak önmaguktól és a legalizmustól egyaránt. Az eszkatológia megértése, betöltése a szeretet volt.”³⁸ A nyitottság, a mindenkit befogadó lelkiület a gyülekezet titka. Míg a qumráni eszkatológia bezárkózást jelentett, addig a gyülekezet nyitott volt. Persze itt is Isten vezetésére volt szükség, mert megvolt a kísértés a bezárkózásra. Péter nehezen ment el Kornéliusz házához. „Az első jeruzsálemi zsinat már elismerte, hogy az eszkatológia a törvényszerűség feloldását, és Krisztus szabadságának a meghirdetését jelenti.”³⁹ A témával még sok magyar teológus foglalkozott.⁴⁰

---

bocsátásáról ír. Nagyon humánusak ezek a törvények. Ne követelje vissza a hitelező a felebarátjának adott kölcsönt, hogy Izrael népe között ne legyen szegény. Tóth Kálmán az Úr áldására hívja fel a figyelmet. „Az Úr az, aki áldásával megfizet nemcsak az egyes embereknek, hanem az egész népnek, amelyben a testvéri együttérzés ilyen módon eltüntetheti a nagy vagyoni különbségeket” (5Móz 15,6.10). TÓTH Kálmán: Mózes öt könyvének magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata I.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 268.

³⁶ KÁLDY Zoltán: *Bevezetés az Újszövetségbe*, Budapest, Evangélikus Egyetemes Sajtóosztály, 1957, 83.

³⁷ Uo.

³⁸ SZATHMÁRY Sándor: *Újszövetségi kortörténet*, Budapest, Sola Scriptura Teológiai Főiskola Újszövetségi Tanszék, 2008, 122. A szerző a nevezett helyen azt is kifejti, hogy Qumrán gyülekezete magát Isten eszkatológikus népének vallotta, náluk a törvény és az eszkatológia összefonódott. A közösségbe való belépés feltétele volt az üdvösségnek. Az első keresztyénekre a szabadság a jellemző. Nem rendelkeztek olyan szigorú gyülekezeti renddel, amelynek betartása üdvösséget eredményezne. Qumránban az eszkatológia a törvényhez, az ösgyülekezetben pedig a szeretethez kapcsolódott.

³⁹ SZATHMÁRY Sándor: i. m., 123.

⁴⁰ PETHŐ Rudolf: Az ősegyház szervezete, in: *Magyar Sion 7/10* (1893), 721–741. PETHŐ Rudolf: Az ősegyház szervezete, in: *Magyar Sion 7/12* (1893), 881–893. PETRÓ József: *Az ősegyház élete*, Budapest, Szent István Könyvek 63, 1928. TÓTH Károly: Az Isten országa közöttetek van: martyria, diakonia, koinonia, in: *Theológiai Szemle* 1980/4 (1980), 202–204. SZABÓ Károly: A jeruzsálemi gyülekezet (Apostolok Cselekedetei 2,42), in: *Református Szemle* 1986/2 (1986), 198.

1.1.3. Összegzés

Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv újabb kommentárjai hitelesebbnek tartják a könyv forrásait és hagyományait, mint a néhány évtizeddel korábbiak.⁴¹ A korai redakciótörténeti magyarázatok az ősgyülekezet vagyonszövetségével kapcsolatban két alapvető tézist hangoztatnak:⁴²

a. A vagyonszövetségnek nincs történelmi alapja.

b. Pontosan úgy volt minden, ahogy Lukács leírta. Abszolút hitelesek az adatok.

A teológusok véleménye különböző. Az mindenesetre kijelenthető, hogy a jeruzsálemi gyülekezet életéről szóló beszámolónak van valóságalapja. Lukács a hagyományból, emlékezetből vagy egyéb adatokból rekonstruálja az eseményeket. Ebben mutatkozik meg Lukács tendenciája. Ez az alapvető pozíció. Kutatásomnak ez a fő irányvonala.

1.2. A szeretetközösség, mint új jelenség a zsidó társadalomban

A jeruzsálemi szeretetközösség létrejövetelének tanulmányozása során elengedhetetlen azoknak az ókori közösségeknek és filozófiáknak a vizsgálata, amelyek mintául szolgálhattak. Vizsgálódásunkban egyetérthetünk Manfred Wacht-tal, aki szerint a vagyonszövetség kifejezés alatt a gazdasági javak közös birtoklását és használatát értjük. Bizonyos értelemben úgy is tekinthetjük, mint az antik világ egyik szociálpolitikai ideálját, amellyel meg lehet valósítani a szociális igazságosság utáni vágyat azáltal, hogy a szociális feszültségek okait, a tulajdon egyenlőtlen elosztását meg lehet szüntetni.⁴³

Exkurzus: Hasonló nem zsidó vagyonszövetség- és érdekközösségek

*Ebben az exkurzusban figyelmet szentelünk a nem zsidó vagyonszövetség- és érdekközösségeknek. Érdemes megvizsgálni, hogy milyen külső és belső tényezők idézték elő az ókori vagyonszövetségek kialakulását.*⁴⁴

1. Lipari-szigetek

*Voltak olyan ókori írók, akik szívesen kutatták az ismeretlen népek életvitelét, hogy társadalmuk számára felhasználható mintákat keressenek. Lipara népéről Diodoros az írja, hogy vagyonszövetségben éltek, és közösen étkeztek. A Lipari-szigetek vulkanikus szigetvilág a Tirrén-tengeren, Szicíliától északra. A szigetcsoport legnagyobb tagja, és egyben névadója Lipari. Az etruszk kalózok támadása miatt szükséges volt a föld megvédése. Kommunisztikus felfogású államot alakítottak ki. Váltakozó munkamegosztást alkalmaztak: a lakosság egyik része a föld megművelését végezte, a másik része pedig a katonai feladatokat látta el. A megtermelt javakat közösen birtokolták, és együtt fogyasztották.*⁴⁵

⁴¹ HORN, Friedrich Wilhelm: *Die Gütergemeinschaft der Urgemeinde*, 370.

⁴² HORN, Friedrich Wilhelm: i. m., 370–371.

⁴³ WACHT, Manfred: Gütergemeinschaft, in: *Das Reallexikon für Antike und Christentum* 13, Stuttgart, Anton Hiersemann Verlag, 1986, 1. Amennyiben úgy tekintjük ezt, mint a szociális igazságosság utáni vágyat, akkor össze lehet vetni az újkori történelem kommunisztikus törekvéseivel. Ettől el kell választani azt a fajta vagyonszövetséget, amely valamiféle aszketikus szegénységi ideálból vezethető le, legyen az akár vallási, akár filozofikus eredetű. Wacht megállapítja, hogy a tulajdonról való lemondás nem eredményez közvetlenül vagyonszövetséget. A vagyonszövetség egy pozitív közösségértelmezést feltételez, amely során a javak megfelelő elosztására kerül sor.

⁴⁴ PÓTOR János: A jeruzsálemi szeretetközösség megalakulása – ókori közösségi minták, példák, in: *Sárospataki Füzetek* 17/3 (2013), 29–33.

⁴⁵ DIODOROSZ: *The library of History of Diodorus Siculus* published in Vol. III. of the Loeb Classical Library edition, 1939. V.9.4. elérhető: http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Diodorus_Siculus/5A*.html, [2017.01.06. 13 óra], 5,45.

2. Kréta

Görögországban általában a történelmi időkben a magántulajdonon alapuló társadalmi berendezkedés volt lehetséges. A homéroszi eposzok is ezt feltételezik.⁴⁶ Ahol a közös gazdálkodás bizonyos formái és a vagyonszövetség előfordulnak, ez ezeknek az államoknak a különleges helyzete miatt fordulhatott elő.

Az Égei-tenger legnagyobb szigete. A görög kultúrkör legdélebbi része. Óslakói, akik nem görög etnikumú népek voltak, Kr. e. 3000 körül érkeztek valószínűleg Kis-Ázsiából. Fénykorában több állam is létezett egymás mellett, amelyek békében és nyugalomban éltek, ami elég szokatlannak tűnik a történelemben. A minószi korban, amely kor Minósz krétai király után kapta a nevét, királyok irányították a városállamokat. A sajátos egyensúlyi helyzetet valószínűleg a vallási ideológia eszközei eredményezték. Az állami és a vallási intézmények teljesen egymásba olvadtak. A hatalom a papkirály kezében volt. A legszélesebb népréteget az állattenyésztők és a földművelők alkották. A rabszolgáság nem állhatott magas fejlettségi fokon. A kézművesek valószínűleg szabad emberek voltak. A búzában és olívaolajban begyűjtött adókat fémtárgyakban és cserépedényekben szedték be, és a királyi palotában raktározták el.⁴⁷

3. Spárta

A dór törzsek alapították Kr. e. 9. sz. körül a Peloponnészosz félsziget déli részén. A hatalom a katonai arisztokrácia kezében volt. Lüürgosz törvényekkel kívánta biztosítani az uralkodó osztály egységét a Kr. e. 8. században. Elrendelte, hogy azonos nagyságú földdel rendelkezzenek a vezető osztály tagjai. Ezüstpénz helyett egyszerű vaspénzt vezetett be. A spártai pénz máshol értéktelen volt. Rudakba öntötték, súlyos volt. Nagyobb mennyiség felhalmozása fölösleges volt. A vezető osztály tagjai közösen étkeztek, és gyermekeik egységes állami nevelésben részesültek. Az újszülöttelek az állam rendelkezett. A beteg újszülötteket kitétték a Taigetosz hegy melletti barlangba, vagy az apothetai szakadékba dobták.⁴⁸

A krétai és spártai különleges gazdasági formákat a politikai és katonai kényszerek váltották ki.⁴⁹

4. Szkíták

A szkíták a középső vaskorban, Kr. e. 7. sz. végén - 6. sz. elején éltek a Kárpát-medencében. Eredetükről és kultúrájukról a Jenyiszej forrásánál fekvő Tuvában, mai Arzsanban levő vaskori halomsírok (kurgán) adnak információkat. Életmódjuk majdnem egészen állati volt, másrészt a legnagyobb morális egység jellemezte őket. Sztrabón szerint a szkíták nagyon távol éltek a többi embertől, tejivók, vagyontalanok és igazságosak voltak. Nagyon egyszerű életmódot folytattak. Törvénytisztelők, a vagyonszerzéssel nem törődtek. Életmódjuk szerény, nem kapzsi; egymással jó rendben élnek, mivel mindeniük közös (κοινά πάντα ἔχοντες vö. ApCsel 2,44), nők, gyerekek, rokonságuk és minden más. Az idegenekkel szemben szinte legyőzhetetlenek voltak, mivel nem birtokoltak semmit, amiért rabszolgává teheték volna őket.⁵⁰ Anakharsis, akinek mértékletessége, értelme és önuralma miatt a hét bölcs egyikének is tartották, szintén a szkíta törzsből való.⁵¹

5. Ibérek

Az ibérek a szkíták egy népcsoportja. Sztrabóntól tudhatjuk meg, hogy Ibéria magasan a hegyekben egy síkságon fekszik, amelyet sziklák, folyók, mocsarak, erdők és vízések vesznek körül. Csak három-négy keskeny ösvény vezet felfelé. „Négy emberfajta lakja az országot. Az egyik, mégpedig az első az, amelyből a királyokat választják, a legközelebbi rokonság és az életkor tekintetbe vételével a legidősebbet, a következő pedig igazságot szolgáltat, és a hadsereget vezeti. A második a papok rendje, akik a szomszédokkal kapcsolatos jogi ügyeket is intézik. A harmadik a harcosok és földművelők rendje, a negyedik pedig a köznépe, akik királyi rabszolgák, s ők végzik az élethez szükséges mindennemű munkát. Közös náluk a vagyon, a rokonság szerint, mindegyiket a legöregebb vezeti és kormányozza. Ilyenek az ibérek, és ilyen az országuk.”⁵²

6. Indus ország

Sztrabón egy indus országról azt írja, hogy ott nagyon hosszú életű emberek élnek, akik közül sokan százharminc évet is elérnek. Takarékosak és egészségesek, pedig az országban minden bőven van. Sajátos

⁴⁶ Vö. HOMÉROSZ: *Odüsszeia* (ford. Devecseri Gábor), Budapest, Európa Könyvkiadó, 1992; HOMÉROSZ: *Íliász* (ford. Devecseri Gábor), Budapest, Európa Könyvkiadó, 2007.

⁴⁷ Vö. MÓCZÁR István: *A minószi Atlantisz rejtelme. Gondolatok Krétáról*, Budapest, Hungalibri, 2004.

⁴⁸ PLUTARKHOSZ: *Párhuzamos életrajzok I.* (ford. Máthé Elek), Budapest, Magyar Helikon, 1978, 85–166.

⁴⁹ WACHT, Manfred: *Gütergemeinschaft*, 2.

⁵⁰ HENGEL, Martin: *Studien zum Urchristentum. Kleine Schriften VI*, WUNT 234, Tübingen, Mohr Siebeck, 2008, 357. Vö. SZTRABÓN: *Geographika* (ford. Földy József), Budapest, Gondolat, 1977, VII 3,9, 320.

⁵¹ Anakharsis azt állította, hogy az emberiség legboldogabb állapota az emberiség ősi életmódjának visszaállítása során érhető el. Vö. LESKY, Albin: *Geschichte der griechischen Literatur*, Bern – München, DTV, 1971, 187–188.

⁵² SZTRABÓN: i. m., XI 3,6, 534.

szokásuk a közös étkezés. A húst hozzá vadászat során szerzik be. Sem aranyat, sem ezüstöt nem használnak, bár ezek az ércek megtalálhatók náluk. Rabszolgák helyett a viruló erőben levő ifjakat alkalmazzák.⁵³ Az útleírás későbbi részében azt közli, hogy némely törzsnél „a rokonság szerint közösen” végzik a termelési munkát. Amikor megtörtént a betakarítás, mindegyik csoport elvitte az évi ellátásra a maga szükségletét, a többit pedig elégették, hogy ismét dolgozniuk kelljen, s ne váljanak lustákká.⁵⁴

7. Pithagorász és a pithagóreusok

Pithagorász Szamosz szigetén született, közel Milétozshoz, Kr. e. 570-ben. Krotonban (Dél-Itália) vallás-filozófiai szektát hozott létre, amelynek aszketikus szabályai voltak. Vagyonközösségben éltek. A napot esténként három kérdéssel zárták: „Mi rosszat tettem? Mi jót tettem? Mit nem tettem?” Előadásait éjszaka tartotta, de nem láthatták, mert lepel mögött beszélt. Csak öt évi tanulmány után láthatták a tanítványok a mestert. A szektának nők is tagjai lehettek, ami teljesen szokatlan volt az ókorban. Külön nyelvezetet dolgozott ki a matematikusok számára. Így a szervezet egy titkos társasághoz kezdett hasonlítani. Kialakult később egy Pithagorász-ellenes csoport, akik felgyújtották az iskolát. A mester elmenekült, de az üldöztetés során meghalt.⁵⁵

A vagyonközösség csak azokra volt érvényes, akiket a szervezetbe teljesen felvettek. A pithagóreusok politikai befolyása Dél-Itáliában látszólag a magántulajdon társadalmi tulajdonba vételét célozta meg. Manfred Wacht azonban legendának tartja, hogy Krotonban 2000 ember lépett be a vagyonközösségbe.⁵⁶ Nagyobb méretekben, hosszabb időn át nemigen létezett a vagyonközösség, mivel a különböző híradások feltételezik a magántulajdont. A bajba jutott pithagóreusokat nagyvonalúan támogatták a vagyonos pithagóreusi barátaik. Az V. sz. közepén, a rend katasztrófája után már nem létezett a vagyonközösség. Az új pithagóreizmusban tovább élt a vagyonközösség ideálja, de megvalósulása szélesebb keretek között alig elképzelhető.⁵⁷

8. Az aranykor mítosza

Hesziodosz görög költő, aki a Kr. e. 8. században született, műveiben gyakran ír egy egykori aranykorról, amely a múltban létezett. Azóta az életkörülmények fokozatosan romlottak. A költő szerint az aranykort az ezüstkor, a rézkor, a héroszok kora és a vaskor követte. A költő a legrosszabb korban, a vaskorban élt. Az aranykort Kronosz uralmának az idejére datálja, amikor igazságosság, szociális béke és anyagi jólét volt. Betegség és fáradtság nem létezett. Az aranykormítosz⁵⁸ olyan utópia, ami azt feltételezi, hogy a régmúlt időben gondatlanabb élet létezett, amikor az emberek vagyonközösségben éltek, de az emberek tönkretették. A tág értelmezés szerint a Bibliában a Paradicsom képviseli az aranykort, de a bűneset miatt az ember elindul a romlandóság felé. Egész életében azonban ott van a vágyakozás szívében az örök élet felé (1Móz 3,1–24).

Az aranykor megvalósítását várták Augustus korának a legjobbjai. Augustus korát nevezik az irodalomtörténetben a Római Birodalom aranykorának.⁵⁹ A véres háborúk után a rómaiak békére vágytak. Róma aranykora a „pax Romana”. Augustus a hadsereg újjászervezésével biztosította a birodalom védelmét, később tovább növelte a birodalom területét. A szomszédos népekkel békét kötött. Anyagi biztonságot és szórakozást nyújtott a népnek.

Plutarkhosz (45–125) ír Kimónról, aki nyitva tartotta ajtaját, és házát minden polgár közös étkezőhelyévé tette. Földjein lebontatta a kerítéseket, hogy a rászoruló emberek nyugodtan vihessenek az ott termő gyümölcsökből. Ezzel megvalósította Kronosz mondabeli életközösségét.⁶⁰

A mítoszok olyan boldog korszakot tárnak elénk, amikor zavartalanul élvezheti az emberi közösség az életet. Nem lesz magánvagyon, rabszolgaság, betegség és háború. Az időjárásról is azt képzelték, hogy nem lesz

⁵³ SZTRABÓN: *Geographika* XV 1,34, 731.

⁵⁴ SZTRABÓN: i. m., XV 1,66, 745. Sztrabón közléseit olvasva természetesen felmerül a kérdés, hogy mennyire tényyszerűek az adatai. Peres Imrével egyetértve feltételezhetjük, hogy Sztrabón néha a valóság határait átlépi, mivel forrásai gyakran a helyi népek mondáit és legendáit is tartalmazzák, és ezeket ő is valószínűleg hűen követi. Számunkra így is fontos információkat közöl arról, hogy az általa említett népek miként éltek és gondolkodtak. PERES Imre: A közösség fogalmának vallástörténeti vonatkozásai, in: *Collegium Doctorum. A Magyarországi Református Egyház Doktorok Kollégiumának periodikája* 12/2 (2016), 260.

⁵⁵ SZTRABÓN: i. m., XIV 1,16, 670.

⁵⁶ WACHT, Manfred: *Gütergemeinschaft*, 3.

⁵⁷ Uo.

⁵⁸ HÉSZIODOSZ: *Istenek születése*, 126–210 (ford. Trencsényi-Waldapfel Imre), Budapest, Magyar Helikon, 1974, 11–13.

⁵⁹ Vö. ZAMAROVSKY, Vojtech: *Róma történelmet írt* (ford. Bártfai László), Pozsony, Madách Könyv- és Lapkiadó, 1969.

⁶⁰ PLUTARKHOSZ: *Párhuzamos életrajzok* I., 750–751.

túlzottan erős napsütés, nem lesz hó és vihar, fagy vagy hideg, éhínség vagy szomjúság, csak kellemes klíma, amiben boldogan lehet élvezni az életet.⁶¹

9. Államfilozófia

9.1. Platón

Platón (Kr. e. 427–347) ókori görög filozófus. Fő művében a *Politeia*-ban (Az Állam) kidolgoz egy szabályzatot. Úgy vélte, hogy a reménytelen politikai szétszakítottságból csak egy teljesen új társadalmi rend teremhet kiutat.⁶² Az első két rend minden gazdasági önzésen felülemelkedve vezetheti az államot. Magántulajdonról és minden kereső tevékenységről lemondanak. Nőtlenységben, család nélkül élnek együtt, közösen étkeznek. A vagyon kiküszöbölésével el lehet hátrítani a széthúzást. Az életvitelhez szükséges dolgokat a harmadik rend tagjai, a földművesek és kézművesek biztosítják, akik számára a magántulajdon és a családi élet megengedett. Platón kései korszakában már megvalósíthatatlannak tartja a vagyonszövetség eszméjét, miután Szicíliaiban a megvalósítási kísérletek kudarcot vallottak. Elismeri, hogy a vagyon és a nők közös birtoklását csak az istenek tudták elviselni. A platóni vagyonszövetségnek az a törekvés volt az alapja, hogy az államvezetést teljesen az állam szolgálatába akarta állítani. Minden egyéni érdektől távol kívánta tartani.⁶³

9.2. Arisztotelész

Görög tudós és filozófus (Kr. e. 384–322). Mesterével, Platónnal együtt a nyugati kultúra legnagyobb hatású gondolkodói közé tartozik. A nagy tehetségű makedón hadvezér, Nagy Sándor nevelője.

Platónnal sok mindenben nem értett egyet. Megvalósíthatatlannak tartotta a vagyonszövetséget. Hangsúlyozta, hogy az együttélés és a közösség minden emberi dologban nehéz feladat. Az ember természetes szeretete önmaga iránt a személyes tulajdonra való törekvésben nyilvánul meg. A közös tulajdon esetén nincs, aki felelősnek érezné magát, mert ami mindenkihez tartozik, tulajdonképpen senkié sem. Mindenki a saját tulajdonával törődik, de a közössel alig. Mégis ellenzi a korlátlan birtoklási jogot, és követeli annak a közösségi érdek alá való rendelését. Törekedni kell az általános magántulajdoni rendszer és a vagyonszövetség összekapcsolására. A tulajdon és a hozam maradjon privát, de a használat legyen közös.⁶⁴ A polgárokat nem szabad törvénnyel kényszeríteni ennek az eszmének a megvalósítására, hanem tanítással és gyakorlással kell őket erre rávenni.⁶⁵

9.3. Sztoikus filozófia

A sztoicizmus a Kr. e. 310 körül Kitioni Zénon által Athénban alapított filozófiai iskola tanainak az összessége. *stoá* = oszlopcsarnok, terasz, mivel az összejöveteleket az athéni piac tér oszlopcsarnokaiban tartották. Az iskola követői között van Cicero, római szónok és filozófus, Seneca, filozófus és politikus (Néró római császár nevelője) és Marcus Aurelius római császár és filozófus is. A sztoikus filozófia a társadalomra és a humánusra irányult. Az antik világ minden filozófiai áramlata közül a legtermékenyebben járult hozzá a szociális tanítások világához.⁶⁶ Az univerzum egységét vallották. A teljes emberiség összetartozását és egyenlőségét hangsúlyozták. Filozófiai érdeklődése az ember erkölcsi tökéletesedésére és tiszta boldogságára vonatkozott. Mindezek kiteljesedése megelégedettséget ad azok számára, akik felebarátjukat nem használják ki. A sztoikusnak barátságban és békességben kell élni az összes emberrel, és késznek kell lennie a segítségnyújtásra. Seneca elismerte, hogy a gazdagság nagyobb lehetőséget biztosít a szellemi adottságok kibontakoztatására.⁶⁷ Ezzel saját gazdagságát is megvédte. Másrészt a sztoikus eszmények hangsúlyozásával olyan következtetéseket von le, amelyek a vagyonszövetséget ideálisnak tüntetik fel.⁶⁸

10. Államregények

Az államregényekben az írók összekapcsolják a politikai és társadalmi-irodalmi állapotokat a távoli népekről szóló népszerű elbeszélésekkel. Számunkra Euhemerosz és Jambulosz regénye fontos, mivel ezekben van szó kifejezetten vagyonszövetségről.

⁶¹ PERES Imre: *Griechische Grabinschriften und neuestestamentliche Eschatologie*, WUNT 157, Tübingen, Mohr Siebeck, 2003, 116.

⁶² BRAUNNERT, Horst: *Theorie, Ideologie und Utopie im griech.-hellenist. Staatsdenken*, in: *Geschichte in Wissenschaft und Unterricht* 14 (1963), 150.

⁶³ PLATÓN: *Az állam* (ford. Jánosy István), XXII, 416 d, Budapest, Gondolat, 41988, 138.

⁶⁴ ARISZTOTELESZ: *Politika* II., 1263a, 102.

⁶⁵ ARISZTOTELESZ: i. m., II., 1263b, 105. Vö. BIEN, Günther: *Die Grundlegung der politischen Philosophie bei Aristoteles*, Freiburg /München/, Alber-Broschur, 1973, 243–251.

⁶⁶ WACHT, Manfred: *Gütergemeinschaft*, 16.

⁶⁷ SENECA: *De vita beata*, in: Bohn's Classical Library Edition of a Happy Life, London, George Bell and Sons, 1900, 22,1.

⁶⁸ SENECA: *Letters from a Stoic: Epistulae morales ad Lucilium*, London, Penguin Books, 1974, ep. 95 52kk.

10.1. Euhemerosz, Szent feljegyzések

Diodorosz utal Euhemerosz, (kb. Kr. e. 340–260) görög író a *ἱερὰ ἀναγραφὴ* című töredékekben megmaradt regére, amelyben bemutatja a déli óceánban fekvő Panchaia szigetének alkotmányát, ahol a vagyonközösség és közös gazdálkodás részben megvalósult.

A szántóföldek és a legelők közösségi tulajdonban voltak, a házak és a kertek nem. A termelést egyénileg végezték, de a termés hozamát az államnak átadták. A papok gondoskodtak a megtermelt javak igazságos elosztásáról, persze ők mindenből dupla részt kaptak.⁶⁹

10.2. Jambulosz, Napállam

Jambulosz (kb. Kr. e. 300) Napállama radikálisabb Euhemerosz utópiájánál. Az Indiai-óceánban levő sziget lakói családi törzsekben élnek 400 fős csoportokban, ahol nő és gyermek közösség van. Minden csoport élén egy vén áll, akinek királyi hatalma van. A gazdasági rendszer szigorú kommunisztikus szabályozás alatt áll. A foglalkozás rendszeres cseréje lévén mindenkinek mindenféle munkát kell végeznie. Még az étkezés módja is szabályozva van. Mivel az önző érdekek nem tudnak felszínre törni, az emberek békében élnek egymással.⁷⁰

A filozófiai utópiák hatása a politikai életre csekély volt. A szívesen olvasott filozófiai-utópisztikus államregényeknek alig volt konkrét hatása. A hellén idők nagy rabszolgafelkeléseinek a korában (Kr. e. 3. sz. – Kr. e. 1. sz.) hiányzott a szabályos ideológiai alapvetés.⁷¹ A legerősebb szociális impulzusok zsidó területről származtak, amelyekről a következő egységben olvashatunk.

11. Szepulkrális szövegek

„Az újszövetség szempontjából a koinónia-kifejezés a hellenista világban talán a legérdekesebben a szepulkrális szövegekben fordul elő. [...] Az olyan sírszövegekben, ahol a profán elmélkedéseken túl eszkatológiai képzeteket is latolgattak, a koinónia fogalma transzcendentális dimenziót kapott.”⁷² Ezekben a szövegekben a halottak és hozzátartozóik azt vallották, hogy haláluk után közösségbe lépnek az istenekkel, és isteni sorsban lesz részük: „az olümposzi koinónia számukra asztalközösséget biztosít az istenekkel”, fehér ruhába öltözhetnek, és arany koszorút hordhatnak a fejükön.⁷³ Ez a koinónia bizonyos mértékű halhatatlanságot és megistenülést biztosít az elhunyt lelkek számára. A sírfeliratok individuálisan fejezik ki az említett eszkatológiai reményt, de kollektív koinóniára a családon kívüli halottakkal nem vonatkozik.

Az ókori nem zsidó vagyon- és érdekközösségek nem hagyták hatás nélkül Jézus követőit. Ezek a motívumok erősebb vagy halványabb színekben megtalálhatók a jeruzsálemi szeretetközösségben.

1.2.1. Hasonló zsidó vagyon- és érdekközösségek

Ebben a fejezetben a qumráni közösség keletkezéséről, felfedezéséről, a közösség tanításáról és szervezetéről olvashatunk. Fontos kérdés, hogy lakói azonosak-e az esszénusokkal vagy nem. Talán az esszénusok legszigorúbb irányzata lehet azonos a qumráni közösséggel.⁷⁴ A Damaszkuszi Irat is olyan közösségről szól, ahol a tagok teljes vagyonközösségben éltek.

⁶⁹ DIODOROSZ: *The library of History of Diodorus Siculus* published in Vol. III. of the Loeb Classical Library edition, 1939. V.45. elérhető: http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Diodorus_Siculus/5C*.html, [2017.01.06. 13 óra], 5,45.

⁷⁰ DIODOROSZ: *The library of History of Diodorus Siculus*, 2,58.

⁷¹ HENGEL, Martin: *Studien zum Urchristentum*, 359–360.

⁷² PERES Imre: A közösség fogalmának vallástörténeti vonatkozásai, 262–263.

⁷³ Vö. PERES Imre: Eschatológiai asztalközösség. Pozitív vallástörténeti és vallápszichológiai elemek az eschatológiában, in: BÉKÉSI Sándor (szerk.): *Ostium in Caelo. Jubileumi kötet dr. Bolyki János teológiai professzor 75. születésnapjára*, Budapest, Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara, 2006, 75–82.

⁷⁴ Meg kell jegyeznünk, hogy a qumráni közösség esszénusokkal való azonosítása mára már csupán az egyik lehetséges megoldás a kutatás-történetben. A korábbi kutatásban a qumráni esszénusokkal való azonosítása uralkodó álláspont volt. Ld. pl. Pákozdy tanulmányát, amely már a címében is elárulja, hogy a qumrániakat esszénusoknak tekinti. PÁKOZDY László Márton: A qumráni esszénusok és az ősegyház, in: *Theologiai Szemle* (1960/3), 333–361. Ezzel párhuzamosan a qumráni közösség esszénusokkal való azonosítása továbbra is markáns hipotézis maradt, ld. pl. TAYLOR, Joan E. *The Essens, the Scrolls, and the Dead Sea*, Oxford, Oxford University Press, 2012. Azonban Fitzmyer kutatásai, valamint a 4QMMT felfedezése nyomán újabban felmerült, hogy a qumráni közösség egy szadduceus hátterű csoportként kerüljön azonosításra. Ld. FITZMYER, Joseph: *The Dead Sea Scrolls and Christian Origins*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2000, 253. (Ezúton szeretném kifejezni köszönetemet Hodossy-Takács Elődnek, hogy szakbírálatában e szakirodalomra felhívta a

1.2.1.1. Qumrán

1. A település története

Qumrán katonai erődítmény a Kr. e. 8–7. században. Hajdani lakott hely Júda pusztájában a Holt-tenger partjától körülbelül 1 km-re, Jerikótól délre 14 km-re. Pusztulása Júda fogságra vitelével esik egybe (Kr. e. 598–587). Kr. e. 2. század közepe után válik ismét lakottá. Közösségi épületek kerülnek kialakításra: közös étkező, konyha, tálaló, pékség, malom, raktárak, fazekasműhely, írószoba. A régészek olyan kitűnően kiépített vízvezeték-rendszert találtak, amely lehetővé tette több 100 fős közösség ellátását. Kr. e. 130 körül kezdődött el az építés. Archeológiai ásatások igazolják, hogy a kiépítés fő periódusa, és az építmény használata Kr. e. 100–31 között volt.⁷⁵ Kr. e. 31-ben nagy földrengés és az azt követő tűzvész pusztította el a létesítményt.⁷⁶ Kr. e. 4-ben ismét birtokba vették és újra felépítették Archelaosz uralkodása (Kr. e. 4 – Kr. u. 6) alatt. A felújítás a régi tervet követte, de a korábbi gondosság már hiányzott. A zsidó háborúban az ellenállás centruma volt. A zélóták befolyása alá került, akik a Róma ellenes gyűlöletükben nem ismertek határokat. Kr. u. 68-ban a rómaiak elfoglalták és elpusztították.

A település 3. megújulása a rómaiak idejében történt, akik az épület egy részét kaszárnynak építették át, a többit betemették.⁷⁷ A Bar-Kochba (132–135) felkelés idején visszafoglalták a zsidók, de a felkelés leverése után lerombolták a rómaiak.

2. A qumráni felfedezések

Muhammad adh-Dhib fedezte fel 1947-ben a Holt-tengertől nyugatra elterülő mészkő-hegyvidék egyik barlangjában azokat a kéziratokat, amelyek részben bibliai szövegeket tartalmaznak.⁷⁸ A megtalálás történetének több változata is van. Az egyik változat szerint a megtaláló árut szállított a Jordánon át Betlehembe, a másik szerint elveszett bárányt keresett, a harmadik szerint vihar elől menekült be a barlangba, ahol kézirattekercseket őrző lefedhető agyagkorsókat talált. Az ásatások során még több barlangot fedeztek fel, 14 barlangban 12 teljes tekercset és körülbelül 600 tekercs töredékeit találták meg. A régészeti kutatások megállapították, hogy a kéziratok írásának ideje Kr. e. 300 – Kr. u. 68. A szöveg és a nyelvi bizonyítékok is azt állapították meg, hogy valamennyi irat Kr. u. 68 előtt keletkezhetett.

A qumráni iratok legfontosabb csoportjai: a. rendi szabályok, a Damaszkuszi irat; b. kommentárok a bibliai iratokhoz; c. vallásos költemények, zsoltárok; d. eszkatológiai iratok

---

figyelmemet!). Emellett Vermes Géza részleteiben kiértékeli a további azonosítási lehetőségeket (a) szadduceusok, b) farizeusok, c) zélóták, d) esszénusok). Vö. VERMES Géza: A közösség azonosítása, in: uő.: *A qumráni közösség és a holt-tengeri tekercsek története*, Bp., Osiris, 1998, 151–169. Végül pedig fontos azt is megjegyezni, hogy a naprakész kutatások között megfigyelhető az esszénus-hipotézis teljes elvetése is, ld. pl. BOCCACCINI, Gabriele: *Beyond the Essene Hypothesis*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 1998.

⁷⁵ A qumráni ásatások összefoglaló eredményei kapcsán ld. MAGNESS, Jodi: *The archaeology of Qumran and the Dead Sea Scrolls*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2002; STACEY, David: *Qumran revisited: a reassessment of the archaeology of the site and its texts*, Oxford, Archaeopress, 2013; LIM, Timothy H.: *The archaeological site and caves*, in: uő.: *The Dead Sea Scrolls. A Very Short Introduction*, Oxford, Oxford University Press, 2017, 19–32.

⁷⁶ GRUNDMANN, Walther: Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges, in: LEIPOLD, Johannes – GRUNDMANN, Walter (szerk): *Umwelt des Urchristentums I.*, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1982, 235.

⁷⁷ GRUNDMANN, Walther: i. m., 235

⁷⁸ Bővebben ld. PÁKOZDY László Márton: Egy évtized Qumrán-kutatás, in: *Theologiai Szemle* (1960/3), 72–81.

„a sötétség gyermekeinek harcairól a világosság gyermekei ellen.”⁷⁹ A felfedezett anyag feldolgozását, és a felvetődött kérdésekre a választ a világ különböző nemzetiségű tudósai keresik.⁸⁰

3. A qumráni közösség keletkezése

Júdeában a Kr. e. 3–2. században gyengült a hitélet, és erősödött a hellenizálódás. Az ország Kr. e. 198-tól a szíriai Szeleükidák uralma alá került. IV. Antiokhosz Epiphanész megszüntette Jeruzsálemben a templomi áldozatokat. Kr. e. 168-ban az égőáldozati oltár helyén felállította a „pusztító utálatosságot”, Baal sammam oltárát (Dán 11,34), amelyen disznóhúst áldoztak. A vallásszabadság megsértése és a hellenizálódás ellen egyre jobban kibontakozott az ellenállás. A hűségesek (hászíd) egyre inkább elkülönülő mozgalommá szerveződtek. A Makkabeusok Kr. e. 167–163 között függetlenségi harcot folytattak a szíriaiak ellen. Csatlakoztak hozzájuk a kegyesek. Mattatiás pap harmadik fiának, Júdásnak a mellékneve Makkabi (1Makk 2,4), róla kapta a felkelés a Makkabeus melléknevet.⁸¹ A másik elmélet szerint μακκαβαίος kalapácsost jelent, Júdásnak az ellenségre mért kemény csapásait jelzi. Sikerült az ország függetlenségét kivívni, de a vallási hagyományokat áthágták. Jónátán, Júdás egyik testvére 152-ben főpappá nevezeti ki magát, pedig nem volt Cádók leszármazottja. Simon (143–135) 142-ben teljesen kiűzi a szíriaiakat Palesztinából. A hálás nép 140-ben azzal tisztelte meg Simont, hogy családjában a főpapi és fejedelmi rang örökölhető lesz „mindaddig, amíg egy megbízható próféta támad” (1Makk 14,41). Ezzel a Hasmoneus-dinasztia uralma kezdődött meg.⁸² I. Arisztobulosz (105–104) a királyi címet is felvette. Átpártolt a szadduceusokhoz. Nyitott a hellenizmus felé. Teljesen eltávolodott a Makkabeus család eredeti elveitől. A kegyesek lélekben eltávolodtak az uralkodóktól, s közben maguk is több irányzatra szakadnak.⁸³ A farizeusok törekednek a törvény pontos

⁷⁹ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, UTB 52, Tübingen, Mohr, 1988, 180–181.

⁸⁰ A területen folyó nemzetközi kutatás keresztmetszetét leginkább a következő, többszerzős tanulmánykötetek, ill. bevezető munkák reprezentálják: CHARLESWORTH, James: *Jesus and the Dead Sea Scrolls*, New York, Doubleday, 1992; FLINT, Peter W. – VANDERKAM, James C. (eds.): *The Dead Sea Scrolls After Fifty Years. A Comprehensive Assessment*, Leiden, Brill, 1999; SCHIFFMAN, Lawrence H. – VANDERKAM, James C. (eds.): *Encyclopedia of the Dead Sea Scrolls I–II*, Oxford, Oxford University Press, 2000; ELLEDGE, C. D.: *The Bible and the Dead Sea Scrolls*, Atlanta, GA, Society of Biblical Literature, 2005; CHARLESWORTH, James (ed.): *The Bible and the Dead Sea Scrolls I–III.*, Waco, TX, Baylor University Press, 2006; VANDERKAM, James C.: *The Dead Sea Scrolls and the Bible*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2012; LIM, Timothy H. – COLLINS, John J. (eds.): *The Oxford Handbook of the Dead Sea Scrolls*, Oxford, Oxford University Press, 2012; COLLINS, John J.: *The Dead Sea Scrolls. A Biography*, Princeton, Princeton University Press, 2013; LIM, Timothy H.: *The Dead Sea Scrolls. A Very Short Introduction*, Oxford, Oxford University Press, 2017. Igazán figyelemreméltó, hogy a Qumrán-kutatás területének részletes kiértékelésével nem maradt adós a hazai, magyar nyelvű szakirodalom sem. A qumráni szövegek magyar kiadása: FRÖHLICH Ida: *A qumráni szövegek magyarul*, Studia Orientalia, Piliscsaba – Budapest, SZIT – PPKE, 2000. Bevezetés a qumráni szövegekhez: KOMORÓCZY Géza: *Kiáltó szó a pusztában. A holt-tengeri tekercesek*, Bp., Osiris, 1998; VERMES Géza: *A qumráni közösség és a holt-tengeri tekercesek története*, Bp., Osiris, 1998; CHARLESWORTH, James: *Jézus és a holt-tengeri tekercesek*, Szeged, Agapé, 1999; XERAVITS Géza: *Könyvtár a pusztában*, Deuterocanonica 3, Pápa – Budapest, PRTA – L’Harmattan, 2008.

⁸¹ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 234.

⁸² GRUNDMANN, Walther: i. m., 234–235.

⁸³ Az intertestamentális kori zsidó politikai, vallási csoportosulások részletes elemzését ld. WELLHAUSEN, Julius: *A farizeusok és a szadduceusok*, Budapest, Kálvin Kiadó, 2001; SMITH, Morton: *Palestinian Parties and Politics That Shaped the Old Testament*, SCM Press, 1987.

megtartására és a szigorú életforma gyakorlására, de a zsidóság egészén belül maradnak. A szigorúbb irányzathoz tartozó csoport külső és belső emigrációt választ, mivel teljesen megszenteltnek tartotta a templomi kultuszt a nem cádókita főpapok miatt.

A qumráni iratokban szereplő Igazság Tanítója, aki maga is cádókita, a szigorúbb irány élére állt. Kr. e. 130 körül Qumránba vonulnak ki, és a mozgalom szervezett közösséggé válik. Szerzetesi életformában, nőtlenségben élnek. Az Igazság Tanítóját azonban megtámadta a Gonosz Főpap (nem cádókita), megkínozta, és egyes feltevések szerint keresztre is feszítették. Személyük egyértelmű azonosítása nem történt meg. Azt sem lehet pontosan megállapítani, hogy ez a támadás a qumráni közösség megalapítása előtt vagy után történt-e.⁸⁴ Vermes Géza szerint a holt-tengeri tekercek között valódi történeti szövegek nem találhatók.⁸⁵

4. A közösség szervezete

A tudósok többsége úgy gondolja, hogy a közösség valószínűleg azonos az esszénusokkal.⁸⁶ Az Ézs 40,3 alapján a pusztába vonultak ki, hogy készítsék az Úr útját. Zárt, eszkatológikus közösség. Nem vállaltak közösséget a kívülállókkal. A tagok úgy vélték, hogy a pusztai vándorlás ősi életét folytatják kivonulásukkal. Arra is gondolhattak, hogy a Tórát is megkapják, ahogyan Mózesék megkapták az exodus során.⁸⁷ Gazdaságilag is önállóságra törekedtek. Keményen dolgoztak. A jelentkezőket csak két éves próbaidő és szigorú vizsgálatok után vették fel. Szigorú vagyonszervezésben éltek. A tagok erejüket, tudásukat és vagyonukat a közösségnek adták. Az újonc vagyonát csak a próbaidő letelte után tették a közösségéhez. Josephus Flavius az alábbiakban jellemzi vagyonszervezésüket: „A gazdagságot megvetik, és csodálatos intézményük a vagyonszervezés; nincs náluk senki, akinek többje volna, mint a másoknak. Tudniillik náluk szabály, hogy aki be akar lépni a szektába, köteles odaajándékozni vagyonát a közösségnek, ezért náluk nincsen sem megalázó szegénység, sem mérhetetlen gazdagság, hanem mindaz, ami az egyesek vagyonából

---

⁸⁴ A kérdéskörrel bővebben ld. ESHEL, Hanan: *The Dead Sea Scrolls and the Hasmonean State*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2008.

⁸⁵ VERMES Géza: *A qumráni közösség és a holt-tengeri tekercek története*, Budapest, Osiris, 2005, 175. Megállapítja a továbbiakban azt is, hogy a mai értelemben vett történetírás sem az intertestamentális, sem pedig a bibliai korszakban nem számított kedvelt műfajnak a zsidó szerzők körében. A krónikaírók nem a tényszerű információkat, hanem azok vallási jelentőségét foglalják írásba. A „világi” történelem eseményeit úgy magyarázzák a próféták, hogy azokon keresztül Isten tetszése vagy nemtetszése nyilvánul meg. A háborús győzelem vagy vereség, a bőséges termés vagy aszály a nép Isten iránti engedelmisségét vagy bűnösségét szimbolizálja.

⁸⁶ „A tudományos közvélemény, elhanyagolható kivétellel, már az 1950-es években felismerte, hogy a barlangokban talált tekercek és a közelben feltárt romok kapcsolatban vannak egymással. Ennek egyik legszembetűnőbb példája, hogy az 555 dokumentumot rejtő 4-es számú barlang kőhajításnyira fekszik az épületektől. Ugyanebben az időszakban vált általánossá az a nézet, amely Qumrán egykori lakóit az esszénusokkal azonosította.” VERMES Géza: i. m., 28. Vannak más vélemények is. Ezzel a kérdéssel a későbbiekben is fogunk foglalkozni. Norman Golb tagadja, hogy a qumráni építményeknek köze lenne bármilyen zsidó vallási csoporthoz. Szerinte a környékbeli barlangokban talált szövegeknek semmi közük sincs a qumráni létesítményekhez. Úgy gondolja, hogy a tekercek a különböző jeruzsálemi könyvtárakból származnak, amelyeket a rómaiak elől rejtettek el a barlangokban. GOLB, Norman: *The Problem of Origin and Identification of the Dead Sea Scrolls*, in: *Proceedings of the American Philosophical Society* 124 (1980), 1–4. Ezzel szemben Xeravits Géza határozottan kijelenti, hogy a qumráni könyvtár egy vallásos közösség által írt és összegyűjtött művek csoportja, s kapcsolatban lehet a romjaiban fennmaradt létesítménnyel. XERAVITS Géza: *Könyvtár a pusztában*, Deuterocanonica 3, Pápa – Budapest, PRTA – L'Harmattan, 2008, 2.

⁸⁷ CHIRILA, Joan: A qumráni közösség és kapcsolata Jeruzsálemmel, in: BENYIK György (szerk): *Világi közösség, vallási közösség*, 88.

összegyűlt, mindnyájuknak közös vagyona, mintha testvérek volnának.”⁸⁸ Vállalták a szegénységet, bár maga a közösség tehetős volt. Közösen dolgoztak, és közösen étkeztek, rendszeresen imádkoztak. „Miután pedig délelőtt 11 óráig szorgalmasan dolgoznak, megint összejönnek 1-1 meghatározott helyen [...] Csendben leülnek, és ekkor a pék sorjában 1-1 kenyeret tesz eléjük, a szakács pedig mindenki elé tányért, egy tál étellel. Étkezés előtt a pap imádkozik, és az imádság előtt nem szabad az ételhez nyúlni. Étkezés után megint imádkozik, úgyhogy az étkezés elején és végén dicsőítik az Istent, mint az étel adóját. Miután szent ruházatukat levették, megint elmennek dolgozni egészen alkonyatig. Ekkor visszatérnek, és ismét ugyanúgy étkeznek.”⁸⁹ Szigorú fegyelemben élnek. Semmit sem tesznek előljáróik parancsa nélkül. A legkisebb engedetlenséget az amúgy is csekély ételadag egy részének a megvonásával torolták meg. A vagyonosok mellett a vagyontalanokat is felvették.

A szegénységideál megmutatkozik a „szegények” önmegjelölésben (QM. XI. 9,13) és a vagyonról való radikális lemondásban (QS. VI. 19). A halottakat felirat, sírkő és ruha nélkül, egyszerű sírokba temették el. A gazdagság megvetését a közeli végítélet motiválta. Munkaképtelent nem vettek fel. A gyülekezet jól felfogott érdeke volt, hogy a tagok vagyona és munkaeje után érdeklődjön. Voltak előkelő tagok is. Az Igazság Tanítója valószínűleg egy hatalom nélküli arisztokrata volt.⁹⁰ Sokféle munkásra volt szükségük: kőművesekre, kőfaragókra, bőrkészítőkre, fazekasokra, kovácsokra és földművesekre. A gyülekezet saját oázisában egy 3 km hosszú földterületet művelt meg. A tagok között voltak mérnökök, írók és írástudók is. A közösség komoly irodalmi munkát végzett.⁹¹ A közösség élén a papok álltak.

Teljes jogú tag csak férfi lehetett. Közösségük a sokaság (vö. ApCsel 1,15-ben a 120 főnyi sokaság).

Qumránban az esszénusok legszigorúbb irányzatához tartozó tagok lakhattak. A rendházon kívül is éltek esszénusok. Közöttük családosok is voltak.

5. A közösség tanítása

A qumráni gyülekezet eszkatológiai elképzeléseit a dualizmus határozta meg.⁹² Fény és sötétség egymással harcban állnak. Magukat a világosság fiainak tekintik. Tanításuk középpontjában az áll, hogy a törvényt teljesen be kell tartani. Céljuk elérése érdekében folyamatosan tanulmányozták a szent iratokat. A törvény iránti hűtlenségnek tekintették a nem cádókita jeruzsálemi főpapokat. Ezért is szakadtak el tőlük. Az üdvösség forrásának tartották az isteni igazságosság hitében gyökerező eszkatológikus várakozást és az egymás iránti testvéri szeretetet. A törvény megtartásában és a felebarát iránti szeretetben radikálisabbak voltak a farizeusoknál.

A Község Szabályzatából (IQS) ismerhetők meg a közösség teológiai alapjai, az új tagok felvételének a rendje, a belső élet szabályai. A különböző korú példányok tanulmányozása arra a következtetésre vezet, hogy változáson ment át a szabályzat, és a papi vezetés

---

⁸⁸ FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború*, 167.

⁸⁹ Uo.

⁹⁰ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, Tübingen, Mohr, ³1989, 122.

⁹¹ Uo.

⁹² CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 181.

növekedett. Szentül hitték, hogy közel az ítélet, hogy az „utolsó időkben” élnek. Ez a felismerés a legszigorúbb életfolytatásra ösztönözte őket.

A szabályokban arról is szó van, hogy havonta kétnapi kerestetet szociális célra kell fordítani. A kérdés az, hogy miből, ha nem volt saját vagyonuk és jövedelmük. Ez talán azzal magyarázható, hogy Qumránban volt az országos mozgalom központja,⁹³ ahol a tagok a közösség legmagasabb fokán, cölibátusban éltek. A helyi csoportok különböző fokozatú közösségeket alkottak, a központi tanításhoz igazodva. A közösség missziói szerepet is vállalt. Qumránból irányították és iratokkal látták el a Júda területén szétszórta élő közösséget. Vermes Géza szerint szinte tényként kijelenthető, hogy a barlangokban elrejtett több mint 800 kéziratot hosszú évszázadok során senki sem kereste, ami megerősíti azt a feltételezést, hogy Qumrán és az esszénusok léte hirtelen, egyszerre fejeződött be.⁹⁴

1.2.1.2. A Damaszkuszi Irat (CD)

A Damaszkuszi Irat (CD - Cádókita Dokumentum) a Kr. e. 1. századi esszénusok egyik fontos irata, amely szerint az Igazság Tanítójának követői Damaszkuszba menekültek. Sok ószövetségi jövendölést tartalmaz. Tanításában centrális helyet foglal el az ézsaiási „maradék” fogalmának üdvtörténeti értelmezése.⁹⁵

Egy olyan „új szövetség” közösségéről szól, amely Damaszkuszba vándorolt ki. Cádók fiainak is nevezik magukat. A Damaszkuszi Irat rendelkezései az egyszerű, világi létet szabályozzák. Közösségük sok mindenben eltér a qumránitól.⁹⁶

1.2.1.3. Esszénusok

A szaduceusok és a farizeusok mellett az esszénusok alkották az intertestamentális kor legjelentősebb zsidó vallási csoportját. A korábbi időkben Alexandriai Philónnak, az idősebb Pliniusnak és Josephus Flaviusnak a műveiben lehetett olvasni róluk.

Alexandriai Philón illusztrációként használja az esszénusok közösségét a szókratészi és platóni életideálok, és a cinikusok és sztoikusok életfelfogásának elemzéséhez. A tagok főleg falvakban éltek, életvitelük egyszerű. Földműveléssel és kézimunkával foglalkoznak. Nem gyűjtenek aranyat és ezüstöt életük biztosítására. Nem folytatnak olyan kereskedést, amely csak öncélú gazdagodást eredményez. Mindezek bizonyítják, hogy a tiszta erkölcshez és az erényekhez ragaszkodnak.⁹⁷

Philón közlései szerint az esszénusok közösen tartanak fenn vagyonközösséget (Gütergemeinschaft). Általában közösségekben élnek, de ha valaki mégis házat vesz, az nyitva van mindenki számára. A közös raktárakból mindenki szükség szerint vehet ruhát vagy élelmet, ugyanakkor közösen helyezik bele pénzüket is. Ha valaki fizetést kap, a

---

⁹³ VERMES Géza: *A qumránai közösség és a holt-tengeri tekercsek története*, 197.

⁹⁴ VERMES Géza: i. m., 197–198.

⁹⁵ VERMES Géza: i. m., 61. Ézs 10,21; 11,11.16; 37,4. Isten megemlékezik az ősatyákkal kötött szövetségről, meghagyott egy „maradékot” Izráelnek, és ezt nem engedte át a pusztításnak.

⁹⁶ VERMES Géza: i. m., 128. A szerző véleménye szerint a CD a szekta elő- vagy korai történetét tükrözi. A Damaszkuszi Irat 1896 óta ismeretes középkori másolatokból. Komoróczy szerint Kairóban, az óvárosi (Fostát) Ibn Ezra-zsinagóga használaton kívüli kézirat-raktárában (Geniza) Solomon Schechter fedezte fel, és Angliába vitte Cambridge-be, az Egyetemi Könyvtárba. KOMORÓCZY Géza: *Kiáltó szó a pusztában. A holt-tengeri tekercsek*, Budapest, Osiris Kiadó, 1998, 89. Qumránból kilenc példánynak a töredékei kerültek elő.

⁹⁷ KÖSTER, Helmut: *Einführung in das Neue Testament im Rahmen der Religionsgeschichte und Kulturgeschichte der hellenistischen und römischen Zeit*, Berlin–New York, de Gruyter, 1980, 243–248.

közösség rendelkezésére bocsátja. Arra törekszenek, hogy senki se szenvedjen hiányt közülük.⁹⁸ Gondoskodnak a betegekről és az öregekről is a közös kasszából. A városokban élő esszénusok még szigorúbb életet élnek, ahol még a nőtlenséget is bevezették.⁹⁹

Plinius az esszénusokat a Holt-tenger térségébe lokalizálja.¹⁰⁰ Peres Imre felveti a jogos kérdést, hogy Plinius mennyire függött Philontól, vagy Josephus Flaviustól.¹⁰¹ Hans-Josef Klauck szerint ennek következménye, hogy az esszénusok közössége a qumráni közösséggel identifikálódott.¹⁰² Pliniusztól aztán több ókori szerző átvette ezt az információt, akik főleg azt kutatták, hogy az esszénusok milyen vagyonszösséget építettek ki, és mennyire éltek aszketikus életet, amivel bizonyos hellenista közösségi ideálokat akartak támogatni.¹⁰³

A qumráni szövegekben olvashatunk életmódjukról és teológiájukról. A közösség szabályai a gonosznak tartott világtól teljes elkülönülést követeltek. A közösségbe való belépőknek saját családjukkal is szakítani kellett. „Hisznek a lélek halhatatlanságában és a legkívánatosabb jónak az igazságot tartják.”¹⁰⁴

Fontos jellemzőjük a vagyonszösség (*vita communis*). Közösen dolgoztak, és közösen étkeztek. A napi bér beadása nem csak a közösség fenntartását szolgálta, hanem jótékonykodtak is belőle. Ez a vidéken élő esszénusok számára is kötelező volt. A rend tagjai főleg felnőtt, nőtlen férfiakkól álltak, de utánpótlásként árva gyermekeket is felneveltek. Abból a gondolatból ered a magántulajdon elvetése, hogy a papoknak az Úr asztaláról kell élni. Azt vallják, hogy mindent rá lehet bízni Isten akaratára. Erkölcösek, és Flavius szerint csak földműveléssel foglalkoznak.¹⁰⁵

Harci rendbe voltak beosztva, harcos messiási váradalom jellemezte őket. A törvényt szigorúan megtartották. A feltámadáshit azonban nem található meg teológiájukban. A zsidó-római háborúban (Kr. u. 68–71) a végidők háborúját látták, ezért fegyvert fogtak, de elpusztultak. Josephus Flavius írása az esszénusokról nagyon sok ponton szinte teljesen megegyezik a qumrániak szabályzatával. Sok jel arra utal, hogy az esszénusok legszigorúbb irányzata azonos lehet a qumrániakkal.

A közlések alapján megállapítható, hogy az esszénusok közössége „eléggé masszív testületi életet élt, szigorú elvekkkel és egymásra figyeléssel, ami elégé jól mutat a jeruzsálemi

---

⁹⁸ Vö. PHILÓN, Alexandriai: *Quod omnis Probus Liber sit*, elérhető: <https://catholicgnosis.wordpress.com/2009/01/01/the-essen-es-phil-o-quod-omnis-probus-liber-sit/> [2017.03.14. 10 óra], 85–86.

⁹⁹ PERES Imre: *A közösség fogalmának vallástörténeti vonatkozásai*, 254.

¹⁰⁰ „Az Aszfaltetisz tótól nyugatra, de ennek ártalmas kigőzölgéseitől mégis távolabb lakik az esseniek nemzetsége.” Az ókori görögök és rómaiak Aszfalt-tónak hívták a Holt-tengert, mert a felületén szurokdarabok úszkálnak. Vö. PLINIUS: *Naturalis Historia*, V. 17. (ford. Váczy Kálmán), Bukarest, Kritérium, 1973, 152.

¹⁰¹ PERES Imre: i. m., 255.

¹⁰² Vö. KLAUCK, Hans-Josef: *Gemeinde-Amt-Sakrament. Neutestamentliche Perspektiven*, Würzburg, Echter, 1989, 74.

¹⁰³ PERES Imre: i. m., 255.

¹⁰⁴ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története* (ford. Révay József), Budapest, Európa Könyvkiadó, 1980, 500.

¹⁰⁵ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 50–51. „Valamennyien az erényes életre törekszenek; ami a görögöknél és a barbároknál teljesen ismeretlen; őket azonban nem rövid ideje, hanem már emberemlékezet óta semmi sem gátolja meg ebben a buzgó törekvésükben; minden kincsük közös; a gazdag sem élvezhet többet javaiából, mint a szegény. Tanaik szerint él több mint négyezer férfi. Nem házasodnak, nem tartanak szolgákat; a szolgásgot igazságtalanságnak tartják, a házasságot pedig minden viszálykodás forrásának, és így külön-külön élnek és szolgálnak egymásnak. Bevételeik és a földművelésből származó jövedelmeik kezelésére derék embereket választanak, ezek a papok, és az ő feladatuk gondoskodni gabonáról és minden táplálékról. Egyébként leginkább hasonlítanak az úgynevezett dákok egyik felekezetéhez, és éppen olyan az életmódjuk, mint ezeké.”

keresztyén *communio* felé.”¹⁰⁶ A jeruzsálemi szeretetközösségben hasonló jellemvonásokat fedezhetünk fel: vagyonközösség, közös étkezés, egymással törődés, belépési feltételek, kizárólagosság, fegyelem.¹⁰⁷

1.2.1.4. Therapeuták

Közel állhattak az esszénusokhoz, de nem azonosíthatók velük.¹⁰⁸ Szemlélődő, meditáló életmódot folytattak. Alexandriai Philón szerint a therapeuták olyan zsidó nők és férfiak, akik közösségben éltek, aszketikus, szinte kolostori életformát folytattak, földi javakat nem gyűjtöttek. Ilyen közösség főleg Egyiptomban volt, Alexandria környékén. A „legderekbak” a (therapeuták) szülőföldjére, a Mareia-tó vidékére települtek át. Javaikat önkéntesen előre szétosztották családjuk vagy barátaik között. Az írásokat közösen tanulmányozták.¹⁰⁹ Az első keresztyének Írás-tanulmányozására emlékeztet ez a gyakorlat: „kitartóan részt vettek az apostoli tanításban” (ApCsel 2,42). Béreában is a páli misszió után exegetikai vagy üdvtörténeti tanulmányokat végeztek a megtértek: „napról napra kutatták az Írásokat, hogy igaz-e, amit Pál mond” (ApCsel 17,11).¹¹⁰

A *De vita contemplativa* nem tudósít a therapeuták gazdasági tevékenységéről, sem arról, hogy anyagi javaikat pénztáros kezelte volna, amint az Qumránban történt, mivel Philón főleg a therapeuták meditatív tevékenységéről kívánt írni.¹¹¹

1.2.2. A jeruzsálemi szeretetközösség újszerűsége

Az ősegyház keresztyénei radikálisan követték Jézus életstílusát, aki a társadalom peremén levő emberekből kovácsolt családis közösséget, amelyben nagyon erőteljes volt az eszkatológikus remény.¹¹² A jeruzsálemi szeretetközösség és a qumráni közösség között sok hasonlóság fedezhető fel. Troeltsch mindkettőt „religiöser Liebeskommunismus”-nak nevezi.¹¹³ Jézus, az Igazság Tanítójához hasonlóan szintén szenvedett a gonosz főpaptól. Talán elképzelhető, de nincs bizonyítva, hogy Keresztelő János, mint árva gyermek

¹⁰⁶ PERES Imre: *A közösség fogalmának vallástörténeti vonatkozásai*, 255.

¹⁰⁷ Ezen a ponton fontos megjegyezni, hogy az esszénus közösséget és a korai keresztyén jeruzsálemi szeretetközösséget az analógiák és hasonlóságok ellenére is elkülöníthető közösségekként kell értelmeznünk. A korai keresztyén szeretetközösség számára mintául szolgálhatott az, amit az esszénusokról, avagy a qumrániakról tudtak; e csoport ugyanabban a szellemi, politikai és társadalmi kontextusban éltek, és e kontextusra hasonló mechanizmusokkal reagáltak (szigorú, elkülönült vagyonközösségbe tömörülés). Bővebben ld. KEE, Howard C.: *Membership in the Covenant People at Qumran and in the Teaching of Jesus*, in: Charlesworth, J. (ed.): *Jesus and the Dead Sea Scrolls*, New York, Doubleday, 1992, 104–122; RIESNER, Rainer: *Jesus, the Primitive Community, and the Essene Quarter of Jerusalem*, in: i. m., 198–234. Az esszénus közösségről való kiterjedt ismeretek épp azért jelentősek, mert valószínűsítik, hogy az öskeresztyénség korai szakaszában a közösség egy része választhatott hasonló utat, mint amit a qumrániak, avagy az esszénusok: a vagyon- és szeretetközösségbe tömörülést.

¹⁰⁸ STRECKER, Georg – MAIER, Johann: *Neues Testament – Antikes Judentum*, UTb 422 – GK Th 2, Stuttgart – Berlin – Köln – Mainz, Kohlhammer, 1998, 174.

¹⁰⁹ ADORJÁNI Zoltán: *Alexandriai Philón: De vita contemplativa*, Pápa-Budapest, L’Harmattan, 2008, 34–38.

¹¹⁰ Vö. PERES Imre: Az olvasás és felolvasás módusai a korai keresztyén közösségekben, in: *Paideia* 1 (2007), 54–62.

¹¹¹ ADORJÁNI Zoltán: *A therapeuták kontemplatív kegyessége*, doktori értekezés (kézirat), Kolozsvár, 2004, 174. Vö: CD (Damaszkuszi Irat) XIV, 12–13.20.

¹¹² BENYIK György: A közösség szemlélet formálódása a Bibliában, in: BENYIK György (szerk): *Világi közösség, vallási közösség*, 28.

¹¹³ TROELTSCH, Ernst: *Soziallehren der christlichen Kirchen und Gruppen*, Tübingen, Mohr, 1912, 49. Vö. SCHATTENMANN, Johannes: *Gemeinschaft*, in: COENEN, Lothar (szerk.): *Theologisches Begriffslexikon zum Neuen Testament I.*, Wuppertal, Theologischer Verlag, R. Brockhaus, 1979, 495–499.

Qumránban nőtt fel. Lehet, hogy tanítványai közül sokan csatlakoztak a jeruzsálemi szeretetközösséghez. Keresztelő János látszólagos esszénusi jellegzetességeit az is magyarázhatja, hogy őt egy júdeai remeteként tartjuk számon, aki a keresztelésnek szentelte magát.¹¹⁴ A szeretetközösség vagyonszövetségére és a közös étkezésre hatással voltak az ókori minták és példák, főleg a qumrániak élete. Kijelenthető azonban, hogy talán téves az a szemlélet, amely a qumráni közösséget tartja az őskeresztység bölcsőjének, viszont a közösség számára jó példával szolgálhatott.¹¹⁵

Természetesen vannak hasonlóságok a szeretetközösség és a qumráni teológia között. Mindkettőben az embernek alapvető döntést kell hozni, és a fény-sötétség dualizmusa is megtalálható. Qumrán is ismeri a predestináció gondolatát.¹¹⁶ Az esszénusok szigorú törvény-értelmezése tekintetében újak tűnik a szeretetközösség, hiszen nem a törvény betűihez, hanem annak lelkületéhez ragaszkodik. A harcoss messiási váradalom távol áll tőlük. Komolyan veszik Jézus tanítását: "Tedd vissza a kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el" (Mt 26,52). A zsidó háborúban valószínűleg nem vesznek részt. Az ellenséggel való leszámolás helyett az irántuk való szeretetet igyekeznek gyakorolni. A közösség tagjai nemcsak férfiak lehetnek, hanem nők és gyermekek is (ApCsel 5,14). A szeretetközösség gyakorlatától távol áll a hitetlen családtagokkal való kapcsolat megszakítása. Szeretettel kívánják őket is a közösség életébe bevonni (ApCsel 3,19–20). Megállapítható, hogy ha a farizeusok és a szadduceusok ellenfelei voltak Jézusnak és követőinek, akkor a sokkal szigorúbb qumrániakról ez még inkább elmondható. Míg a qumrániak önként vonultak ki a pusztába, addig a szeretetközösség tagjai részt vettek a templomi imádkozás alkalmain, míg ki nem zárták őket onnan.

1.2.3. Milyen önszervezési mintát követnek?

1. Zsinagóga

Az önszervezési minták tekintetében először gondolhatunk a zsinagógákra. συναγωγή - gyűjtőhely, összejövétel helye. Így nevezték a zsidók azokat az épületeket, amelyeket a templom mellett istentiszteleti célokra használtak. Jézus korában Palesztinában minden lakott helyen volt. Jeruzsálemben a templom ellenére is több zsinagóga volt. A zsinagógai kultusz áldozat nélkül folyt. Ahol nem volt külön iskolaépületük a zsidóknak, a zsinagógákban folyt a tanítás is a gyerekek számára. Megtartotta a zsidókat a törvényhez való hűségben. Ez az összetartó erő és az istentiszteletek személyes és bensőséges volta hatással volt a jeruzsálemi szeretetközösségre.¹¹⁷

2. Rabbi iskolák

A babiloni fogságból hazatérők a törvényhez teljes hűséggel igyekeztek ragaszkodni. Egyre fontosabb szerepet töltött be a törvényt ismerő és azt magyarázni tudó írástudó. A zsidó tudományosság virágkorát jelentette, amikor Nagy Heródes uralkodása idején a két híres rabbi, Hillél és Sammaj működött. Hillél Babilonban született, híres volt türelméről és szelídségéről. Sammaj Hillél ellenfele volt, nála sokkal szigorúbb szemléletmódot képviselt.

¹¹⁴ VERMES Géza: *A qumráni közösség és a holt-tengeri tekercsek története*, 260.

¹¹⁵ PÓTOR János: *A jeruzsálemi szeretetközösség megalakulása – ókori közösségi minták, példák*, 37.

¹¹⁶ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 181.

¹¹⁷ A templomi alkalmak mellett házakban is szerveztek kiscsoportos összejöveteleket az apostolok (ApCsel 1,13; 2,46; 12,12).

Jelentős iskola alapító személyiség volt. Lefektette a Talmud törvényrendszereinek az alapját. A Talmud ma is ismert didaktikus rendszere e két irányzat állandó vitái miatt alakult ki. Hillél utolsó tanítványa Jóhánán ben Zakáj volt, aki az egymással vetélkedő Hillél-Sammáj iskolák közül az előbbit vezette győzelemre Jabnéban (Jamnia).

Gamáliel Jézus és Pál kortársa. Nevének jelentése: „Isten jót tett velem”. A nagytanács tagja. Annak a mérsékelt farizeusi irányzatnak volt a vezetője, amelyet nagyapja, Hillél rabbi alapított. Toleráns és jószívű volt. Enyhítette a szombat szigorú előírásait. Szabályozta a válási szokásokat, hogy az inkább a nőket védje. Arra kérte a nagytanácsot (ApCsel 5,34–40), hogy ne alkalmazzon kegyetlen, véres intézkedéseket az apostolokkal szemben. Majd az idő eldönti, hogy a keresztyénség Isten szerint való mozgalom-e.

A rabbi iskolában a tanító együtt élt a tanulókkal, akárcsak Jézus a tanítványokkal. A rabbi karosszékekben ülve tanított, és a tanítványok előtte ülve hallgatták. Innen érthető Pál kijelentése: „Gamáliel lábainál kaptam nevelést az ősi törvény szigora szerint” (ApCsel 22,3). Amikor az ősgyülekezettről azt halljuk, hogy „kitartóan részt vettek az apostoli tanításban” (ApCsel 2,42), akkor ebben a „kitartásban” vélhetően a rabbi iskolák törvényhez való ragaszkodása is érvényesül.¹¹⁸ Roloff kijelenti, hogy nem csupán a jézusi tradíció hiteles továbbadásáról van szó, hanem a végidők üdveseménye most a Krisztus-történet fényében láthatóvá válik. Az apostoli tanítás során ez válik hangsúlyossá.¹¹⁹

3. Qumráni közösség

A törvényhez való ragaszkodásuk és a testvéri szeretet gyakorlása mintát adhatott a szeretetközösségnek a már fentebb említett különbségek ellenére is. Vagyonközösségük a vagyonról való lemondás és az igazi felebaráti közösség megélése tekintetében is példát adhatott a szeretetközösségnek. Természetesen a hasonlóságok mellett itt is voltak eltérések. Qumránban a vagyonközösség kötelező volt.¹²⁰ A felvételi szabály egyértelműen előírja a vagyon átadását (I QS V i-vi 23).¹²¹ A jeruzsálemi szeretetközösségekben valószínűleg nem volt kötelező a vagyonközösség.¹²² Teljes vagyonközösségre nem gondolhatunk.¹²³ Barnabást nem a törvény kényszere, hanem a Szentlélek indította diakóniára, vagyonának átadására a közösségnek.

---

¹¹⁸ Már Lukács korában készen lehettek azok a határozott egyházi tanítások, amelyek a megtérők gyülekezetbe való integrálását segítették elő (Róm 6,17; 16,17; Tit 1,9; 2Tim 4,2). Vö. PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., EKK V/1, Düsseldorf – Zürich, Benziger Verlag – Neukirchener Verlag, ³2005, 130.

¹¹⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, NTD 5, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ¹⁹2010, 66. Természetesen strukturális különbség van Jézus tanítása és a farizeusi írásmagyarázat között, ami folytatódott a szeretetközösség életében és tanításában is.

¹²⁰ Vermes Géza megfogalmazása szerint Qumránban kötelező volt a „vallási kommunizmus”. Vö. VERMES Géza: *A keresztyénség kezdetei. Názárettől Nikaiáig*, Budapest, Libri, 2013, 108.

¹²¹ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 120.

¹²² Jézus sem teszi kötelezővé a vagyonról való lemondást, mivel az emberi teljesítmény nem feltétele Isten kegyelmének. Hangsúlyos az Isten iránti engedelmisség. Érdemes megvizsgálni Pál és a qumráni közösség hasonlóságait is. Mindkettő ismeri a sola gratia gondolatát, de míg Pálnál „a törvény végcélja Krisztus” (Róm 10,4), addig Qumránban a törvényt a kegyelem-értelmezés még meg is erősíti. Jézusban a keresztyének a Megváltót látják. Az Igazság Tanítója lényegében a törvénytanító funkcióját látja el. Vö. CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 181–182.

¹²³ HERCZEG Pál: *Krisztusról és az egyházzól*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 2006, 77. Herczeg Pál szerint egy analógiára gondolhatunk: azoktól az esszénusoktól, akik családban éltek, s nem zárt közösségekben, elvárták a megfelelő adakozást. Hasonlóan a szeretetközösség is a javakkal való hálás, testvéri magatartást tartotta követendőnek.

Gerd Theissen szerint a qumrániak vagyonszövetsége *termelési* „kommunizmus” volt, hiszen nagyon keményen és szorgalmasan, közösen dolgoztak.¹²⁴ Meg is volt az eredménye, mert a kollektíva viszonylag vagyonos volt. Ezért is tudtak magas fokú irodalmi munkát végezni. A szeretetközösséget *fogyasztási* „kommunizmusnak” nevezhetjük.¹²⁵ Goppelt „úgynevezett” vagyonszövetségről beszél.¹²⁶ Nincs tudomásunk arról, hogy közösen dolgoztak volna, arról viszont igen, hogy adományokra szorultak (ApCsel 11,29). Tehetőseknek egyáltalán nem nevezhetőek. Páltól azt kérték az apostoli zsinaton, hogy „emlékezzék meg a (jeruzsálemi) szegényekről” (Gal 2,10).¹²⁷ Közös vonás az is, hogy mindkét közösség a zsidó háború során szűnt meg.

1.3. Az ApCsel szövegbázisa a szeretetközösség életének kutatásához

A szeretetközösség életének a kutatásához az ApCsel szövegbázisa nyújtja a legfontosabb információkat. Ebben a fejezetben a szövegek kiválogatására és jellemzésére kerül sor. Igyekszünk fényt deríteni Lukács szándékára és tendenciájára, valamint arra, hogy mi volt a célja az ApCsel megírásával, mi a véleménye a földi javakról, és kitől szerezte az adatokat erről. Már előjáróban megállapíthatjuk, hogy Lukács alaposan utána járt annak, hogy minél pontosabb információkat közöljön a közösség életéről és tanításáról.

1.3.1. Szövegek és jellegük rövid jellemzése

ApCsel 2,42–47

A pünkösdi csoda nem maradt következmények nélkül. Péter úgy magyarázza meg a Szentlélek kitöltését, hogy igehirdetése megérinti hallgatóságát, és tettekre ösztönzi őket. Gyülekezetté válik a hallgatóság. Lenkeyné szerint megtérésük nem szalmaláng volt, hanem a Krisztus testébe való betagozódás.¹²⁸ Háromezer hitre jutott ember megkeresztelkedett, akik azonnal csatlakoztak a hívők közösségéhez. Kitaróan részt vettek (προσκορπεοῦντες – folyamatosan megmaradtak) az apostoli tanításban. Kálvin szerint, ahol az evangélium tiszta szava felcsendül, ahol az emberek megállnak és figyelnek rá, ahol újra és újra rendszeresen hallgatják, ott feltétlenül egyházzal beszélhetünk.¹²⁹

Második jellemzőjük a κοινωμία – a közösség megélése. A kutatás fontos feladata ennek a fogalomnak az alapos tanulmányozása, hogy miként gyakorolták a közösséget a templomban és házanként. A kenyér megtörése az úrvacsorára és a közös étkezésre is vonatkozhat. Az imádság során a gyülekezet rendszeresen gyakorolta az Istennel való beszélgetés lehetőségét, áldást kérve életükre. εἶχον ἅπαντα κοινά – mindenüket közösen

¹²⁴ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 120.

¹²⁵ WACHT, Manfred: *Gütergemeinschaft*, 26.

¹²⁶ Nem vezették be a törvényes kollektív gazdálkodást mint Qumránban, hanem a közösséget önkéntes adományokkal segítették. Az életbevágóan szükséges dolgokat a szegények rendelkezésére bocsátották. „Ezt a szokatlan adományozást az ősgyülekezet különleges szociális helyzete követelte meg; ez azonban a korai kereszténységben a későbbiekben sohasem ismétlődött meg.” Lukács nem úgy ír erről, amit utánozni kellene. GOPPELT, Leonhard: *Az Újszövetség teológiája*, 2. (ford. Ablonczy László, Szathmáry Sándor), Budapest, Református Zsinati Iroda Tanulmányi Osztálya, 1992, 18.

¹²⁷ Kevés gazdasági érzékkel rendelkeztek. „Könyöradományra” szorultak. Vö. BLANCKENSTEIN Miklós: *Az ősgyház közösségéről*, in: *Vigilia* 40/12 (1975), 799–806.

¹²⁸ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteihez írott könyv magyarázata*, 179.

¹²⁹ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata* I. (ford. Szabó András – Domány Judit), Református Egyházi Könyvtár 1/1, Budapest, Kálvin János Kiadó, 2010, 96. Ugyanitt Kálvin az apostoli tanítást az „egyház lelkének” nevezi.

birtokolták, mindenük közös volt, mindenüket közösnek tekintették. Ez a megállapítás a szeretetközösség életének egyik kulcsfogalma. Isten áldása láthatóan megmutatkozott a csodák, a jelek és a közösség tagjai számbeli növekedése által is.

ApCsel 3,1

Schmithals megjegyzi, hogy a délutáni imádkozás ideje a zsidó számítás szerint a nap 9. órája, délután három órának felel meg.¹³⁰ Izráel fiai napjában háromszor (9-kor, 12-kor és délután 3-kor) imádkoztak a jeruzsálemi templomban. Nagyon fontos közlés, hogy az apostolok népük jó szokásait maguk is ápolják. A templomban missziói munkát is végeztek.

ApCsel 4,1–4

Az apostoli tanítás központi témája, „hogy Jézus által van feltámadás a halálból” (2.v.). Ez óriási távlatot nyitott a közösség léte számára. Viszont megkezdődik az ellenállás is a gyülekezettel szemben, de a gyülekezet tovább növekszik. Fontos kérdés, hogy az ötezer hívó férfiből hányan csatlakoztak a vagyontársasághoz, szeretetközösséghez.

ApCsel 4,32–37

Sok a hasonlóság a 2,42–47-tel. Varga Zsigmond szerint Lukács tudatosan „kettőz”.¹³¹ A gyülekezet tagjai testvéri közösségben éltek. Ez a beszámoló megerősíti a 2,42–47-et. Lukács szándéka és tendenciája világos. Egyre többet tudunk meg a szeretetközösségről. Ebben a tekintetben ez az egyik legfontosabb perikópa. ἦν αὐτοῖς πάντα κοινά– mindenük közös volt. „Az egyház a maga körén belül megoldotta a társadalmi különbségek problémáját, felszámolta a nyomort: az anyagi javakat testvérekhez méltóan a szükséghez képest osztották el” (5Móz 15,4).¹³² A nélkülözést felszámolták. Testvéri segítséget kaptak a szükségben levők a gazdagabb gyülekezeti tagok javaiból. Az adományok beadásában a Zsolt 8,7 megfogalmazása ismerősen cseng. ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων – letették az apostolok lába elé. Javaik fölött átadták a rendelkezési jogot az apostoloknak. A vagyontársaság legnagyobb áldása az volt, hogy a javakat megfelelő módon osztották el, így felszámolták a szűkölködést. Nemcsak az ószövetségi iratok beteljesedése ismerhető fel, hanem megjelennek az ideális állammal alkotott görög utópisztikus gondolatok megszokott fordulatai is.¹³³ Lukács a fentieket egy példával igazolja. József személyét nagyon körültekintően határozza meg, hiszen így válik ellenőrizhetővé. Érdekes lenne azt is megvizsgálni, hogy egy lévitának miként lehetett saját földje (5Móz 10,9).

A Barnabás melléknevet (Vigasztalás fia) valószínűleg a keresztség során kapta, ami diakóniai lelkületét is kifejezi. A jeruzsálemi gyülekezet tekintélyes vezetője, és később Pál

¹³⁰ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, Zürcher Bibelkommentare NT 3,2, Zürich, Theologischer Verlag, 1982, 40. Schmithals a görög szöveg fordításában – kicsit megtévesztő módon – az óra megjelölést nem is használja, csak a Nachmittagsgebet-et. Dániel is háromszor imádkozott naponta (Dán 6,11).

¹³¹ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 139. Mind a három summáriumban (ApCsel 2,42–47; 4,32–35; 5,12–16) az ApCsel 2,42-ben felsorolt motívumok kerülnek kifejtésre. Roloff szerint a második summáriumban az apostoli tanításról és a közösségről van szó. A hangsúly a másodikon van. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 88.

¹³² LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteihez írott könyv magyarázata*, 181–182.

¹³³ Hanula Gergely még azt is ismereggyzi, hogy mások szerint az ősi aranykorral feltételezett utópisztikus elgondolások ismerhetők fel, amely összefüggésben lehet a zsidó gyakorlattal, hogy az eszkaton korszakát a paradicsomi állapot képeivel azonosították. HANULA Gergely: *Az első gyülekezet*, in: *Igazság és Élet* 11/2 (2017), 231.

munkatársa lett. A bevett szokásnak megfelelően ő is az apostolok lába elé tette földjének az árát (ApCsel 4,37). Adományával a gyülekezet javát szolgálta.

ApCsel 5,1–11

Az Ószövetségben is erős szabályok védték a közösséget. Aki a nyugalom napján fát szedegetett, a közösség elé vitték és megkövezték (4Móz 15,32–36). Kórah, Dátán, és Abirám, akik Mózes ellen, a közösség vezetője ellen lázadtak fel, elnyelte őket a föld házuk népével együtt (4Móz 16,1–35). Ákán is halálos büntetést kapott, aki lopott a jerikói zsákmányból (Józs 7).

Lukács sem idealizál, amikor beszámol az első gyülekezet életéről. A szeretetközösség tagjait is megkísérti a bűn. Péter azt kérdezi Anániástól, hogy „miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek” (ApCsel 5,3)? Már a teremtés kezdetén megtörténik a bűneset. A honfoglalás első döntő győzedelmes csatája után jött Ákán esete (Józs 7,10–26).¹³⁴ Az ősgyülekezet életének a kezdetén pedig Ananiás és Szafira története található. A birtok árát megtarthatták volna, de a házastársak egymással összeszövetkezve hazudtak. Azt állították, hogy a birtok árának a teljes összegét az apostolok lába elé tették, jöllehet annak egy részét félretették maguknak.

Úgy szeretnének mutatkozni, mint akik teljes egészében vállalják az anyagi javakról való lemondást. Képmutatásuk során hazugokká és csalókká válnak. Péter a Szentlélek által látott bele a hazug szívekbe.

A vagyonközösség tekintetében nagyon hasznos információkat kapunk. Roloff szerint a házaspárt senki sem kényszerítette birtokuk eladására, sem a birtok árának átadására.¹³⁵ Szabadon megtehették volna azt is, hogy világosan, őszintén megmondják, hogy csak a pénz egy részét ajánlják fel a gyülekezetnek. Érdemes összehasonlítást végezni a qumráni gyakorlattal. Qumránban a vagyon felajánlása kötelező volt, az ősgyülekezetben azonban valószínűleg nem. A csalások tekintetében Qumránban nem volt olyan nagy szigorúság, mint Jeruzsálemben, ahol a büntetés a legszigorúbb volt, mert a házaspár képmutató cselekedete megfertőzhette volna a gyülekezet életét.¹³⁶ Az ítélő Isten nagy félelemmel töltötte meg az egész gyülekezetet. Az ἐκκλησία meghatározás itt szerepel először Lukácsnál a gyülekezet megjelölésére.¹³⁷

---

¹³⁴ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 95. Ákán lopása a nép tisztaságát és szentségét rontotta meg.

¹³⁵ ROLOFF, Jürgen: i. m., 94. Roloff nagyon helyesen a házaspár szabadságát hangsúlyozza. Szabadok voltak a birtok megtartása, eladása és a vételár átadása tekintetében is. Az ő bűnük a képmutatás. Többnek akartak látszani, mint amennyi diakóniai lelkület volt bennük.

¹³⁶ VERMES Géza: *A qumráni közösség és a holt-tengeri tekercsek története*, 135. Qumrán a sikkasztások megítélésében engedékenyebb volt. A vagyoni ügyekkel kapcsolatos hazugság, amikor az illető eltitkolta saját tulajdona teljes nagyságát, büntetése a „tisztaságban” való részvételtől egy évre történő eltiltást jelentette, valamint az ételmiszeradag egynegyedének a megvonását (I QS 6.25–27). A Damaszkuszi Iratban a hazugság büntetése az, hogy az elkövetőt 6 hónapra kizárják a közösségből és az ételmiszeradagjának a felét megvonják (4Q265).

¹³⁷ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 57. A keresztyének önmegjelölése világossá teszi, hogy most már elkülönülnek a zsidó zsinagógai közösségtől. Lukács eddig az izraeliták és a hívők egységéről tanít (ApCsel 4,32). Vö. ApCsel 1,15; 2,29. A gyülekezet nem „testület”, hanem élő, életet folytató közösség. Kívülről nézve szabad emberek társulása. Belső valósága azonban Krisztus teste, a Szentlélek munkáinak eszköze. Vö. VARGA Zsigmond J.: *Újszövetségi görög-magyar szótár*, Budapest, Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, 1992, 291–292.

ApCsel 6,1–7

A tendencia folytatódik, növekszik a gyülekezet létszáma. Tanítvány meghatározást használ Lukács a gyülekezet tagjaira is. Ilyen értelemben itt szerepel először a μαθητής¹³⁸ fogalom. Új problémát vet fel a növekvő közösség élete. Feszültség támadt a görögül beszélő zsidók (hellenisták) és a héberek között. A tizenkettő már nem tudja egyedül ellátni a feladatokat, ezért új munkások kerülnek a gyülekezet szolgálatába. Nagyon fontos a szolgálatok megfelelő megosztása. Az új munkások mind görög nevűek, így valószínűleg a hellenisták közül kerülnek ki, ahonnan a zúgolódás hangja szólalt meg. A gyülekezeti tisztségek és az egyházjog kialakulásához megtették az első lépéseket.¹³⁹ Az apostolok megmaradnak az imádkozás és az ige szolgálata mellett, az özvegyek és a betegek közötti munkát a hét új munkatárs végzi. A hetes szám szent szám, belső szimbolizmust tartalmaz. Hétkarú gyertyatartó van a templomban, a helyi előljárók száma hét Izrael hitközségeiben, egy hétnek is hét napja van.

τράπεζα - (asztal) utalhat olyan asztalokra, melyeken az ételt szolgálták fel, vagy pénzváltó asztalokra, azaz bankokra. Utalhat azonban arra a helyre is, ahol az anyagi és természetbeni javakat szétosztották az özvegyek számára. A feszültség a vagyonközösség következménye. Nem csupán arról van szó, hogy a hellenista özvegyek a megterített asztalnál később kaptak a felszolgálás során ennivalót, vagy a házi segítségnyújtás során kihagyták volna házaikat, hanem egyszerűen nem részesültek a közösség javaiból. A közös javak kezelése lett az első vitának a tárgya. Felértékelődik a hetek szerepe. Tévedés lenne diakónusoknak tekinteni őket, szolgálatuk közelebb áll a későbbi presbiteri és püspöki tiszthez. Brown szerint a tizenkettő nem volt hajlandó beleártani magát a javak kezelésébe. Külön „vagyonkezelőket” jelöltek ki a hellének részére, a *Hetet*.¹⁴⁰ A vagyonkezelő fogalom fontos távlatokat nyithat meg a kutatás tekintetében.

A 7. versben további növekedésről olvashatunk. Ez azt jelzi, hogy a feszültséget jól sikerült megoldani.

ApCsel 11,27–30

Agabosz próféciájáról, a júdeai éhínségről és a szeretetközösség elszegényedéséről hallunk tudósítást. Az antiókhiai gyülekezet tagjai elhatározták, hogy segítséget nyújtanak. Korábban a jeruzsálemi gyülekezet küldte Barnabást Antiókhiaiba, most az antiókhiai gyülekezet küldi az adománnyal Barnabást Saullal együtt Jeruzsálembe. Később a gazdag görög gyülekezetek körében (Makedónia, Akhája) Pál szervezett gyűjtést az elszegényedett jeruzsálemi gyülekezet számára (2Kor 8–9).

---

¹³⁸ VARGA Zsigmond J.: *Újszövetségi görög-magyar szótár*, 592–593. Tanítvány, valakinek a híve, követője. Jézus tanítványai ugyanúgy életközösségben voltak a Mesterrel, mint a rabbik tanítványai. Két lényeges különbség azonban megállapítható. Az egyik az, hogy a rabbikhoz „jelentkeztek” tanulónak, míg Jézus maga hívta el tanítványait (Jn 15,16). A másik az, hogy a rabbik tanítványai az „iskola” elvégzése után maguk is rabbikká lettek, addig Jézus követői mindig tanítványoknak maradtak. Ezért is lett a kifejezés a keresztyén gyülekezetek tagjainak a megjelölésévé az őskeresztyén korban.

¹³⁹ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, KEK III, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 171998, 221.

¹⁴⁰ BROWN, Raymond E. – OSIEK, Carolyn – PERKINS, Pheme: A korai egyház, in: THORDAY Attila (szerk.): *Jeromos Bibliakommentár III.*, Budapest, Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat, 2003, 492.

1.3.2. Lukács szándéka és tendenciái

A vagyontársaság szempontjából az ApCsel jelentősége felbecsülhetetlen. Lényeges szempont, hogy a könyv szerzője valószínűleg antiókhiai származású pogánykeresztény.¹⁴¹ Az Újszövetség többi írója zsidókeresztény. Igyekszünk Lukács célját és tendenciáit megvizsgálni. Könyvét nem egyháztörténetnek szánja, hanem a misszió terjedését kívánja bemutatni.

A földi javak tekintetében Lukács evangéliumából a makarizmoszokat, a hamis sáfár és a gazdag és Lázár példázatát vizsgáljuk meg. Lukács egyértelműen a szegények oldalára áll, vigasztalja őket. A szeretetközösségben megvalósult a szegényekről való gondoskodás.

1.3.2.1. Az Apostolok cselekedetei jelentősége

Az első ígéhirdetők közül kevesen írtak hozzá magyarázatot. Origenes is csak 17 homíliát írt róla. Chrysostomos volt az első, aki mindent megtett azért, hogy a könyv igazi értékeit közkinccsé tegye, hiszen 55 homíliát írt róla.¹⁴²

A „cselekedetek” szó meghatározott műfajra utalt az ókorban. Emberek vagy városok nagy tetteit elbeszélő művekre vonatkozott. A könyv címét találónak is tarthatnánk, mivel az egyház születésének az eseményeit tartalmazza, és azokat főleg az apostolok munkájához köti. Carson–Moo szerint azonban helyesebb lenne a „Jézus további tettei és tanításai” cím.¹⁴³

Lukács valójában két könyvet írt. Először a Lukács evangéliumát, amely minden bizonnyal megegyezik az ApCsel 1,1-ben említett, „első könyv”-vel. Így az ApCsel Lukács második könyve. Mindkét művet Teofilushoz címezte. Henry Cadbury arra hívja fel a figyelmet, hogy Lukács az ApCsel-t nem függeléknek és nem is „utóiratnak” tekintette, hanem mint az evangéliumával „egyetlen összefüggő munkát”.¹⁴⁴

Arthur T. Pierson „A Szentlélek cselekedeteinek” nevezi ezt a könyvet.¹⁴⁵ A Szentlélek munkája nélkül nem hirdették volna az evangéliumot az apostolok, nem született volna meg az Egyház és szeretetközösség. Megállapíthatjuk, hogy az „Az apostolok cselekedetei” cím túlhangsúlyozza az emberi oldalt, „A Szentlélek cselekedetei” pedig az isteni oldalt.

A könyv címe a 2. század elejének a gondolkozását tükrözi: Péter és Pál tekintélyét hangsúlyozza. Tanulságos a Jézus–Péter–Pál párhuzam vizsgálata (Lk 5,18–25; ApCsel 3,1–8; 14,8–10).¹⁴⁶

---

¹⁴¹ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 49.

¹⁴² LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteihez írott könyv magyarázata*, 172.

¹⁴³ CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe* (ford. GREIZER Miklós), Budapest, Keresztény Ismeretterjesztő Alapítvány, 2007, 282.

¹⁴⁴ CADBURY, Henry J.: *The Making of Luke-Acts*, London, SPCK, 1958, 8–11. Cadbury még azt is javasolta, hogy a két könyv történeti egységét helyes lenne azzal is kihangsúlyozni, ha a „Lukács–Cselekedetek” közös címet kapnák. Vö. GNILKA, Joachim: *Az Újszövetség teológiája* (ford. KISS B. Zsolt), Budapest, Szent István Társulat, 2007, 178.

¹⁴⁵ PIERSON, Arthur T.: *The Acts of the Holy Spirit*, London, Marsall, Morgan and Scott, 1895, 18.

¹⁴⁶ SIMON T. László: *A kezdetek varázsa és lendülete*, Budapest, Sapientia Főiskola – L’Harmattan, 2012, 49. A két apostol éppúgy gyógyít, mint Jézus. Miként Jézusnak ekzsztatikus látomásban volt része keresztelesekor, nyilvános működése kezdetén, úgy Péternek és Pálnak is volt víziója (ApCsel 9,3–9; 10,10–16). Akárcsak Jézust, őket is üldözték a zsidók. Csodálatos szabadulásokat élhettek át (ApCsel 12,6–17; 24,27–28,6).

A könyvet Kálvin János igen nagy kincsnek tartja: „Miután a könyv, amely kétség kívül a Szentlélektől származott, ezen dolgok felől kétségbe nem vonható tudósítást ad, igen nagy kincsnek kell tartanunk.”¹⁴⁷ Lukács két könyve két világot köt össze.¹⁴⁸

Az ApCsel a történelem bármelyik korszakában a keresztyén egyháznak a hasznára vált, amikor az ösgyülekezettel összehasonlította magát, és az első keresztyének lelkesedéséből, hitéből és erejéből megpróbált átvenni valamit. Mégis nagyon fontos, hogy a realitástól ne távolodjunk el. Megvan ugyanis a veszélye annak, hogy az ősegyház túlzottan romantikus színben lássuk. Helytelen, ha úgy gondolunk rá, mintha ott semmi probléma nem lett volna. Miként a mai gyülekezetekben, úgy a kezdetekben is volt képmutatás, versengés. A képmutató cselekedetek, hazugságok (ApCsel 5,3) a szeretetközösséget se kerülték el, de nagyon igyekeztek a Szentlélek vezetésére hagytározni.

Az ApCsel műfaja páratlan az újszövetségi irodalomban. Míg egyesek a Szentlélek evangéliumának tekintik, addig mások az első keresztyén egyháztörténetnek tartják. Az ApCsel megfogalmazásában Lukács szabadabb, mint az evangéliumában.¹⁴⁹ Anyagát szabadon kezeli, anélkül, hogy a történet eredeti értelmét, lényegét megváltoztatná. Nem ragaszkodik egyetlen esemény szó szerinti ismétléséhez sem (Saul megtérése 9. r., 22. r., 26. r.). Az apostolok és az evangélisták közül nem kíséri egyiknek sem végig a munkásságát.

1.3.2.2. A könyv szerzője

Ahhoz, hogy Lukács célját a szeretetközösség bemutatásával meg tudjuk érteni, fontos magát a szerzőt jobban megismernünk.

A könyv nem nevezi meg szerzőjét. A második századtól a hagyomány Lukácsot tartotta szerzőnek.¹⁵⁰ A 18. század végéig, az Újszövetség kritikai tanulmányozásának a kezdetéig nem volt kérdéses, hogy Lukács volt a Lukács evangéliumának és ennek a könyvnek a szerzője.¹⁵¹ A hagyomány bírálói kétségbe vonják az ősegyház bizonyoságtételének a jelentőségét. Szerintük a hagyomány az újszövetség szövege alapján hozott következtetés, aminek ezért nincsen önálló történeti értéke.¹⁵² Ma már a kutatók többsége nem Lukácsot tartja az ApCsel szerzőjének.

---

¹⁴⁷ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata* I., 26. Ugyanitt írja Kálvin e nagyon fontos gondolatokat: „Ha Lukácsnak ez az írott emléke nem maradt volna fenn, úgy tűnhetné, mintha a mennybe szállt Krisztus a földön sem halálának, sem feltámadásának semmi gyümölcsét nem hagyta volna hátra, mert az ő testével együtt eltűnt volna.” A reformátor gondolatait folytatva, Lukács műve nélkül alig tudnánk valamit a jeruzsálemi szeretetközösség életéről.

¹⁴⁸ SIMON T. László: i. m., 58. Az evangélium Jeruzsálemben kezdődik és végződik. Az ApCsel Rómában zárul. „Nyilvánvaló, a mű cselekményének geográfiai íve a szerző teológiai meggyőződésének pillérjein nyugszik.”

¹⁴⁹ Jervell szerint az ApCsel elsősorban irodalmi mű, történetábrázolása fiktív vonásokat is tartalmaz. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 49. Conzelmann – Lindemann azt állapítja meg, hogy a forrásokhoz és a tradícióhoz való kötődés sokkal erősebb az evangéliumokban, mint az ApCsel-ben. Conzelmann–Lindemann könyvének van újabb kiadása is, de a szerző később is fenntartja véleményét. Hans Conzelmann 1989-ben halt meg, a frissítéseket Andreas Lindemann végzi. CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, UTB52, Tübingen, Mohr, ¹⁴2004, 348.

¹⁵⁰ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, Budapest, Károli Egyetemi Kiadó, ²2008, 166.

¹⁵¹ CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 288.

¹⁵² SCHNEIDER, Gerhard: *Die Apostelgeschichte* I., HTKNT V/1, Freiburg – Basel – Wien, Herder, Evangelische Verlagsanstalt, 1980, 108–110.

A hagyományos szerzőségézet ellen felhozott érvek

a. A külső bizonyságok

Fitzmyer szerint a külső bizonyságokat nem kell figyelembe venni, mert azok az őskeresztyének érvelésén alapszanak.¹⁵³ Carson–Moo viszont hangsúlyozza, hogy az ősegyház bizonyságátételét komolyan kell venni, mivel a korabeli szokásnak ellene mond, amikor nem apostoli személyt nevez meg szerzőként.¹⁵⁴

b. A „mi szakaszok” (Wir Berichte)

Porter szerint a „mi szakaszok” során a szerző egy olyan forrást illesztett bele a könyvbe, amelyet egy másik személy írt többes szám első személyben.¹⁵⁵ De miért hagyta volna Lukács ebben a formában, hiszen következetesen átfogalmazta forrásait. Van olyan tudós is, aki szerint a többes szám első személy stilisztikai eszköz, hatása inkább retorikai, mintsem történeti.¹⁵⁶

Harnack viszont kimutatta, hogy a „mi szakaszok” stílusa nem tér el a könyv stílusától.¹⁵⁷ Így az a valószínűbb, hogy itt is maga a szerző szólal meg, saját korábbi feljegyzései felhasználásával.¹⁵⁸

Négy szövegrésről van szó: ApCsel 16,10–17; 20,5–15; 21,1–18; 27,1–28,16. A tudósítások összhangban vannak a 2Tim 4,11-el, azaz Lukács Rómában ott van Pállal.

c. Az Apostolok cselekedetei és Pál

Sok teológus azért jutott arra meggyőződésre, hogy nem Lukács írta az Apostolok cselekedeteit, mivel a szerző több ponton is eltorzítja a történeti Pált. Philipp Vielhauer négy pontban foglalja össze az Apostolok cselekedeteiben található Pál és a levelekből kiolvasható Pál közötti különbségeket.¹⁵⁹

1. Az athéni beszéd (ApCsel 17,22–34) természeti teológiája és Pál kegyelemtana között ellentét feszül. Az aeropágoszi beszédben Pál szabadon használ sztoikus fogalmakat. Úgy érvel Pál ezen a helyen, hogy a világ úgy lett megteremtve, hogy előkészítse az utat az evangélium számára. Ezzel szemben a Róm 1-ben az olvasható, hogy Pál szemében csak negatív célja van az általános kijelentésnek, az emberek bűnért való felelősségét akarja megerősíteni.

2. Az Apostolok cselekedeteiben Pál kész követni a törvény előírásait: a pogánykeresztyének esetében is (15,22–35), Timóteust körülmetéli (16,3), hűséges farizeusnak vallja magát (23,6), a zsidó tisztulási szertartásokat is elvégzi a jeruzsálemi templomban (21,17–26). A levelekben viszont arról ír Pál, hogy a keresztyének nincsenek többé „a törvény alatt”. A körülmetélkedés a Krisztustól való elszakadást jelentené (Gal 5,2–4). Farizeusi háttérét kárnak és szemétnak ítéli (Fil 3,4–8).

¹⁵³ FITZMYER, Joseph A.: *The Gospel According to Luke I-IX*, AB 28, New York, Doubleday, 1982, 41.

¹⁵⁴ CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 289.

¹⁵⁵ PORTER, Stanley E.: *The Paul of Acts*, WUNT 115, Tübingen, Mohr, 1999, 10–42.

¹⁵⁶ ROBBINS, Vernon K.: „*The We-Passages in Acts and Ancient Sea Voyages*”, BR20 (1975), 5–18.

¹⁵⁷ HARNACK, Adolf: *The Date of Acts and of the Synoptic Gospels*, New York, Putman, 1911, 1–89.

¹⁵⁸ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 168.

¹⁵⁹ VIELHAUER, Philipp: „On the 'Paulinism' of Acts”, in: KECK, Leander E. – MARTYN, Louis J. (szerk.): *Studies in Luke-Acts*, Nashville, Abingdon Press, 1966, 33–50.

3. Az ApCsel-ben nem hangsúlyozza Pál a Krisztus váltságahalálával szerzett javakat. A páli levelekben viszont nagyon hangsúlyosak.

4. Pál igehirdetése az ApCsel-ben nem eszkatológikus. Hiányzik belőle Jézus közeli visszajövetelének a várása. A levelek pedig ezt sugallják (Fil 4,5; 1Thessz 4,13–18). Az ApCsel-ben viszont fontos a szervezett egyházvezetés. Már az első missziói úton kinevezik az új gyülekezetek vezetőit (14,23).

Terjedelmes monográfiákra volna szükség, hogy a fenti megállapításokra alapos válaszokat lehessen adni. Az ismeretlen istenre való utalással meg akarta nyerni Pál a hallgatóit. Nem tanította azt, hogy az ismeretlen istenben kell hinni. Bizonyoságot tesz a feltámadott Krisztusról (17,30–31). A Róm 1-ben arról van szó, hogy a természet értelmes vizsgálatával megismerhetnénk Istent, de az ember eljátszotta ezt a lehetőséget, amikor felcserélte a Teremtő tiszteletét a teremtmények tiszteletével.

Az utóbbi évtizedekben megkezdődött a törvényről szóló páli tanítás alapos felülvizsgálata. Nem összeegyeztethetetlen Pálnak az ApCsel-ben folytatott gyakorlata a törvényről szóló általános tanításával.¹⁶⁰ Timóteust nem azért metéli körül, hogy Isten népéhez tartozzon, hanem hogy munkáját eredményesebben végezhesse. Amikor a nagytanács előtti beszédében farizeusnak nevezi magát (ApCsel 23,6), ezzel a feltámadást hirdető farizeusi tan követőjének vallja magát, szemben a feltámadást tagadó szadduceusokkal. A zsidó tisztulási szertartás vállalásával kifejezi, hogy mindenki szolgájává tette magát, hogy minél többeket megnyerjen az evangéliumnak (1Kor 9,19–22).¹⁶¹

Talán azért hiányzik az ApCsel-ből a páli krisztológia és eszkatológiai néhány eleme, mert az ApCsel-ben található igehirdetések főleg evangelizáló jellegűek, és az ilyen beszédekre ezek a motívumok nem jellemzőek. Kijelenthető az is, hogy az Apostolok cselekedetei Pálját vannak, akik egyoldalúan félremagyarázzák.¹⁶² Igen találó Bruce analógiája: a két ábrázolás között mindig lesz eltérés, de ez nem több annál, mint amit egy önarckép és egy kedves barát által festett portré között találhatunk.¹⁶³

d. Megtérése után hányszor járt Pál Jeruzsálemben?

A páli levelek csak három útról tesznek említést. Az első a megtérése után három évvel (Gal 1,18). A második a megtérése vagy első látogatása után 14 évvel (Gal 2,1). A harmadik a Római levél megírásának idején csak tervként szerepel (Róm 15,24).

Az ApCsel-ban viszont öt látogatásról van szó. Az első a megtérése után közvetlenül (9,26). A második, amikor az antiókhiai gyülekezet adományát viszi (11,27–30). A harmadik, utazás az apostoli gyűlésre (15). A negyedik látogatás a második és a harmadik missziói út között történt (18,22). Az ötödik a harmadik missziói út végén (21,17).

---

¹⁶⁰ CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 292.

¹⁶¹ LONGENECKER, Richard N.: *Paul, Apostle of Liberty*, Grand Rapids, Michigan, Baker, 1976, 245–263.

¹⁶² CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 293.

¹⁶³ BRUCE, Frederick F.: *Paul: Apostle of the Heart Set Free*, Grand Rapids, Michigan, Eerdmans, 1977, 17. Vö. PORTER, Stanley E.: *The Paul of Acts*, 205–206.

A számbeli eltérés valójában nem ellentmondás, hiszen Páltól nem kell elvárunk, hogy leveleiben írjon minden útjáról.¹⁶⁴ Az ApCsel-ben leírt első út megfelel a Gal 1,18-ban olvashatónak. Az utolsó út pedig a Római levélben említettnek.

Összegzésként megállapítható, hogy nincs komoly okunk azt tagadni, hogy az Apostolok cselekedetei szerzője Lukács, Pál útítársa.¹⁶⁵ Balla Péter szerint is fenntartható az ógyházi hagyomány, amely az Újszövetségben is említett Lukácsot tartja az ApCsel szerzőjének.¹⁶⁶

Sajnos Lukács önmagáról nem ír semmit sem. A Lk 1,1–4-ből csupán annyi derül ki, hogy a hagyományozás 3. periódusához számítja magát a szemtanúk és az ige szolgálói után.

A név a latin Lucius, Lucianus vagy Lucanos rövidített formája. Az Újszövetségben csupán néhány helyen fordul elő. A Kol 4,14-ben a levél „szeretett orvos”-nak nevezi Lukácsot. Három zsidó munkatárs (Arisztarkhosz, Márk, Jusztusz) megnevezése után következnek a pogány munkatársak: Epafrász, Lukács és Démász, akik szintén hárman vannak. A Filem 24-ben is ugyanezen munkatársak felsorolása szerepel. A 2Tim 4,11-ben az apostol megállapítása található: „Egyedül Lukács van velem.” Az apostolt fogságában sem hagyta magára. A Róm 16,21-ben szereplő Luciusz valószínűleg nem azonos Lukáccsal, mert ő az apostol rokona.

Euszebiosz egyházatya is írja egyháztörténetében,¹⁶⁷ hogy Lukács antiókhiai származású pogány. Lukács tehát nem volt zsidó. Ebben a tekintetben egyedülálló, hiszen az Újszövetség többi szerzője zsidókeresztyén volt.¹⁶⁸ A Muratori Kánon úgy tesz róla említést, mint aki azonos a 3. evangélium szerzőjével,¹⁶⁹ orvos (Kol 4,14), akit Pál magához vett. A szélsőséges kritikai iskola még az úgynevezett „személyes tudósítás” esetében is megkérdőjelezi Lukács szerzőségét, érvei azonban nem meggyőzőek.

Lukács nem szemtanú, nem palesztinai,¹⁷⁰ nem zsidókeresztyén, hiszen az ószövetségi ígéretek és a törvény nem foglalkoztatják. Görög anyanyelvű, korának művelt embere. Az ApCsel nyelve nagyon jó koiné. Magasabb irodalmi szintet az Újszövetségben csak a Zsid nyelvezete mutat. Lukács jól ismeri és kiválóan használja kora nyelvének kifejezőképességét. Pál munkatársa volt egy ideig, de nem függ Pál apostol teológiájától.¹⁷¹ Tróászban csatlakozott az apostolhoz. Néhány eseményt személyesen is átélt. A többes szám első személyben leírt tudósítások („Wir Bericht”) a közös élményeket tükrözik.¹⁷²

A páli levelekből idézett igék jelzik, hogy az apostol is szeretettel emlékezik meg róla. Lukács Jeruzsálemba és Rómába is elkísérte az apostolt, és vele is maradt.

---

¹⁶⁴ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 168.

¹⁶⁵ CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 293.

¹⁶⁶ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 169.

¹⁶⁷ Euszebiosz *egyháztörténete* (ford. Baán István), III.4.6., Ókeresztyén írók 4, Budapest, Szent István Társulat, 1983, 97.

¹⁶⁸ BARCLAY, William: *Lukasevangélium*, Auslegung des Neuen Testaments, Wuppertal, AUSAAT Verlag GmbH, 1968, 11.

¹⁶⁹ <http://andronikosz.blogspot.hu/2015/09/a-muratori-kanon.html> [2017.06.15.]

¹⁷⁰ ROLOFF szerint Lukács helyszínre vonatkozó adatai és Pál életrajzi tudósításai néha pontatlanok. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 2.

¹⁷¹ HERCZEG Pál: *Krisztusról és az egyházzól*, 56. Az ApCsel egy önálló koncepcióval rendelkező szerző munkája.

¹⁷² ApCsel 16,10–17; 20,5–12; 21,1–18; 27,1–28,16.

A hagyomány szerint élete végét Boiothia fővárosában, Thebában töltötte.¹⁷³

Exkurzus: a Gal 2 és az ApCsel 15 kapcsolata

*Izgalmas kérdés, hogy a Gal 2 elején szereplő út melyik ApCsel-ben leírt úttal egyezhet meg. Az írásmagyarázók többsége úgy gondolja, hogy a Gal 2,1–10 az ApCsel 15-ben található jeruzsálemi zsinatról szól.*¹⁷⁴

A kérdésre adott válasz összefügg a Galata levél keletkezési idejével, és azzal, hogy kik a levél címzettjei. Az „észak-galata elmélet” és a „dél-galata elmélet” különböző datálási lehetőségeket enged meg.¹⁷⁵ Pál szívesen használta a rómaiak által kiépített utakat. Az észak-galata területeken azonban Kr. u. 70-ig nem építettek jelentősebb utakat.¹⁷⁶ Az ApCsel 16,6 nem jelenti feltétlenül azt, hogy Pál jelentős kitérőt tett volna Kis-Ázsia belseje felé. Moo felhívja a figyelmet arra, hogy Pál leveleiben nem említ észak-galatai városokat, viszont dél-galataiakat igen: (pizidiai) Antiókiát, Ikóniumot és Lisztrát (2 Tim 3,11).¹⁷⁷

Balla Péter megállapítja, hogy a mérleg nyelve a „dél-galata” elmélet irányába mutat. Valószínű, hogy Pál apostol első missziói útja után, de még az apostoli gyűlés előtt írta meg a Galata-levelet azoknak a gyülekezeteknek, amelyeket Galácia provincia déli részén alapított (ApCsel 13-14).¹⁷⁸ Carson–Moo szerint az apostoli gyűlés 48-ban vagy 49-ben lehetett.¹⁷⁹ Pokorny–Heckel 48-ra datálja.¹⁸⁰ Ebben az esetben a Galata-levél lehet Pál legkorábbi levele.¹⁸¹

Balla Péter három pontban foglalja össze a Gal 2,1–10 és az ApCsel 15 eltéréseit.¹⁸²

a. A Gal 2,1–10 egy szűkkörű eseményről számol be, míg az ApCsel 15 egy nagyobb eseményről tudósít.

b. A Gal 2 főleg a körülmétkedéssel foglalkozik. Az ApCsel 15-ben szerepel ugyan a körülmétkedés a gyűlés előzményeként, de a határozatban már nincs megemlítve. Ez a „hallgatás” azt fejezi ki, hogy a pogánykeresztyéneket nem kell körülmétkelni.

¹⁷³ BAJUSZ Ferenc: Lukács evangéliuma, in: BARTHA Tibor (szerk.): *Keresztyén bibliai lexikon II.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 138.

¹⁷⁴ DUNN, James: *The Epistle to the Galatians*, Peabody, Hendrickson Publishers, 1993, 88. Conzelmann és Lindemann szerint is az apostoli zsinatról számol be Pál a Gal 2,1–10-ben. CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, UTB52, Tübingen, Mohr, 142004, 240.

¹⁷⁵ BALLA Péter: „Melyik jeruzsálemi úthoz kapcsolódik a Galata 2,1–10 beszámolója?”, in: Zsengellér József – Kodácsy Tamás – Ablonczy Tamás (szerk.): *Felelet a Mondolatra: Tanulmányok a 60 éves Bogárdi Szabó István tiszteletére*. Budapest, Károli Gáspár Református Egyetem – Pápai Református Teológiai Akadémia – L’Harmattan Kiadó, 2016, 234. A rómaiak autonóm területté nyilvánították a Kr. e. 166-tól a galaták által lakott területet (Kis-Ázsia középső és északi részét). Uralkodóik római engedéllyel a saját népük köréből kerültek ki. vö: BALLA Péter: „A Galata-levél címzettjei és a levél keletkezésének ideje”, in: Unger Zoltán (szerk.): *Föld és Ég II.: Tudomány és hit – Geológia és Teológia*. Budapest, Magyarhoni Földtani Társulat, 2017, 10. Amüntasz tetrakha elfoglalta Likaóniát, Pamfíliát, Kilikiát és Derbét. Augustus császár az Amüntasz által területeknek szinte az egészét egy római tartományba, a „*Provincia Galatia*”-ba sorolta be. A tartomány területe a továbbiakban egyre nőtt, mert a rómaiak a már meglévő provinciákhoz csatoltak újabb területeket. Vö. WITHERINGTON III, Ben: *Grace in Galatia: A Commentary on Paul’s Letter to the Galatians*, London–New York, T&T Clark International, 2004, 3. A kutatók egy része szerint csak a galata népcsoport által lakott középső és északi kis-ázsiai területeken található a levél címzettjei. Ez az „észak-galata” vagy „terület-elmélet”. Mások a Galácia római provinciára gondolnak, melybe Pál apostol idején azok a területek is beletartoztak, ahol első missziói útján járt (pizidiai Antiókhia, Ikónium, Lisztra, Derbét). Ez a „dél-galata” vagy „provincia-elmélet”. vö: SCHNELLE, Udo: *Einleitung in das Neue Testament*, UTB1830, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 21996, 120-121.

¹⁷⁶ MOO, Douglas J.: *Galatians*, BECNT, Grand Rapids, Michigan, Baker Academic, 2013, 8.

¹⁷⁷ MOO, Douglas J.: *Galatians*, 6.

¹⁷⁸ BALLA Péter: „A Galata-levél címzettjei és a levél keletkezésének ideje”, 16.

¹⁷⁹ CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 366.

¹⁸⁰ POKORNY, Petr – HECKEL, Ulrich: *Einleitung in das Neue Testament: Seine Literatur und Theologie im Überblick*, UTB2798, Tübingen, Mohr, 2007, 181.

¹⁸¹ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 208.

¹⁸² BALLA Péter: *Pál apostol levele a galáciabeliekhez*, Budapest, Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány, 2009, 88–89.

c. Pál nem említi ezt a határozatot a Galata-levéiben, pedig ez döntő fontosságú érv lehetne. Ha ott lett volna ez az érv az apostol kezében, bizonyára megemlítette volna.

Valószínűleg azért nem hivatkozott Pál az apostoli dekrétumra, mert a Galata-levél még a gyűlés előtt született.¹⁸³ Witherington szerint nem azonosítható a Gal 2 és az apostoli zsinat.¹⁸⁴

Az izgalmas kérdésre a válasz az lehet, hogy a Gal 2,1–10 az ApCsel 11,27–30-ban leírt jeruzsálemi úthoz kapcsolódik. Mindkét iratban ez Pál második jeruzsálemi útja.¹⁸⁵ Kálvin is ezt az álláspontot képviseli. „Máskülönben valamelyik beszámolót hamisnak kellene tekintenünk.”¹⁸⁶ A Gal 2,11–14-ben olvashatunk arról, hogy Pál megfeddte Pétert Antiókiában. Kálvin megállapítja: „márpedig ez azelőtt történt, hogy a gyülekezetek Jeruzsálembe küldték őt a szertartási törvényekkel kapcsolatos vita lezárására. Ezek kapcsán nem ésszerű feltevés, hogy Péter így alakoskodott volna, ha már egyszer a vitát befejezték, és az apostolok határozatát közzétették.”¹⁸⁷

1.3.2.3. Keletkezési idő

Az ApCsel keletkezési korával kapcsolatban három fő hipotézis létezik.

a. 2. század (115–130)

A tübingeni iskola szerint, melynek leghíresebb képviselője F. C. Baur, a szerző a korai keresztyénség két nagy ágát, a Péter által képviselt zsidókeresztyénséget és a Pál által képviselt pogánykeresztyénséget szeretne volna egymással kibékíteni. Ennek érdekében Pétert pogányabbnak, Pált pedig zsidóbbnak ábrázolja, hogy csökkentse a két csoport közötti különbségeket. Szerintük az ApCsel a korai katolicizmus útkészítője.¹⁸⁸ A tübingeni iskola értelmezését Carson–Moo szerint történetileg semmi sem támasztja alá.¹⁸⁹

Burkitt szerint a könyv szerzője használta Josephusnak „A zsidók története” című könyvét, ami Kr. u. 94-ben keletkezhetett.¹⁹⁰ Bruce szerint ez nem valószínű.¹⁹¹

b. A 80–95 közé datálás

Ma ez a legelterjedtebb vélemény.¹⁹² Alapvető tézis: Lukács evangéliuma 70 utáni, az ApCsel pedig Lukács utáni. Pokorny és Heckel szerint a Lukács evangéliuma 75–80 között keletkezhetett, az ApCsel pedig 80–85 között.¹⁹³ Az ApCsel 90 utáni azért nem lehet, mert nem írna ilyen kedvezően a római hatóságokról a Domitianus-féle keresztyénüldözés után. Nem ismeri Pál leveleit, pedig azok az első század végén már ismertek voltak.

¹⁸³ BALLA Péter: *Pál apostol levele a galáciabeliekhez*, 90.

¹⁸⁴ WITHERINGTON III, Ben: *Grace in Galatia: A Commentary on Paul's Letter to the Galatians*, 13–20.

¹⁸⁵ BALLA Péter: „Melyik jeruzsálemi úthoz kapcsolódik a Galata 2,1–10 beszámolója?”, 239.

¹⁸⁶ KÁLVIN János: *A Galata, az Efezusi, a Filippi, a Kolosséi és a Thesszalonikai levelek magyarázata I.*, (ford. Bellus Ibolya, Vladár Gábor, Nagy Sándor Béla, Szabó András), Budapest, Kálvin János Kiadó, 2016, 38.

¹⁸⁷ Uo.

¹⁸⁸ GASQUE, W. Ward: *A History of the Criticism of the Acts of the Apostles*, BGBE17, Tübingen, Mohr, 1975, 21–54.

¹⁸⁹ CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 294–295.

¹⁹⁰ BURKITT, Francis Crawford: *The Gospel History and Its Transmission*, Edinburgh, T&T Clark, ³1911, 105–110.

¹⁹¹ BRUCE, Frederick F: *The Acts of the Apostles: The Greek Text, with Introduction and Commentary*, Grand Rapids, Eerdmans, ²1952, 24–25.

¹⁹² SCHNEIDER, Gerhard: *Die Apostelgeschichte I.*, 118–121; FITZMYER, Joseph A.: *The Acts of the Apostles: A New Translation with Introduction and Commentary*, AB 31, New York, Doubleday, 1998, 51–55.

¹⁹³ POKORNY, Petr – HECKEL, Ulrich: *Einleitung in das Neue Testament: Seine Literatur und Theologie im Überblick*, 533.

Lukács evangéliuma 70 utáni datálásának fő érve a kétforrás-elmélet. Balla Péter felveti a kérdést, hogy kell-e feltételeznünk egy önálló Q-forrást, vagy Lukács használhatta Mátét.¹⁹⁴ Darrell L. Bock kétkötetes nagy Lukács kommentárjában a Q-hipotézis nélkül dolgozik.¹⁹⁵ Márk későre datálása nem egyértelmű. A kétforrás-elmélet nem tudja bizonyítani Lukács evangéliumának 70 utáni keletkezését.¹⁹⁶

A másik fő érv Lukács evangéliumának 70 utáni datálása mellett azok a jézusi logionok, amelyek megjövendölik Jeruzsálem pusztulását, ami 70-ben meg is történt. Szerintük a Lk 21,20–24 már feltételezi Jeruzsálem elpusztításának az ismeretét. Sok kutató szerint ez vaticinium ex evetunak tekinthető, az események ismeretében történő visszavetített jövendölésként valósulhatott meg. Viszont Jézus jövőbe való látásának a csodája nem vitatható el, másrészt Jézus prófécia alapján is szólhatott Jeruzsálem pusztulásáról (Jer 6,6; Ez 21,17). Lenkeyné Semsey Klára szerint a kutatások mérlegelése arra az eredményre vezet, hogy az ApCsel Rómában keletkezett Kr. u. 80-ban.¹⁹⁷

c. A 70 előttre datálás

Az alábbi körülmények támaszthatják alá ezt a hipotézist.

- Az ApCsel nem ír negatívan a Római Birodalomról. Ez a Néró-féle keresztyénüldözés előtti időre is utalhat (64–65 előttre).
- Az ApCsel váratlan befejezése alapján Harnack kijelenti, hogy ha Lukács nyolc fejezetben ismerteti Pál bírósági tárgylásait, akkor nem valószínű, hogy ne írta volna meg, hogy mi lett a per kimenetele, ha ő maga tudott róla. Valószínű, hogy 62-ben, amikor Pál már két éve Rómában volt, Lukács abbahagyta a könyv írását.¹⁹⁸
- Megírta volna Lukács, ha tudott volna Pál kiszabadulásáról.
- Azért nem hivatkozik Pál leveleire, mert az ApCsel keletkezéskor még nincsenek összegyűjtve.
- Nem említi a Néró-féle keresztyénüldözést, Péter halálát és Jakab, az Úr testvére kivégzését sem (Kr. u. 62). Viszont az ApCsel 12,1–2-ben ír Zebedeus fia Jakabnak karddal való kivégzéséről (44 táján).
- A tengeri út rendkívül életszerű leírása egy nemrégén átélt eseményt sejtet.
- Nem említi Jeruzsálem pusztulását, pedig Jézus megjövendölte. Viszont Agabosz jövendölésének a beteljesedését leírja (ApCsel 11,28). 70 után bizonyára beszámolt volna a jézusi prófécia beteljesedéséről is.

Fenntartható az a nézet, hogy az ApCsel Kr. u. 62. körül keletkezhetett,¹⁹⁹ bár ez ma kisebbségi vélemény.

¹⁹⁴ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 171.

¹⁹⁵ BOCK, Darrell L.: *Luke*, BECNT I–II, Grand Rapids, Michigan, Baker Books, ²1999, ²1998.

¹⁹⁶ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 172.

¹⁹⁷ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteihez írott könyv magyarázata*, 173.

¹⁹⁸ HARNACK, Adolf: *The Date of Acts and of the Synoptic Gospels*, 90-116. vö: CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 296.

¹⁹⁹ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 173–174.

1.3.2.4. Lukács célja az ApCsel megírásával

Lukács nem azzal az igénnyel írta könyvét, hogy az egész apostoli kor egyháztörténetét elénk tárja. Csak arról számol be, ami megfelel a könyv céljának. A világméretű misszió egy-egy újabb szakaszát kívánja bemutatni. Annak a szolgálata kerül előtérbe, akit Isten ebben eszközként felhasznál.

A könyv elénk tárja az egyház életének fontos eseményeit, Jézus mennybemenetelétől kezdve egészen Pál apostol római munkásságáig. A szeretetközösség bemutatása nagyon fontos állomás ebben a sorozatban, amikor beszámol az ősegyház születéséről és a lélekkel betöltött hívő gyülekezet „mézesheteiről”²⁰⁰, amely időszaknak a zsidó vezetők újra és újra meginduló támadása vetett véget. A továbbiakban kisebb-nagyobb üldözéseket elszenvedve működik a szeretetközösség.

Isten a zavaró események által is valóra váltja a tervét. Sőt, a feszültségek, az ellentétes pólusok találkozása az egyház életének egy-egy új szakaszát indította el. Különösen megfigyelhetünk 3 nagy ellentétet: Izráel – ősgyülekezet, héber – hellenisták, zsidókeresztyének - pogánykeresztyének. Ezek az ellentétek szükségessé tették a problémák megbeszélését, tisztázását és megoldását. Az egyház küzdelmekkel teli élete teológiát szült, s a teológia formálta az egyház életét.

A könyv célja a missziói munka útjának a bemutatása. Beszámol arról, hogy a Jeruzsálemből kiinduló misszió Júdeán és Samárián át eljutott Rómába, az akkor ismert világ középpontjába. Megvilágosítja a nagy teológiai fordulatot, amely az ősegyház számára is meglepő volt, hogy az ószövetségi Izráel keretei közül kilépett Isten, mivel a kiválasztott nép Jézus megtérésre hívó szavát elutasította, és odafordult a pogányok felé. A pogányok befogadták az evangéliumot. A szerző csak arról szól, ami célkitűzését előbbre viszi. Ennek érdekében szelektálja az összegyűjtött anyagot. A központi gondolatot mindig szem előtt tartja.

Nagyon tanulságos a könyv befejezése, ami Pál igehirdetését tárja elénk. Mindenképpen szokatlan, de céljának megfelelő. Pál római szolgálatával eljutott a mű az egyház élete új nagy korszakához. A keresztyénség világot átfogó célja megvalósult. Pál perének további folytatásáról nincs szó, mert az ApCsel koncepciója szempontjából lényegtelen. Minden olyan hipotézist, amely befejezetlennek tartja a könyvet, el kell utasítanunk.²⁰¹

Az ApCsel nem életrajz, nem sorsregény, hanem üdvtörténeti tudósítás és evangéliumi üzenet. A könyv utolsó verse a jövőbe mutat.²⁰² A keresztyénség terjedéséről és növekedéséről szóló mű nyugvópontra érkezik.

Lukács evangéliuma és az ApCsel, a két mű együtt az üdvtörténet három nagy korszakát ábrázolja: Izráel korát, Jézus korát és az Egyház korát. Az ígéreteket az ígérek beteljesedésének a kora követi. Jézus megjelenése kapcsolja össze Izráel és az Egyház korát.

---

²⁰⁰ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei* (ford. Gulyás Melinda), A Biblia Ma, Budapest, Harmat Kiadó, 2010, 9.

²⁰¹ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteihez írott könyv magyarázata*, 172.

²⁰² Két nagyon lényeges megállapítás olvasható a könyv végén: „teljes bátorsággal” és „minden akadályoztatás nélkül” prédikált Pál Rómában (ApCsel 28,31). „Ezzel egy tárt ajtót fest elénk, amelyen nekünk, ma élő keresztyéneknek is át kell lépniünk.” STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 452.

1.3.2.5. A földi javakhoz való viszonyuk kérdése Lukács szerint

Makariszmoszok (Lk 6,20–26)

A szeretetközösség lényegének a megértését segíti, ha megvizsgáljuk Lukácsnak a földi javakhoz való viszonyulását az evangéliumában. Lukács hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztus megváltó szolgálata minden emberre érvényes, minden korlátozás nélkül. Nagyobb hangsúlyt tesz Lukács, mint a másik három evangélium, Jézus Krisztus elveszettek iránti szeretetére is.

Nagyon izgalmas a makariszmoszok Lukács általi megfogalmazása.²⁰³ Telített teológiát találunk bennük. A sokat idézett Mt 5,3 így hangzik: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.” A Lk 6,20-ban a „lelki” kifejezést nem olvashatjuk: „Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa.” Boldognak nyilvánítja Jézus a szegényeket, az éhezőket, a sírókat és azokat, akiket az ő követése miatt üldöznek. Nem ezek a terhek és szomorúságok teszik őket boldoggá, hanem mert Jézusban eljött a Megváltó, aki eddigi nehéz sorsukat a visszájára fordítja, és örökösivé teszi őket Isten országának. Boldogok, mert nehéz életsorsuk olyan lelki vágyat érlel meg szívükben, amely fogékonyá teszi őket Jézus ajándékainak az elfogadására. Velük ellentétben azok, akik az anyagi javak bőségében és a földi örömök hajszolásában élnek, elutasítják a Szabadítót. Ők már „megkapták vigasztalásukat”. Isten igazságossága értelmében az ő helyzetük is visszájára fordul: bőségüket éhezés, nevetésüket gyász és sírás, az emberek között élvezett tekintélyüket a hamis próféták sorsában való részesedés váltja fel.

A hamis sáfár (Lk 16,1–12)

A hamis sáfárról szóló példázat sokakban keltett megbotránkozást. Sokan azzal vádolták Jézust, hogy az övéit korruptságra tanítja, pedig ő erkölcstelenségre sohasem buzdított. A sáfárt hűtlen vagyongazdálkodással vádolják meg a gazdánál, aki elbocsátja. Mire akar tanítani Jézus ezzel a példázattal? Talán a vagyon teljes feladására akar buzdítani?²⁰⁴ A végelszámolás készítése során gazdáját súlyosan megkárosítja annak érdekében, hogy barátokat szerezzen magának. Jézus azért dicséri meg a tisztartót, hogy jól használta ki az alkalmat, és céltudatosan járt el. A világosság fiainak ilyen céltudatosan kell törekedni az üdvösségre. Az üdvösséget az egyetlen célnak kell tartani.

Az anyagi javakat sohase szabad az élet szilárd alapjának tekinteni. Csak arra jók, hogy mások javára éljünk velük.²⁰⁵ A jeruzsálemi szeretetközösségben is ez valósult meg. A gazdagok javaikat a szűkölködők szolgálatába állították. A földi javakat próbaként kell felfogni. Rajtuk lehet megtanulni a mennyek iránti hűséget.²⁰⁶ Aki hűségesen bánik a

²⁰³ A boldogmondások mátéi és lukácsi verzióinak részletes kiértékelését ld. BOCK, Darrell L.: *Luke 1:1–9: 50*, 549–553. Az összehasonlító elemzésből egyértelműen kitűnik, hogy Lukács nyelvhasználata sokkalta inkább fókuszál az eszkatológiai ígéretek itt és most való beteljesülésének fontosságára. Ld. i. m., 550.

²⁰⁴ SIMON T. László: *A kezdetek varázsa és lendülete*, 141. Vagy a gazdagság és az anyagi dolgok teljes elítélését akarja hangsúlyozni?

²⁰⁵ A mammon etimológiája bizonytalan. Jelenthet gazdagságot, de szilárdságot is, ami biztonságot adhat. Az Újszövetségben csak Jézus mondásaiban fordul elő. „Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak” (Lk 16,13). Arra akar rámutatni, hogy mi az, amiben az ember igazán bízhat. Jézus arra tanított, hogyan kell használni az anyagi javakat. Nem kell felhalmozni, és nem szabad azok szolgájává válni. Az anyagi javaknak kell szolgálni a tanítványt és nem fordítva.

²⁰⁶ VARGA Zsigmond J.: Lukács evangéliumának magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata* III., Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 86.

mulandó javakkal, az kap megbízást az örökkévalókra is. A földiek mindig ideiglenesek, meg lehet válni tőlük, ahogyan Barnabás is tette (ApCsel 4,37). Igazán csak a mennyiek a maradandók. Aki csak a földi javakért küzd, elszalasztja a mennyieket.

A gazdag és Lázár példázata (Lk 16,19–31)

A hamis sáfárral együtt Lukács önálló anyaga. Elutasítja a farizeusi teológiának a gazdagság és szegénység kérdésében vallott álláspontját, ami optimista folytonosságot feltételez az ember földi élete és a halál utáni sorsa között. Jézus a legkeményebb ítéleten alapuló diszkontinuitásról tanít.²⁰⁷ A keleti társadalmakban megdöbbentően éles az ellentét a gazdagok és a szegények közt. Csak itt nem a pogány embertelenség siralmas példájával találkozunk, hiszen Lázár egy zsidó, akinek a nyomorúsága szinte leírhatatlan. Éles az ellentét haláluk ábrázolásában is. Minden a visszájára fordul a földi viszonyokhoz képest. Nagy szakadék választja el a két embert egymástól. Ítéletes következménye ez a szakadék annak, amelyet a gazdag alakított ki önmaga és a koldus között a földön.²⁰⁸

Lukács határozottan a szegények mellé áll a gazdagokkal szemben.²⁰⁹ Vannak, akik ebionitának tartják Lukácsot,²¹⁰ de ez nem helytálló.

A szeretetközösség bemutatásával szemlélteti Lukács, hogy a Jézust követők számára az anyagi javak nem elsődlegesek. Akinek több adatott, annak gondoskodnia kell a szegényről. Nem lehet vakon elmenni a koldusok szegénysége és nyomora mellett. Ha a megtértek közösségében szűkölködő van, az a közösség közönyének és lelki vakságának a következménye.

1.3.3. Lukács forrásai

1. A történész Lukács²¹¹

A Lk 1,1–4 tulajdonképpen az Apostolok cselekedeteinek is éppen úgy az előszava, mint a Lukács evangéliumának. Célja az, hogy Teofilus megtudja „a kétségtelen valóságot” (4.v.), természetesen vele együtt minden olvasó is. Theophilos – Isten szerető. Többnyire

---

²⁰⁷ VARGA Zsigmond J.: *Lukács evangéliumának magyarázata*, 86.

²⁰⁸ Nem a zsidó megfizetés gondolatát akarja igazolni ez a példázat. Nem is a halál utáni élet tökéletes megváltozását kívánja meghirdetni. Helyesen állapítja meg Szathmáry Sándor, hogy ez valami „mechanikus szemlélet lenne, amely idegen Jézustól.” Jézus nem azt tanítja, hogy aki gazdag volt, az szegény lesz, és aki szegény volt, az gazdag lesz. Lehet valaki ezen a földön is gazdag és odaát is gazdag. Lehet valaki itt is szegény, és maradhat odaát is szegény. „Jézus a vagyon veszélyét mutatja meg, és az élvezetre berendezett életből hív megtérésre. Ugyanakkor a szegény boldoggá válásának a lehetőségét mutatja meg, vagyis vigasztalni akarja a szegényt Isten közelségének erőivel. A gazdag és a biztos embereket óvja, a szegényeket vigasztalja.” SZATHMÁRY Sándor: *Isten országa közöttetek van*, Igazságot Szeretetlenben 5, Pápa, Dunántúli Református Egyházkerület Püspöki Hivatal, 2012, 101.

²⁰⁹ Jézus keményen ostromozta az írástudókat, akik az özvegyeket kiforgatják a vagyonukból (Mt 23,14). Az özvegyház fontos feladatának tartotta, hogy az özvegyekről naponként gondoskodjon, akik feltétlenül jogi védelemre szorultak. Vö. PÓTOR János: A kitartó imádság, in: *Igazság és Élet* 1/2 (2007), 56.

²¹⁰ Jeruzsálemi eredetű zsidókeresztyén csoport. A Zsoltárokból megfigyelhető az a tendencia, hogy a kegyesek szegényeknek (héberül: ebjónium-nak) nevezték magukat. Az ebioniták a név lelki jellegét hangsúlyozták. Az áldozatokat és a szüztől születést elvetették. A jakabi vonalat túlzottan képviselve törvényeskedők voltak. Lukács a szegények oldalán áll, de ezzel még nem válik ebionitává.

²¹¹ A kutatástörténetben éles vita alakult ki akörül, hogy vajon mennyire tekinthető Lukács jó történésznek. Sokan úgy vélik, hogy forrásait túlonként nagy szabadsággal kezeli, teológiai és szociológiai megfontolásai érdekében. Mások viszont korabeli történeti attitűdök összehasonlító vizsgálata mentén Lukácsot meglehetősen jó történésznek vélik, hiszen a helyszínek, szokások, ill. általában véve a korabeli társadalom képéről, szerkezetéről megbízható képet reprezentál. Bővebben ld. BOCK, Darrell L.: *Luke 1:1–9:50*, 13–14.

„fedőnévnek” tekintik, és Flavius Clemens-t, a befolyásos római konzult vélik mögötte.²¹² Carson–Moo szerint Lukács feltételezett gazdag pártfogója, aki valószínűleg a mű kiadását finanszírozta.²¹³ Minden bizonnyal Lukács művét nem csak egyetlen embernek, hanem tágabb olvasóközönségnek szánta. „A közöttünk beteljesedett események”-ről (1.v.) kíván hiteles tudósítást adni, amelyek nem véletlenszerűek vagy váratlanok, hanem az ószövetségi próféciák beteljesedései. Ennek alapján a szeretetközösség létrejövele is prófétai beteljesedés gyümölcse.

Megemlíti a korabeli szemtanúkat. Magát nem sorolja közéjük, jóllehet Troáztól kezdve sok eseménynek maga is a szemtanúja volt. Ez a megtisztelő cím az apostolokat illeti meg, akik Jézus földi munkásságának a tanúi voltak.

Lukács „eleitől kezdve mindennek pontosan utánajárt” (3.v.). Személyes kutatómunkát végzett.²¹⁴ Nem fogadott el mindent kritika nélkül. Csak ezek után következett az írás, negyedik lépcsőként az események, a szemtanúk, és a kutatómunka után. Harnack, a híres német történész és teológus több művében megállapítja: az Apostolok cselekedetei megbízható történeti mű, és az orvos Lukács írta az I. században.²¹⁵ Ramsay még határozottabb kijelentést tett. A régész Ramsay eleinte kételkedő volt, de földrajzi kutatásai alapján egyre szilárdabban hitt Lukács történeti megbízhatóságában. Szerinte Lukács az ókor egyik kiemelkedő történetírója volt.²¹⁶

John Stott szerint megfelelő képzettséggel rendelkezett Lukács ahhoz, hogy hiteles történelmi feljegyzéseket készítsen. Állítását 3 dologgal támasztja alá: tanult orvos volt (Kol 4,4), Pál munkatársai közé tartozott, és legalább 2 évet élt Palesztinában.²¹⁷

Lukács igényes görög stílusa magas fokú műveltségét jelzi. Az orvosok a régi időkben is komoly képzésben részesültek. Lukács jól ismerte a görög orvosi iskolák nyelvezetét.

Persze vannak kutatók, akik szerint ezek a fogalmak a művelt görögök kifejezéstárához tartoztak, s nem jelentenek bizonyítékot arra nézve, hogy orvos lett volna.²¹⁸ Lukács szóhasználata valóban kevés orvosi képzettsége igazolásához, de feltétlenül érdeklődött az orvosi témák iránt.

Azért is hitelesek Lukács tudósításai, mert Pál munkatársa volt. Az elbeszélések során egyszer csak többes szám első személyre vált át.²¹⁹ Ezekben a „mi-leírásokban” érthetően

---

²¹² STREETER, Burnett Hilman: *The Four Gospels: A Study of Origins*, Oxford, Macmillan, 1924, 534–539. „Elővigyázatosságból használt álnév”-nek tartja. Lukács tiszteletteljes megszólítási formulát használ: „nagyra becsült Teofilosz” (Lk 1,3), amit a beszélő a nála magasabb hivatali beosztású vagy társadalmi rangú személlyel szemben szokott alkalmazni. A későbbiekben is használja ezt a megszólítási formulát. Klaudiusz Lisziász ezredes így szólítja meg Félix helytartót (ApCsel 23,26), Pál Félix helytartót (ApCsel 24,3) és Fesztusz helytartót (ApCsel 26,25).

²¹³ CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 299.

²¹⁴ Gnülka megjegyzi, hogy Lukács forrásai a mai napig nincsenek kielégítően tisztázva, s valószínűleg nem is lesznek. GNÜLKA, Joachim: *Az Újszövetség teológiája*, 178.

²¹⁵ HARNACK, Adolf: *Luke the Physician*, New York, Putman, 1907, *The Acts of the Apostles*, London, Wiliams & Norgate, 1909, *The date of Acts and of the Synoptic Gospels*, New York, Putman, 1911.

²¹⁶ RAMSAY, William: *The bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament*, Grand Rapids, Baker, 1983; *St. Paul the Traveller and the Roman Citizen*, Grand Rapids, Michigan, Kregel Publications, 2001.

²¹⁷ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 19.

²¹⁸ Vannak tudósok, akik kétségbe vonják, hogy Lukács orvos lett volna. Vö. HERCZEG Pál: *Krisztusról és az egyházzól*, 56.

²¹⁹ ApCsel 16,10. A tróázi látomás után vált át Lukács többes szám első személyre. Ebben az egy versben három ilyen ige is található: „igyekeztünk”, „megértettük”, „hirdessük”.

felhívja a figyelmünket arra, hogy jelen volt ő maga is az adott eseményeknél. Ezekben az időszakokban bőségesen megvolt a lehetősége arra, hogy élményeiről útinaplót írjon, amit később felhasználhatott.

Történetíró munkájára nézve kiváltságos időszak volt az, amikor huzamosabb ideig tartózkodott Palesztinában.²²⁰ A 21,17 szerint Pállal együtt érkezett Jeruzsálembe, és Palesztinában maradt egészen addig, amíg Pált Rómába nem vitték (27,1). Közben Pál több mint 2 éven át börtönben volt Cezáreában (24,27). Lukács nem került börtönbe, ő szabad ember volt. Lehetősége volt arra, hogy utazásokat tegyen Palesztinában, és anyagot gyűjtsön a szeretetközösségről. Valószínűleg ellátogatott azokra a szent helyekre, ahol Jézus megfordult, és ahol a jeruzsálemi ösgyülekezet megszületett.²²¹ Minden bizonnyal sok szemtanúval tudott beszélgetni, olyanokkal is, akik tagjai voltak a szeretetközösségnek. Lehetősége volt a Cezáreában lakó Fülöptől (ApCsel 21,8–9) olyan eseményeket megtudni, amelyekben Fülöp részt vett. Talán azzal is magyarázható, hogy feltűnő részletességgel ír a Hetekről (ApCsel 6,1–7), Istvánról (6,7–7,60), Fülöp samáriai missziójáról (8,4–25), az etióp kincstárnok megtéréséről (8,26–40). Mnászontól, az első tanítványok egyikétől is értékes információkat kaphatott Lukács (21,16).²²² Lukács történészként fontosnak tartotta, hogy bemutassa a szeretetközösséget, hiszen „a közöttünk beteljesedett események” fontos részének tartotta.

2. A diplomata Lukács

Minden bizonnyal nem csupán a történetírás szándéka vezérelte Lukácsot, hiszen ebben a tekintetben műve meglehetősen szelektív. Tudósítást olvashatunk Péterről, Jánosról, Jakabról, az Úr testvéréről és Pálról, de a többi apostolról nincs szó, csupán arról, hogy Jakabot, Zebedeus fiát Heródesz Agrippa lefejeztette. Olvashatunk arról, hogyan jutott el az evangélium a Jeruzsálemtől északra és nyugatra eső területekre, de az etióp kincstárnok megtérésén kívül nem beszél a keresztyénség keleti és déli terjedéséről.

Részletesen tudósít a pünkösdi utáni eseményekről, hogy milyen volt a jeruzsálemi ösgyülekezet a kezdeti időszakban. Kitüntető figyelmében részesíti a szeretetközösséget és annak működését, de aztán hamar áttér a páli misszió bemutatására. Mindezek a tendenciák azt mutatják, hogy Lukács nem csupán történész, hanem kiváló érzékkel rendelkező keresztyén diplomata.

Nyugodtan kijelenthetjük, hogy Lukács finom politikai apologetikát fejt ki.²²³ Írása reflexió arra nézve, hogy a római hatóságok miként viszonyulnak a keresztyénséghez. A negatív bírálatokkal szemben védelmébe veszi a keresztyénséget. A szeretetközösség bemutatásával igazolja, hogy a rómaiaknak nem kell félniük a keresztyénektől, hiszen ők nem lázító és felforgató elemek. Éppen ellenkezőleg, békés és erkölcsileg feddhetetlen tagjai a társadalomnak, hiszen szeretetben, vagyonközösségben élnek. Jótékony hatásuk nyilvánvaló: a szegényeket felkarolják, a társadalmi feszültségeket enyhítik. Egyes kutatók szerint Teofilus római előkelő ember volt, aki tudomást szerzett a keresztyénellenes rágalmakról. Lukács fontosnak tartotta, hogy cáfolja ezeket. A szeretetközösség a

²²⁰ PERES Imre: *Az Újszövetség irodalma*, Komárom, Selye János Egyetem, 2005, 29.

²²¹ KÁLDY Zoltán: *Bevezetés az Újszövetségbe*, 53.

²²² KÁLDY Zoltán: i. m., 83.

²²³ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 23.

legékesebb példa arra, hogy békés közösségről, szervezetről van szó. A hagyományos felfogás szerint Lukács be akarta bizonyítani a rómaiaknak, hogy a keresztyénség *religio licita*, amely semmilyen veszélyt nem jelent rájuk nézve. Ezért fordít annyi időt Pál védőbeszédeinek és tárgyalásainak részletes leírására (22–28). A keresztyén misszionáriusok munkáját azzal is segíteni kívánta, hogy a hozzájuk csatlakozni kívánóknak a hazaárulás vádjától nem kell tartaniuk.

Lukács apologetikájának fontos része, hogy a római hatóságok sem Jézust, sem az apostolokat nem találták bűnösnek.²²⁴ A vádakat Heródes és Pilátus is alaptalannak ítélte. Filippiben Páltól bocsánatot kértek az előljárók (16,38–39). Gallió helytartó Korinthusban nem volt hajlandó elítélni Pált (18,12–17). A városi jegyző Efezusban ártalmatlannak nyilvánította az apostolt munkatársaival együtt (19,35–40). Fesztusz és Heródes Agrippa egyetértettek abban, hogy Pál semmi halálra vagy fogságra méltó dolgot nem cselekedett, és szabadon lehetne bocsátani, ha nem fellebbezett volna a római császárhoz (26,31–32). Tehát a római tisztségviselők többsége barátságosan viszonyult a keresztyénséghez, sőt néhányan keresztyénekké is lettek: a Jézus kivégzését vezető százados (Mt 27,54), Kornéliusz százados (ApCsel 10,1–48) és Szergiusz Paulusz ciprusi helytartó (ApCsel 13,7–12). Megállapítható azonban, hogy a könyv első részében, a jeruzsálemi gyülekezet leírásában ez az apologetikus elem nem ilyen nyilvánvaló.²²⁵

Péter pünkösdi prédikációjában a jóeli prófécia beteljesedéséről beszél. Jézus Krisztus eljövetelével, a Szentlélek kiáradásával és a szeretetközösség megalakulásával az Ószövetség próféciai teljesedtek be. A rómaiak azért fogadták el a keresztyénséget *religio licita*ként, mert nem új vallás volt, hanem a judaizmus legtisztább formája.²²⁶

A diplomata Lukács békekövetként működött. A szeretetközösségben levő egységgel és a többi történettel azt kívánta igazolni, hogy a korai egyház egységes volt. Sikerült kivédeni a zsidó és a pogány keresztyének közötti szakadás veszélyét. Roloff szerint nem véletlenül ír arról, hogy Pál gyakorolta a zsidó törvényeket, és jó kapcsolatban volt a jeruzsálemi gyülekezettel.²²⁷ Péter és Pál feltételezett szembeszállását enyhíteni kívánta. Hangsúlyozza, hogy Péter és Pál egyformán Jézus apostolai voltak, és Jakabbal együtt alapvetően egyetértettek a misszióval kapcsolatban.

3. A teológus-evangélista Lukács

Az ötvenes években kezdték a szerkesztéskritikát az Apostolok cselekedeteire alkalmazni.

---

²²⁴ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 24.

²²⁵ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 175.

²²⁶ Uo.

²²⁷ Roloff nagyon helyesen felteszi a kérdést, amit sokan mások is feltesznek, hogyan lehetséges, hogy ez a Pál, aki kompromisszum nélkül elutasította a törvény üdvözítő voltát, Jeruzsálemben elvégezte a tisztulási szertartást. Roloff nem vonja kétségbe, hogy Pál a Jakab által kért szertartást elvégezte volna (ApCsel 21,23–26). Mégis kijelenthetjük, hogy Pál a teológiai alapelveihez nem lett hűtlen. Lelki szabadságát gyakorolta, amikor zsidóknak zsidóvá lett (1Kor 9,20). Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 315.

Martin Dibelius járt az élen (1951)²²⁸, őt követte Hans Conzelmann (1954)²²⁹ és Ernst Haenchen (1956)²³⁰. Úgy gondolták, hogy Lukács a történelmi hitelesség kárára is igyekezett elérni teológiai céljait. Természetesen nem szabad szembe állítanunk a történelmet és a teológust egymással, hiszen Lukács mindkettő volt egyszerre.²³¹ A történelmi tények nem önmagukért érdekelték Lukácsot, hanem a megváltás szempontjából tartotta őket lényegesnek.

A lukácsi műben egymásra épülnek a teológiai felismerések. Az üdvösséget Isten készítette el. Évszázadokkal korábban eltervezte és megígérte. Az üdvösség Jézus Krisztus által adatik: „Nincsen üdvösség senki másban” (4,12). Az üdvösség minden embernek adatik: „Kitöltök Lelkemből minden halandóra” (2,17). Nagyon különleges, hogy éppen Lukács ír az egyetemességről, hiszen ő az egyetlen pogány származású újszövetségi író. A sokat utazott Lukács az egyetlen evangélista, aki „tó”-nak nevezi a Galileai tengert, hiszen össze tudja hasonlítani a Földközi-tengerrel. Széles látókörrel rendelkezik a görög-római világról. A világban zajló események összefüggésében szemléli az ősegyház történetét.

Manfred Wacht szerint a szeretetközösségben Jézus igehirdetésének a kompromisszumok nélküli követelménye valósult meg. A földi javakhoz való ragaszkodásról lemondtak, az egy szükséges dologra, Isten országa eljövételére készültek. A felebaráti szeretet központi parancsát megtartották. Az együttélésnek egy olyan formája alakult ki, amely „kommunisztikusnak” mondható.²³²

Peres Imre Lukács forrásaival és információival kapcsolatban a következőket írja: „A teológusok között akadtak feltevések, hogy amikor Pál 2 évig Cézareában volt, Lukács felkereste Máriát (Jézus anyját), valamint Pétert, Jánost és Jakabot, akiktől nagyon sok anyagot gyűjthetett össze. Ezt a feltevést arra lehet alapozni, hogy ő »eleitől kezdve mindennek pontosan utánajárt« (Lk 1, 3), hogy 2 évet töltött Jeruzsálemben (ApCsel 21, 15–16), tudta, hogy Mária és Jézus testvérei tagjai voltak a jeruzsálemi gyülekezetnek (1, 14) és mivel tudta, hogy milyen asszonyok követték Jézust (Lk 8, 1–3), ez csakis arra vall, hogy voltak egyéni forrásai, ahonnan az információkat gyűjtötte.”²³³ Lukács tehát alapos kutatás és hiteles források alapján közli a beszédeket.

---

²²⁸ Vö. DIBELIUS, Martin: *Aufsätze zur Apostelgeschichte*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ²1953. Ebben a cikksorozatban Dibelius jelentős következtetésekre jutott. Szerinte külön lehet választani azokat az elbeszéléseket, amelyeket Lukács felhasznált, és azokat, ahol Lukács alkotói tehetsége nyilvánul meg. Az utóbbihoz sorolja a könyvben található beszédeket, amelyekben a lukácsi kreativitás érhető tetten.

²²⁹ Vö. CONZELMANN, Hans: *Die Mitte der Zeit. Studien zur Theologie des Lukas*, Tübingen, Mohr, ⁵1964, CONZELMANN, Hans: *Acts of the Apostles*, Hermeneia, Philadelphia, Fortress Press, 1987. Conzelmann szerint Lukács a parúszia késésére igyekezett magyarázatot találni.

²³⁰ Vö. HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, KEK III, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ⁶1968. Conzelmannal együtt szkeptikus a mű történetisége tekintetében. Szerinte Lukács az egyházat akarta tájékoztatni és tanítani.

²³¹ Marshall, aki Dibelius, Conzelmann és Haenchen teológiai munkásságára építkezett, de nézeteiket alaposan meg is kritizálta, részletesen kifejtette, hogy nem szabad élesen szembeállítani Lukácsnál a történelmet és a teológust. MARSHALL, Howard I.: *Luke: Historian and Theologian*, Exeter, The Paternoster Press, 1970, 18–19.

²³² WACHT, Manfred: *Gütergemeinschaft*, 26. Az utolsó idők felfokozott várása erősen meghatározta a szeretetközösség gazdasági és szociális magatartását. Wacht nagyon helyesen megállapítja, hogy a vagyonszövetség teljesen önkéntes alapú volt, és nem terjedt ki a gyülekezeti tagok teljes vagyonára. Mária, János-Márk anyja is megtartotta a házat (ApCsel 12,12).

²³³ PERES Imre: *Az Újszövetség irodalma*, 29.

1.4. Kérdések a kutatás tárgyában

Az első nagy kérdés az, hogy valóban létezett-e a jeruzsálemi szeretetközösség. Ha igen, akkor miként működött? Önállóan élt, vagy szoros része volt a jeruzsálemi ősgyülekezetnek? Ha önállóan, mikor vált el a gyülekezettől? Milyen okok vezettek a megszűnéséhez? Kutatásom során az ApCsel szövegbázisát kívánom megvizsgálni, valamint azt, hogy milyen hasonló zsidó vagyon- és érdekközösségek léteztek akkor.

Hová szeretnék eljutni? Azt szeretném bebizonyítani, hogy kezdetben átfedés volt a jeruzsálemi gyülekezet egésze és a szeretetközösség között. Eleinte együtt mentek a közös úton, nem volt világos a választóvonal, később aztán kialakult egy szűkebb közösség. Ez az elkülönülés nem volt helyes. Behúzódtak egy kommunióba. Így a só a sótartóban maradt, a gyertya pedig a véka alatt. Jézus így imádkozik: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból” (Jn 17,15). Az üldözések során Isten vesz egy ostort, megrázza a rostát, kihúzza a lábuk alól a talajt. Isten nyúlt bele a történelembe, és így kénytelenek voltak elindulni a misszió irányába.

2. A SZERETETKÖZÖSSÉG LÉTREJÖVETELE

A dolgozat második egységében a szeretetközösség létrejövetelének teológiai, szociális, jogi-társadalmi és politikai szempontjait vizsgáljuk meg.

A teológiai szempontok során legfontosabb a püünkösdi eseményeknek a tanulmányozása, hiszen a Szentlélek kitöltetése után alakult meg a gyülekezet, és aztán a közösség is. Péter bűnbánatra, megtérésre és megtisztulásra hívta a népet. Bátorította őket, hogy csatlakozzanak a megölt, de feltámadott Jézus Krisztus kiválasztottaihoz. A nagy erővel elmondott beszéd nem maradt következmények nélkül.

Lényeges szerepet játszottak a szociális szempontok, hiszen anyagi szegénység volt Jeruzsálemben és egész Palesztinában, nagyon sok szegény, özvegy, árva, beteg, koldus és nélkülöző volt. Jézus igehirdetésének és messiási munkájának nagyon világos szociális jellege van. Az Úr kedves esztendejét hirdette meg. A munkanélküliség is a szeretetközösség megalakulását segítette elő.

A jogi-társadalmi szempontok tanulmányozásánál először a hellenizmus őskeresztyénekre való hatását vizsgáljuk meg. Megállapítható, hogy sokan voltak társadalmilag kiszolgáltatva, és egyenlőtlenek az emberi jogok terén. A vallásilag és foglalkozásuknál fogva kirekesztettek, a szociálisan elgyökértelenedettek vágytak arra, hogy egy biztonságot nyújtó közösséghez csatlakozhassanak. A jogilag hátrányos helyzetben levő nők számára is nagyon lényeges volt az, hogy a közösségben nem volt személyválogatás.

Végül megvizsgáljuk a Római Birodalom politikai struktúráját és a zsidó nép helyzetét a Római Birodalom területén. A zsidók számára felháborító volt, hogy a császárt istenként kellett tisztelni, ezért megalakult azoknak a közössége, akik egy önrendelkező Messiás-szigetet kívántak kialakítani, és előkészületeket tettek az „új ország” megalapítására.

2.1. Teológiai szempontok

A mennybemenetel után a tanítványok együtt várták Jézus ígéretének a beteljesedését, a Szentlélek eljövetelét. Hozzájuk csatlakoznak az asszonyok és Jézus tanítványai is. A kibővülő tanítványi kör képezhetette a jeruzsálemi szeretetközösség magját. Fontosnak tartották, hogy Júdás helye ne maradjon üresen, ezért jegyezte le Lukács Mátyás apostollá választásának a történetét. Az imádkozó közösségre kiáradt a Szentlélek, és Péter megmagyarázza az események jelentőségét, amikor a jóeli prófécia beteljesedéséről beszél. Az ünnepi gyülekezetet bűnbánatra hívja és a régi étellel való határozott szakításra.

Bock kommentárja Zwiep nyomán négy jelentős bibliai-teológiai elemre hívja fel a figyelmet, amely a könyv egészében megnyilvánul. Ezen teológiai elemek az üdvtörténet isteni irányítására, kézbe tartására mutatnak rá: 1) Az evangélium terjedését nem akadályozta meg Júdás engedetlensége és árulása; 2) Jézus nem tévedett, amikor Júdást a belső tanítványi körbe választotta; 3) A megmaradt belső tanítványi kör továbbra is képviselte azt az új mozgalmat, ami Jézus körül alakult; 4) A Mátyással kiegészült 12-es tanítványi kör Püünkösdkor – mint az Isten által választott 12 – az eszkatológiai Izráelként tölti be és szolgálja azt az üdvtörténeti ígéretet, amit Isten megígért és irányít az ószövetségi

időktől. E teológiai szempontokhoz szorosan kapcsolódva az ApCsel egésze egyértelművé teszi, hogy ez a Jézus körül alakult közösség Istennek egy teljesen új közössége, amely megkülönböztethető a régi Izráeltól.²³⁴

2.1.1. A kibővített tanítványi kör (ApCsel 1,12–14)

Jézus mennybemenetele után a tanítványok az Olajfák hegyéről visszatértek Jeruzsálembe. Csupán egy szombatnap járóföldet kellett megtenniük, ami 2000 lépés, kb. 880 m.²³⁵ Ennyi volt a pusztai tábor átmérője, ekkora távolságot tehetett meg egy zsidó ember szombaton, Jeruzsálem határán túl.²³⁶

A szeretetközösség létrejöve szempontjából nagyon lényeges, hogy Lukács leírja, hogyan töltötték az apostolok a pünkösdig terjedő időszakot. Evangéliuma utolsó versében ezt olvashatjuk: „Mindig a templomban voltak, és áldották Istent” (Lk 24,53). Az ApCsel-ben pedig ez áll: a felső szobában „valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban” (1,14). Szépen kiegészítette egymást a két tevékenység: folyamatos dicsőítés a templomban, és kitartó imádkozás otthon. A lényeg az, hogy a kibővülő tanítványi kör a templomban és egy családi házban is közösséget alkotott. Nem távoztak el Jeruzsálemből, nem széledtek szét, hanem közösen várták az Atya ígéretének a beteljesedését, a Szentlélek eljövetelét. Lukács nem nevezi meg, hogy hol is volt ez a „felső szoba”.²³⁷ Holtzmann a templom valamelyik termére gondol.²³⁸ Zahn szerint azonos a Lk 22,12-ben megnevezett „nagy berendezett emeleti teremmel”,²³⁹ ahol Jézus az utolsó vacsorát töltötte a tizenkettővel. Lenkeyné szerint Márk anyjának, Máriának a házáról lehet szó,²⁴⁰ ahol később a jeruzsálemi szeretetközösségből „sokan egybegyűlve imádkoztak” (12,12).²⁴¹

„Két dolgot fejez ki Lukács, amely az igazi imádkozás sajátja: hogy egy lélekkel és kitartóan vettek részt benne” – írja Kálvin.²⁴² προσκατερέω – kitartóan vettek részt. Károli fordításban: foglalatosak valának. Arról van szó, hogy valaki teljesen elmerül egy

---

²³⁴ Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, BECNT, Grand Rapids, MI, Baker Books, 2007, 74.

²³⁵ Bock a távot 900 és 1120 m között állapítja meg, emellett részletesen ismerteti a többi kommentátor számítását: BOCK, Darrell L.: *Acts*, 76.

²³⁶ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 25.

²³⁷ A terminus kizárólag az ApCsel-ben fordul elő (9:37.39; 20:8). Vö. BARRETT, Charles K.: *The Acts of the Apostles*, ICC, Edinburgh, T & T Clark, 1994, 86; BOCK, Darrell L.: *Acts*, 76.

²³⁸ HOLTZMANN, Henrich Julius: *Die Apostelgeschichte*, HKNT 1,2, Tübingen-Leipzig, Mohr, ³1901, 26. Tévesen a Lk 24,53-ra alapozza véleményét.

²³⁹ ZAHN, Theodor: *Die Apostelgeschichte des Lucas I–II.*, KNT 5, Leipzig-Erlangen, Deichert – Scholl, ³⁻⁴1927, 44.

²⁴⁰ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 175. Nem valószínű, hogy a templom valamelyik terméről lenne szó. A „felső szoba” vagy az utolsó vacsora terme, vagy János-Márk anyjának, Máriának a háza.

²⁴¹ Bock véleménye szerint a felső szobát nem lehet egyértelműen azonosítani sem az utolsó vacsora helyszínével, sem pedig Márk anyjának házával, mégpedig azért, mert az ApCsel más terminust használ, mint a Lk 22,11–12 és a Mk 14,15. Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 77. Barrett véleménye szerint a különböző terminusok használatának két oka lehet: 1) a Lk-ban Lukács Mk szövegét követi, míg az ApCsel-ben saját forrásra támaszkodik, 2) ezzel összefüggésben: talán az ApCsel-ben Lukács szándékosan különbözteti meg e „felső szobát” a korábbiaktól, amivel jelölheti egy új eseménysor kezdetét. Vö. BARRETT, Charles K.: *The Acts of the Apostles*, 86.

²⁴² KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata I.*, 46.

tevékenységben, és azt állhatatosan végzi.²⁴³ Az állhatatos imádkozással kapcsolatban használja Lukács. Pálnál is megfigyelhetjük több helyen (Róm 12,12; Kol 4,2). Ezzel a nagyon fontos igével az ApCsel 2,42-ben is találkozunk, ahol arról van szó, hogy a szeretetközösség tagjai „kitartóan vettek részt az apostoli tanításban.”

ὁμοθυμαδόν – egyértelmű, egyező, egybevágó. Lukács egyik kedvenc szava. Összesen 10 alkalommal használja, míg az Újszövetség többi könyvében csupán egyszer találkozhatunk vele. Lehetne arra is gondolni, hogy a tanítványok ugyanazon helyen gyűltek össze, vagy ugyanazt a tevékenységet folytatták. Itt azonban a pusztá együttlétnél és közös imádságnál többről van szó. Teljes egységben volt a közösség az imádság tárgyával és céljával kapcsolatban. Nagyon találó „az egy szívvel és lélekkel” való fordítás (2,46). Így érlelődik a közösség.

Figyelemre méltó a tanítványi kör neveinek a sorrendje. Lukács evangéliumában a testvérek egymás mellett állnak: Simon és András, Jakab és János. Az ApCsel 1,13-ban már sorrendjük a következő: Péter és János, Jakab és András. A változtatásnak két oka is lehet: 1. Azok kerülnek előre, akikből vezető apostolok lesznek később.²⁴⁴ 2. Arra is utal a vér szerinti kapcsolatok szétválasztása, hogy a régi vérségi kötelékek helyébe Krisztusban új testvériség lép.

A kibővülő tanítványi körben asszonyok is vannak.²⁴⁵ Név szerint csak Máriát, Jézus anyját nevezi meg. Valószínűleg jelen lehetett a magdalai Mária, Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének a felesége, és Zsuzsanna „akik szolgáltak neki vagyonukból” (Lk 8,2–3). „A Jakab anyja, Mária” is ott lehetett, és még több asszony is, akik üresen találták Jézus sírját (Lk 24,10.24). Jézus útmutatása szerint bővült ki az asszonyokkal a tanítványok köre. Kálvin a σύν γυναῖκιν-t – „feleségeikkel” fordítja, és arról ír, hogy az apostolok Pál bizonyossága szerint feleségeiket magukkal szokták vinni (1Kor 9,5). „Ki hihetné, hogy férjüktől ki voltak zárva, amíg azok a Szentlélek erejét várták.”²⁴⁶ Az asszonyok jelenléte annak a jele, hogy a gyülekezetben megszűnik a különbség férfi és nő között, amely Izráelben megvan.

A felsorolást Jézus testvérei zárják, akik földi munkássága során nem hittek benne (Mk 3,21.31–34; Jn 7,5). Jézus magvetése gyümölcsözik, és mostanra ők is hívökké lettek. A

---

²⁴³ Bock felhívja a figyelmet, hogy az imperfectum használata célzatosan utal az imádkozás folyamatosságára. Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 78.

²⁴⁴ János előrébb kerülése már jelzi, hogy ebben az időszakban Lukács érzékeltetni kívánja János prominenciáját: BARRETT, Charles K.: *The Acts of the Apostles*, 87; WITHERINGTON III, Ben: *The Acts of the Apostles. A Socio-Rhetorical Commentary*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 1998, 113.

²⁴⁵ Lukács előszeretettel hangsúlyozza Jézus női követőit, tanítványait, amely része Lukács azon szociálisan érzékeny tendenciájának, hogy a szociálisan perifériára szorult és kizsájtott csoportokra különös figyelmet fordít. Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 78. Barrett prózaibb módon az itt megjelenő nőkkel kapcsolatban elsősorban nem tanítványságukat hangsúlyozza, hanem pusztán a tanítványok feleségeiként jelöli meg őket. Vö. BARRETT, Charles K.: *The Acts of the Apostles*, 89.

²⁴⁶ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata* I., 45. Kálvin elismeri, hogy kétféle módon fogható fel a kifejezés, amit Lukács használ. Nem akar senkivel sem vitatkozni, de valószínűbbnek tartja azt, hogy a „feleségekről” van szó. „Mikor a Szentlélek közeli eljövetelét várták, miért is fosztották volna meg feleségeiket akkora jónak a közösségetől?” Arról is ír Kálvin, hogy a férfiak, akik korábban elfutottak félelmük miatt, „most miután az asszonyok hozzájuk csatlakoztak, semmilyen veszélytől nem féltek.” A D kéziratban még gyerekekről is szó van.

feltámadott Jézus közülük Jakabnak megjelent (1Kor 15,7). Jézus anyja és testvérei kezdettől fogva a gyülekezethez tartoztak.²⁴⁷

A kibővülő tanítványi kör alkothatta a jeruzsálemi szeretetközösség magját. Conzelmann szerint ebben a perikópában találkozunk az első összefoglaló helyzetrajzzal, ami Lukács írói munkásságának egyik jellegzetessége, és művében több hasonlóval is találkozhatunk. Ebben a summáriumban tömören közli azt, ami a kibővülő tanítványi kört jellemzi a mennybemenetel után: kitartóan együtt imádkoztak a Szentlélek eljövételéért.²⁴⁸

2.1.2. A százhusz főnyi sokaság (ApCsel 1,15–26)

Mátyás apostollá választása az egyetlen mennybemenetel és pünkösöd közti esemény, amiről Lukács tudósít. Elkezdődött Jézus követőinek számszerinti növekedése. Schmithals úgy véli, hogy Lukács saját intenciója szerint alakítja a tudósítást. Hiszen a 120 főnyi sokaság megfelel annak a zsidó szabálynak, miszerint egy zsinagóga gyülekezethez legalább 120 személynek (10x12) kell tartozni, ha saját tanácsot akarnak alkotni 12 tag ügyében.²⁴⁹ Egy ilyen tanács foglalkozik Lukács szerint is a 12 apostol ügyével.²⁵⁰ Jézus tizenkettőt választott ki, hogy kövessék őt, és az evangéliumot hirdessék. Izráel 12 törzsére emlékeztet. A tanítványi kör kiegészítésére feltétlenül szükség van. A „tizenkettő” lukácsi alapszám Izráelre nézve (26,7 Lk 22,29), a „hét” pedig a pogányok esetében (6,3; Lk 10,1). Pétert húsvét után először ismét a tanítványi kör szószólójaként s egyben a gyülekezet vezetőjeként láthatjuk.

Izráelben az ὀδελφοί megszólítást ritkán használták, inkább csak olyanok megjelölésére, akik a családhoz tartoztak. Az ApCselben viszont gyakori, hiszen Jézus követői egymásnak testvérei (Mt 23,8).²⁵¹ Ez a testvériség radikálisan valósul meg a jeruzsálemi szeretetközösségben. Péter zsoltáridézettel teszi nyomatékosá beszédét. Az ApCsel elején feltűnően sok a hivatkozás az Ószövetségre. Isten népét az írás vezeti a jelen nehéz döntései során. Péter Júdás életét az Írás alapján értelmezi. Csak testileg élt Krisztus mellett, de az Úr lelkülete nem hatotta át. Csak formálisan tartozott Jézus követői közé. A fizikai közelség nem biztosítja a lelki közelséget. A szeretetközösség tagjait a testi-lelki egység jellemezte. A gyülekezetben egészen új emberi együttélés kezdődik.

Olyan szemtanúra volt szükség, aki Jézusról hitelesen tud szólni. A két jelölt közti döntést sorsvetés által a szíveket ismerő Istenre bízta.²⁵² Az Úr gondoskodott arról, hogy teljes legyen a tanítványok száma. Akarata az, hogy az őt szolgálók közössége hiánytalan legyen.

²⁴⁷ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Szemelvények az Apostolok cselekedeteiből és az apostoli levelekből*, Debrecen, Debreceni Református Kollégiumi és Egyházkerületi Soksorozósító Iroda, 1979, 5.

²⁴⁸ CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 23.

²⁴⁹ Bock részletesen ismerteti a 120-as szám körüli vitákat, valamint saját véleményében megjegyzi, hogy az ApCsel szövegében a hozzávetőlegességre való utalás éppenséggel gyengíti az egyértelmű utalást a zsidó gyakorlatokra. Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 80–81.

²⁵⁰ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 26. A tizenkettes szám az első gyülekezet alapszáma, mivel Izráelnek tizenkét törzse van. Valójában a végidőkben Izráel teljességét kívánja helyreállítani (Mt 19,28). A 120 fő pontosan tízszerese a tizenkettőnek. Kifejezi, hogy Jézus ígéreteinek a megvalósulása elkezdődött. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 31.

²⁵¹ Bock rámutat, hogy a terminus alapján nem lehet egyértelműen megmondani, hogy férfiakra és nőkre egyaránt vonatkozik-e, ezzel együtt megjegyzi, hogy a terminus inkluzív, nemektől független használata is lehetséges. Bővebben ld. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 81.

²⁵² Az Újszövetségben még egy másik esetben van példa sorsvetésre, amikor Jézus köntösére sorsot vetnek a katonák (mind a négy evangélium tudósít róla). Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 89–90.

Varga Zsigmond rámutat arra, hogy az 500-zal szemben (1Kor 15,6) itt kevesebből van szó. Nem jelent csökkenést, hiszen itt egy gyülekezőről van szó, és nem az Úr követőinek a teljes számáról. Csak férfiak vannak jelen (ἄνδρες). Másrészt Lukács a kezdetre nézve szerény akar lenni, hogy aztán annál feltűnőbb legyen a gyors növekedés.²⁵³

2.1.3. A Szentlélek kitöltetése (ApCsel 2,1–13)

A Szentlélek kitöltetése az ApCsel kulcsmomentuma. Isten kitölti Lelkét, melyet megígért a Lk 24,49-ben és az ApCsel 1,4–5-ben. A Lélek kitöltetése lehetővé teszi a tanítványok számára, hogy betöltsék azt a missziót, ami rájuk ruházott a Lk 24,47-ben és az ApCsel 1:8-ban.²⁵⁴

Szentlélek nélkül elképzelhetetlen a szeretetközösség létrejövetele. Lukács tökéletesen tisztában van azzal, hogy miként a test halott lélek nélkül, úgy a gyülekezet is halott Szentlélek nélkül. A legnagyobb hangsúlyt a Szentlélek személyére Lukács fekteti a négy evangélista közül. Schmithals a Lélek evangélistájának (Evangelisten des Geistes) nevezi.²⁵⁵ A Szentlélek nélkülözhetetlen voltát mindkét könyve elején példával mutatja be. Miután megkeresztelkedett Jézus, leszállt rá a Szentlélek (Lk 3,21–22), így „Szentlélekkel telve”, a „Lélek indítására”, és a Lélek kenetével (Lk 4,1.14.18) kezdte meg nyilvános szolgálatát. Ugyanez a Lélek szállt le Jézus tanítványaira, hogy erőt adjon nekik missziói szolgálatukhoz. Az ApCsel első fejezeteiben a Lélek ígéretéről, ajándékáról, keresztségéről és erejéről ír Lukács. A mennybe ment Jézus elküldte népéhez Lelkét, hogy testévé formálja őket, hogy megkaphassák mindazt, amit a kereszten kivívott számukra.

A zsidó aratási ünnep, a Pentekoste együtt találja a gyülekezetet.²⁵⁶ Egy pillanatra sem lankadnak, kitartóak az ígéretek várásában. Kezdi megérteni Jézus tanítását, hogy boldog az a szolga, aki engedelmesen és hűségesen várja Urát. A húsvét utáni 50. napon beteljesül várakozásuk. Kálvin erőltetettnek tartja Augustinusnak az érvelését, amikor arról ír, hogy amint 50 nappal a páska után adta Isten népének a törvényt a Sínai-hegynél, úgy a Lélek is, akinek az a feladata, hogy szívünkbe írja a törvényt, a valóságos páska bárány feltámadása után ugyancsak 50. napra töltetett ki. Szerinte a lényeg az, hogy ez a csoda ünnepnapon történt, amikor sok ember szokott összegyűlni Jeruzsálemben, hogy annál feltűnőbb legyen Isten ajándéka.²⁵⁷ Varga Zsigmond megállapítja, hogy Augustinus és Kálvin is tervszerűséget tulajdonít Istennek az események alakításában. „Isten a keresztyénség ügyeit

---

²⁵³ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 28. Roloff szerint a gyülekezet minden tagja jelen van. A 120 a három szám közül az első (ApCsel 2,41: 3000; ApCsel 4,4: 5000). Ezek a számok a gyülekezet folyamatos növekedését szemléltetik. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 31.

²⁵⁴ Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 93.

²⁵⁵ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 29.

²⁵⁶ Vannak tudósok, akik az ApCsel 5,12-vel való hasonlóság miatt a templom egyik termére gondolnak. Vö. HOLTZMANN, Henrich Julius: *Die Apostelgeschichte*, 31. Schille ezt határozottan megcáfolja. Keresztyének istentiszteletéről van szó, amit egy keresztyén család házában tartanak. SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, ThHK 5, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1983, 94. Lukács az ApCsel 2,1-ben nem ad közelebbi meghatározást a jelenlévőkről. A legvalószínűbb, hogy a tizenkettőre gondol. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 41.

²⁵⁷ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata I.*, 57.

úgy intézi, hogy az új közösség eseményeiben szolidaritást vállal a régi Izráel kegyességi életével.”²⁵⁸ Az ünnepnek az őskeresztyénség idejében politikai karaktere is volt.²⁵⁹

Pünkösdkor kivételes eseményekben volt részük: szélrohamhoz hasonló zúgás, lángnyelvek, nyelveken szólás, de az új élet, az öröm, a közösség, a szeretet, az erő és a diakónia már állandósult ajándék. A Szentlélek eljövetele alapozta meg, és váltotta ki a szeretetközösség megalakulását. A Lélek erős ösztönzést adott a legszorosabb közösség gyakorlására.

2.1.4. Beszéd az Apostolok cselekedeteiben

Lukács 2. könyvében fontos szerepet szán a beszédnek.²⁶⁰ Újra szembesülünk a könyv címének hiányos voltával, hiszen éppen olyan sok beszédet is tartalmaz, mint cselekedetet. Lukács igyekszik ezeket hűségesen leírni. Az ApCsel-ben 19 fontos beszédet találunk. Nyolc Pétertől (1,2,3,4,5,10,11,15. rész), egy Istvántól (7. rész), kilenc pedig Páltól származik (öt igehirdetés a 13,14,17,20 és 28. részben, és négy védőbeszéd a 22–26. részben).²⁶¹ Az ApCsel szövegének mintegy 20%-át Péter és Pál beszédei alkotják. A kutatástörténetben külön vizsgálat tárgya a beszéd történeti megbízhatósága. Sok kutató szerint a beszéd Lukács kreativitásnak a jelei. Főként Dibelius dolgozta ki ezt a tézist. A fő érv a beszéd stílusbeli egységessége. Ráadásul a könyv leíró részei is ezeket a stílusjegyeket mutatják. A beszédet jellemző teológia Lukács teológiája, és nem Péternek, Pálnak vagy másnak a teológiája.²⁶² Arra a következtetésre jutnak, hogy Lukács a thuküdidészi modellt követte. Thuküdidész történetírói vallomására utalnak, mely szerint *A Peloponnészoszi háború* című művében (I.22.) a harcok előtt vagy a harcok alatt a hősök által elmondott beszédet nem szó szerint közölte.²⁶³ Meg kell azonban jegyeznünk, hogy az athéni történetíró őszintén szól arról, hogy nem mindig volt képes szóról-szóra visszaadni azt, amit hallott, máskor pedig mások beszámolójára kellett támaszkodnia. Mivel igyekezett a „legszigorúbban ragaszkodni a valóban elhangzott beszéd gondolatmenetéhez”,²⁶⁴ nem hozható fel a „kitalált beszéd” melletti érvként.²⁶⁵ Arra mégsem gondolhatunk, hogy ezeket a beszédet szó szerint írta le

---

²⁵⁸ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 47. Azt is kijelenti, hogy a nagy reformátor sokkal realisabban gondolkodik Isten tervéről, mint a „kezdődő katolicizmus atyja, aki csak egy misztikus, allegorikus, jelképes tervszerűségig jut el.” Isten a régi egyház ünneprendjét új tartalommal tölti be.

²⁵⁹ Többször előfordult, hogy az aratási ünnepen demonstrációra, tüntetésre került sor. Röviddel Nagy Heródes halála után (Kr. e. 4) népfelkelés volt az ünnepen. Nem csupán az ünnepi istentisztelet utáni vágy, hanem az elkeseredés hozott össze sok embert. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 40.

²⁶⁰ Witherington éleslátással mutat rá, hogy az ApCsel-ben a beszédnek kiemelt jelentősége van, hiszen a könyv 1/3-át e beszéd tesz ki. Vö. WITHERINGTON III, Ben: *The Acts of the Apostles*, 39–51.116–120.

²⁶¹ Az ApCsel-beli beszéd monografikus feldolgozását ld. SOARDS, Marion L.: *The Speeches in Acts. Their Content, Context, and Concerns*, Louisville, KY, WJK Press, 1994.

²⁶² DIBELIUS, Martin: *The Speeches of Acts and Ancient Historiography*, in: GREEVEN, Heinrich (szerk.): *Studies in the Acts of the Apostles*, London, SCM, 1956, 138–185.

²⁶³ Ami pedig azokat a beszédet illeti, amelyeket egyesek részben a háború előtt, részben a háború alatt elmodtak, lehetetlen feladat lett volna azokat, amelyeket én személyesen hallottam, vagy azokat, amelyekről innen vagy onnan mások tudósítottak, szóról-szóra visszaadnom. Így aztán ezeket úgy adtam elő, ahogy véleményem szerint egy adott helyzetben kinek-kinek a legvalószínűbben beszélnie kellett, s közben igyekeztem a legszigorúbban ragaszkodni a valóban elhangzott beszéd gondolatmenetéhez. THUKÜDIDÉSZ: *A Peloponnészoszi háború* (ford. MURAKÖZY Gyula), in: RITÓÓK Zsigmond (szerk.): *Görög történetírók*, Budapest, Európa Könyvkiadó, 1988, 221.

²⁶⁴ Uo.

²⁶⁵ DESILVA, David: *An Introduction to the New Testament: Contexts, Methods and Ministry Formation*, Downers Grove, Illinois, InterVarsity Press, 2004, 351–354.

Lukács. Túl rövidek e beszédek ahhoz, hogy teljesnek tekinthessük őket. Így Péter pünkösdi prédikációja csak három percig tartott volna. Hozzá is teszi a prédikáció végén, hogy Péter „még más szavakkal is a lelkükre beszélt” (40.v). Lukács nem volt fültanúja valamennyi beszédnek, ezért a beszélő vagy a hallgatóság visszaemlékezéseire kénytelen hagyatkozni. Számolhatunk azzal a lehetőséggel is, hogy Lukács csak egy-egy fragmentumot ismert ezekből a beszédekből, amelyek feltehetőleg nem görögül hangoztak el néhány évtizeddel korábban, és amit mi István, Péter vagy Pál prédikációjaként ismerünk, az irodalmi kompozíció. Schmithals határozottan állítja, hogy az ApCsel beszédeit az író maga találta ki, hiszen ez felel meg az antik írói szokásnak. Ha az antik hagyományozást meg akarjuk érteni, jóllehet az újkori historizmustól idegen, mégis respektálnunk kell. Az ábrázolásnak ezzel a módszerével akarta az események mélyebb értelmét megvilágosítani.²⁶⁶ Természetesen voltak, akik fiktív beszédeket írtak, de Polübiosz szerint a történetírónak „a valóban megtörtént tényeket és elhangzott kijelentéseket kell megörökítenie” (II.56.)²⁶⁷ Stott szerint Lukács szent tisztelettel és alázattal végezte munkáját. Pál több beszédét maga is hallotta, más beszédeket pedig fültanú elmondása alapján jegyzett le.²⁶⁸ Bruce kijelenti, hogy mindent egybevetve azt lehet mondani, hogy valamennyi beszéd tökéletesen illik a beszélőhöz, a hallgatósághoz és az előadás körülményeihez.²⁶⁹ Balla Péter szerint komolyan vehetjük Lukács kijelentéseit, hogy „mindennek pontosan utánajártam” (Lk 1,3). Ez nem zárja ki a szerző egyéni hangját, stílusát, és számolnunk kell azzal is, hogy Lukácsnak görög nyelvre kellett fordítani a valószínűleg arámul elhangzó beszédeket, s közben néhány évtized is eltelt. Valószínűtlen azonban, hogy a szerző „szabad fikciót” alkotott volna.²⁷⁰

2.1.5. Péter pünkösdi prédikációja – Ószövetségi próféciák beteljesedése

A szeretetközösség létrejövetele szempontjából a legfontosabb feladat Péter pünkösdi prédikációjának az alapos tanulmányozása. Megvizsgáljuk azokat a teológiai szempontokat, amelyek megalapozták az elkülönülő közösség megalapítását. Kiderül, hogy milyen motívumok készítették a gyülekezetet, hogy „alapítványi közösséget” alapítsanak.

A pünkösdi események során a döntő fordulatot Péter beszéde hozza meg. Nem tart művészi felépítésű beszédet, de megfigyelhető az, hogy éppen arról beszél, ami akkor mindenkit érdekel. Leplezetlen nyíltsággal és állandó belső feszültséggel telítve szól, emberi indulatoskodás nélkül. „Eksztatikus megnyilatkozáshoz” is közel állhatott.²⁷¹ Először itt adja

---

²⁶⁶ SCHMITHALS: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 33. A szinoptikus jézusi beszédek az eredetileg különálló jézusi szavakból épültek fel a hagyományozás folyamata során (Lk 6,20–49; 11,37–54; Mt 5,2–7,27.) A beszélt nyelv jellegzetességei hiányoznak belőlük: fokozás, a gondolatok összekapcsolása. Az ApCsel beszédei viszont nagyon elevenek, könnyen el lehet képzelni, hogy valóságos szituációban hangoztak el. Ez az elevenesség persze nem igazolja közvetlenül a beszédek történetiségét. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 49. Gnülka szerint ezeket a beszédeket Lukács szerkesztette, és mondanivalója eszközeként alkalmazta őket. Ezek a beszédek feltételezik és kiegészítik egymást, ismétlések nincsenek köztük. Izráel történetét elbeszélve István beszédét (ApCsel 7,2–53) Pál folytatja a pizídiái Antiókiában (ApCsel 13,16–52). GNILKA, Joachim: *Az Újszövetség teológiája*, 179.

²⁶⁷ POLÜBIOSZ: *Phülarhosz kritikája. Tragédia és történetírás* (ford. BORZSÁK István), in: RITOÓK Zsigmond (szerk.): *Görög történetírók*, Budapest, Európa Könyvkiadó, 1988, 509.

²⁶⁸ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 75.

²⁶⁹ BRUCE, Frederick F.: *The Speeches in the Acts of the Apostles*, London, Tyndale Press, 1942, 27.

²⁷⁰ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 179.

²⁷¹ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 55.

ígéretes jelét annak Isten, hogy a hűséges bizonyágtételt mire és hogyan akarja felhasználni az egyház életében. Egyszerűen a tényekről beszél, világosan és érthetően a Szentlélek által. Beszédében erő van, amit a következmények igazolnak.

Előtérbe kerül a „tizenkettő”. Péter a szószóló. A kutató munkája során megtalált anyagot úgy adja elő Lukács, hogy erőteljes hangsúly kerüljön a pünkösdi esemény jelentőségére. Péter megnyilatkozása ugyanattól a Lélektől való, aki már korábban is beszédre készítette (4. v). Eleinte úgy tűnik, hogy csak külső indíték alapján teszi. Beszéde bevezetéseként hallgatósága egy részének a vádjára felel, és határozottan visszautasítja a gúnyolódást. Többről és másról van szó, nem csupán védekezésről. Megmagyarázza azt az eseményt, amelyet Isten cselekedett. A módszert Mesterétől tanulta.²⁷² Jézus a názáreti zsinagógában az Ézs 61,1–2-ről mondja: „Ma teljesedett be az írás fületek hallatára” (Lk 4,21). Az emmausi tanítványoknak „Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt” (Lk 24,27).

Péter Jóel prófeciájának a beteljesedéséről beszél, aki megjövendölte, hogy Isten minden testre ki fogja tölteni Lélkét. Péter írásértelmezése a holt-tengeri tekercsekben a „peshar” néven ismert írásmagyarázatokhoz hasonló, amelyek a beteljesedett események fényében vizsgálják az Ószövetség egy-egy perikópáját.²⁷³ A peshar típusú magyarázat Jézus tanításaira is jellemző volt. A peshar jellegzetes motívuma az „ez az, ami” fordulat Jézusnál is gyakran előfordul (Mt 21,42; Lk 4,21). Ez a fordulat valamely prófécia beteljesedését jelzi. Az apostolok is elsajátították ezt a módszert.

Péter szándékosan az „utolsó napokban” kifejezést használja a jóeli „azután” helyett. A prófécia az eszkatonra érvényes. A Lélek kitöltése egyben az utolsó napok kezdetét is jelzi. Az eszkaton kezdete az egyház története.²⁷⁴ Jézus eljövételével elérkezett a messiási korszak, aminek végső bizonyítéka a Lélek kiáradása. Az Ószövetségben ez volt ugyanis a legfőbb ígéret az utolsó időkre vonatkozóan. ἐκχεῖν – kitölt ige a trópusi felhő-szakadás képét idézi elénk.²⁷⁵ Azt szemlélteti, hogy Isten bőségesen adja övéinek a Szentlelket; nem csepegő eső, nem is nyári zápor, hanem felhőszakadás formájában. Elkezdődött az a korszak, amely mindenki számára lehetővé teszi, hogy Istennel élő kapcsolatban legyen faj, kor, nem és társadalmi különbségre való tekintet nélkül. Mindenki számára adott a lehetőség, hogy a szeretetközösség tagja lehessen, hiszen minden halandóra (ἐπὶ πᾶσαν σάρκα) kitöltetik a Lélek. A „prófétálni” igét valószínűleg tág értelemben kell értenünk, hiszen az Újszövetségben azt látjuk, hogy csak kevesen kaptak prófétai elhívást. Lényegében azt jelenti a prófécia, hogy Isten szól, és igéjén át kijelenti magát. Az Újszövetségben egyetemessé lesz Isten ismerete. Ez az ószövetségi várakozás Krisztusban teljesedett be, s ha megismertük Istent, meg kell ismertetnünk másokkal is. „A prófétálás szó nem jelent

---

²⁷² LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 178.

²⁷³ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 76. A Szentlélek segítségével az apostolok is megtanulták ezt az írásértelmezést, és gyakorolták is. Longenecker híres könyvében több helyen is foglalkozik ezzel a fontos módszerrel. LONGENECKER, Richard N.: *Biblical Exegesis in the Apostolic Period*, Grand Rapids, Michigan, Eerdmans, 1975, 38–45, 70–75, 98, 129–132. Magyar nyelven bővebben lásd: XERAVITS Géza: *Szentírás értelmezés Qumránban. Folyamatos Peserek. Fordítás és magyarázat*, Budapest, KRE – HTK Bibliai és Judaisztikai Kutatócsoportja, 1995. 2. kiadás: Acta Theologica Papensia 5, Pápa, PRATA, 2001.

²⁷⁴ BARTHA Tibor: A Szentlélekről szóló tanítás Lukács írásaiban, in: Benyik György (szerk): *Az Apostolok cselekedetei*, Szegedi Bibliikus Konferencia, Szeged (kézirat), 1993, 54.

²⁷⁵ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 77.

mást, mint az értelem ritka és kitűnő adományát; mintha azt mondaná Jóel, hogy Krisztus uralma alatt nemcsak azok a kevesek lesznek próféták, akiknek Isten az ő titkait kinyilatkoztatja, hanem mindenki megkapja a Lélektől jövő bölcsességet, amely prófétai kiválósággal bír.”²⁷⁶ Jeremiás is erről prófétál: „Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert mindenki ismerni fog engem” (Jer 31,34).

A szeretetközösséget az Urat megismerő hívek sokasága alkotta. Az ószövetségi próféciákban ígéreték és biztatások találhatók az új szövetség létrejöttére: „Eljön az az idő – így szól az Úr –, amikor új szövetséget kötök Izráel és Júda házával” (Jer 31,31). Ézsaiás a béke korszakáról jövendöl, hogy sok nép jön az Úr hegyére, és szeretetben fognak élni (Ézs 2,1–5). A szeretetközösségben a tagok új szövetségben, békében és szeretetben éltek.

2.1.6. Péteri kritika a Messiás elutasítása miatt

Péter Jézusról tesz bizonyosságot, hiszen pünkösdöt nem Jóelen, hanem Jézuson keresztül ismerhetjük meg igazán. Az „Izráelita férfiak” megszólítása után rögtön a názáreti Jézusról kezd beszélni, akit Isten természetfeletti eseményekkel igazolt: erővel, csodákkal és jelekkel. A jeruzsálemiek azonban Jézust megölték. Egyrészt „Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda”, másrészt a zsidók „a pogányok keze által felszegezték.”²⁷⁷ A rómaiak segítségére történik utalás. Jézus halála egyszerre tudható be Isten határozott akaratának és az emberi bűn következményének. A Golgotán Isten megváltó akaratát valósult meg, de ez nem mentesíti a bűnös embert felelőssége alól. Nagypéntek egyszerre hirdeti Isten nagyságát és az ember mérhetetlen gonoszságát. Péter keményen kritizálja hallgatóságát a Messiás elutasítása miatt. Rádöbentti őket, hogy Jézus megölése fatális tévedés volt.

A határozott, éles fogalmazás következménye a bűnbánat, ami a szeretetközösség létrejövetelének egyik fontos része. A bűnbánó ember vágyik arra, hogy közösségben is megtapasztalja a kegyelmet.

2.1.7. Bűnbánat, megtérés, megtisztulás, megújulás

Péter prédikációja lépésről lépésre vezeti a hallgatóságot a szeretetközösség megalakulása felé.

A bűnbánat Isten és/vagy ember ellen elkövetett bűn miatti bánkódás. Ezzel összefüggésben a bűn megbocsátásának, a kiengesztelődésnek a kérése, amely mögött felismerhető az elkövetett vétek helyrehozatalának eltökélt szándéka is. Péter igehirdetése a hallgatóságot

---

²⁷⁶ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata* I., 68. A hosszú idézet nem a héber biblia szövegét követi, hanem a LXX-t. A Jóel 3,1–6 a Kr. e. 4. században keletkezett, erősen apokaliptikus színezetű prófécia. A végső időkről szól. Izráel minden tagja, fiak és lányok, ifjak és vének, és még a legutolsó helyen álló szolgák és szolgálóleányok is fognak Szentlelket kapni. Mindenki részesül a megújító életerőben. Nem prófétai extatikus beszédéről van szó, hanem az Istennel való kapcsolat újul meg alapvető módon a Szentlélek által. Izráel népének minden tagja prófétálni fog, Isten akaratát kijelentések által közvetlenül megismerik, közvetítők nélkül, közvetlen kapcsolatba kerülnek az Atyával. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 52.

²⁷⁷ Pesch szerint a törvény nélküli pogányt jelent. PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 121. Lukács zsidó perspektívából beszél törvény nélküliekről. A 2014-es fordításban: „ti a bűnösök keze által keresztre szögeztétek.” Valószínűbb, hogy Lukács mégis a rómaiakra gondol (Lk 23,1–25), de csupán olyan értelemben, mint akik kiszolgálták, teljesítették a zsidók akaratát. „Bár semmiféle halálos büntetésre méltó okot nem találtak benne, mégis azt követelték Pilátustól, hogy öltesse meg” (ApCsel 13,28).

megérinti és tettekre ösztönzi: „mintha szíven találták volna őket.” Felismerték bűneiket, és azok súlya nyomasztani kezdte őket. Érezték, hogy nem maradhatnak meg a régi keretek között. A prédikáció ereje mutatkozik meg, amikor nem tudnak tovább hallgatni, és felteszik a döntő kérdést: „Mit tegyünk?”²⁷⁸ Az Ige által kritizált nép nem akar megmaradni jelenlegi helyzetében, megoldást keres. Péter útmutatása konkrét, világos, érthető beszéd. Felszólította őket, hogy térjenek meg, teljesen változtassák meg a Jézussal kapcsolatos véleményüket.

Keresztelő János már pár évvel korábban „hirdette a Jordán egész környékén a megtérés kerestségét a bűnök bocsánatára” (Lk 3,3). Felhívta Izráel figyelmét arra, hogy aki jön, a megígért Messiás, az Isten Fia. Izráel gondolkozásának meg kell változnia, mert eljött az ítélet ideje. Megmondta, hogy mi lesz a következménye, ha konokul elutasítja Jézust. Pünkösdkor Péter már arról beszél, hogy ennek a jövendölésnek a helyessége Izráel életében meg is mutatkozott. Izráel makacsságának az volt a következménye, hogy megölte Isten Felkentjét, s ezzel végleg elrontotta helyzetét Istennel szemben. Ez a cselekedet, ami reménytelenné is teszi helyzetét. Varga Zsigmond szerint nem is lehet komoly az a megbánás, amely nem egy ilyen reménytelenség drasztikus átéléséből fakad.²⁷⁹ Ebben a reménytelen körülményben megszólaló hívás nagy erővel hat a hallgatóságra, hiszen az elszalasztott alkalom egyenlő a kárhosszal.

Isten kegyelmes, még mindig van lehetőség a megtisztulásra és a megújulásra. A felkínált kegyelmet, az elrontott életből való megszabadulást sokan örömmel megragadták.

2.1.8. Felzárkózás a megölt, de feltámadott Messiás kiválasztottaihoz

Péter a Zsolt 16,8–11-re hivatkozik, és alátámasztja Jézus feltámadásának a tényét.²⁸⁰ Dávidról és az ő királyi magváról szóló prófécia Jézusban teljesedik be. „Ezt a Jézust támasztotta fel Isten, aminek mi valamennyien a tanúi vagyunk” (32.v.). A teljes Írás Krisztusról tesz bizonyosságot, főleg haláláról és feltámadásáról.

Ezután rögtön arról beszél Péter, hogy miként emelte fel Jézust az Atya a jobbára. Ismét ószövetségi idézettel erősíti meg kijelentését. A Zsolt 110-et Jézus mennybemenetelére vonatkoztatja. Határozottan tudatja Izráel egész házával, hogy Isten Jézust „Úrrá és Krisztussá tette”, akit ti keresztre feszítettetek. Isten most valóban abba a mennyei pozícióba helyezte, amely őt mindig is megillette.²⁸¹

Péter felszólítja a bűnbánatra jutott hallgatóságát, hogy zárkózzanak fel a megölt, de feltámadott és megdicsőült Messiás kiválasztottaihoz. Keresztelkedjenek meg annak a nevében, akit korábban elutasítottak. A kerestség kifejezi, hogy meghalt a természeti ember, és életre támadt az Isten szerinti új ember, aki ezentúl a Szentlélek vezetése szerint

²⁷⁸ Roloff irodalmi mesterfogásnak (literarischer Kunstgriff) nevezi ezt a kérdést, ami a beszédet a csúcspontjánál szakítja meg. A hallgatóság reakciója az eddig elmondottaknak a célját teszi érzékelhetővé. A kérdés kifejezésre juttatja érintettségüket. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 61.

²⁷⁹ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 71.

²⁸⁰ A zsoltárban a bizalom dominál. Isten az imádkozót a haláltól megmenti, nem engedi, hogy úgy haljon meg, mint egy pogány. A zsoltáros imádsága Jézusban teljesedik be, jöhet neki meg kell halni. Már a masszoréta szöveg Dávidot tartja a zsoltár szerzőjének, aki Lukács szerint Jézusról prófétál, rá néz szüntelen. A προορῶω értelmezéséhez vö. SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 112; FOAKES JACKSON, Frederick J. – LAKE, Kirsopp (szerk): *The Beginnings of Christianity IV*, London, Macmillan, 1933, 24.

²⁸¹ GYÜRKI László: Az ősegyház hite és élete, in: *Vigilia* 40/12 (1975), 793–799.

él (Róm 6). A keresztség Krisztus testébe, az egyházba tagol be.²⁸² A szeretetközösség leendő tagjai örömmel csatlakoztak Krisztus egyházához.

2.1.9. Új nép létrejöttének a reménye

Péter döntésre hívó szava felélesztette bennük az új nép létrejöttének a reményét. A Jézust elutasító Izráelt egy új Izráel követheti. A sok nyomorúsággal küzdő társadalmat egy megújult társadalom válthatja fel. A pünkösdi gyülekezet hitte és akarta az új Izráelt. A tiszta nép létrejöttének a vágya olthatatlanul ott égett a szívükben. Így válik Péter hallgatósága gyülekezetté.

Nem ért itt véget Péter igehirdetése: „Még más szavakkal is a lelkükre beszélt.”²⁸³ Ezeknek a kéréseknek és buzdításoknak ez volt a lényege: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” Döntő pillanathoz érkezett el a prédikáció. A híveket Péter nem csupán személyes megtérésre bízta, hanem nyilvános közösségvállalásra is. Roloff hangsúlyozza, hogy aki Krisztust akarja követni, annak ki kell lépnie az elfajult, gonosz közösségből,²⁸⁴ és a megtértek új közösségéhez kell csatlakoznia. A Feltámadott iránti elkötelezettségnek az üdvözülők, vagyis a gyülekezet iránti elkötelezettséggel kell párosulnia.

2.1.10. Apokaliptikus remény

A Lélek által elmondott beszéd nagy hatással volt a hallgatóságra. Sokan „hittek a beszédnek”. Vállalták a szakítást a régivel, és megkeresztelkedtek Jézus Krisztus nevében. „Azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk” (41. v). Nem mindenki, csak azok, akik vállalták a hit kockázatát. Amikor Isten megújító munkája nyomán népe életébe beavatkozik, azt azonnal belső hasadás követi. Élesen két részre szakad a nép: vannak, akik Krisztus mellett döntenek, míg mások határozottan ellene. A megtértek bűnbocsánatban részesültek, megkapták a Szentlelket. Megalakult a jeruzsálemi ősgyülekezet, amelynek magja szűkebb kört alakíthatott.

Kezdetben átfedés volt a jeruzsálemi gyülekezet egésze és a szeretetközösség között. Eleinte együtt mentek a közös úton, nem volt világos a választóvonal. Később aztán kialakult egy szűkebb közösség, amely vagyonszövetségben élt.²⁸⁵ Apokaliptikus remény fűtötte őket. Úgy gondolták, hogy így lehet megsürgetni az új aión (világkorszak: Isten országa) eszkatológikus eljövételét, amit Krisztus hirdetett. Nagyon várták Isten országát, az új világkorszakot, ezért behúzódtak egy kommunióba. Kis közösségben kívánták mintegy előlegként megélni azt, amit Isten hamarosan kiterjeszt az egész világra.

---

²⁸² A keresztségről itt ír először Lukács. Keletkezéséről magyarázatot nem ad. Ezzel a magától értetődő stílussal Lukács azt akarja igazolni, hogy a keresztség és az egyház elválaszthatatlanul összetartoznak. Persze kétséges, hogy a tanítványok már pünkösdkor Jézus nevében megkeresztelkedtek. Másrészt a lukácsi ábrázolás alapvonása, hogy a keresztség mindenhol csodálatos természetességet, ismertséget feltételez. Nem igényel különleges bevezetést vagy megalapozást. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 61–62.

²⁸³ Az összefoglaló megjegyzés hasonlít a Keresztelő János igehirdetése végén található megállapításhoz: „sok másra is buzdította őket” (Lk 3,18). Úgy tűnik, hogy a hosszú pünkösdi beszédnek a kivonatát közli Lukács. Vö. DIBELIUS, Martin: *Aufsätze zur Apostelgeschichte*, 153. Dibelius a hellenista párelelekre is rámutat.

²⁸⁴ A megszabadulás döntéséhez vezet. Az elfajult, megromlott (5Móz 32,5) nemzedéktől el kell fordulni, meg kell szakítani vele a közösséget. A „dacos és lázadó nemzedék” lelke nem maradt hű Istenhez (Zsolt 78,8). Ki kell lépni a Jézust elutasítók táborából. Vö. ROLOFF, Jürgen: i. m., 63.

²⁸⁵ WACHT, Manfred: *Gütergemeinschaft*, 1–59.

2.2. Szociális szempontok

Az Ószövetségben gyakran esik szó a szegényekről, akik mindig számíthatnak Isten oltalmára. Jézus tanításának a tanulmányozása fontos segítséget ad a szeretetközösség kialakulását elősegítő szociális szempontok megértéséhez. Jézus a tulajdon tekintetében radikális kritikát fogalmaz meg, a tulajdonhoz való viszonya szabad volt.

Jeruzsálem és egész Palesztina szociális helyzetére az általános szociális szegénység a jellemző.²⁸⁶ A szegénységnek nemcsak negatív hatása van, hanem haszna is lehet, fogékonyt tehet Isten ígéjének a befogadására.

2.2.1. Szegénység az Ószövetségben és a rabbinus irodalomban

1. Szegénység az Ószövetségben²⁸⁷

A honfoglalás előtti időben nem voltak nagy vagyoni különbségek a félnomád izráeli törzsek tagjai között. Azonos jogokkal rendelkeztek a törzs tagjai. Ez a helyzet a honfoglalás után megváltozott. Megszűnt a félnomád vándorló életforma, mivel Kánaánban mindenki birtokrészt kapott. Kapcsolatba kerültek az ígéret földjén élő népekkel, akik egy része már városokban élt. Megismerhették a városi életformára jellemző szociális feszültségeket. A királyság korában bizonyos mértékű gazdasági növekedés indult meg, és ezzel együtt a szociális differenciálódás is megkezdődött. Az új társadalmi rétegek, a gazdagok nagy földbirtokokat szereztek maguknak úgy, hogy a jogos örökségből kiűzték a tulajdonosaikat: „Mégkívánják a mezőket, és elorozzák, a házakat is elveszik, kihasználják az embert és házát, őt magát és birtokát” (Mik 2,2). Kialakult a szegények rétege.

Az ősi birtok elvétele az Isten által adott törvény megszegését jelentette. Az elszegényedés nem csupán szociális, hanem vallási problémát is jelentett. Áháb és Jézabel hazugsággal és gyilkossággal bitorolta el Nábót szőlőjét (1Kir 21). Illés próféta keményen megdorgálja a gonosz királyt.²⁸⁸

Jól tudták már az ókor keleten, hogy világosan megfogalmazott törvények nélkül lehetetlen, hogy egy nép normális keretek között együtt éljen.²⁸⁹ Az ószövetségi törvények is az együttélés világos szabályait fogalmazták meg. Az ókori keleti törvényekkel kapcsolatban azonban kijelenthető, hogy gyakran nagyon is emberi érdekeket szolgáltak.²⁹⁰

Izráel agrárország, így a társadalom nem változik jelentősen attól, hogy a Kr. e. 10. században kialakul a királyság intézménye. A földeket továbbra is hasonlóan művelték és az

---

²⁸⁶ Alapos tanulmány a szegénységről SZLAVIK Géza: „A szegények mindig veletek lesznek” in: KARASSZON István (szerk.): *A szent hely*, Komárom, Selye János Egyetem Református Teológiai Kara, 2007, 206–290. Vö. PILGRIM, Walter E.: *Good News to the Poor. Wealth and Poverty in Luke – Acts*, Eugene, Wipf and Stock Publishers, 2011.

²⁸⁷ HOPPE, Leslie J.: *There shall be no poor among you. Poverty in the Bible*, Nashville, Abingdon Press, 2004.

²⁸⁸ Bővebben: HODOSSY-TAKÁCS Előd: Hatalomgyakorlás és annak visszhangja. Esettanulmány Omri dinasztijáról, in: SIMON T. László (szerk.): *Utólérnek téged a szavak. A hetven éves Sulyok Elemér köszöntése*, Pannonhalma, Bencés Kiadó, 2011, 132–143.

²⁸⁹ KARASSZON István: *Az óizraeli vallás*, Budapest, A Budapesti Református Teológiai Akadémia Bibliai és Judaisztikai Kutatócsoportja, 1994, 58.

²⁹⁰ Hodossy-Takács Előd felveti a deuteronomiumi rendelkezések szociális részének vizsgálatát a társadalmi elit szempontjából. Vö: HODOSSY-TAKÁCS Előd: A szövetség tíz ígéje, in: HODOSSY-TAKÁCS Előd (szerk.): *A tíz íge. Tanulmánykötet Marjovszky Tibor tiszteletére, 60. születésnapja alkalmából*. Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 2013, 15. Bennett magyarázata szerint minden törvény annak az érdekeit tükrözi, aki megfogalmazta őket. Bővebben: BENNETT, Harold V.: *Injustice Made Legal. Deuteronomic Law and the Plight of Widows, Strangers, and Orphans in Ancient Israel*, Grand Rapids, Eerdmans, 2002.

állatokat is ugyanúgy gondozták.²⁹¹ Meghatározó maradt az úgynevezett „bekerített nomadizmus” gazdálkodási rendszere. Nincs önálló nomád és letelepedett réteg. Ahol lehetséges, a földet művelik, ahol nem, ott állatokat legeltetnek. Mindezt egy faluközösségen belül végzik.²⁹² Palesztinában a vaskorban beszélhetünk ugyan urbanizációról, de ennek mértéke nagyon kicsi. Jeruzsálemen és Samárián kívül csak néhány helyet nevezhetünk városnak.²⁹³ A városok a kontrollt gyakorlók központjai, jóllehet a városlakók aránya a teljes népességen belül csak néhány százalékot tesz ki csupán.

A telepek házai egyszerű technikával készültek. A városokban azonban megjelentek a díszes, faragott kövekből épült paloták. Kijelenthető, hogy nem egyszerűen a királyság intézménye hoz változást Izrael társadalmi struktúrájában, hanem az ekkor kialakuló urbanizáció. A város nem csupán egy régió természetes centruma, hanem a távolban uralkodó király akaratának a végrehajtója. Az urbanizáció és centralizáció negatív hatásai egyre inkább érzékelhetőek voltak. A városi élet nem igényelte a nagycsaládok szoros gazdasági összetartását, így megnyílt a lehetősége annak, hogy egyre többen kiessenek a társadalmi védőhálón.²⁹⁴ A vidékről származó Mikeás rámutat a városra, mint a bajok gyökerére (Mik 1,5; 3,10).

A próféták a szegényeket, a megkárosítottakat Isten nevében vették védelmükbe. Ámós különösen sokat foglalkozik a szegények és a gazdagok kérdésével (Ám 2,7; 4,1; 5,11).²⁹⁵ A csaló kereskedőket megítéli Isten (Ám 8,4–14). Ézsaiás Jeruzsálem nyomorúságáról jövendöl, mivel összetörik a nyomorultakat (Ézs 3,1–15).

A Zsoltárok könyvében gyakran van szó a szegényekről, akiket Isten különös módon védelmez (Zsolt 68,11; 72,2.4.12.13). A szegények imádságban kérik Isten segítségét: „Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr. Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj!” (Zsolt 40,18). A szegénységnek lelki haszna van, mert megtanít imádkozni, Istenhez fordulni.

A babiloni fogság nehéz időszaka a „szegény” kifejezés kollektív használatát eredményezte (Ézs 29,19; 49,13; 51,21).²⁹⁶ A Példabeszédek könyve arra figyelmeztet, hogy a könnyelműség és a restség szegénységbe visz: „A dözsölő és a falánk elszegényedik” (Péld 23,21). „Eredj a hangyához te rest...” (Péld 6,6–8).²⁹⁷ A szeretetközösség tekintetében azért fontos ez a tanács, mert tagjai közül valószínűleg sokan csak adományokra vártak a rendszeres munkavégzés helyett, ami elszegényedésükhöz vezetett.

---

²⁹¹ HODOSSY-TAKÁCS Előd: Vezetés és társadalom a bírák korában, in: *Theologia Szemle* 52/2 (2009), 68–74.

²⁹² HODOSSY-TAKÁCS Előd: Özvegy, árva, jövevény. Az ókori izraeli társadalom periférikus szereplői, in: FAZAKAS Sándor – FERENCZ Árpád (szerk.): *Krisztusért járva követségben. Tanulmánykötet a 60 éves Bölcskei Gusztáv születésnapjára*, Acta Theologica Debreciensis 3, Debrecen, DRHE, 2012, 70.

²⁹³ Uo. Északon Dán és Hácór, délen Lákis és Beérseba, a partvidéken Gézer és Ekron.

²⁹⁴ HODOSSY-TAKÁCS Előd: Özvegy, árva, jövevény. Az ókori izraeli társadalom periférikus szereplői, 74.

²⁹⁵ „Azt kívánják, hogy a nincstelenek a föld porát szórják a fejükre” (Ám 2,7a), ez olvasható a 2014-es fordításban. Még jobban kifejezi a nyomorúságot egy másik értelmezés: „Akik taposnak a föld porán: az elesettek fején.” A „föld pora” az Istenhez hű, kiuzsorázott rétegek, „akik a gátlástalan konjunktúrában hitük s becsületességük miatt is hátrányos helyzetbe kerültek.” SZABÓ Andor: Ámós könyvének magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata II.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 872.

²⁹⁶ VLADÁR Gábor: Szegény, szegénység, in: BARTHA Tibor (szerk.): *Keresztény bibliai lexikon II*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 518.

²⁹⁷ WHYBRAY, Norman R.: *Wealth and Poverty in the Book of Proverbs*, Sheffield, Academic Press, 1990; SANDOVAL, Timothy J.: *The Discourse of Wealth and Poverty in the Book of Proverbs*, Leiden, Brill, 2006.

2. Szegénység a rabbinus irodalomban

A zsidó kegyességet a próféták üzenete és a Tóra szociális parancsai határozták meg.²⁹⁸ A hellén-római korban különösen éles volt az ellentét a szegények és a gazdagok között. Ezt az éles ellentétet igyekeztek kiegyenlíteni, vagy legalább enyhíteni. A Kr. e. 200 évvel élt Simon főpap a következő alapszabályt írta: „A világ három dolgon nyugszik: a Tórán, a templomi kultuszon, és a szeretettevékenységen.”²⁹⁹ A későbbi rabbi különbséget tettek a különböző szeretettevékenységek között: beteglátogatás, idegenek befogadása, sírók vigasztalása, szervezett szegénygondozás, de mindezeket mint „jó cselekedeteket” (Mt 5,16) tartották számon. A könyörületességnek a cselekedeteit nagyra értékelték, amelyek a szociális nyomorúságokat enyhítették.

A bőkezűség vallási megalapozása a sztoikus filozófusoktól és Isten jóságának az utánzásából származik. A rabbi komolyan veszik Dávid hálaimáját: minden jó Istentől származik. „Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk” (1Krón 29,14).

A zsidó gyülekezetekben – az ókorban egyedülálló módon –, már a keresztyénség előtt, tényleges szegénygondozást építettek ki. A jogi alapot az úgynevezett szegénytized képezte (5Móz 26,12). A deuteronomiumi törvények (5Móz 12–26) egy szociális és társadalmi igazságosságon alapuló közösség alapjait veti meg. Előírja a társadalom peremére szoruló csoportok védelmét. A törvények célja, hogy az elszegényedést és a szabadság elvesztését megakadályozza.³⁰⁰

Persze a határa is megmutatkozik itt ennek a rendszernek. Elutasították a gazdagság radikális kritikáját és a vagyonról való lemondást. A saját vagyont védték azáltal, hogy korlátozták a szegények támogatását. Maximum az összbevétel 20%-a lehet, minimum 3%. Hengel közöl egy rabbinusi tradíciót: „valaki el akarta ajándékozni a vagyonát, de kortársai nem engedték.”³⁰¹ E mögött gyakorlati élettapasztalat áll. A bőkezű adakozó a későbbiekben nem tudja a gyülekezetet támogatni, és Izráel javait nem szabad elfecsérelni. A rabbinusi irodalomban újra és újra előtör a gazdagság régi nagyrabecsülése, és a szegénység megvetése.

Ez a magatartás a gazdagság széleskörű dicsőítéséhez vezetett. A Kr. u. 3. században élt híres rabbi, Jochanan így írt: „Isten csak egy erős, gazdag, bölcs és alázatos emberen tud megnyugodni.”³⁰² Ennek a megállapításnak később bibliai alapozást is adtak: „Minden próféta gazdag volt. Honnan tudjuk ezt? Mózesről, Sámuelről, Ámostól és Jónástól” (Juda Test 25,4).

Eközben a régebbi apokaliptika magától érthető módon az eljövendő aióban a szegénység megszüntetését várta. De gyakran idézték a Deut 15,11-t: „Mert a szegény nem fog el a földről, azért parancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és

---

²⁹⁸ HOPPE, Leslie J.: *There shall be no poor among you*, 17–103.

²⁹⁹ STRACK, Hermann L. – BILLERBECK, Paul: *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrash IV.*, München, Beck, 1928, 536.559.

³⁰⁰ RÓZSA Huba: Az Ószövetség szociális törvénykezése a Deuteronomiumban, in: *Teológia* 33/3–4 (1999), 152.

³⁰¹ HENGEL, Martin: *Studien zum Urchristentum*, 369–370. Vö. STRACK, Hermann L. – BILLERBECK, Paul: *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrash IV.*, 550.

³⁰² HENGEL, Martin: i. m., 370.

szegény testvéreidhez.” Úgy értelmezték, hogy még ott is lesz szegény és így lehetőség lesz a jó cselekvésére.

A zsidó háború (66–74)³⁰³ és a Bar-Kochba lázadás (132–136) rettenetes katasztrófát eredményezett. A nép mély gazdasági nyomorúságba került. Vallási, nemzeti és gazdasági egzisztenciája veszélybe került. A szegénység már nem tűnt idealisztikusnak, hanem egyedül Isten ítéletének. A 2. század végén és a 3. században a zsidóság ismét megerősödött. A gazdagságot nagyra becsülték, és a szegénységet megvetették. Bizonyos szembenállást mutatott néhány karizmatikus és csodatevő, akik mértékletességben és szegénységben éltek. De ők voltak a kivételek, akik a szabályt erősítették.

2.2.2. Jézus igehirdetésének szociális vonásai

1. Jézus radikális kritikája a tulajdon tekintetében

Jézus tanításának a vizsgálata sok útmutatást ad a szeretetközösség keletkezését elősegítő szociális szempontok feltérképezéséhez. A Kr. u. 1. században Palesztina politikai, szociális és vallási ellentétekkel volt telített. A nyugtalanság több összeütközéshez vezetett a zsidók és a római helytartó, Pontius Pilátus között. A kapzsi helytartó kegyetlenkedéséről a Lk 13,1 is tudósít. A galileai zarándokok véréért „az áldozati állataik vérével elegyítette.”³⁰⁴ A Jézust kísérő sokaság árgus szemekkel kíséri, hogy vajon Jézus tesz-e valamit a római elnyomás ellen. Jézus viszont elhatárolódik attól, hogy a nacionalista törekvésekbe belefolyjon, ehelyett ezt az incidenst is felhasználja, hogy figyelmeztessen Isten országa jövetelére.³⁰⁵

Jézus nemcsak meghirdeti, hanem el is hozza Isten jövődő országát. Radikális kritikával illeti a földi javakhoz való túlzott ragaszkodást. Isten országa közel van. A Hegyi Beszédben a hangsúly helyes megtalálására tanít: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek” (Mt 6,33).

Ennek alapján visszautasítja a kérést – ellentétben az írástudókkal –, hogy az örökség szétosztásában bíraskodjék: „Ember, ki tett engem bíróvá vagy osztóvá köztetek?” (Lk 12,14). Isten országának a közelsége a földi javaktól való szabadságot követeli meg. A mennyei Atya gondoskodó szeretetére és jóságára kell hagyatkozni. Isten szolgálata és a mammon szolgálata kizárják egymást (Lk 16,13 = Mt 6,24).

---

³⁰³ Josephus Flavius a rómaiak szövetségesének nevezte az éhínséget. Egy egész fejezetet szentel az éhínség leírására. „Az éhínséggel együtt fokozódott a lázadók dühe is, és mind a két csapás napról napra irtózatossabbá fajult. Nyíltan már sehol sem lehetett gabonát látni, tehát benyomultak a házakba, és mindent átkutattak. Ha valami előkerült, véresre verték a lakosokat, mert letagadták; ha semmit sem találtak, akkor megkínózták őket, miért rejtettek el mindent oly ügyesen, hogy nem lehetett megtalálni. A szerencsétlenek testi állapotából következtettek arra, hogy van-e élelmiszerük vagy nincs. Aki jóltápláltnak látszott, arról feltételezték, hogy vannak élelmiszerkészletei; a csonttá aszottakat békén hagyták, mert fölöslegesnek tartották olyan embereket legyilkolni, akik amúgy is hamarosan éhen halnak. Sok gazdag ember titokban egész vagyonát odaadta egyetlen mérő búzáért, a szegényebbek egy mérő árpáért; aztán bezárkóztak házuk legeldugottabb zugába, és pokoli éhségükben a gabonát örletlenül falták fel, vagy megpirították, ha nyomorúságukban és ijedelmükben meg merték tenni. Asztalt már sehol sem terítettek, hanem félig nyersen kikapták az ételeket a tűzből, és mohón felfalták.” FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború*, 419. 425–426.

³⁰⁴ A történészek szerint Kr. e. 64 és Kr. u. 133 között a galileaiak köréből 62 felkelés robbant ki. A nyugtalanság földje volt Galilea. Pilátus a jeruzsálemi új vízvezetékrendszer kiépítéséhez templomi pénzt is fel akart használni. A helytartó a lázadó galileaiakat a templomban mészároltatta le, ami nagy felháborodást keltett. SZATHMÁRY Sándor: *Isten országa közöttetek van*, Igazságot Szeretetenben 5, 14–15.

³⁰⁵ Vö. BOCK, Darrell L.: *Luke 9:51–24:53*, 1205.

Hengel szerint az arám-főníciai eredetű szavak – tulajdon, vagyon – itt negatív értelemben használatosak. Az ősgyülekezet a korabeli zsidó nyelvhasználatra támaszkodva direkt „hamis mammonról” beszél (Lk 16,9).³⁰⁶ A mammon is arám szó: a vagyon, a pénz megszemélyesítése. Mivel az ősgyülekezet ezt az idegen szót nem fordítja le, azt jelzi, hogy itt bálványról van szó: a mammon tisztelete bálványimádás. A tulajdonnak démoni karaktere van, mivel az embert magához bilincseli, az Isten országába való hívást figyelmen kívül hagyja. Ezért határozottan óv Jézus a gazdagság veszélyétől.

Jézus az Úr kedves esztendejét kívánja elhozni. A názáreti zsinagógában elmondott első prédikációjában arról beszél, hogy az Ézs 61,1–2 most teljesedik be. A szegényeknek evangéliumot hirdet (Lk 4,16–19.). A börtönben levő Keresztelő János kérdésére adott válaszban is megtalálható a témánk szempontjából fontos kijelentés: „a szegényeknek az evangélium hirdettetik” (Lk 7,22).

Nagyon beszédesek a boldogmondások lukácsi megfogalmazása:

„Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa.

Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert megelégtettek.

Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok” (Lk 6,20–21).

A szegényeknek mondott makarizmoszok megfelelnek a gazdagoknak mondott „jaj nektek”-kel:

„De jaj nektek, gazdagok, mert megkaptátok vigasztalásokat!

Jaj nektek, akik most jóllaktatok, mert éhezni fogtok!

Jaj, akik most nevettek, mert gyászolni és sírni fogtok!” (Lk 6,24–25).

Hasonlóan kritikus a hangvétel a gazdag és Lázár történetében is (Lk 16,19–31). Még élesebb a megfogalmazás a bolond gazdag példázatában:

„Bolond, még az éjjel elkérik tőled a lelkedet,

kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?

Így jár az, aki magának gyűjt,

és nem Isten szerint gazdag (Lk 12,20–21).

Joggal feltételezhetjük, hogy a szeretetközösség tagjai nem akartak úgy járni, mint a bolond gazdag. Isten szerint kívántak gazdagok lenni, és nem akartak maguknak gyűjteni. A „gazdagság csábítása” megfojtja a csírázó ígét, úgyhogy nem tud termést hozni (Mt 13,22). Jézus maga is vagyontalan volt. „Az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania” (Lk 9,58).³⁰⁷ A tizenkét tanítvány (Lk 9,3) és a hetvenkét tanítvány (Lk 10,4) kiküldésekor megfigyelhető, hogy szegénységet kér tőlük. Aki mindent elhagy, mindent feláldoz Jézus követéséért, „megörökli az örök életet” (Mt 19,29).

2. Jézus szabad magatartása a tulajdonhoz

A tulajdon radikális bírálata Jézus szolgálatának csupán az egyik oldala. Világosan kell látni azt is, hogy Jézus nem egy napszámos proletár családból, hanem kézműves galileai középosztálybeli családból származik. Ő maga, miként apja τέκτων – famunkás, ács, asztalos

---

³⁰⁶ HENGEL, Martin: *Studien zum Urchristentum*, 373.

³⁰⁷ Jézus „kivettként él az emberek világában, hogy rólunk elvegye az elvetettség átkát. Aki követi, annak ebben a sorsban kell vele osztoznia.” VARGA, Zsigmond J.: *Lukács evangéliumának magyarázata*, 82.

volt. Keresztelő Jánossal (Mt 11,18; Mk 1,6) ellentétben ő nem volt szigorú aszkéta.³⁰⁸ A tanítványok is hasonló szociális környezetből származtak.³⁰⁹

Elfogadta az előkelő asszonyok adományát, akik vagyonukból szolgáltak neki (Lk 8,3). Betániában többször megpihent Mária és Márta házában (Lk 10,38–42; Jn 12,1–7). Péter anyósát meggyógyította Kapernaumban, ahová többször visszatért. Lehetséges, hogy a későbbiekben egy házi gyülekezet alakult ott, és egy bizánci templom is épült. A farizeusi áldozati kazuisztikával ellentétben megkövetelte a szülők saját vagyonból való támogatását (Mk 7,9–13).

Szívesen együtt ünnepelt az övéivel, részt vett a kánai menyegzőn (Jn 2,1–12).³¹⁰ Ellenfelei csúfolták: „Íme, falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja” (Lk 7,34). Tanítványaitól nem követelte meg a böjt megtartását. Hiszen a násznép se böjtöl addig, amíg velük van a vőlegény (Lk 5,34). A messiási örömidő fontosságára hívja fel a figyelmet. A szőlőmunkásokról szóló példázatban a csupán egy órát dolgozó ugyanannyit kap, mint aki az egész nap terhét hordozta. Itt hangzik el a tulajdon máig érvényes klasszikus definíciója: „Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok?” (Mt 20,15).

A rabszolgákról, napszamosokról szóló példázatai tükrözik a galileai és júdeai szociális helyzetet, amelyre a szegénység volt a jellemző.

Prédikációiban Isten országa közelségéről tanít. Gyermeki szívvel kell kérni: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként” (Lk 11,3). Aki saját vagyonában bízik, a mammonba veti bizalmát és Isten szeretetét megveti. Szegényeknek, megvetetteknek, betegeknek üres kézzel kell a jóságos Atya elé állni, miként ezt a tékozló fiú tette.

A jeruzsálemi szeretetközösség szegényei hittel várták Isten országa közelségét, és bizodalmukat az Atya szeretetébe vetették. Bízató volt számukra Jézus tanítása: „Vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek” (Lk 13,30). Bizonyára az „utolsók” hittel ismételték ezt az igét.

2.2.3. Általános anyagi szegénység Jeruzsálemben és az egész országban

Nemcsak Jeruzsálemben volt általános anyagi szegénység, hanem az egész országban is. Jézus igehirdetésének szociális tanításai is ezt tükrözik. A gazdag ifjúnak azt tanácsolja Jézus, hogy vagyont ossza szét a szegények között (Lk 18,22). Zákeus is könnyen talált szegényeket, akik között vagyona felét szétosztotta (Lk 19,8).³¹¹ Amikor Betániában, a leprás Simon házában, egy asszony drága kenettel megkenete Jézus fejét, még a tanítványok is bosszankodtak az asszony pazarlásán. Azt mondták, hogy „el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni” (Mt 26,9). Jézus védelmébe veszi az asszonyt,

³⁰⁸ HENGEL, Martin: *Studien zum Urchristentum*, 375.

³⁰⁹ Zebedeusnak, Jakab és János apjának, halászati vállalkozása volt, napszamosai is voltak (Mk 1,20). Lévi vámszedő volt (Mk 2,14).

³¹⁰ Elképzelhető, hogy Mária rokoni kapcsolatban volt az ünneplő családdal, s ezért mozog „otthonosan” a házában. „Jézus és tanítványai benne élnek az életnek abban a keretében, amelyet az ember a teremtésben kapott Istentől, nem kapcsolódtak ki magukat népük közösségéből. Jézus és tanítványi köre nemcsak ott jelenik meg, ahol baj van, hanem ott is, ahol öröm és boldogság.” LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma I.*, Debreceni Református Hittudományi Egyetem Újszövetségi Szemináriumának Tanulmányi Füzetek 8, Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 1999, 100.

³¹¹ Lásd bővebben: PILGRIM, Walter E.: *Good News to the Poor. Wealth and Poverty in Luke – Acts*.

amikor azt mondja, hogy „temetésemre készítette elő” (Mt 26,12). Kijelenti azt is, hogy „a szegények mindig veletek lesznek” (Mt 26,11). A jó cselekvésére, a diakóniára mindig lesz lehetőség. A szegénységben nemcsak negatívum, hanem pozitívum is van. Fogékonyra tesz, ill. tehet Isten Igéje meghallására és befogadására. Azért mondja Jézus boldognak a szegényeket, mert Isten országa gazdagságában részesülhetnek.

1. Éhínség

Az élelmiszerek tartós hiánya, illetve magas ára miatt bekövetkezett táplálékhiány. Éhínség különböző okokból keletkezhetett: az eső tartós elmaradása.³¹² Palesztina területén meghatározó a rövid, esős évszak, gyakorlatilag hiányzik a folyamatos vízutánpótlás.³¹³ Háborúk rombolása (Jer 14,15), sáskák pusztítása (Jóel 1). Nagy éhínség támadt Samáriában, amikor Benhadad, Arám királya ostrom alá vette a várost (2Kir 6,24–33). Amikor Nebukadneccar, Babilónia királya körülzárta Jeruzsálemet „úgy elhatalmasodott a városban az éhínség, hogy nem volt ennivalója az ország népének” (2Kir 25,3). Az ősatyák korában is volt éhínség: Ábrahám (1Móz 12,10), Izsák (1Móz 26,1), Jákób és fiai (1Móz 42,2) éhínség miatt menekültek Egyiptomba. Elimelek és családja a bírák korában szintén éhínség miatt költözött Betlehemből Moáb földjére (Ruth 1,1).

Dávid idejében három egymás után következő évben volt éhínség (1Sám 21,1). Illés (1Kir 17,1; 18,1–2), Elizeus (2Kir 4,38; 8,1) és Nehémiás (Neh 5,3) korában is volt súlyos éhínség. Rendkívül megemelkedett az élelmiszerek ára éhínség idején. Samária ostroma idején „egy szamarfej nyolcvan ezüstbe, egy maréknyi galambtrágya pedig öt ezüstbe került” (2Kir 6,25). A kínzó éhség során előfordult, hogy anyák megették gyermekeiket (2Kir 6,29).

Az éhínség Isten büntető eszköze népe és a világ életében. „Fegyver, éhínség és dögvész” gyakran előfordul Jeremiásnál (24,10; 27,8; 29,17). A végső idők jelei közt is szerepel: „éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé” (Mt 24,7). Ilyen értelemben van szó róla a Jelenések könyvében is (6,5–8).³¹⁴

Isten nem feledkezik meg hűségese prófétájáról, Illésről. Gondoskodik róla, és táplálja az éhínség idején is (1Kir 17,6–16). A zsoltáros dicsőíti Istent, aki az istenfélőket „éhínség idején is megtartja” (Zsolt 33,19). Reményteljes biztatás a Péld 10,3-ban: „Nem hagyja az Úr éhezni az igaz embert.”

Az általános szegénység és a gyakori éhínség elősegíthette a jeruzsálemi szeretetközösség megalakulását. Megtapasztalhatták, hogy Istennek különös gondja van a szegényekre. A gondoskodás a tehetősebb tagok áldozathozatalában is megnyilvánult.

2. Agabosz próféciája ApCsel 11,27–30

A Jeruzsálemből Antiókiába jövő próféták egyike volt. A Lélek által jövendölte meg, hogy nagy éhínség lesz az egész földön. Klaudiusz római császár (Kr. u. 41–54) uralkodása alatt

³¹² Ám 4,7–9; Hag 1,10–11; Jer 14,4.

³¹³ HODOSSY-TAKÁCS Előd (Takáts Előd néven): *Kortörténeti tanulmányok*, Sepphoris Füzetek 1, Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 1999, 113.

³¹⁴ Az éhínség szimbóluma a fekete ló. A drágaság az oka az éhínségnek. Cicero arról ír, hogy békeidőben 12 mérce búzát lehetett egy dénárért venni, árpából pedig a többszörösét. Az árpa a szegények eledele volt. „A gazdasági viszonyok romlását érzékelteti az árak emelkedése, amely az anyagi javak fölött rendelkező gazdagok és a kereskedő réteg visszaélésének a következménye.” A harmadik pecsét felnyitását nagy éhínség követi. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *A Jelenések könyvének magyarázata I*, Debrecen, Magyarországi Református Egyház Doktorok Kollégiuma, 2011, 212–214.

teljesedett be a prófécia. Valószínűleg 46/47-ben érte el az éhínség Palesztinát.³¹⁵ Folytonos szárazságok következtében nagy éhínség sújtotta Júdeát.

Josephus Flavius is tudósít erről az éhínségről. Helené, Adibene királynéja Jeruzsálembé zarándokolt. „Jeruzsálem lakosai nagy örömmel fogadták érkezését: ekkoriban éhínség kínozza a várost, s mivel élelmiszerhiány miatt sok ember meghalt, Helené királyné kíséretének néhány tagját elküldte Alexandriába, hogy vásároljanak sok pénzért gabonát, másokat pedig Cyprusba küldött, hogy néhány hajórakomány szárított fügét hozzanak. A kiküldöttek igen gyorsan megtették az utat, s mikor visszaérkeztek, a királyné a nélkülözők közt élelmiszert osztott ki, úgy, hogy jótékonyságával áldott emléket biztosított magának népünk körében. Midőn fia, Izates értesült az éhínségről, ő is nagy pénzüsszeget küldött Jeruzsálem előljáróinak; ezt azután szétosztották az éhezők közt, és így sokat megmentettek az éhhaláltól.”³¹⁶

Az antiókhiai gyülekezet tagjai is elhatározták, hogy segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. A diakóniai adományt Barnabás és Saul vitte Jeruzsálembé. Agabosz prófétával az ApCsel 21,10–11-ben is találkozhatunk, aki megjövendöli Pál jeruzsálemi szenvedéseit, ami szintén bekövetkezett.

A szeretetközösségnek feltétlenül szüksége volt az antiókhiai gyülekezet támogatására, nem csak az éhínség miatt, hanem a közösség általános elszegényedése miatt is, mivel valószínűleg termelő tevékenységet nem folytattak.

2.2.4. Sok elhagyatott özvegy, árva, beteg, koldus, nélkülöző

1. Palesztina szociális helyzete

A Római Birodalomban 4,5 millió zsidó élt, de Palesztinában alig $\frac{3}{4}$ millió. Még ezt a népességet is alig tudta eltartani az ország.³¹⁷

Palesztina szociális viszonyainak a vizsgálata nagyon tanulságos és elszomorító. Jézus és a szeretetközösség korában négy réteget különböztethetünk meg.³¹⁸

a. Az első az előkelő gazdag felső réteg. A főpapi család, a papi nemesség, a nagybirtokosok és nagykereskedők tartoztak ide. A nagytanács tagjai Jeruzsálemben vagy a környékén laktak. Az adóbérlők is ide tartoztak. Fényűző életet éltek. Nagy lakomákat rendeztek. Ezeket előre jelezték a meghívottaknak. A lakoma napján még egy meghívót küldtek. A kor szokásait hüen tükrözi Jézusnak a nagy vacsoráról szóló példázata (Lk 14,15–24).

b. A következő a középréteg. A kiskereskedők, az iparosok, és a papok jelentős száma tartozott ide. Ha nem is fényűző módon, de elég jó körülmények között éltek.

c. A legtöbben a szegény réteghez tartoztak, akiket további külön csoportba lehet osztani. 1. Napszámosok, akik egyik napról a másikra éltek. Alig fedezte egy napszámos napi bére egy kis család napi kiadásait. A napszámosok számára óriási gondot jelentett, ha csupán egyetlen nap is munka nélkül maradtak. Ezért talált a gazda még délután 5 órakor is álldogálókat a piacon, mert fontos volt számukra, hogy munkát kapjanak (Mt 20,6–7). 2. A zsidó és a

³¹⁵ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 195.

³¹⁶ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 556.

³¹⁷ BOLYKI János: *Teológia a szószéken és a katedrán*, Budapest, Károli Gáspár Református Egyetem – L'Harmattan Kiadó, 2015, 114. A templomépítés Kr. u. 64-ben fejeződött be. Sokan lettek munkanélkülivé Jeruzsálemben.

³¹⁸ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 185–188.

pogány rabszolgák is ehhez a réteghez tartoztak. A zsidó rabszolgák a szombat-év elérését várták. A pogány rabszolgák teljesen jogfosztottak voltak. Helyzetükön úgy próbáltak enyhíteni, hogy prozelitákká lettek, Izrael kultuszközösségéhez csatlakoztak. 3. Nagyon sok írástudó is a szegény réteghez tartozott. Tilos volt számukra, hogy munkájukért fizetést vegyenek fel (Berakot IV,6). Jézus tanításában is ez fedezhető fel (Mt 10,8–10).

d. A koldusok alkották az utolsó réteget. Jézus is sokat találkozott velük. Sánták, vakok, süketek, bénák arra voltak utalva, hogy koldulásból éljenek, hiszen hivatalos szociális gondoskodásra nem számíthattak. Megpróbálták koldulással segíteni magukon, hogy ne legyenek a családjuk terhére. A koldus számára nyújtott segítség elfogadott volt. Izraelben az alamizsnaadás érdemszerző cselekedetnek számított. A jeruzsálemi templom kapuja, a Siloám tó kijárata, és a Betesda tava különösen kedvező hely volt a koldulásra. Pétertől és Jánostól a jeruzsálemi templom Ékes-kapujánál kért alamizsnát a születése óta sánta férfi (ApCsel 3,1–2). Átéthette azt a csodát, hogy sokkal többet és nagyobbat kapott, mint amit remélt, hiszen Jézus nevében betegségéből gyógyították meg az apostolok.

2. Jeruzsálem szociális helyzete

Joachim Jeremias szerint a Kr. u. 1. században Jeruzsálem lakóinak száma kb. 55.000 volt. Nagy ünnepenként ez a szám mintegy 126.000 templomi zarándokkal nőtt.³¹⁹ A római helytartók idejében a politikai élet központja Cézárea volt, de ünnepenként a procuratorok mindig megjelentek Jeruzsálemben. Székhelyük ilyenkor Heródes egykori királyi palotájában, a praetóriumban volt.

Jeruzsálemben a legélesebbek a társadalmi különbségek. A dúsgazdagok és a szegények nagy része itt található. Az élelmiszerek és az ipari termékek általában drágábbak, mint vidéken. Szélvihar és földrengés is pusztította.³²⁰ Az ismétlődő háborúk is növelték a szegénységet. Kr. e. 169-ben IV. Antiokhosz Epiphanes ostromolta a várost, 164–163-ban pedig Antiokhosz Eupator. Egy pusztító orkán Kr. e. 64-ben az egész föld termését megsemmisítette. Kr. e. 37-ben Nagy Heródes ostromolta a várost, amit éhínség követett. Kr. e. 31-ben földrengés okozott hatalmas károkat. Kr. e. 25–24-ben éhínség és pestis szedte az áldozatokat. Sok volt az éhező nincstelen.³²¹ Sokan éltek Jeruzsálemben nyomorúságban, akik szabadításra vártak. Az evangélium nemcsak pillanatnyi segítséget adott, hanem Isten országa eljövetele jeleként gyökeres, egész életre szóló megoldást nyújtott. Nagyon sok elhagyatott özvegy, árva, beteg élt a városban, ami azzal is magyarázható, hogy élete vége felé sok kegyes izráelita ment haza Jeruzsálembe, hogy majd ott temessék el.³²² Persze ezek a hazaköltözők eleinte nem voltak szegények, mert egy ilyen vállalkozást nem minden diaszpóra tag engedhetett meg magának. Azonban a családtól elszigetelődve elmagányosodtak, megözvegyültek és anyagi helyzetük is megromlott. Azokkal az írástudókkal vitázik Jézus a Mk 12,40-ben, akik felemésztik az özvegyek házáat. Egy szegény

³¹⁹ JEREMIAS, Joachim: *Jerusalem zur Zeit Jesu*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ³1962, 86–97.

³²⁰ Vö. Agabosz próféciáját az éhínségről (ApCsel 11,27–30).

³²¹ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 187.

³²² GRUNDMANN, Walther: i. m., 184. Az a remény éllette őket, hogy a feltámadás a Sion hegyén kezdődik el. Grundmann szerint elképzelhető, hogy korábbi birtokuk árát a közeli parúzia reményében a szeretetközösségnek adták át.

özvegyasszonyról van szó ezután, aki a jeruzsálemi templom perselyébe két fillért dobott (Mk 12,41k). Jézus nagyra értékeli az ő adományát. Elszomorító példa az egyszerű nép anyagi helyzetére, hogy az ötezer embernek valószínűleg nem volt összesen 200 dénárja kenyérre.³²³ A szegények számára lelki és anyagi támaszt nyújtott a szeretetközösség.

2.2.5. Munkanélküliség, egészségügyi ellátás nélkül, rossz tisztálkodás

A szeretetközösségben valószínűleg sokaknak nem volt állandó munkahelye. Schattenmann ír arról, hogy a Galileából kivándorolt halászok és földművesek a nagyvárosban nehezen találtak munkát.³²⁴ A tizenkét tanítvány is megszokta, hogy Jézust követve 3 évig fizikai munkát nem végeztek rendszeresen. Isten országa közeli eljövételét várták, de Jézus arról is tanít a példázatokban, hogy nem ölbe tett kézzel kell várni őt. Téves következtetéseket vontak le a pusztában vándorló nép csodás táplálásából és a kenyérszaporítási történetekből. A szegények, koldusok, betegek egészségügyi ellátás nélkül éltek. Sóvárogva várták és fogadták Jézusban a betegek gyógyítóját, az áldott orvost. Az apostolok által is sok gyógyító csoda történt: „A betegeket is kivitték az utcákra, ágyakra és fekvőhelyekre tették le őket, hogy ha arra jár Péter, legalább az árnyéka vetődjék rá valamelyikükre” (ApCsel 5,15). A mérhetetlen nyomorúságot és a hihetetlen nagy reménységet fejezi ki ez a jelenet. Betegek, nyomorultak az egész országban voltak: „Összejött a Jeruzsálem körüli városok népe is, hoztak betegeket és tisztátalan lelkektől gyötörteket, s ezek mind meggyógyultak” (ApCsel 5,16).

A szegénység következménye a tisztálkodás hiánya, ami azzal is magyarázható, hogy Jeruzsálem vízben szegény város volt.³²⁵

A szeretetközösség tagjai valóban átértékelték, hogy „Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa” (Lk 6,20). Örömmel tapasztalták meg, hogy „a szegényeknek az evangélium hirdettetik” (Lk 7,22). A „megfáradtak” „megnyugvást” kaptak a közösségben (Mt 11,28).

2.3. Jogi-társadalmi szempontok

A hellenizmus fontos eredménye volt, hogy a görögök és a barbárok közötti mély ellentét eltűnt. Megerősödött a közösségi érzés. Kialakult a belső lelki szabadság érzése, amely mindenki számára elérhető lett. A közösség tagjai örömmel élhették meg a Krisztus által nyert szabadságot.

A társadalmilag kiszolgáltatottak és jogilag védtelenek köre megnövekedett. A próféták erős hangon bírálják azokat, akik a népet megfosztják jogaitól, az özvegyeket és árvákat kizsákmányolják. A nők és a gyermekek jogilag kiszolgáltatott helyzete elszomorító volt. Ebben a helyzetben nagy hatása van annak, hogy Jézus a nőket egyenjogúaknak tekinti, követői között asszonyok is vannak. Magához hívja a gyermekeket és áldásában részesíti őket.

---

³²³ BOLYKI János: *Teológia a szószéken és a katedrán*, 116. A 200 dénár csupán 200 ember 1 napszámja volt.

³²⁴ SCHATTENMANN, Johannes: *Gemeinschaft*, 497. Szerinte az ősgyülekezet elszegényedése nem a vagyontársadalmi közösség következménye, hanem Palesztina gazdasági helyzetével, az éhínséggel és a politikai nyugtalansággal van összefüggésben.

³²⁵ Csatornán vezeték be a vizet Jeruzsálembe. A Silóah vize is ilyen csatornán keresztül érkező víz lehetett. Valószínűleg a Gihón-forrás vizét vezette be a városba (Ézs 8,6).

A pásztorok, a vámszedők, a kereskedők és a paráznák foglalkozásuknál fogva kirekesztettek voltak, ezért számukra nagyon vonzó volt a szeretetközösség befogadó légköre. A vallásilag kirekesztett tisztátalanok és idegenek is számíthattak a közösség befogadására.

Gerd Theissen ír tanulmányában³²⁶ a szociális elgyökértelenedésről, a vándorkarizmatikusokról, az eltérő magatartásúakról (emigránsok és újtelepeselek), az agresszív magatartásúakról (rablók és felkelők) és a támogatásra szorulókról (koldusok és csavargók). Számukra is vonzó volt a testvéri közösség, hiszen otthonra találtak azok is, akiknek nem volt otthonuk.

2.3.1. A hellenizmus hatása az őskeresztyénekre

A hellenizmus eredetileg azt jelenti, hogy „görög nyelven helyesen beszélni.” A modern fogalom a 19. századból származik. Nagy Sándor és utódai a görögség szellemi, politikai és szociális hatásait terjesztették. Témánk szempontjából fontos kérdés, hogy időben meddig tartott a hellenizmus. Conzelmann szerint a hellenista társadalom struktúrája nagy egészében a népvándorlásig erősen tartotta magát.³²⁷ Így Palesztina az újszövetségi korban még része a hellenista kultúrának. Walter kijelenti, hogy az ApCsel 6-ban görögül beszélő zsidókról, azaz „hellenistákról” és héberekről olvashatunk, akik az ősgyülekezet két csoportját alkották.³²⁸

Jellegzetesen városi kultúra a hellenizmus. Az újonnan alapított városokat Nagy Sándor makedónokkal, görögökkel és barbárokkal vegyesen telepítette be. A városok fontos része volt az árkádsorral körbevett négyszögletű térség, az agora, ahol a jogszolgáltatás is történt. Az első keresztyén gyülekezet is egy városban, Jeruzsálemben született. A páli misszió során is a városok játszottak központi szerepet.

A hellenizmus fontos vívmánya, hogy a görögök és a barbárok közötti tradicionális éles elhatárolódás és megkülönböztetés eltűnt. Nemcsak a közösségi érzés erősödött meg, hanem az egyént is felfedezte ez a korszellem. Szemben a származással és a társadalmi helyzettel, inkább a jellemre és személyes értékekre kerül a hangsúly. Az ősgyülekezetben egyszerre figyelhető meg koinónia ápolása, és az egyén belső értékeire tett hangsúly.

A klasszikus görög idők tradicionális városi kultúrájával szemben a hellenista városok már nem voltak politikailag autonómok. Szabadságuk már csak a belügyekre korlátozódott. Az egyén is messze került az athéni demokrácia ősi szabadságától. A szabadság fogalma individualizálódott. Conzelmann hangsúlyozza, hogy most már nem annyira külső, politikai szabadságról volt szó, hanem sokkal inkább belső, lelki szabadságról. Ez a szabadság mindenki számára elérhető, még a rabszolgák számára is.³²⁹ Ehhez hasonlóan Jézus is a belső szabadságra tette a hangsúlyt, nem akart politikai Messiás lenni. Az első keresztyének a külső körülmények korlátai közepette örömmel élték meg a Krisztusban kapott szabadságot és egységet (Gal 3,28).

---

³²⁶ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 161–196.

³²⁷ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 152. Vö. KOVÁCS (KARNER) Károly: *Hellenizmus, Róma, zsidóság*, Köln – Bécs, Útitárs, 1969.

³²⁸ WALTER, Nikolaus: *Praeparatio Evangelica*, WUNT 98, Tübingen, Mohr, 1997, 192.

³²⁹ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 151–152.

2.3.2. Társadalmilag kiszolgáltatottak, védtelenek a jogszolgáltatásban

A jog az igazságosság érvényesülése ember és ember között. Valakinek az ügyét megfelelőképpen elintézni, az őt megillető dolgot peres ügyében megadni. A bibliai jog forrása Isten. A Mózes könyveiben található törvényeket ő adja, melyben szabályozza népe életét. A törvény előírja a bírának a pártatlan ítélezést (5Móz 1,17).³³⁰ A jogi életben kezdetben a családfőknek, később a papoknak és a lévítáknak volt jelentős szerepük. Feladatuk nemcsak a törvény tanítása és magyarázata, hanem bizonyos esetekben alkalmazása és számonkérése is. A honfoglalás után a jogi ügyek intézésének fontos helyszíne a városkapu volt (Ruth 4,1³³¹; Zak 8,16).

A bírák karizmatikus személyek voltak, akik Istentől kapott elhívásuk alapján a nép élére kerültek, hogy az izraeli törzsszövetség vezetői legyenek háborúban és békében.³³² Aztán a királyok voltak az igazságszolgáltatás legfőbb gyakorlói. Később a nagytanács vette át ezt a feladatot. A honfoglaláskor Józsué törekedett arra, hogy a törzsek egyformán részesüljenek a tejjel és mézzel folyó Kánaán földjéből. A Kr. e. 10. században a városi házak nagysága hasonló volt. Ez a vagyoni egyenlőség a Kr. e. 8. századra nagymértékben megváltozott. Az ásatások arról tanúskodnak, hogy már külön városnegyedben voltak nagyobb házak, elkülönülve a szegények kisebb házaitól. Nagy társadalmi átalakulás ment végbe Izraelben ez alatt a két évszázad alatt. Egyik oldalon felhalmozódott a vagyon, a másik oldalon pedig egy elszegényedett, eladósodott népréteg társadalmi osztálya alakult ki. A hétévenkénti szombat év és a minden ötvenedik esztendő, a jubileumi év, a nagy elengedéseknek az alkalmi: arányosan újra kellett osztani a földeket, az adósságokat elengedni, az adóssága miatt rabszolgává lett zsidókat fel kellett szabadítani.³³³ A rendelkezések végrehajtása nem mindig valósult meg a törvény szerint (5Móz 15; 3Móz 25), hiszen a gazdagok ragaszkodtak vagyonukhoz. A Kr. e. 8. század nagy gazdasági fejlődése gazdag, befolyásos réteg kialakulását eredményezte. A jogi normák betartása meggyengült. A próféták hangja élessé válik. Ézsaiás határozottan elítéli a gonosz vezetőket: „Jaj azoknak, akik jogtalan rendeleteket hoznak, és irataik csak terheket rónak ki. Mert elnyújtják a nincstelenek perét, megfosztják jogaiktól népem nyomorultjait. Az özvegyeket kizsákmányolják, és az árvákat kifosztják” (Ézs 10,1–2).³³⁴ A nagytanács működését a későbbiekben a római helytartók ellenőrizték.

---

³³⁰ Egy törvénygyűjtemény van együtt a Deuteronomiumban, amely előírja, hogy személyválogatás nélkül és igazságosan kell ítélezni, „mert az ítélet Istené” (5Móz 1,17). TÓTH Kálmán: Mózes öt könyvének magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata I.*, 262. Vö: RÓZSA Huba: *Az Ószövetség szociális törvénykezése a Deuteronomiumban.*

³³¹ Boáz a városkapunál beszél a közeli rokonnal. A város vénei közül tízet kér fel ügye törvényes lebonyolításához. „Nyilván jelképes ez is, hogy a két féllal együtt most tizenketten vannak, mint a tizenkét törzs, majd a tizenkét apostol.” BÉKÉSI Andor: Ruth könyve magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata I.*, Budapest, Kálvin János Kiadó (1995), 319. Vö: EGERESI László Sándor: *Ruth könyve*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 2006, 73–84.

³³² HODOSSY-TAKÁCS Előd: Vezetés és társadalom a bírák korában, 68–74.

³³³ KARASSZON István: A jubileumi év az Ószövetségben, in: KARASSZON István: *Az Ószövetség másik fele*, Budapest, Sapientia Főiskola – L'Harmattan, 2010, 200–212.

³³⁴ A királyi tisztviselők hoztak olyan rendeleteket, amelyekkel a szegényeket, özvegyeket és árvákat meg lehetett fosztani jogaiktól és javaiktól. Látszólag törvényesek voltak ezek a rendeletek. A gonosz vezetők nem számoltak azzal, hogy Isten az özvegyeket és az árvákat védelmébe veszi. Isten az „árváknak atyja, özvegyek védője” (Zsolt 68,8), és az ellenük elkövetett bűnököt számonkéri (Mt 25,41–46). Bővebben: HODOSSY-TAKÁCS Előd: *Özvegy, árva, jövevény. Az ókori izraeli társadalom periférikus szereplői*, 63–75.

Az egész ókori kultúra egyik legtökéletesebb alkotása a római jog. A rómaiak művészei voltak az államépítésnek. A római magánjog alapfogalmait a római jogászok több évszázadon át bámulatos gyakorlati és elméleti érzékkel dolgozták ki. Az ő szellemi munkájuk eredményeit vette át a modern jogtudomány.

Conzelmann közli, hogy Pompeius Kr. e. 63-ban hódította meg Szíriát. Ekkor Júdeát betagoalta a Szíria Provinciába.³³⁵ Az ellenálló zsidók közül sokat foglyul ejtett, és rabszolgaként Rómába vitte őket.

A zsidók belügyeibe nem avatkoztak be, széles körű önkormányzatot engedélyeztek, a vallásukat is gyakorolhatták. Az alaposan kidolgozott jogot a hódítók nem mindig alkalmazták igazságosan. Pilátus vérengzése ékes bizonyítéka a hódítók túlkapásainak (Lk 13,1). A zsidókra kivetett vámok és adók egyre növelték a társadalmi elégedetlenséget és a rómaiak iránti ellenszenvet. A vámok beszedését általában árverésen átadták a legtöbbet ígérőnek. Zákeus, a Jézussal való találkozás után bevallja, hogy kizsarolta a népet (Lk 19,8). Palesztina a Kr. u. 1. században társadalmilag kiszolgáltatott volt, a jogszolgáltatás terén pedig védtelen.

Hengel egy elgondolkodtató jogi problémára hívja fel a figyelmet, ami a jeruzsálemi ősgyülekezet vagyonszerzésével kapcsolatos. Házaik és birtokaik eladása során a telek-könyvi és földhivatali bejegyzésekkel biztosan keveset foglalkoztak. Valószínűleg evilági dolognak tartották.³³⁶ A közösség szervezeti ügyeinek az intézése is a minimumra korlátozódott, mivel Jézus visszajövetelének az intenzív várására koncentráltak. A javak elosztása terén egyre növekvő gondok keletkeztek, ami a gyülekezet belső csoportjai között feszültséget eredményezett (ApCsel 6).

2.3.3. Egyenlőtlenség az emberi jogokban (személyválogatás)

Isten nem személyválogató (ApCsel 10,34; Róm 2,11).³³⁷ Jézus követői se lehetnek személyválogatók (Ef 6,9; Kol 3,25). A bírától azt kéri a törvény, hogy egyenlőséget gyakoroljanak a jogokban: „Ne nézd, hogy valaki nincstelen; és ne kedvezz a hatalmasnak! Igaz ítéletet hozz honfitársad ügyében” (3Móz 19,15)! A személyválogatás gyakran a megvesztegetés következménye.

1. A nők helyzete

Conzelmann szerint a hellenista korban a nők helyzetével kapcsolatban klisék terjedtek el, amelyek azt állítják, hogy a nők többé-kevésbé jog nélküliek voltak. Szerinte ez így nem helytálló. Hiszen ebben a korban is voltak sikeres uralkodónők, királynők, politikusok, akiknek politikai befolyásuk vitathatatlan.³³⁸ Elképzelhető, hogy személyes, polgári területeken nem voltak jog nélküliek, de a többség a nyilvános ügyekből ki volt zárva.

A heródesi templomban csak az asszonyok udvarába mehettek a nők, a templom belső részeibe nem. A férfiak udvarától, amit Izráel udvarának neveztek, tizenöt lépcsőfokkal

³³⁵ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 157.

³³⁶ HENGEL, Martin: *Studien zum Urchristentum*, 380.

³³⁷ Péter Kornéliusz házában értette meg igazán, hogy Isten nem személyválogató (ApCsel 10,34). „Péter Isten nemzeti és vallási kereteket áttörő szeretetét hirdeti [...] Nem az számít Isten előtt, hogy az ember milyen fajtához tartozik, hanem az, hogy mennyire jár igaz úton. Sem a faj, sem a nyelv, sem a származás nem akadályoz annak, hogy valaki Isten országának polgára, a Krisztus követők közösségének tagja legyen.” LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 193.

³³⁸ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 152–153.

lejjebb volt. A zsinagógákban is szigorúan el voltak választva a férfiak és a nők, egyáltalán nem érintkezettek. Rabbi Juda ben Elaj mondja: „Három dologért kell Istent mindennap dicsérni: Áldott legyen, hogy nem pogánynak teremtett! Áldott legyen, hogy nem nőnek teremtett! Áldott legyen, hogy nem tudatlannak teremtett! Áldott, aki engem nem pogánynak teremtett: Minden pogány olyan előtte, mint a semmi. Áldott, aki engem nem nőnek teremtett: Mivel a nők nem tudják magukat a törvénynek elkötelezni. Áldott, aki engem nem tudatlannak teremtett: Mivel a tudatlanok nem félnek a büntől” (Tos. Ber. 7,18). Az idézet érintette a nők törvényhez való viszonyát. Rabbi Eliezer még keményebben fogalmaz: „Aki a lányának a Tórát tanítja, ostobaságot csinál” (Sota 3,4). Szintén tőle származik a következő nagyon jellemző kijelentés: „Inkább a tűzbe dobnám a Tórát, minthogy egy asszonynak odaadjam” (pal. Sota 3,4). Az asszonyok számára nem volt kötelező nagy ünnepeken a jeruzsálemi zarándoklat, de a törvény minden szigora és büntetése igen. A nők csekély jogait az apjuk által gyakorolták. Ha megházasodtak, akkor a férjük által.³³⁹

2. Család, házasság, gyerekek

Palesztinában a társadalom apajogú. A férfi a ház ura. A héber családok nagycsaládok, az apa egyúttal nemzetséfgő is lehetett. Ő volt a család papja is. Feladata az asztali áldás elmondása, áldozatok felajánlása, a Tóra tanítása. Az apa volt a legfőbb tekintély a családban.

A nő tiszteletet akkor kapott, ha anya lett. A gyermektelenséget szégyennek tekintették. Erzsébet megtapasztalta, hogy Isten képes a gyalázatot elvenni (Lk 1,25).³⁴⁰

A házasságot nagyra értékelték, főleg az utódok miatt. A házasságot Isten parancsa alapozta meg (1Móz 1,27–28). Aki a szaporodást nem vette komolyan, Isten népét, Izráelt kicsinyítette meg.

A házasságot az eljegyzés alapozta meg. Gyakran már 12 éves korukban eljegyezték a lányt. A férfiak 18-24 éves korban házasodtak. Az eljegyzést megelőzte a leánykérés. Az engedélyt a leány apja adta meg. Ezt követte a házassági szerződés, amelyben a kelengyéről, hozományról és a vételárról volt szó. A kelengye az asszony tulajdonában maradt, de a férfi rendelkezett felette. A hozomány a férfi tulajdonába került. A vételarat a vőlegény fizette, amellyel tulajdonképpen megvásárolta a nőt. A nő megszerzése a rabszolga megvásárlásához hasonlít. A nő megvásárolható pénz, okmány és nemi érintkezés által. A pogány rabszolga megvásárolható pénz, okmány és birtokbavétel által, ami az első szolgálat, amire ura volt jogosult. A fiatalasszony az apja tulajdonából a férje tulajdonába kerül.³⁴¹

A férj kötelessége volt megfelelően gondoskodni a feleségéről: Élelmet, ruhát és lakást biztosítani, ha megbetegedett, megfelelő orvosságról kellett gondoskodni, ha fogságba került, ki kellett váltani, ha meghalt, a temetés során legalább két fuvolást és egy siratóasszonyt kellett felfogadni. Az asszony vezette a háztartást, a sütés, a főzés és a mosás

---

³³⁹ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 174.

³⁴⁰ Isten elvette Erzsébet szégyenét. Erzsébet boldogan dicsóíti Istent, aki „választott eszközként vette igénybe terve kivitelezésében.” Így lett az idős asszony a Megváltó útkészítőjének az anyja. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Evangéliumi szemelvények*, Debreceni Theológiai Akadémia Újszövetségi Szemináriumának Tanulmányi Füzetei 3, Debrecen, Debreceni Református Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1979, 8.

³⁴¹ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 176.

az ő feladata volt. Neki vagy a lányának meg kellett mosni az apa arcát, kezét és lábát. Ilyet másik férfi, de még zsidó rabszolga se tett meg, csak pogány rabszolga. Mindezek mutatják a nő alávetett helyzetét. A férfi ura volt a feleségének, aki olyan volt, mint egy alkalmazott. Dolgozott a mezőn és segített a termény eladásában.

A nő a házasság megkötése után férje családjának és nemzetségének tagja lett, minden gyermekük odatartozott,³⁴² munkaerejét ettől kezdve az új család keretei között hasznosította. Csak rendkívüli esetben változott ez a szabály. Példa erre Jákób története, aki ideiglenesen kiválik apja családjából, és anyai nagybátyjánál él. Kényszerből marad idegenben, és amikor lehetősége nyílik, visszatér az apai klánhoz.³⁴³

A házassági elválás lehetőségét (5Móz 24,1) a rabbik különféleképpen értelmezték. A szigorúbb, Sammaj-féle iskola a házasságtörést tekinti válóoknak. Hillél szerint „ellen-szenves” dolog lehet csupán az is, ha lekozmálja az ételt. Rabbi Aqiba szerint az is elég a váláshoz, ha a férj egy szebb nőt talál. A görög és a római jog mindkét félnek megengedte a válást. A zsidó jogban erre csak a férfinak volt lehetősége.³⁴⁴ Az asszony a férfi önkényének a válás során is teljesen ki volt szolgáltatva.

A gyermeket Isten ajándékának tekintették. Ám nem maga a gyermek volt a lényeges, hanem az utód. Ezért a fiú sokkal nagyobb érték volt, mint a lány. Elterjedt vélemény volt, hogy jó annak, akinek gyermeke fiú, jaj annak, akinek gyermeke lány. Jogilag a gyermekek az apa tulajdonai voltak, azt tehetett velük, amit akart. A gyermek törvényre való tanítását az apa korán elkezdte. Amint beszélni kezdett, Izráel alap hitvallását, a „Halld meg Izráel”-t megtanította.³⁴⁵ Az oktatás a zsinagógában folytatódott. Ez azonban csak a fiúkra volt érvényes, a lányokra nem. Pedig az apának való engedelmségben és az ő kiszolgáltatásában – egészen a lába megmosásáig – komoly kötelességeik voltak, jogaik azonban a fiúkétól messze elmaradt. Grundmann megállapítja, hogy az örökség terén is hátrányban voltak. Az apa hatalma korlátlan volt a lányai felett.³⁴⁶ Az apa igyekezett, hogy lánya eljegyzése megtörténjék, még tizenkét és fél éves kora előtt, mert akkor a lány beleegyezésére nincs szükség. Tizenkét és fél év felett már a lány beleegyezése nélkül nem történhetett meg az eljegyzés, de a vőlegény által fizetett pénz, a nagykorú menyasszony esetében is az apát illette meg.

Felmerül az a kérdés is, hogy a fiatalok hogyan ismerkedtek meg, ha a felnövekvő lányok nyilvános helyen nem fordulhattak meg. Sok házasságot az apák úgy kötöttek meg, hogy a fiatalok előzőleg nem ismerték egymást.

A nők és a gyermekek kiszolgáltatott helyzete korlátlan volt. Megtörténhetett az is, hogy az eladósodott férj adósrabszolgának eladta őket (Mt 18,25).

---

³⁴² HODOSSY-TAKÁCS Előd (Takáts Előd néven): *Kortörténeti tanulmányok*, Sepphoris Füzetek 1, Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 1999, 98. A szülők elhagyásának szabálya alól ismerünk néhány kivételt. Jákób apósánál maradt még egy ideig. Abimelek anyai családjától kér segítséget (Bír 9,1–2). Sámson felesége a szülői háznál maradt (Bír 14,8–15,2).

³⁴³ HODOSSY-TAKÁCS Előd: *Özvegy, árva, jövevény*, 65–66.

³⁴⁴ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 153.

³⁴⁵ A későbbi rabbinikus korban: OLÁH János: *A Talmud kívánalmi a gyerekek tanítóitól és tanácsai a tanításról, nevelésről*, in: SCHÖNER Alfréd (szerk.): *OR-ZSE Évkönyv 2004–2007*, Budapest, Országos Rabbiképző Zsidó Egyetem, 2008, 309–316.

³⁴⁶ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 179.

Ennek a háttérnek az ismeretében válik érthetővé, hogy milyen nagy jelentősége van annak, hogy Jézus egyenjogúaknak tekinti a nőket. Klostermann hangsúlyozza, hogy Jézus követői között asszonyok is vannak, és szolgálatukat elfogadja (Lk 8,1–3).³⁴⁷ Isten akaratának a megértésére tanítja őket. A fontoskodó tanítványokkal ellentétben Jézus magához hívja a gyermekeket, és megáldja őket: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa” (Lk 18,16). A gyermekek ügyét nagyon jelentős ügynek minősíti.

A szeretetközösségben a nők egyenrangúak voltak a férfiakkal, a gyermekeket pedig feltehetően különös szeretettel vették körül.³⁴⁸

2.3.4. Sok a vallásilag kirekesztett (tisztátalan), idegen (jövevény)

1. Tisztátalan

A rituális tisztátalanság akkor következik be, ha nem tartják meg a szentséggel való érintkezés szabályait. Különösen a bálványimádás tesz tisztátalanná (Józs 22,17). A tisztátalanság legfőbb előidézője a halál (4Móz 6,9–11). A halott ember vagy az állati tetem megérintése jelentette a legsúlyosabb tisztátalanságot. Az ölésre is ez érvényes, mivel a vér maga az élet. Az ártatlanul kiontott vér „az égre kiállt” (1Móz 4,10). Tilos a vér elfogyasztása. Az asszonyok menstruációja (2Sám 11,4) és a szülés (3Móz 12,7) is tisztátalanná tesz. Ezért csak nagyon korlátozott mértékben vehettek részt a nők az izráeli kultuszban. Persze még rituális tisztaságuk idején is csak az asszonyok udvarában tartózkodhattak. A házasságtörés (Ez 33,26), a lepra (3Móz 13,1–46), és a szexuális tabuk megsértése (1Sám 20,26) is tisztátalanná tesz.

Vakok, sánták, fogyatékosok csak a templom külső udvarában tartózkodhattak (2Sám 5,8).³⁴⁹ A kirekesztettség nagyon sok embert érinthetett.

Az Újszövetség nem gyakorolja a kultikus tisztaság és tisztátalanság közötti különbségtételt. Megszűnt a vallási kirekesztettség (ApCsel 10,15). Jézus mindenkit megszólít: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan” (Mt 11,28)! Nem zár ki senkit sem Péter megtérésre hívó szövege: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében” (ApCsel 2,38).

A szeretetközösség a vallásilag kirekesztettek felé is befogadó szeretetet gyakorolt.

2. Idegen (jövevény)

A vendégjog íratlan törvény volt az ókori keleten. Bárki igénybe vehette egy másik népnek a védelmét akár gazdasági, akár politikai okokból. A vendégszeretnek korlátai is voltak. A jövevény nem számított a törzslakossággal egyenjogú polgárnak. Általában

---

³⁴⁷ Lukács önálló anyaga ez a perikópa. Jézus követői között kezdetektől fogva voltak nők. Klostermann szerint Lukács így akarja előkészíteni az asszonyoknak Jézus szenvedéstörténete során megmutatkozó szerepét. KLOSTERMANN, Erich: *Das Lukasevangelium*, Tübingen, Mohr, ³1975, 95. Leibold szerint a szövegben a tanítványok és az asszonyok említése annyira szorosan összetartozik, hogy a két csoport említése azonos szolgálatra vonatkozik. Az asszonyok is közvetlenül az evangélium szolgálatában állnak. LEIPOLD, Johannes: *Die Frau in der antiken Welt und im Urchristentum*, Leipzig, Koehler-Amelang, ²1955, 127. Moltmann-Wendel szerint legalább hat női tanítványa is volt Jézusnak. MOLTMANN-WENDEL, Elisabeth: *Neue Trends in der feministischen Theologie* (kézirat), év nélkül.

³⁴⁸ Bővebben: LEIPOLD, Johannes: *Die Frau in der antiken Welt und im Urchristentum*.

³⁴⁹ A Jeruzsálem elfoglalására készülő Dávidot gúnyolták a jebusziak, mivel nem rendelkezett ostromfelszerelésekkel. „Ide ugyan nem jössz be! Hiszen még a vakok és a sánták is elűznek téged” (2Sám 5,6b)!

napszámosként dolgoztak. Ha bajba kerültek, nem számíthattak a rokonok segítségére. Együtt említik őket a szociális gondoskodású törvények a szegényekkel, özvegyekkel és az árvákkal (2Móz 22,21). A jövevény sanyargatása tilos, „mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban” (2Móz 22,20).³⁵⁰

A pünkösdi ünnepi sokaságban is voltak jövevények (ApCsel 2,10). Teljes körű befogadtásban részesülnek: „Polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek” (Ef 2,19). A jövevények számára ezért vonzó a jeruzsálemi szeretetközösséghez való csatlakozás.

2.3.5. A foglalkozásuknál fogva kirekesztettek

Joachim Jeremias megállapítja, hogy nagyon sok olyan foglalkozás volt, amit megvetettek Palesztinában. Aki ilyen foglalkozást űzött, azt könyörtelenül kutasztották.³⁵¹

1. Pásztor

Izráel népe pásztor nép volt. A gyenge minőségű talaj és a kevés csapadék főleg csak kecske és juh tenyésztését engedte meg. A nyájnak így is nagy területeket kellett bejárni azért, hogy megfelelő legelőket találjanak. A pásztorok ezért gyakran hónapokig távol voltak az emberek lakta településektől. A törvény által előírt tisztasági szabályokat nem tudták betartani. Néha a tulajdonos őrizte a nyáját vagy a fiait. Elterjedtebb volt, hogy pénzért fogadtak fel embereket pásztoroknak, akik általában megbízhatatlanok voltak. A béres veszély esetén elfut, és „nem törődik a juhokkal” (Jn 10,13).³⁵² Idegen földterületekre is ráhajtották a nyáját, és gyakran meg is lopták a gazdát, amikor a szaporulatból eltulajdonították saját részükre. A nép legkevesebbre becsült fiai közé tartoztak.

Jézus a lenézettek Szabadítójául jött el. A jó Pásztor bölcsője körül beszédes jelként jelennek meg a betlehemi pásztorok (Lk 2,8–20). Az egész nép Szabadítója Jézus.

2. Vámszedő

A vámot nem a rómaiak szedték be, hanem bérbe adták annak, aki a legmagasabb bérleti díj megfizetését vállalta. A bérlők a törvényesen előírt vámnál sokkal több vámot követeltek, hogy minél nagyobb haszonra tegyenek szert. Csalásaik miatt gyűlölték őket. Mivel a pogány rómaiak szolgálatában álltak, tisztátalannak számítottak. Aki a vámszedőkkel kapcsolatot tartott fenn, maga is tisztátalanná vált. Joachim Jeremias szerint a legelvetemültebb bűnösökkel emlegették őket együtt.³⁵³ „Vámszedő és bűnös” (Mk 2,15; Mt 9,10)³⁵⁴, „vámszedő és pogány” (Mt 18,17), „vámszedők és parázna nők” (Mt 21,31), „rabló, gonosz, parázna” (Lk 18,11).

³⁵⁰ Bővebben: JENEI Péter: *Jövevények a kapuknál. A jövevényekkel való bánásmód vizsgálata az Ószövetségben, törvényi és normatív szövegek alapján* (Doktori disszertáció), Debrecen, DRHE, 2014.

³⁵¹ JEREMIAS, Joachim: *Jerusalem zur Zeit Jesu*, 338.

³⁵² A béres azért fut el, mert béres, minőségi különbség van a pásztor és a nyáj őrzésére felfogadott alkalmi munkás között. A pásztor küzd, harcol a nyájért, a béres viszont nem vállal kockázatot. Ha farkas támadja meg a nyáját, nem a juhokat menti, hanem a maga életét. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma II.*, 125.

³⁵³ JEREMIAS, Joachim: *Jerusalem zur Zeit Jesu*, 346.

³⁵⁴ Jézus azzal, hogy elfogadja Lévi meghívását, félreérthetetlenül tisztázza akarja a vámszedőkhöz és a bűnösökhöz való viszonyát. A bűnösöket hívja megtérésre Isten országába. A farizeusok fel is sorolják a bűnös foglalkozásokat: kockajátékosok, uzorások, galambversenyek rendezői, pásztorok, vámszedők, adószedők, takácsok, érvágók, tímárok, orvosok, hajósok, fuvarosok, tevehajcsárok, mészárosok. A felsorolás még hosszasan folytatódik. VARGA Zsigmond J.: *Márk evangéliuma I.*, Debreceni Református Theológiai Akadémia Újszövetségi Szemináriumának Tanulmányi füzetek 4, Debrecen, 1977, 62. Vö. JEREMIAS, Joachim: Zöllner und Sünder, in: *ZNW* 30 (1931), 293.

Keresztelő János is azt kéri tőlük, hogy „semmivel se hajtsatok be többet, mint amennyi meg van szabva” (Lk 3,13). Jézus nem osztozik kora szeretetlen, kiközösítő gyakorlatában. Közösséget vállal a vámszedőkkel, mert esélyt lát arra, hogy életük megújuljon. „Vámszedők és bűnösök barátja” (Lk 11,19). Lévi (Mk 2,13–17) és Zákeus (Lk 19,1–10) példája mutatja, hogy a vámszedők számára is nyitott az út a gyülekezet közösségébe.

3. Kereskedő

Izráelben a kereskedők kezdetben az idegenek, jövevények voltak. A babiloni fogság után vált a kereskedés egyre több zsidó foglalkozásává. A hivatalos nyitvatartási idő ismeretlen volt, még éjfélnél is lehetett vásárolni (Mt 25,9). Szombatot tilos volt kereskedni, amit nem mindig tartottak be (Neh 13,20–21).

A tisztességtelen haszonszerzés a kereskedők nagy kísértése. Mind az Ószövetség (5Móz 13–16), mind az Újszövetség (1Thessz 4,6) határozottan megtiltja a vevő becsapását. Jézus virágvasárnap korbáccsal üzte ki az árusokat a templomból, mert kalmárság házává tették Isten házát (Mt 21,12–13). Jakab a kereskedőket arra kéri, hogy terveik megvalósítása során az Úr akaratára figyeljenek (4,13–15). Jézus arra tanít, hogy a mennyek országa olyan nagy kincs, hogy a bölcs kereskedő mindenét odaadja érte (Mt 13,45–46). A szeretetközösség tagjai az Úr akaratára figyeltek, és megtalálták a legnagyobb kincset.

4. Parázna

A paráznaságot Izráel törvényei szigorúan büntették. A paráznaságot megvetették. Parázna nőt izráeli papok nem vehettek feleségül (3Móz 21,7). Ha a pap lánya paráznává lett, meg kellett égetni (3Móz 21,9). A házasságon kívüli kapcsolatból származó emberek nem lehettek Isten gyülekezetének a tagjai (5Móz 23,3).

Az Újszövetség határozottan megtilt mindenféle házasságon kívüli kapcsolatot.³⁵⁵ Az 1Kor 6,9 bűnkatalógusában a paráznak vannak az első helyen, megelőzve a bálványimádókat. Pál biztos abban, hogy Isten minden bűnből meg tud szabadítani (1Kor 6,11). Jézus szolgálata sok paráznát igazi megtérésre indított (Lk 7,37–50)³⁵⁶. Bűnbánatuk komolyabb volt, mint a főpapok és a nép vezetői: „Bizony mondom néktek: a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten Országában” (Mt 21,31).

A foglalkozásuk miatt kirekesztettek számára vonzó volt a jeruzsálemi gyülekezet befogadó szeretete (ApCsel 2,38–41).

2.3.6. A föld népe (am-há-árec)

A föld népe, ország népe kifejezést a Jeruzsálem városán kívül élő polgárokra alkalmazták.³⁵⁷ Fontos szociális és gazdasági szerepük volt (2Kir 23,35; Jer 34,19) a

³⁵⁵ Ebben az értelemben kifejezetten az ószövetségi törvények folytatója. Pál arra figyelmeztet, hogy a hívő teste a Szentlélek temploma (1Kor 6,19), nem lehet parázna nő tagjaivá.

³⁵⁶ Az asszony „súlyos vétket hordoz és ebbe a lelke belerendül. Egész benső világa megmozdul, és szeretet árad belőle Jézus iránt: őt nagyon szereti, hogy hozzájöhessen és hozzáérhesse. Jézus ezt felfogja és kifejezi. [...] Asszisi Ferenc mondta: »Nincs nyomorultabb, szánalomra méltóbb bűnös, mint én.« Jogosan állapíthatjuk meg, hogy a legnagyobb bűn abban áll, amikor az ember bűnének egyáltalán nincs tudatában. Csak szükségünk és hiányunk nyitja meg az utat Isten bocsánatához, mert Isten szeretet, aki adni akar. Istent egyedül abban dicsóíthatjuk, ha szükségünk van rá, és engedjük, hogy bocsánatával szeressen minket. Ez az asszony dicsóíti Istent, mert igényli Jézus bocsánatát, és Jézus adja is neki.” SZATHMÁRY Sándor: *Isten országa közöttetek van*, 200.

³⁵⁷ Vö. 1Sám 14,25.

királyság korában. Jelentős volt politikai szerepük is, hiszen Dávid háza mellé álltak (2Kir 11,14; 23,30). A babiloni fogság után korábbi jogaikat elvesztették. Szembe vannak állítva Júda népével (Ezsd 4,4). Jézus idejében a pogány gondolkodással vádolt zsidók gúnyneve az am-há-árec (Jn 7,49).³⁵⁸ Ők is a közösség megbecsült tagjai kívántak lenni.

2.3.7. Jézus követése – Szociális elgyökértelenedés

Gerd Theissen tanulmányában részletesen foglalkozik azzal, hogy milyen összefüggés van Jézus követése és a szociális elgyökértelenedés között a zsidó-palesztinai társadalomban a Kr. u. 1. században. A követés kezdetben konkrét volt. A tanítványok elhagyták házukat és családjukat, foglalkozásukat és javaikat. Péter kijelenti: „Látod, mi mindent elhagytunk, és követtünk téged” (Mk 10,28). A követési egzisztenciát két aspektusból szemlélhetjük. Az egyik a vallási aspektus, a Szenttel való találkozás következménye. A másik a szociológiai aspektus, a szociális elgyökértelenedés változata, aminek az elterjedése a zsidó-palesztinai közösség krízisére mutat rá.³⁵⁹ A fogalom lokális jellege: a lakóhely elhagyása. Szociális jellege: a magatartásmód megváltozása a társadalmi normáktól eltérő irányba.

1. Vándorkarizmatikusok

Az elhívási történetek (Mk 1,16–20;13–14) és a missziói útmutatások (Mt 10,5–10) arról beszélnek, hogy akik Jézushoz tartoznak, mindenüket elhagyták, és az otthon nélküli vándorkarizmatikusok életmódjában részesedtek.

A 12 apostol Galileából Jeruzsálembé költözött, és Lukács szerint ők vezették az alakuló helyi gyülekezetet (ApCsel 1,12–14). A továbbiakban is mozgásban vannak, hiszen Pál első jeruzsálemi látogatása során csak Kéfással találkozott a tizenkettő közül (Gal 1,18–19), a második látogatás során pedig a három oszloppal: Jakabbal, Kéfással és Jánossal (Gal 2,9). Valószínűleg a többi apostol tanított és gyógyított Palesztinában, hiszen nem arra kaptak elhívást, hogy csupán egy városban legyenek. Maga Péter sem volt mindig Jeruzsálemben: Samáriában (ApCsel 8,14), Liddában és Joppében (9,32), Cezáreában (10,1), Antióchiában (Gal 2,11), Korinthusban is valószínűleg (1Kor 1,12) és Rómában is (1Kel V,5) szolgált. Schenke szerint Péter és a Tizenkettő karizmatikus vándor-misszionáriusok voltak.³⁶⁰

Az őskeresztyén vándorkarizmatikusok nem korlátozhatók sem a tizenkettőre, sem az apostolokra. Pál és Barnabás is apostol (ApCsel 14,4.14). Andronikosz és Juniász, „akiket nagyra becsülnék az apostolok körében”, még Pál előtt lettek „Krisztus hívővé” (Róm 16,7).³⁶¹ Később a vándorkarizmatikusokat nemcsak apostoloknak, hanem az „Úr tanítványainak” is nevezik. A Mt 8,21-ben és 10,42-ben a tanítvány fogalom a vándorkarizmatikusokra vonatkozik. Ugyanez a vándor életmód jellemző a prófétákra (Mt 10,41; Did XI,3), az igaz emberre is (Mt 10,41) és a tanítóra is (ApCsel 13,1; Did XIII, 2).

³⁵⁸ „Az idegen, vagy legalábbis a keverék lakosságot jelentette szemben a tiszta izraelitákkal, akik a fogságból visszatértek. A hivatalos réteg a néppel ellentétben rendíthetetlenül megmaradt Jézus-ellenes álláspontja mellett, kevés kivételtől eltekintve.” LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma* II., 69.

³⁵⁹ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 106.

³⁶⁰ SCHENKE, Ludger: *Die Urgemeinde*, Stuttgart – Berlin – Köln, Verlag W. Kohlhammer, 1990, 239.

³⁶¹ Nem egy második házaspár, hanem valószínűleg két férfi. Mivel még Pál előtt lettek keresztyénekké, elképzelhető, hogy a jeruzsálemi szeretetközösségnek lehettek a tagjai. συγγενής-t a 2014-es Biblia rokonnak fordítja. Farkasfalvy Dénes szerint plurálisban „véreimet” jelent, s csupán arról van szó, hogy ők is zsidók. FARKASFALVY Dénes: *A Római levél*, Eisenstadt, Prugg Verlag, 1983, 202. Nem tudjuk, hogy hol szenvedtek közös fogságot Pállal, hiszen sokszor volt börtönben az apostol (2Kor 6,5; 11,23).

A titulusok variációi a vándorkarizmatikusok elterjedését jelzi. Lukács egy prófétacsoportról tudósít, akik Jeruzsálemből Antiókhiaiba vándoroltak (ApCsel 11,27). Egyikük Agabosz, akit később Cézareában találunk, ahová Júdeából jött (ApCsel 21,10). Lukács is tudósít a 72 tanítvány kiküldéséről, akikre ugyanazok a normák érvényesek, mint a korábban kiküldött tizenkettőre (Lk 10,1–6; 9,1–6). Az István-féle hetes kör, akiket eredetileg az asztalok körüli szolgálatra választottak ki, tulajdonképpen missziói munkát végeztek (ApCsel 6,8; 8,4–40). Nikolaosz antiókhiai prozelita volt (6,5).

Az antiókhiai ötös kör összetétele is sokszínű (ApCsel 13,1–3). Barnabás Ciprusból (4,36), Pál Tarzusból (22,3), Lucius Cirénéből és Manaen – aki Heródes Antipással együtt nevelkedett – Rómából vagy Jeruzsálemből származott. Barnabás és Pál egyértelműen vándortanító volt.

A János harmadik levelét író presbiter is utazásokat folytat (14), Demetriosz mellett bizonyoságot tesz (12), megdicséri Gájuszt, aki nemcsak az ismert testvéreket, de az idegeneket is befogadja (3–8).

Pál ellenfelei között is vannak vándorkarizmatikusok, akiket hébereknek nevez (2Kor 11,22). Vándorkarizmatikusok valószínűleg csak ideiglenes tagjai lehettek a szeretetközösségnek.

2. Megfáradtak és megterheltek

Jézus hívó szava nemcsak a tanítványok felé hangzik, hanem a „megfáradtak és terheket viselők” felé is (Mt 11,28–30). A hívás képanyaga – iga és nyugalom – lokális mozgalmat feltételez. Nem zárható ki, hogy itt is követésre való felszólításról van szó. Megállapítható a különbség a „Jöjjetek utánam” (Mk 1,17) és a „Jöjjetek énhozzám” (Mt 11,28) között, de a lényeg a Jézus közelében való létmód. A vak Bartimeus, miután a betegség terhétől megszabadult, Jézus követője lett (Mk 10,52). A megszállottság terhétől megszabadított gadarai megszállott a Dekapoliszban hirdette Jézus könyörülő erejét (Mk 5,19–20).

Theissen szerint szociális motívumok figyelhetők meg a csodálatos halfogásról szóló történetben is (Lk 5,1–11). Egy halfogásban eredménytelen éjszaka után hívja Jézus Pétert, hogy kövesse őt. Frusztráció a foglalkozásban és a megszokott környezet elhagyása állnak itt bizonyos összefüggésben.³⁶² Persze a halászok nem a legalsó réteghez tartoztak. Jakabnak és Jánosnak az apja, Zebedeus napszamosokat is tudott alkalmazni (Mk 1,20). Mégis kritikus lehetett a halászok helyzete.³⁶³ Josephus azt írja, hogy a „halászok és a nincstelének” felkeltek a rómaiak ellen Tibériásban a zsidó háború kezdetén (vita 66).

Jézus példázataiban a mezőgazdasági képek dominálnak, annak ellenére, hogy ő maga ács volt (Mk 6,3).³⁶⁴ A kisparasztok és a halászok rendelkeztek termelő eszközökkel, ellentétben a vagyontalan alsó osztállyal: bérlőkkel, szolgálkkal, napszamosokkal, rabszolgákkal. Jézus követőinek többsége a középosztályhoz tartozott, akiknek szociális helyzete alig volt

³⁶² THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 111.

³⁶³ Ellenkező véleménye van Baronnak. A halászoknak „elismert, vagy akár magas társadalmi helyzetük volt.” BARON, Salo W.: *A social and religious history of the Jews I.*, New York, Columbia University Press, 1952, 254.

³⁶⁴ Palesztinában általános volt, hogy a fiú az apja mesterségét tanulja ki. A rabbi is tanultak mindig valamilyen mesterséget. Pál sátorkészítő volt. Talán azért dominálnak Jézus példázataiban a mezőgazdasági képek, mert a hagyomány szerint (Iustinus Dial. 88.) a földműveléshez szükséges szerszámok készítésével foglalkozott. VARGA Zsigmond J.: *Márk evangéliuma I.*, 167.

biztosított. Néhányan a felső osztályból is követték: Johanna, Kuzának a felesége (Lk 8,3), arimátiai József és Nikodémus (Jn 19, 38–39), de a jellemző nem ez volt.

2.3.8. Szociális elgyökeretlenedés a palesztinai környezetben

1. Eltérő magatartásúak - Emigránsok és Újtelepesek

Együtt vizsgáljuk őket. Az emigránsok újtelepesek külföldön, az újtelepesek pedig olyan „emigránsok”, akik saját hazájukban maradnak.

Az egész akkor ismert világ minden táján voltak zsidók (ApCsel 2,5–9). Minden számottevő becslés szerint a diaszpóra zsidóság nagyobb, mint a palesztinai.³⁶⁵

Az újtelepesekről több információ maradt meg. Heródes és fiai a Kr. e. 25 – Kr. u. 20. között számtalan új helyet alapított. Josephus Flavius szerint Sebastában kb. 6000 új polgár lehetett.³⁶⁶ Cezáreában és Tibériásban is sok újtelepes volt (ant. XV, 331–337). Sokan gondolkoztak úgy, hogy nem érdemes a születési helyen maradni.

A katonák, a hadifoglyok vagy a politikai menekültek jobb életkörülményekben reménykedtek. Talán József és családja is Egyiptomba költöző politikai menekültnek tekinthető (Mt 2,13–15).

Schalit szerint az újtelepesek olyan parasztok voltak, akik korábbi lakóhelyükön elveszítették a földbirtokukat, s mivel nem volt veszíteni valójuk, készek voltak új területre költözni. Heródes könnyítésekkel is csalogatta őket.³⁶⁷

A „hellenisták” az üldözések miatt hagyták el Jeruzsálemet (ApCsel 8,1). Péternek sem volt biztonságos a helyzete, hiszen Heródes Agrippa börtönbe záratta (ApCsel 12,3). Szabadulása után valószínűleg elhagyta Jeruzsálemet (ApCsel 12,17).³⁶⁸ Voltak olyanok is, akik Galileából költöztek Jeruzsálembe (ApCsel 1,14; Mk 15,40), a szeretetközösség pedig befogadta őket.

2. Agresszív magatartásúak – rablók és felkelők

Rablók az egész Római Birodalomban voltak. Az irgalmas samaritánusról szóló példázatban (Lk 10,30) is szerepelnek rablók. Az esszéusok számoltak velük, és utazásaik során fegyvert vittek magukkal. Tagjaiknak a rablást meg kellett tagadni. Jézus is tud a rablókról, amikor a „rókák barlangjáról” szól (Mt 8,20). A barlang a rablók rejtekhelye volt, de a felkelőké is. Az tükröződik, hogy az Emberfia otthontalansága radikálisabb volt, mint a rablóké. Nincs hová fejét lehajtania, még barlangja sincs.

Több mint 100 éven át tartott az ellenállási mozgalom a heródesi és a Római Birodalom ellen. A politikai aspektuson túl gazdasági aspektusa is volt az ellenállásnak; az adófizetés ellenzése. Úgy érveltek, hogy aki adót fizet a rómaiaknak, az Isten mellett más urat is elismer. Ez az üzenet ott talált igazán visszhangra, ahol az adót nyomasztó tehernek érezték.

---

³⁶⁵ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 113. Vö. BARON, Salo W.: *A social and religious history of the Jews* I., 170.

³⁶⁶ FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború*, 95.

³⁶⁷ SCHALIT, Abraham: *König Herodes: Der Mann, und sein Werk*, Berlin, De Gruyter, 1969, 328.

³⁶⁸ Péter „más helyre távozott” (ApCsel 12,17c). Conzelmann szerint „biztonságos helyre” ment. CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 79. Jervell szerint nincs jelentősége annak, hogy Péter hova ment. Az ő története befejeződött, ezután már csak egyszer, az apostoli zsinaton (ApCsel 15,6–11) találkozunk vele. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 335. Valószínű, hogy Péter Jeruzsálemen kívül is végzett missziói munkát.

A gonosz szőlőművesek rebellis hangja (Mk 12,7) agresszív magatartást mutat. Az ellenállók és Jézus követői is a hegyekbe menekültek a nyomorúság elől (Mk 13,14). Jóllehet itt nem politikai ellenállásról, hanem Jézus várásáról van szó. Valószínűleg a nagy megpróbáltatásról szóló prófécia kapcsolatban van a Caligula halála előtti zűrzavarral. Akkoriban sok zsidó család elhagyta lakhelyét, otthagyta mindenét, és csatlakoztak a Ptolemaioszban és Tibériásban demonstrálókhoz (Philo Gai. 232).

Jézust csak önmegtagadás árán lehet követni (Mk 8,34). Az ellenállók is mindenre elszántak voltak. A hozzátartozókkal szemben is szigorúak voltak. Az ügy érdekében rokonok, barátok megölése is megengedett volt (ant. 18,23). Emlékeztet a családtagok gyűlöletére (Lk 14,26). Jézus élesen elveti a gazdag Zakariás, Barakiás fiának a megölését (Mt 23,35), a zélóták azonban hősként ünnepelték (bell. 4.335). A gazdagság elvetése mindkét mozgalomban közös, akkor is, ha a következmények nagyon különbözőek.

Theissen helyesen állapítja meg, hogy a különbségek ellenére azért hasonlíthatóak össze ezek a csoportok az őskeresztyénekkal, mert erkölcsi radikalitásuk a szociálisan elgyökértelenedett ember ethosza.³⁶⁹

3. Támogatásra szorulóknak – koldusok és csavargók

Az Újszövetség is tudósít koldusokról.³⁷⁰ Többnyire vakok, bénák vagy nyomorékok, akik koldulásra szorultak. Hivatalos szociális gondoskodás nem volt. Családjukat nem akarták terhelni. Egy jó koldulóhely igen jövedelmező volt; a templom kapujánál, a zarándok útnál, vagy a Bethesda tavánál. A valóban szegény koldusok mellett szimulánsok is voltak, akik vaknak vagy bénának tették magukat.³⁷¹

A hamis bíró elméleti lehetőségként a koldulást is megemlíti (Lk 16,3). Palesztina az állandó háborúk és nyugtalanságok miatt betegekkel, szenvedőkkel, idegi és pszichiátriai betegekkel telített. A deviáns magatartás és a gazdasági viszonyok között összefüggés van. A Jézus korabeli Jeruzsálem utcaképéhez a koldus már hozzátartozott. A gazdasági nyomor legsíralmasabb képe az utcán kolduló gyermek (JSir 4,4).

A tanítványok is adományokból éltek: „Kérjétek és adatik nektek” (Mt 7,7). A Didakhé útmutatása szerint az apostol csak kenyeret kapjon az útra, és csak egy éjszakára maradjon (XIII, 6). A radikális lemondás az élet bebiztosításáról az Isten iránti bizalom kifejeződése. Nem zárható ki, hogy koldusok és csavargók is otthonra találtak a szeretetközösségben.

4. Társadalmi krízis

Theissen szerint a szociális elgyökértelenedés törvénytelen magatartáshoz vezetett. Olyan állapotot fejez ki, amikor az egyén nincs többé abban a helyzetben, hogy csoportjának normáit betartsa. Anómia alakul ki: 1. Amikor a közösség tagjai életüket többé nem a megszokott szociális normák szerint vezethetik. 2. Ahol ezek a jelenségek átlagon felül elterjednek. 3. Amikor ezek az érintett csoportok státuszok megváltozását tapasztalták, ami

³⁶⁹ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 130.

³⁷⁰ Mk 10,46; Lk 14,21–23; ApCsel 3,2.

³⁷¹ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 187. A szimulánsok az adakozók könyörületességét főleg a vallási ünnepeken használták ki. Az igazán vakok és sánták nemcsak gazdaságilag voltak nehéz helyzetben, hanem vallási tekintetben is kivetettek voltak. „Vak és sánta ne menjen be a templomba” (2Sám 5,8c).

tradicionális életmódjuk megrendüléséhez vezetett.³⁷² Adottak ezek a feltételek Palesztinában a Kr. u. 1. században?

Amikor Péter Antiókiába ment, bizonytalan volt, hogy ehete-e a pogánykeresztyénekkal együtt vagy sem. A diaszpórából származó Pál nem értette Péter ingadozását, és képmutatónak nevezte, ami valójában tájékozódási nehézség volt egy idegen környezetben. A szociális státusz pozitív és negatív irányban is megváltozhat. Ilyenkor az emberek aktívabbá válnak, amikor reménység van a javulásra vagy romlás fenyeget. Aki egy jobb élet kényelmét ismeri, érzékenyebben reagál a szociális lecsúszásra, mint aki nyomorban született. Minden réteg belekerülhet a szociális változás örvényébe. Többségük a középosztályba tartozik. A kis emberek gazdasági körülményei romlottak, a lecsúszás veszélyeztette őket, és így a szociális törvényteleneknek lettek kiszolgáltatva. Palesztinában a kevés gazdag gazdagabb lett, míg a kisemberek – kisparasztok, bérlők, halászok, kézművesek – nyomorúságba kerültek. Ebben az összefüggésben nem véletlen, hogy a tálumokról szóló példázatban egy tőkeerős pénzkölcsönzővel találkozhatunk. A példázat végén pedig egy pesszimista bölcsesség található: „Akinek van, annak adatik, és akinek pedig nincs, attól még az is elvételik, ami van” (Lk 19,26). Ez a változási folyamat tradicionális viselkedési normákat kérdőjelezte meg.³⁷³

Az anómia vallási nyelven a végidők krízise kezdetét jelzi. A család, a szeretet és a rend felbomlik. „A szeretet sokakban meghidegül” (Mt 24,12)³⁷⁴. A különböző vallási megújulási mozgalmak megpróbálták a törvény nélküli helyzetet új orientációkkal legyőzni, köztük a keresztyénység is. Mint más mozgalmak, főleg marginális csoportokból verbuválódtak, peremre szorult osztálycsoportokból, akik a lecsúszástól veszélyeztetettek voltak, vagy a megváltozott viszonyok között keresték az eligazodást, vagy olyan kirekesztettek, akik közösségre vágytak.

A jeruzsálemi szeretetközösségben otthonra találhattak a szociálisan elgyökértelenedettek, a társadalmilag kiszolgáltatottak, a vallásilag vagy foglalkozásuknál fogva kirekesztettek. A szeretetközösségben testvéri viszonyok voltak, s ez nagyon vonzó lehetett a számukra (ApCsel 4,32–37).

2.4. Politikai szempontok

A Szentföld önállósága már Kr. e. 63-ban megszűnt. Palesztina a Római Birodalomhoz tartozott. Az exkúrusban röviden áttekintjük a bibliai korban uralkodó császárok, Nagy Heródes, fiai és unokái, és Júdea római procuratorainak munkásságát.

A rómaiak a keleti vallások tanításából vették át, hogy az uralkodó valamelyik isten gyermeke, ami a zsidók számára elfogadhatatlan volt. Az őskeresztyének számára felháborító volt, amikor a császárkultuszban áldozat bemutatására kényszerítették őket.

---

³⁷² THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 133–134.

³⁷³ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 134.

³⁷⁴ A törvény a rend és a jog alkotó része. „A külső kilátásatlan helyzet és a belső zűrzavar vezet anómiához és meghidegült szeretethez.” GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Matthäus*, ThHK 1, Berlin, Evangelische Verlaganstalt, 1981, 504. Máténál csak itt fordul elő az ἀγάπη. A nagy megpróbáltatások idején hidegül meg sokakban a szeretet, de nem mindenki (Mt 24,12).

Megvizsgáljuk a zsidó pártok (farizeusok, szadduceusok, zélóták, esszénusok vagy qumrániak) politikai befolyásért vívott harcát, amivel szemben a jeruzsálemi gyülekezet tagjainak egy csoportja egy olyan szeretetközösséget alkotott, ahol nem a hatalomért versengtek, hanem egymást elfogadták és támogatták.

Egy önrendelkező Messiás-szigeten a Szentlélek vezetése alatt éltek és a krisztusi szeretetet gyakorolták. Végül arra a kérdésre igyekszünk választ adni, hogy vajon Jeruzsálemet „új eszkatológikus várossá” akarták-e átalakítani.

2.4.1. A Római Birodalom politikai struktúrája

Conzelmann szerint a Római Birodalom Jézus korában formálisan még mindig köztársaság volt, valójában monarchiáról van szó, pontosabban „principátusról”.³⁷⁵ Ez azt jelenti, hogy a császári méltóság nem örökölheto. A császár széles körű felhatalmazással és döntő politikai súllyal rendelkezik, de egyáltalán nem volt mindenható. Különleges hatalmának a lényege az, hogy személyében fontos hivatalok sora egyesül. Ő az Itálián kívüli római hadsereg parancsnoka. A császári provinciákban közvetlen hatalma volt, amelyekben katonai csapatok állomásoztak. A vétőjog kivételével a hatóságok minden intézkedése felett állt. A római állampolgár számára legfőbb fellebbviteli fok volt. Pál is ezzel a jogával élt (ApCsel 25,11).

A Római Birodalom modern értelemben nem volt egységes állam, állapítja meg Conzelmann.³⁷⁶ Hiányoztak a technikai feltételek a hírek áramlása tekintetében. Hetekig eltartott, míg a Birodalom keleti részéből elértek a hírek Rómába, aztán ismét sok idő eltelt, míg az útmutatás a fővárosból megérkezett. Ennek az volt a következménye, hogy a provinciák élén álló helytartóknak nagyon nagy volt a hatalmuk. A római polgárok bizonyos jogokat csak Rómában gyakorolhattak, pl. a választójogot. A római polgároknak Rómán kívül különleges jogi védelmük volt.³⁷⁷ Ítélet nélkül nem lehetett megkorbácsolni őket. Pál Filippiben erre hivatkozik (ApCsel 16,37), és nem hajlandó titokban távozni.

A Birodalom iránt hűséget mutató, régebben meghódított tartományok élén állt a proconsul. Közvetlenül a szenátus irányítása alatt álltak (pl. Ciprus). A nem régen meghódított provinciák élén a legátus vagy hégemón állt. Tekintélyes katonaság állomásozott ezekben a tartományokban, a császár ellenőrzése alatt álltak (pl. Szíria). Júdea a kisebb, a császárhoz közvetlenül tartozó területnek számított. A vezető procurator volt, akit hégemón-nak vagy epitraposz-nak neveztek. Ilyen státusza volt Kr. u. 6 óta Júdea provinciának, és a szíriai legátus felügyelete alá volt rendelve.

A provinciák területén levő szabad városok lakosai hivatalosan nem alattvalók, hanem szövetségesek. Helyi önkormányzattal rendelkeztek, de a végső döntést a római helytartó hozta meg. Az Ázsia provincia legvirágzóbb városának, Efezusnak a példája mutatja, hogy a város jegyzőjének nagy hatalma volt, de félt, nehogy lázadással vádolják meg őket. (ApCsel 19,40).

A római kolóniák olyan városok, ahol római polgárok laktak. Octavianus Kr. e. 31-ben Filippit római kolónia rangra emelte, és sok római veteránt telepített oda.

³⁷⁵ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 154.

³⁷⁶ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 154.

³⁷⁷ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 155.

A közigazgatás a római provinciákban akkor is folyamatosan működött, ha Caligula vagy Néró örültsége miatt magában Rómában kaotikus viszonyok voltak.

Exkurzus: A zsidó nép a római uralom alatt

1. A bibliai korban uralkodó római császárok

Pompeius Kr. e. 63-ban meghódította Pontus, Szíria és Cilicia tartományokat és Palesztinát. A Szentföld ettől kezdve a Római Birodalomhoz tartozott, a szíriai provinciához.³⁷⁸

Julius Caesar már Kr. e. 45-ben egyeduralkodó, de egy év múlva meggyilkolták (Brutus Cassius). Kr. e. 31-ben az actiumi csatában Octavianus legyőzi Antóniust. Őt ruházták fel az Augustus címmel.

Augustus (Kr. e. 31–Kr. u. 14)

Ő az első római császár. Kiváló katona és kormányzó. A békéért hálás provinciák istenként és szabadítóként tisztelték. Jó kapcsolatai voltak a zsidókkal. Heródeszel barátságosan tárgyalt. Samária város nevét Heródes a császár címének görög formája alapján Szebasztéra változtatta. Ott Augustusnak és Rómának templomot épített. Még két helyen épített templomot a császár tiszteletére: Az egyiket a Caesareanak nevezett kikötővárosban, a másikat Caesarea Filippiben, amit később Néró császárról neveztek el. A népszámlálást ő rendelte el (Lk 2,1), az ő uralkodása idején született Jézus.³⁷⁹

Tibérius (Kr. u. 14–37)

Augustus harmadik felesége Livia volt. Livia korábbi házasságából született Tibérius. Ragyogó szónok és kiváló hadvezér. Uralkodásának 15. esztendejében kezdte el próféta munkáját Keresztelő János (Lk 3,1–2). Az ő idejére esik Jézus nyilvános működése. Az adófizetésre használt dénáron, amellyel a farizeusok Jézust törbe akarták csalni, az ő képe és felirata volt (Lk 20,20–26). Jézus vádlói megfenyegetik Pilátust: „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja” (Jn 19,12). Készek lettek volna Tibérius császárt tájékoztatni, hogy a procurator nem Róma érdekeit képviseli, ezért a „császár barátja” címet vegye el tőle.³⁸⁰

Gaius Caligula (Kr. u. 37–41)

Apja Germanicus, Tibérius császár fogadott fia volt. Kezdetben szelíd uralkodó volt, de egy betegség után természete teljesen megváltozott, féktelen hatalomvágy vezérelte. I. Heródesz Agrippa jóakarója volt (ApCsel 12), akit vazallus királynak kinevezett Júdeába, miután Heródesz Antipást, Keresztelő János gyilkosát Galileába száműzte. Kedvelte a keleti vallásokat. Egyre túrhetetlenebb lett zsarnoksága. 41-ben meggyilkolták.

Claudius (Kr. u. 41–54)

Caligula nagybátyja volt. A praetoriánusok segítették trónra. A nyilvános szereplést kerülte, mivel dadogott és sántított. Ristow szerint, míg Caligula szinte egyedül vezette a Birodalmat, addig Claudiuszal kezdődően az államigazgatás decentralizálódott.³⁸¹ Az ügyintézés egy részét feleségei és felszabadított rabszolgái végezték. A Gallió felirat egy Delfiben talált, kőre vésett felirat, amely Gallió, Akhája helytartója és Claudius császár nevét tartalmazza. Ez az egyetlen, viszonylag pontos idő-meghatározó, amely Pál apostol munkásságával kapcsolatos. A történészek 51–52-re vagy 52–53-ra datálják. Tehát ebben az időszakban tartózkodhatott Pál Korinthusban (ApCsel 18,12–17). Gallió Seneca testvére. Gallió a Pál ellen felhozott vádakot visszautasította, mivel vallási ügyekben nem kívánt bíró lenni, és nem törődött azzal, hogy Szószthenész, a zsinagógai előljárót a törvényszék előtt ütlelték. A helytartó magatartása azt is jelzi, hogy a kereszténység ekkor még a zsidósághoz mint „religio legitima”-hoz tartozott. Ez elősegítette a missziót. A 49–50-ben kiadott ediktuma kitiltotta a zsidókat Rómából, pedig egyébként nem folytatott zsidóellenes politikát. Indoka az volt, hogy egy bizonyos Chresztosz – valószínűleg a Krisztus név félreértése – zavargásokat okozott. Suetonius írja: „Iudaeos

³⁷⁸ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 157.

³⁷⁹ Vö. PECSUK Ottó: *Pál és a rómaiak*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 2009, 24–27.

³⁸⁰ Amicus Caesar, „a császár barátja” a lojális szenátorok, prominens római lovagok és érdemes közigazgatási főtisztviselők megtisztelő címe volt. Viselőjének fényes karriert biztosított. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma III.*, 153. Renuntiatio amicitiae, ennek a jognak az elvesztése. Gaius Cornelius Gallustól, egyiptomi praefectustól Augustus visszavonta barátságát. A római lovag végül Kr. e. 26-ban öngyilkosságot követett el. Pilátus tudta jól, hogy mi várhat rá, ha Kajafás egy olyan jelentést juttatna el Rómába, amelyben beszámolna egy lázadó, felségáruló szabadon bocsátásáról. „Kajafás ugyanis nem volt az üres fenyegetések embere.” STAUFFER, Ethelbert: *Jézus alakja és története* (ford. Varga Zsigmond J.), Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, ²1984, 104.

³⁸¹ RISTOW, Helmut: Politische und soziale Verhältnisse im Römischen Reich im ersten vor- und im ersten nachchristlichen Jahrhundert, in: LEIPOLD, Johannes – GRUNDMANN, Walter (szerk): *Umwelt des Urchristentums I.*, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, ⁶1982, 59.

*impulsore Chresto assidue tumultuantes Roma expulit.*³⁸² Akvilla és Priscilla így került Rómából Korinthusba, ahol Pál munkatársai lettek (ApCsel 18,2).
Negyedik felesége, Agrippina mérgezte meg, hogy első férjétől született fiát Nérót trónra juttassa.³⁸³

Néró (Kr. u. 54–68)

Fiatalkori kicsapongó hajlamait Seneca sem tudta elnyomni benne. Uralkodása első évében több hasznos reformot valósított meg a közigazgatás terén. Az adóterheket csökkentette, a zsaroló helytartókat megbüntette. Később a császári udvarban dőzsölés, kicsapongás és vérengzés lett úrrá. A cirkuszban kocsként, énekesként, atlétaként és citerásként is fellépett. Meggyilkoltatta többek között saját anyját, első és második feleségét valamint Senecat, nevelőjét is. Ebben a sötét időszakban kérték az apostolok, hogy a hívek engedelmeskedjenek a felettes hatalmaknak (Róm 13,1–7; 1Pt 2,13). Pál apostol ebben az időben fellebbezett Cézareában a császárra (ApCsel 25,11). 64-ben tűzvész pusztított el Róma 14 kerületéből hetet. A hajléktalanná vált emberek ezrei között elterjedt a hír, hogy Néró gyújtotta fel a várost. A császár óriási keresztyénüldözést kezdett el, hogy a gyanút elterelje magáról. Az üldözés csak Rómára korlátozódott. A hagyomány szerint Péter és Pál is ekkor halt mártírhalált. Grundmann szerint ez nem bizonyítható.³⁸⁴ Néró idejében kezdődött a zsidó háború (66.), amelynek leverésével Vespasianust bízta meg. A lakosság megelégedte gonoszságait. A senatus a haza ellenségének nyilvánította Nérót, aki 68-ban öngyilkos lett.³⁸⁵

Galba, Otho, Vitellius (Kr. u. 68–69)

Nagyon gyorsan váltották egymást a császárok a zavaros időszakban. A szigorú és takarékos Galbát agyonütötték, Otho öngyilkos lett. A részeges Vitelliust hamar leváltották.

Vespasianus (Kr. u. 69–79) és Titus (Kr. u. 79–81)

Az Újszövetség nem említi őket, pedig nagy jelentőségük van a zsidó és keresztyén történelemben. Vespasianust Néró nevezi ki a zsidók elleni háború fővezérévé.³⁸⁶ 67 tavaszán bevonult Galileába. A Josephus Flavius serege által védett Jotapatát 47 napi ostrom után vette be. Jeruzsálem ostromához azonban még 68-ban sem kezdett hozzá. Miután 69-ben császárnak kiáltották ki, a háború folytatását 3 évi szünet után fiára, Titusra bízta. A hosszú szünet még erősebbé tette Jeruzsálem védőiben a reménységet, hogy Isten csoda által fogja megszabadítani a várost. Titus Alexandriából 70 tavaszán indult, hogy elfoglalja Jeruzsálemet. Amikor Titus csapatai körülférték a várost, Jeruzsálem a páska ünnep miatt zsúfolásig volt zarándokokkal. Josephus Flavius szerint a templom felgyújtása Titus akarata ellenére történt: „A legtöbb katonát a zsákmány reménye sarkallta, mert szentül hitték, hogy a templom belseje zsúfolva van mindenféle kincsel, hiszen látták, hogy a külseje is csupa arany. Mialatt a Caesar kisietett, hogy katonáit megfékezze, az egyik katona azok közül, akik behatoltak a templom belsejébe, a sötétben tűzcsóvát tett az egyik ajtószárny alá [...] Így égett le a templom Titus akarata ellenére.”³⁸⁷ Júdea erődítményei közül néhány még évekig harcban állt a rómaiakkal. Utolsóként Masada esett el 73-ban. A római diadalív ma is őrzi Titus diadalmenetének az emlékét. A beteges császár csupán két éven át uralkodott.

2. Nagy Heródes, fiai és unokái

Nagy Heródes (Kr. e. 37–Kr. e. 4.)

A római szenátus már Kr. e. 40-ben kinevezte Júdea királyává, de az edomita Heródes csak 3 évi harc után tudta Kr. e. 37-ben bevenni Jeruzsálemet. Ő az, aki féltékeny Jézusra, és a betlehemi gyermekeket megöleti (Mt 2,16–18). Családja tagjai közül is sokakat meggyilkoltatott. Kr. e. 19-ben elkezdte a jeruzsálemi templom újjáépítését, amit a tisztasági szabályok szerint papok végeztek. A kapura kívül mégis feltétette a római sást, ami a nép körében nagy ellenérzést váltott ki. Pogány templomokat, pazar palotákat, és az Antónia várat is ő építtette. Sok adót vetett ki a népre. Grundmann megállapítja, hogy Róma kegyence volt, fényűző hellenista udvartartást vezetett. Hosszú, fájdalmas betegségben halt meg Jerikóban.³⁸⁸ Országát végrendeletében 3 fia, Arkhelaosz, Antipász és Fülöp között osztotta szét.

Arkhelaosz (Kr. e. 4.–Kr. u. 6.)

Ő kapta a legfontosabb területet: Jeruzsálemet, Júdeát és Samáriát. Kegyetlen uralkodó volt. Zsidó küldöttség ment Rómába, és kérte leváltását. Uralkodása idején tért haza Egyiptomból József és családja. „Amikor

³⁸² Suetonius: Vita Claudii 25,4, in: Ristow, Helmut: Politische und soziale Verhältnisse im Römischen Reich im ersten vor- und im ersten nachchristlichen Jahrhundert, 60.

³⁸³ Vö. Pecsuk Ottó: Pál és a rómaiak, 30–34.

³⁸⁴ Ristow, Helmut: i. m., 61.

³⁸⁵ Vö. Pecsuk Ottó: i. m., 34–39.

³⁸⁶ Flavius, Josephus: A zsidó háború, 245.

³⁸⁷ Flavius, Josephus: i. m., 473.

³⁸⁸ Grundmann, Walther: Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges, 160.

azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik, atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza” (Mt 2,22). Kr. u. 6-ban Augustus leváltatta, és Viennába, Dél-Galliába száműzte.³⁸⁹ Területét szíriai prokurátorok kormányozták tovább.

Heródes Antipász (Kr. e. 4–Kr. u. 39.)

Galilea és Pérea negyedes fejedelme. Együtt nevelkedett Manaénnal, az antiókhiai gyülekezet jelentős tagjával. Jézus rókának nevezi (Lk 13,32). Ő építette fel Tibériást, a tartomány fővárosát. Első feleségétől, Aretász arab király lányától elvált. Apósa bosszújától csak a római légiók mentették meg Tibériás parancsára.³⁹⁰ Sógornőjével, Heródiással kötött házasságot, amiért Keresztelő János megdorgálta. A prófétát börtönbe záratta és lefejeztette (Mt 14,3–12). Jézus hírére hallva azt gondolta, hogy Keresztelő János támadt fel (Mt 14,1–2). A fogoly Jézussal találkozott Jeruzsálemben, „és azt remélte, hogy valami csodát tesz majd az ő szeme láttára” (Lk 23, 8). Rómába utazott, hogy Caligulától királyi címet kérjen. A császár azonban megfosztotta méltóságától és Lugdunumba száműzte (Gallia).

Fülöp (Kr. u. 4–33)

Palesztina északkeleti részén uralkodott, fővárosa Caesaria Filippi (Mt 16,13). A Heródesek közül ő volt a legjobb uralkodó. Alattvalóival törődött, igazságosan és szelíden uralkodott. Az ő uralkodása idején kezdte el működését Keresztelő János (Lk 3,1). Heródiás lányát, a nála 30 évvel fiatalabb Saloméét vette feleségül (Mt 14,6). Gyermeke nem született. Így területét halála után 3 évre Szíria provinciához csatolták.

I. Heródes Agrippa (Kr. u. 37–44)

Nagy Heródes unokája és Heródiás fivére. Rómában kicsapongó életet élt. Tibériás börtönbe záratta. Caligula szabadlábra helyezte és Kr. u. 37-ben Fülöp utódként kinevezte északkelet Palesztinában tetrarkhának. 39-ben Galileát és Péreát is megkapta. 41-ben Claudius császártól Júdeát és Samáriát kapja meg. Így 41-44-ig Nagy Heródes egész egykori országának a királya lett. Látszólag megtartotta a törvényt. Igyekezett a zsidók jótetszését megnyerni, ezért Jakabot megölette. Péterrel is ez volt a terve, de Isten kiszabadította a börtönből (ApCsel 12). 44 nyarán a tírusziak és a szidóniak küldöttsége Cézareába ment, hogy békét kérjen: A király trónján ülve beszédet mondott, amikor a nép felkiáltott: „Isten hangja ez, és nem emberé” (ApCsel 12,22). „Az Úr angyala azonnal lesújtott rá, amiért nem Istennek adta a dicsőséget. Férgek emésztették meg, így pusztult el” (ApCsel 12,23). Isten azonnal megbüntette a felfuvalkodott királyt.³⁹¹

II. Heródes Agrippa (Kr. u. 50–90)

I. Heródes Agrippa fia, Bereniké és Druzilla testvére. Claudius császár a libanoni Khalkisz királyává nevezte ki 50-ben. Megkapta a jeruzsálemi templom felügyeletét, és a főpap kinevezési jogát is. 53-ban Fülöp egykori negyedes fejedelemségét kapta meg. Később Nero Galileából és Pereából is adott neki területeket.

Testvére, Druzilla Félix helytartó felesége (ApCsel 24,24). Amikor Félix utódja Festus lett, Agrippa és Bereniké Cézareába ment, hogy köszöntsék az új helytartót. Ekkor hallgatta meg a fogoly Pált, aki a királyt a zsidó szokások kiváló ismerőjének nevezte (ApCsel 26,3). Megállapította, hogy semmi halálra vagy fogságra méltó dolgot nem tett Pál. „Szabadon lehetne bocsátani ezt az embert, ha nem fellebbezett volna a császárhoz” (ApCsel 26,32).

62–64 között fejezték be a jeruzsálemi templom építését. A zsidó háború idején végig a rómaiakat támogatta. Jeruzsálem eleste után Rómába költözött. Országát a szíriai provinciához csatolták.

3. Júdea római procurátorai

Arkhelaosz száműzetése után, Kr. u. 6-ban Júdea és Samária a római hatóság alá került. A rómaiak által kinevezett procurátorok közvetlen hivatali főnöke a szíriai helytartó volt. 41–44 között I. Heródes Agrippa uralkodott az országban. Halála után ismét a rómaiak kormányozták az országot. A kicsiny nép hatalmas küldetéstudattal rendelkezett. Sokat ártott az, hogy a procurátorok hatalmukat a maguk gazdagodására használták.

³⁸⁹ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 160.

³⁹⁰ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 511.

³⁹¹ Lukács tudósításával lényegében megegyezik Josephus Flavius közlése is. A császár tiszteletére tartottak ünnepséget Cezáreában. „Az ünnepség második napján Agrippa korán reggel a színházba ment, csodálatos művészetekkel szőtt színezüst ruhában. A felkelő nap sugaraiban káprázatos fényben csillan meg az ezüst, és úgy elvakított mindenkit, hogy kénytelenek voltak félelemtől borzongva elfordulni. A hízelgők hamarosan mindenfelől lelkes kiáltásokkal köszöntötték, istennek nevezték, és kérték, árassza rájuk kegyeit, hiszen, ha eddig embernek tisztelték, a jövőben embernél hatalmasabb lényként akarják imádni. A király ezt egészen természetesnek találta, és nem utasította vissza káromló hízelkedéseiket [...] Nyomban szörnyű fájdalom kezdte kínozni gyomrát [...] Még öt napig szenvedte a kínokat belső részeiben, míg végre meghalt.” FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 549–550.

Poncius Pilatus (Kr. u. 26–36)

Apja, Marcus Poncius még rabszolga volt, de fia már szabadnak született, aki Claudia Proculát, Augustus unokáját vette feleségül. Heves, kegyetlen, számító ember volt. Amikor katonáit téli szállásra Jeruzsálembe vezette, „a hadi jelvényeket, amelyeket a császár képmásai díszítettek, bevittette a városba [...] Pilátus volt az első, aki a nép tudta nélkül, éjnek idején ezeket a képmásokat Jeruzsálembe behozatta és felállította.”³⁹² Szörnyű felháborodás támadt emiatt. Még nagyobb ellenállást fejtettek ki a zsidók akkor, amikor a jeruzsálemi vízvezeték elkészítését a templom kincseiből akarta kifizetni. A lázongókat kegyetlenül megkorbácsoltatta.³⁹³ Lukács tudósít arról a vérfürdőről, amikor a galileaiak vérét áldozatukkal elegyítette (Lk 13,11). Leverte azt a lázadást is, amikor Barabbás esett fogságba (Lk 23,19). Megpróbálja megmenteni Jézust. Meg volt győződve ártatlanságáról, de ebben az esetben engedett a zsidók követelésének. Kiszolgáltatta Jézust a zsidóknak (Lk 23,25).

Mivel Garizim hegyén sok samaritánust megöletett, bevádolták a szíriai helytartónál. A hagyomány szerint a galliai Viennába száműzték, ahol öngyilkos lett.³⁹⁴

Antonius Félix (Kr. u. 52–58)

Pál jeruzsálemi elfogatása idején volt hivatalban. Lísziász ezredes küldte el Pált Cézáréába. Amikor Anániás főpap és a zsidók vénei közül néhányan egy Tertullusz nevű ügyvéddel megérkeztek Cézáréába, kihallgatta. Amikor Pál kijelentette, hogy a halottak feltámadása miatt vádolják, elnapolta az ügyet, de a fogságon enyhített. Később feleségével, Druzillával is meghallgatta Pált a Jézus Krisztusban való hitről. Többször hívatta Pált, remélve, hogy pénzt fog kapni tőle. Két éven át börtönben hagyta, mert a zsidók kedvében akart járni (ApCsel 24,1–27).

Portiusz Fesztusz (Kr. u. 58–61/62)

Amikor Fesztusz Jeruzsálembe érkezett, a zsidók rögtön azt kérték tőle, hogy Pált vitesse Jeruzsálembe. Az volt a tervük, hogy útközben megölik (ApCsel 25,2–3). Pál azért is fellebbezett a császárhoz, hogy ne vigyék vissza Jeruzsálembe. Fesztusz erélyesen felvette a harcot a rablók és fosztogatók ellen. Josephus Flavius „sikasos”-nak nevezi őket, akik rövid görbe tőrrel gyilkoltak.³⁹⁵

Lucius Albinus (Kr. u. 62–64)

Josephus Flaviustól tudjuk, hogy miután Fesztusz meghalt, a császár Albinust nevezte ki procuratornak. Mielőtt elfoglalta volna hivatalát II. Annás főpap, aki „vakmerő természetű ember volt, és a szadduceusok felekezetéhez tartozott”, kivégeztette Jakabot, az Úr testvérét.³⁹⁶ Goppelt is azt írja, hogy Jakab nem a zsidók törvény iránti rajongásának, hanem a szadduceusok bizalmatlanságának esett áldozatul.³⁹⁷ Más hagyomány szerint a nép gyilkolta meg a zsidó háború kitörése előtt.

Gessius Florus (64–66)

Rengeteg szenvedést okozott a zsidóknak. A nép elégedetlensége tovább fokozódott. „Florus volt az, aki annyira hajszolt bennünket, hogy végül is háborúba keveredtünk a rómaiakkal, mert inkább választottuk az egyszerűre való meghalást, mint a lassú sorvadást.”³⁹⁸ A háborút nem csupán a rómaiak elnyomó politikája váltotta ki, hanem azok a fanatikus rajongók, akik bűnnek tartották a császár elismerését, a fegyveres felkelést pedig kötelességnek. Ők voltak a zélóták. Isten szabadító csodatételében reménykedtek. Népszerűségük egyre nőtt. Florus a felkelés miatt kivonult Jeruzsálemből. II. Heródesz Agrippának is távoznia kellett a városból. A Róma elleni messiási háborúhoz csatlakozott szinte minden zsidó csoport, még az esszénusok is. A keresztyének azonban nem, akiket árulónak tartottak. Goppelt szerint a jeruzsálemi gyülekezet Pellába, Kelet-Jordániába menekült. Sokan közülük a pogányok közötti misszióban vállaltak szolgálatot.³⁹⁹

Az őskeresztyének legalább kis mértékben szabadulni akartak az idegen római hatalom uralma alól. A szeretetközösségben igyekeztek függetleníteni magukat a hódítók elnyomásától. Életüket teljesen Isten uralma alá helyezték. Ugyanakkor az apostoli intések elárulják, hogy engedelmesek és tisztelettudóak voltak a római hatalom iránt (Róm 13,1–7).

³⁹² FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 502.

³⁹³ FLAVIUS, Josephus: i. m., 503.

³⁹⁴ *Euszebiosz egyháztörténete*, 66–67. „Annyira üldözte a balszerencse, hogy kénytelen volt öngyilkosságot elkövetni, és önkézével büntette meg magát. Így – úgy látszik – nemsokára utolérte az igazságosság. Erről azok a görög történetírók számolnak be, akik az olimpiákat az abban az időben lezajlott eseményekkel együtt jegyezték fel.”

³⁹⁵ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 569.

³⁹⁶ FLAVIUS, Josephus: i. m., 571.

³⁹⁷ GOPPELT, Leonhard: *Die apostolische und nachapostolische Zeit*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1962, 40.

³⁹⁸ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 575–576.

³⁹⁹ GOPPELT, Leonhard: i. m., 41.

2.4.2. Ingerültség a császár imádata miatt

A keleti vallások azt tanították, hogy az uralkodók valamelyik isten gyermekei. Így legitimizálták az uralkodók hatalmát. Makedón Nagy Sándor megkövetelte, hogy alattvalói térdhajlással köszöntsék. A Ptolemaioszok egyenesen istennek tartották magukat. Megkövetelték, hogy templomi istentiszteletet tartsanak számukra. A klasszikus ókorral ellentétben a megváltozott politikai viszonyok megfelelnek az új hellenista államideálnak. A független városállamok helyére a területi államok kerültek, amelyek élén állt az istenhez hasonló egyeduralkodó. Az uralkodó nevei is tükrözik igényüket: Antiokhosz Soter, Antiokhosz Theos, Antiokhosz Epiphanes.⁴⁰⁰

Kr. e. 195-ben kisázsiai görög városok lakosai a szíriai Antiokhosz elől menekülve Rómában találtak menedéket. Ezért a városnak, mint istenségnek templomot építettek. Amint a Római Birodalom Keleten az uralkodást átvette, bevezetik a mindenkori császár kultikus imádatát.⁴⁰¹ Julius Caesar volt az első római uralkodó, akit istenként tiszteltek. Halála után „divis” (isteni) címet kapott. Fogadott fia, Octavianus divi filius. Rómában nem engedte, hogy istennek szólítsák, de Kisázsiaiban engedélyezte, hogy templomot építsenek a tiszteletére. Halála után a senatus az állami istenek közé sorolta. A deus címet Caligula és Néró is használta. Caligula az istenek jelmezét vette fel. Néró isteni tiszteletet követelt a rokonainak is.⁴⁰² Amikor Caligula elrendelte, hogy szobrát a jeruzsálemi templomban fel kell állítani, nagy volt az ellenállás a zsidók részéről. Conzelmann közli, hogy Petroniusnak, a szíriai legátusnak sikerült ennek a parancsnak a végrehajtását addig halogatni, amíg az új császár, Claudius visszavonta.⁴⁰³ Vannak írásmagyarázók, akik a Mk 13,14-ben említett „pusztító utálatosságot” és a kis apokalipszist (2Thessz 2) Caligula rendeletére vezeti vissza. Az apokaliptikus szövegek kortörténeti magyarázatával nagyon óvatosnak kell lenni.⁴⁰⁴ Az 1. század utolsó évtizedeire megkopott a régi római istenek tekintélye. A római tudósok felismerték, hogy a sokféle nemzetiségű és vallású birodalmat csak egy kötelező vallás segítségével tudják megtartani. Domitianus császár tette kötelező államvallássá a császár kultuszt. Szobrai előtt áldozatokat mutattak be. Voltak olyan rajongók, akik homlokukra vagy a kezükre tetováltatták a császár monogramját (Jel 14,9).

⁴⁰⁰ Megállapítható, hogy az uralkodó kultusza kifejezetten a hellenizmus következménye. Úgy gondolták, hogy az uralkodóban valamelyik isten válik láthatóvá. Vö. CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 153.

⁴⁰¹ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 153–154.

⁴⁰² Pecsuk Ottó szerint a szakirodalom véleménye nem egységes abban a tekintetben, hogy mennyire kell komolyan venni az első században a római uralkodókultuszt. Szerinte – Domitianus kivételével – ekkor még nem beszélhetünk a keresztyén monotheizmussal szemben megfogalmazott császárkultusról. Ez a középső és a késői császárkor jellegzetessége. PECSUK Ottó: *Pál és a rómaiak*, 47–48.

⁴⁰³ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 160.

⁴⁰⁴ Az „utálatosság” szó a pogány bálványimádást és annak gyakorlatát jelzi (5Móz 29,16; 2Kir 16,3; Ez 8,9–18). A „pusztító utálatosság” bálványimádó személy vagy tárgy jelentéére utal, ami arra készíti az embereket, hogy hagyják el a templomot, és engedjék elpusztulni. Dániel prófécija (Dán 9,27; 11,31; 12,11) először akkor teljesedett be, amikor IV. Antiokhosz Epifánész, szeleükida eredetű szíriai király Kr. e. 167-ben megszenteltelenítette a templomot. A templomi áldozatokat megszüntette. Megtiltotta a körülmetélkedést és a szombat megtartását. Az égőáldozati oltár helyén Zeusznak oltárt emelt, amelyen disznóhúst áldoztak. Kr. u. 67/68-ban a zsidó zélóták is megszenteltelenítették a templomot és sorshúzás útján főpapot választottak. Törvénytelenül jártak el. A sorshúzás egy Phanni nevű emberre esett, aki nem származott főpaptól, és olyan műveletlen volt, hogy nem tudta mi a főpap feladata. Vö. FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború*, 321. Jézus a „pusztító utálatosság” kifejezéssel vélhetően a templom megszenteltelenítésére és lerombolására utalt (Kr. u. 70).

Az uralkodó imádata a zsidók számára a monotheizmus miatt elfogadhatatlan volt. Tőlük nem követelték meg, hogy a császárt istenként tiszteljék, csak azt, hogy áldozatot mutassanak be neki. A vallási tolerancia olyan esetekben szűnt meg, amikor a politikai tisztségviselők szerint a vallásgyakorlat a birodalom biztonságát fenyegette. A misztériumvallások könnyen a titkos szövetezés gyanújába kerültek, ezért Rómában rendőrségi felügyelet alatt álltak.⁴⁰⁵

Az 1Tim 2,1–2-ben olvasható, hogy „a királyokért és minden feljebbvalóért” esedezéseket és hálaadásokat kell tartani. A keresztyének elismerték, hogy a császár iránt tiszteletet kell tanúsítani. A birodalom azonban nemcsak imádságot kért a császártól, hanem a császár imáadását követelték meg.

Az őskeresztyének számára ingerlő volt, hogy a császárt istenként kellett tisztelni, és túrni az igényeit. A legingerlőbb az volt, amikor áldozat bemutatására kényszerítették őket. Az igazi üldözés és szenvedés akkor kezdődött, amikor ezt megtagadták. A szeretetközösségben igyekeztek függetleníteni magukat a császárkultustól, és csak egyedül az Urat imádták.

2.4.3. A zsidó pártok harca a hatalmi befolyásért

Mielőtt a zsidó pártokat tanulmányoznánk, érdemes feltenni a kérdést, hogy beszélhetünk-e zsidó vallásról Jézus korában, vagy csak a zsidó nép kategóriája létezett? Fontos tisztán látnunk ezt a kérdést, mert hasznos támpontokat adhat a keresztyénség terjedéséhez.⁴⁰⁶

1. Farizeusok

Nevük jelentése: elkülönülő. Ellenzékbe vonultak a makkabeus királyokkal és a hatalommal szövetező szaduceusokkal.⁴⁰⁷ Az élet minden területén érvényt akartak szerezni a vallásos előírásoknak. A Tóra megtartásán túl azt a törvénykódexet is kötelezőnek tartották, amit az írástudók készítettek.⁴⁰⁸ Csoportjuk zárt szövetség volt, a vezetés az írástudók kezében volt. Lényegében azonban laikusok alkották. Nemcsak az idegeneket, hanem a zsidó köznépet is megvetették. Lélektelen szabályokat tartottak fontosnak. Sokszor vitáztak Jézussal. Magatartásuk a rómaiakkal szemben visszafogott volt, mivel Izrael helyreállítását Isten közvetlen beavatkozása által várták, és nem katonai akció alapján.⁴⁰⁹ Hittek az isteni gondviselésben, az utolsó ítéletben, a túlvilágban és a feltámadásban. Köztük is voltak, akik Jézus Krisztust elfogadták: pl. Nikodémus, Arimátiai József és Pál.

2. Szaduceusok

Nevük eredete Cádók főpapra utal, akit Salamon nevezett ki (1Kir 2,35).⁴¹⁰ A legitim és igaz papság gondolata fűződött ehhez a névhez. A papi arisztokrácia és a jeruzsálemi politikai

⁴⁰⁵ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 156.

⁴⁰⁶ KÓKAI NAGY Viktor: A zsidó „vallás” Jézus korában, in: BALOG Margit – KÓKAI NAGY Viktor (szerk.): *Újszövetség és eszkatológia*, Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 2013, 119–144. A szerző megállapítja tanulmánya végén, hogy Jézus korában vallási meggyőződésről csak a nép kategóriájával együtt lehet beszélni. Ez változik meg a keresztyénség megjelenésével, elterjedésével és társadalmi tényezővé váló válásával az első század végén.

⁴⁰⁷ Mások szerint azért különültek el, mert a törvényhez való ragaszkodásukkal kiemelkedtek a köznép közül. A tudósok jelentős része egyetért abban, hogy a farizeus név eredetileg gúnynév volt, pozitív értelmet csak később kaphatott.

⁴⁰⁸ Isten szuverenitását és az ember szabad akaratát is vallották. Mivel a szabad akarat óriási kockázatot jelent, az élet minden területére kiterjedő aprólékos szabályokkal jelölték ki a helyesnek tartott utat.

⁴⁰⁹ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 159.

⁴¹⁰ Ezékiel látomásaiban is Cádók fiai szolgálnak az új templomban (Ez 40,66; 43,19; 44,15; 48,11).

arisztokrácia szövetségéből alakultak. Közülük kerültek ki a főpapok. A hatalommal összefonódtak, a hellenizmusnak tág teret engedtek. Csak a Tórát ismerték el, a farizeusi hagyományokat pedig nem. Tagadták a feltámadást, a Lélek és az angyalok létezését (Lk 20,27; ApCsel 23,8). Politikailag fáradoztak a rómaiakkal való kiegyezésen. A qumráni közösséggel nem volt kapcsolatuk.⁴¹¹ A zsidó háború során ez a párt teljesen megszűnt a főpapság intézményével együtt, a farizeusok befolyása pedig megnőtt. A háború utáni helyzetet jól tükrözi Máté. „Máté számára a farizeusok a zsidó nép képviselői, a szadduceusok létezéséről - akik Jézus idejében még döntő szerepet játszottak - tud ő, de már nem ismeri őket.”⁴¹²

3. Zélóták

A görög eredetű szó jelentése: „buzgó, szenvedélyes”. Galileai Júdás alapította (ApCsel 5,37) a Kvirinius-féle cenzus idején (Kr. u. 6.). Azt állította, hogy a népszámlálás rabszolgává teszi őket. „Szívósan ragaszkodtak a szabadsághoz, és csak Istent ismerték el uruknak és királyuknak. Semmiféle halálnemtől nem rettentek vissza.”⁴¹³ Galileai Júdás két fiát Róma-ellenes lázadás miatt keresztre feszítették. Fia vagy unokája lehetett Menahém, aki 66-ban a felkelés egyik vezetője volt. Simon, a Zélóta a 12 tanítvány egyike (Lk 6,15). Valószínűleg elhívása előtt tartozott ehhez az irányzathoz. Jézus nem támogatta a Róma elleni fegyveres ellenállást.

4. Esszénusok vagy qumrániak

Az Újszövetség nem említi őket, de a holt-tengeri tekercsek megtalálása óta sokat tudunk róluk. Az első három csoporttól alapjában azáltal különböztek, hogy ők kivonultak a pusztába, így a néptől elhatárolódtak. Vagyonközösségben és nőtlenségben éltek. Elképzelhető, hogy Qumránban lehetett a vallási csoport központja. A tagok többsége Palesztinában élt szétszórva.

A keresztyének számára kiábrándító volt látni a zsidó pártok harcát a hatalmi befolyásért.⁴¹⁴ Jézus munkássága nem arról tanúskodott, hogy a földi hatalom megszerzésére törekedett volna. Számára a szolgálat volt a legfontosabb (Mk 10,45). A pártok közötti ellentét éles volt. A szadduceusok nem fogadták el azokat a farizeusi hagyományokat, amelyekkel az írástudók körülbástyázták a Tórát. Az esszénusok a templomi kultuszt tisztátalannak tartották. Megvetették a szadduceusokat azért is, mert a rómaiakkal összefonódtak a hatalom elnyerése érdekében. Ugyanakkor a szadduceusok a zélótáktól is elkülönültek, mert helytelennek tartották fanatikus messiási váradalmaikat és módszereiket.

A jeruzsálemi gyülekezet tagjainak egy csoportja ebben a hatalomért versengő, egymást elutasító politikai helyzetben szeretetközösséget alkottak, ahol egymást szerették, elismerték és támogatták.

2.4.4. Önrendelkező Messiás-sziget

A jeruzsálemi szeretetközösségben bizonyára egyre jobban idealizálódtak az új nép eszményének reményei. Eszménye az lehetett, hogy egy kis önrendelkező Messiás-szigetet

⁴¹¹ A qumráni közösség a templomi kultuszt tisztátalannak tartotta, és apokaliptikus leszámolásra készültek.

⁴¹² CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 161.

⁴¹³ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 501.

⁴¹⁴ Vö. veszekedésüket Pál esetében: ApCsel 23,7–20.

alkossanak. Mit jelenthet ez a kifejezés, hogy kis önrendelkező Messiás-sziget? Az apostoli tanításnak megfelelően kívánták gyülekezeti közösségüket megszervezni, ahol Jézusra figyelve egymás terhét hordozzák. Péter a pünkösdi prédikációban így kérte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől” (ApCsel 2,40)!⁴¹⁵ Igyekeztek kivonni magukat, amennyire lehetséges volt, az idegen, pogány római uralom hatalma alól. Nem kívántak részt venni a zsidó pártok egymással rivalizáló versengésében sem. Önrendelkező szigetet alakítottak ki, ahol igyekeztek kizárni a zavaró körülményeket, hogy a Szentlélek vezetése alatt élhessenek. Isten és a Messiás uralmát új kapcsolatrendszerben élték meg. „Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem” (ApCsel 4,34). A gazdagok lemondtak javaikról, hogy a szegényeket támogatni tudják. Közösségükben nem a földi javak gyűjtése dominált, hanem a krisztusi szeretet gyakorlása.

2.4.5. Előkészület az „új ország” alapítására

Jézus igehirdetésének központi témája Isten országa, amikor Isten világ feletti uralma teljesen megvalósul. Az utolsó ítélet után, eszkatológikus eseményként fog bekövetkezni. Jézus egy határozott jövő idejű eszkatológiát tanított. A zsidó környezet, Pál is, a közeli parúzia feszültségében élt. Az esszénusok a közeli vég meghirdetésével azt kívánják elérni, hogy Izrael a törvény megtartása által készüljön az ítéletre. Jézus igehirdetésében a hangsúly nem az ítéleten, hanem Isten országának üdvösséget ajándékozó szeretetén van.

Sejthető, hogy a szeretetközösség előkészület lehetett az „új ország” alapítására, amit teljes szívükkel vártak. Kérdésként feltehető, hogy vajon Jeruzsálemet is „új eszkatológikus várossá” akarták volna átalakítani? Természetesen egyértelmű választ nem lehet adni a kérdésre. Jeruzsálem „Isten városa” (Zsolt 87,3). Azért választotta ki Isten Jeruzsálemet, hogy ott lakozzék a neve (1Kir 9,3). Fontos szerepe van az eszkatológikus ígéretekben is. Ékes korona lesz az Úr kezében, királyi fejdísz Isten tenyerén (Ézs 62,3). Az utolsó napokban a népek oda fognak özönlenni (Ézs 2,2). Jeruzsálemhez kapcsolódnak az Újszövetség nagy eseményei: Jézus bevonulása, az úrvacsora szereztetése, Jézus pere, kereszthalála, feltámadása, a Szentlélek kitöltetése, az ősgyülekezet megalakulása és növekedése, az apostolok munkássága. Az új Jeruzsálem a mennyből száll alá, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve (Jel 21,2). Ilyen ígéretek alapján nem elképzelhetetlen, hogy a szeretetközösség tagjai Jeruzsálemet „új eszkatológikus várossá” akarták volna átalakítani, vagy legalábbis remélték, hogy azzá válhat az ő közreműködésükkel is.

---

⁴¹⁵ Nem azt jelenti ez, hogy a zsidók szűnjének meg zsidók lenni, és Izráellel tovább ne vállaljanak szolidaritást, hanem a Jézussal szembehelyezkedett generációtól, Isten eredeti akaratától elhajlott nemzedéktől kell megszabadulni. A hűtlen vezetők elárulták a nép igazi érdekeit. A hit kockázatát kell vállalni a megtérőknek. Keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy hűséges vagyok Isten akaratához. Varga Zsigmond szerint, amikor Isten megújító munkája beavatkozik népe életébe, akkor azt mindjárt a kezdet kezdetén egy belső hasadás követi. A nép élesen két részre szakad, a két szembeálló fél közül csak az egyiket vállalhatjuk. Az egyikben Isten végzi a maga munkáját, míg a másikat elveti. VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 74.

3. A SZERETETKÖZÖSSÉG ÉS A „HIVATALOS” JERUZSÁLEMI ŐSKERESZTYÉN EGYHÁZ

A dolgozat legfontosabb részéhez érkezünk el, amikor megpróbáljuk megállapítani, hogy volt-e választóvonal a „hivatalos” jeruzsálemi őskeresztyén egyház és a szeretetközösség között. A kutatás igazolni kívánja azt, hogy a jeruzsálemi ősgyülekezeten belül kialakult egy szűkebb közösség, a szeretetközösség, amelynek tagjai vagyonszövetséget alkottak.

A fejezet első pontjában a templomi „hivatalos” jeruzsálemi apostoli találkozásokkal foglalkozunk. Lukács részletesen beszámol a találkozások időpontjairól és helyszíneiről. A tizenkettes kör kiegészítése jelzi, hogy az apostolok már pünkösdtől hitben és reményben készülnek a rájuk váró szolgálatok elvégzésére. Lukács számára a tradíció nagyon fontos. A tizenkettőnek fontos így kiegészülni, hiszen ők voltak a végső idők Izráelének magja, aminek az összegyűjtését Isten elkezdte. Az apostolok nagyon komolyan vették az imádkozás szolgálatát, és önkéntesen végezték a missziót.

A második pontban a házankénti találkozások jellegét vizsgáljuk meg. A templomi találkozások mellett egyre gyakoribbá váltak a családi házakban tartott összejövetelek, ahol az apostolok Jézus személyéről és munkájáról hitelesen tanítottak, és kitartóan imádkoztak Jézus visszajövetelért. Az egyre növekvő konfliktusok azonban a közösség beszűkülését eredményezték.

Végül feltesszük a kérdést: szimbiózis vagy elkülönülés? Megvizsgáljuk az apostolok eredeti koncepcióját az egyházzal és megfogalmazzuk kifogásaikat a közösség beszűkülésével kapcsolatban. A kezdeti szimbiózis eszménye helyett már inkább elkülönülésről lehet beszélni, amihez a zsinat (ApCsel 15) visszaható intézkedései is hozzájárultak.

3.1. A „hivatalos” jeruzsálemi apostoli találkozások a templomban

Az apostolok számára a templom rendszeres találkozási hely volt, ahova az imádkozásra kijelölt időben elmentek. A templomon belül az Ékes-kapunál és a Salamon-csarnokban találkoztak, ahol betegeket gyógyítottak és Jézusról tettek bizonyosságot.

Péter az ige alapján értékeli Júdás árulását és halálát.⁴¹⁶ Kezdeményezi a tizenkettes kör kiegészítését. Megállapítja a jelölés feltételeit. Olyan tanúra van szükség, aki hitelesen tud bizonyosságot tenni Jézus haláláról és feltámadásáról. A tizenkettes szám Izráel tizenkét törzsére emlékeztet, az új Izráel gondolatának megfogalmazása szervezeti és teológiai értelemben is megkezdődik.

Az apostolok „anyaggyülekezettől” kapott feladata az alamizsna gyűjtése, elosztása, és a közös javak kezelése volt. Közösön könyörögtek Isten áldásáért és kegyelméért. Az „anyaggyülekezet” inaktív volt a misszió tekintetében, inkább csak „emlékekben” élt, de az apostolok lassan elkezdték az önkéntes misszió végzését.

---

⁴¹⁶ Vö. Zsolt 41,10; 69,26; 109,8.

3.1.1. Az apostolok találkozásai

1. A találkozások időpontjai

Már a tizenkét éves Jézus nagyon fontosnak tartotta az Atya házában való tartózkodást (Lk 2,49). Virágvasárnap is a templomba vezetett az útja, és megtisztította (Lk 19,45–46). A Nagyhét során naponta tanított a templomban.⁴¹⁷ A tanítványok mélyen szívükbe vették Jézus templomhoz való ragaszkodását. Roloff kijelenti, hogy Lukács számára nagyon fontos a templom, Izrael gyülekezetének a középpontja.⁴¹⁸ Lukács azért hangsúlyozza ezt a gondolatot mindkét könyvében, mert szerinte a gyülekezet az „igaz Izrael”.⁴¹⁹

Lukács evangéliuma azzal a fontos megállapítással fejeződik be, hogy a mennybemenetel után a tanítványok visszatértek Jeruzsálembe, „mindig a templomban voltak, és áldották Istent” (Lk 24,53). A gyülekezet életéről szóló első summáriumban olvasható, hogy „napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban” (ApCsel 2,46). Az apostolok tehát rendszeresen, napról napra megjelentek a templomban. Nyilván nem az áldozatokon vettek részt, hanem a zsinagógai gyakorlatnak megfelelően a tanítási alkalmakon. A templom a keresztyének rendszeres találkozási helye. Schmithals szerint Lukács ezzel a templomot a hellenista zsidó tradícióval összhangba állítja (ApCsel 7,46–50).⁴²⁰

Mindezzel a szerző azt igazolja, hogy az „alapvetően apostoli keresztyénség az atyák hitétől egyáltalán nem távolodott el, hanem az igaz zsidóságot reprezentálja.”⁴²¹ A rendszeres jeruzsálemi apostoli találkozások a templomban azt is jelzik, hogy „az első időkben a gyülekezetet a zsidók részéről semmiféle bántalom nem érte”,⁴²² hisz élesen eltérő szokásokat még nem is gyakoroltak. Az idilli állapot azonban nem tartott sokáig, hamarosan kezdetét veszi az üldözés.

Az apostolok népük jó szokásait ápolják. Az első idők feltétlenül a kontinuitás jegyében teltek. Úgy értelmezték Izrael történetét, mint az egyház előtörténetét. Természetes volt számukra a hagyományos szokások megtartása. Herczeg Pál szerint a mózesi törvényt is izráelitákhoz illő tisztelettel megtartották.⁴²³ A zsidók naponta háromszor, az imádkozásra kijelölt időben szoktak imádkozni. Amikor a templomban tíz férfi együtt volt, egyikük elkezdte az előírt imádságot mondani, a többiek pedig vele mondták. Délután három óra (3,1), szó szerint kilencedik óra egybeesik a tamidáldozat idejével (Dán 6,11).⁴²⁴ Az apostolok közül ketten, Péter és János hithű zsidók módjára a hagyományos időben mentek a templomba imádkozni, hogy népük között végezhesék tanítói és missziói munkájukat.

⁴¹⁷ Lk 19,47; 20,1; 21,37; 22,53.

⁴¹⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 67. Mint gyülekezet igényt tart a templomra. CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 37. Vö. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 157.

⁴¹⁹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 68.

⁴²⁰ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 39. Vö. ApCsel 7,46–50.

⁴²¹ Uo.

⁴²² VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 84.

⁴²³ HERCZEG Pál: *Az Újszövetség teológiájának vázlatja*, Budapest, KRE-HTK, 1997, 59–60.

⁴²⁴ ROLOFF, Jürgen: i. m., 69. A mindennapi áldozat idejével esett egybe az imádságra kijelölt három időpont közül az egyik. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 179; JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 159.

2. A találkozások helyszínei a templomon belül

a. Ékes-kapu (3,2)

iepóc (3,1) A jeruzsálemi templomról van szó, mint ami Isten földi jelenlétének kizárólagos, ígéretes helye. Az ApCsel első öt fejezetében, ahol az egyház történetének aranykoráról olvashatunk, egyértelműnek tűnik, hogy az ösgyülekezet életében centrális szerepet tölt be a templom.⁴²⁵ A templomhegyen levő egész épületkomplexumot jelenti. ó vaóc – maga a templomépület, az előcsarnok, a szentély és a szentek szentje. Az Ékes-kaput a biblia-magyarázók többsége a templom keleti főbejáratával, a Nikánor-kapuvál azonosítja, amely a pogányok udvarából vezetett az asszonyok udvarába.⁴²⁶ Roloff szerint a csodálatos kapu korinthusi bronzból készült,⁴²⁷ amit egy alexandriai Nikánor nevű férfi adományozott. Az Ékes-kaput a korabeli irodalom nem említi.⁴²⁸ Schmithals szerint az is elképzelhető, hogy az asszonyok udvarából vezetett a férfiak udvarába.⁴²⁹ Péter és János⁴³⁰ a templomban való megjelenésükkel a kontinuitást demonstrálják Izráel és a gyülekezet között.⁴³¹

Az Ékes-kapunál koldult a születésétől fogva sánta ember. Éles az ellentét a gyönyörű templomkapu és a sánta koldus között. Az apostolok nem mennek el érzéketlenül vagy tehetetlenül a beteg mellett, hanem Krisztus ereje által meggyógyítják. A sánta sokkal többet kap, mint amit kér. Ezüst és arany helyett teljes gyógyulásban részesül. Az apostolok alázatosan, de hatalommal cselekszenek a názáreti Jézus Krisztus nevében.

b. Salamon-csarnok (3,11)

Roloff szerint Lukács nem ismerte pontosan a templomot, hiszen a 3,11 szerint egy külső kapura gondol, amelyen át a Salamon-csarnokba lehet jutni.⁴³² A Salamon-csarnok a külső udvar keleti fala mellett húzódott. Cédrustetős tornác volt, amelyet dupla márványoszlopsor övezett.⁴³³ Ezen a gyönyörű helyen mondja el Péter második prédikációját. Elmagyarázza a sánta meggyógyulásának a titkát, amikor Jézus Krisztusról tesz bizonyosságot. Az apostolok elhárítják magukról a dicsőséget a templom Izráel nagy királyára emlékeztető részében. Valószínűleg Péter és János kimentek a Nikánor-kapun, és így jutottak a pogányok udvarán át a Salamon-csarnokba, amely Schmithals szerint vélhetőleg még a salamoni templomból származik.⁴³⁴

Lukács nyomatékosan kiemeli, hogy Péter Izráel szent helyén, a templomban prédikál, hiszen ez megfelelő hely egy keresztyén prédikáció számára.⁴³⁵ A prédikáció az „Izráelita

---

⁴²⁵ SIMON T. László: *A kezdetek varázsa és lendülete*, 46. Pál számára is páratlan jelentőségű a templom, egészen addig a pontig, amikor elfogják és kivonszolják a templomból (ApCsel 21,30).

⁴²⁶ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 96.

⁴²⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 69.

⁴²⁸ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 41. Jervell is ismeretlen kapunak nevezi. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 159. Vö. SCHNEIDER, Gerhard: *Die Apostelgeschichte* I., HTKNT V/1, Freiburg – Basel – Wien, Herder, Evangelische Verlagsanstalt, 1980, 299–300.

⁴²⁹ Uo.

⁴³⁰ Péter és János több esetben együtt vannak megemlítve: Lk 22,8; ApCsel 3,1–11; 4,13.19; 8,14.

⁴³¹ PÓTOR János: A jeruzsálemi szeretetközösség és a „hivatalos” jeruzsálemi őskeresztyén egyház, in: *Collegium Doctorum* 9 (2013), 44.

⁴³² ROLOFF, Jürgen: i. m., 69.

⁴³³ STOTT, John: i. m., 98.

⁴³⁴ SCHMITHALS, Walter: i. m., 43. Jervell szerint elhagyták a templomot, és az Ékes-kapun kimenve érik el a Salamon-csarnokot. JERVELL, Jacob: i. m., 163.

⁴³⁵ Uo. Schmithals a Salamon-csarnokra úgy tekint, mint ami szorosán a templomhoz tartozik.

férfiak” (11.v.) megszólítással kezdődik, majd a 17. versben a keresztyén szóhasználatban ismert αδελφοί - testvéreim, atyámfiak következnek. Pesch megjegyzi, hogy a két megszólítás a prédikációt világosan két részre osztja.⁴³⁶ Az első részben (12b–16.v.) kemény szavakkal szól arról, hogy „az élet fejedelmét megöltétek”, inkább egy gyilkos szabadon bocsátását kértétek. „Isten azonban feltámasztotta őt a halálból.” Az ő nevébe vetett hit által áradnak a gyógyulás erői a beteg, nyomorult emberek életébe. A második részben (17–26.v.) bűnbánatra és megtérésre hívja a hallgatóságot. Az Atya azért küldte el Jézust, hogy elhozza a felüdülés idejét. Eljövetelével a prófétai ígéretek beteljesedése és az üdvidő elkezdődött.⁴³⁷ Péter igehirdetésének ez a része teljesen az Izráelnek adott ígéretekre épül. Itt még minden Izráelen múlik, az egész felelősség rajta van. Mert nem úgy vezet későbbiekben az út a pogányokhoz, hogy Izráelt figyelmen kívül hagyná.⁴³⁸ Péter a gyülekezet testvéri közösségébe hívja Izráel fiait.

A templomszentelési ünnepen Jézus is sétált a Salamon-csarnokban, és arról tanított, hogy az ő juhait hallgatnak az ő hangjára (Jn 10,23. 27).⁴³⁹

c. Salamon-csarnok (5,12)

A 3. summáriumban (5,12–16) a jeruzsálemi ősgyülekezet kezdeti korszakának egy lezáró képe tárul elénk. Egyúttal átmenetet képez az egymástól nagyon eltérő két elbeszélés (5,1–1 és 5,17–42) között. Az apostolokat és a gyülekezetet felfokozott fénybe állítja, tekintettel a 6. részre, ahol a gyülekezeten belüli nehézségek is előtérbe kerülnek. A képmutatást (5,1–11) Isten elítéli, de a nyomorúságban levőkön könyörül. Nemcsak Péter, hanem a többi apostol által is sok jel és csoda történt, amelyek nem különböznek Jézus csodáitól. Schmithals szerint a 12 apostol Jézus akarátának teljhatalmú végrehajtói.⁴⁴⁰ Az apostolok teljesen egyek a Salamon-csarnokban tartózkodó gyülekezettel. Lukács nem törekszik arra, hogy Pétert a Tizenkettő vezetőjeként mutassa. Az apostolok nem mondanak le népükről. A templom lehetőséget ad arra, hogy missziói munkát végezzenek köztük. A Salamon-csarnok a gyülekezet találkozási helye, ami tulajdonképpen gyülekezeti házként funkcionál. Házként csak kisebb csoportokban gyülekezhetnek össze. Pesch javaslata szerint a 13a. és 14. v. közötti feszültség úgy oldható fel, hogy Anániás és Szafira esete miatt voltak olyanok, akik szent félelem miatt nem mertek csatlakozni a gyülekezethez, de a gyülekezet növekedése egyértelmű.⁴⁴¹

A Salamon-csarnok a templom centrális helyétől távolodást is jelent. Schmithals megállapítja, hogy megindult az a folyamat, hogy a gyülekezet és a zsinagóga elváljon egymástól.⁴⁴² Ezzel szemben Lukács erősíti azt a motívumot, hogy a „keresztyének nem

⁴³⁶ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 149.

⁴³⁷ PESCH, Rudolf: i. m., I. 156.

⁴³⁸ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 106.

⁴³⁹ Szemben volt a templom épületével és az oltárral, a templomhegy keleti részén. Még Salamon idejéből származott a templom épületének ez a része, amit Nagy Heródes és Heródes Agrippa meghagyott az építkezések során. Lenkeyné szerint jelzi a folyamatosságot a régi és az új templom között, mint ahogyan a szövetséges népnek is volt maradéka, amely hű maradt Istenhez. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma* II., 132.

⁴⁴⁰ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 58.

⁴⁴¹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 97. A látszólagos ellentét a 13. és a 14. vers között „az elbeszélő pusztá ügyetlensége”. CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 47.

⁴⁴² SCHMITHALS, Walter: i. m., 58.

idegen testek Izráelben, hanem az igaz, lelki Izráel.”⁴⁴³ Férfiak és nők is csatlakoznak. Jervell szerint azért írja ezt le Lukács, mert ez nem volt természetes abban az időben. A gyülekezetben megszűnt a nemek közötti hátrányos megkülönböztetés.⁴⁴⁴ Talán ez is erősítette a zsinagógától való elmenetelt.

3.1.2. A 12-es kör kiegészítése

Hogyan történt a kiegészítés 12-re?

Az 1,15–26 az egyetlen olyan hagyományanyag, amely Júdás helyének a betöltéséről szól. Jézus mennybemenetele és a Szentlélek kitöltése közé eső napok eseményeiről van szó. Roloff megállapítja, hogy Lukács úgy közli Péter beszédét, hogy az valójában az olvasóknak szól.⁴⁴⁵ A 19. v. szerint mindenki tudja, hogy mi történt Júdással, Péter mégis úgy beszél a Jeruzsálemben tartózkodó tanítványoknak, mintha valami újat mondana. Ezért fordítja le az arámul beszélő hallgatóságnak az arám szót (Ἀκελδαμάχ) görögre (Χωρίον Αἴματος).

Pesch azt állapítja meg, hogy a 120 főnyi sokaság megállapítása a Lukács előtti tradícióból származik, és összefüggésben van a 12-es körrel (120=10x12).⁴⁴⁶ Ez a szám az első a gyülekezet számadatai közül (2,41: 3000; 4,4: 5000). A növekedés szemmel látható. Az 500-zal szemben viszont kevesebb (1Kor 15,6), de itt egy gyűlésről van szó, nem a gyülekezet teljes számáról.⁴⁴⁷ Péter megállapítja az apostolok számában mutatkozó szomorú hiányt. A gyülekezetnek hozzá kellett szoknia ahhoz, hogy bűneit nem szépítheti.

Péter az Ige tükrében értékeli Júdás árulását és annak következményeit. Roloff szerint Júdás az árulás jutalmából egy mezőt vagy tanyát vett, s valószínűleg a háztetőről végzetes módon lezuhant.⁴⁴⁸ A mezőt vérmezőnek nevezték el, így teljesedett be a Zsolt 69,26. A Mt 27,3–10 szerint visszavitte a 30 ezüstöt a főpapoknak, majd felakasztotta magát. A főpapok a vérdíjből vásárolták meg a Fazekasmezőt, amit Vérmezőnek neveztek. Az idegenek temetkezési helye lett. A hierapoliszi Papiasz püspök szerint vízkóros lett, felpuffadt, és végül szétpukkadt.⁴⁴⁹ Mindhárom verzióban az a közös vonás, hogy Júdást utolérte Isten büntetése.

Péter nemcsak a diagnózist állapítja meg, hanem a választás elrendelésével a megoldásra is rámutat, ami nem tűnik időszerűnek, hiszen a „tizenegynek sincs mit csinálnia. Ez azonban nem a hit szava, hanem a kételkedés.”⁴⁵⁰ A gyülekezet hitben és reménységben készül arra a szolgálatra, amiből még semmi sem látható. Péter meghatározza az új apostol jelölésének a feltételeit. Amolyan „ellenőrző-bizottságot” állítanak fel, és olyanokat keresnek, akik hiteles férfi szemtanúi Jézus feltámadásának, akik a János keresztségétől a mennybemenetelig a Jézus követőivel együtt voltak. (Ezeknek a feltételeknek Pál nem felel

---

⁴⁴³ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 58.

⁴⁴⁴ Az ApCsel 4,4-ben csak férfiakról van szó. Lukács itt talán hangsúlyozni akarja a nők jelentőségét az egyházban. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 201.

⁴⁴⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 30.

⁴⁴⁶ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 87.

⁴⁴⁷ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 28.

⁴⁴⁸ ROLOFF, Jürgen: i. m., 30.

⁴⁴⁹ Uo. Vö. Zsolt 109,18; Zsolt 69,24. 26. Jervell megállapítja, hogy Lukács egy legendaszerű anyagot használ, ami eltér a Mt 27,3–10-tól és Papiasztól származik. JERVELL, Jacob: i. m., 125.

⁴⁵⁰ VARGA Zsigmond J.: i. m., 36.

meg.)⁴⁵¹ A két jelölt közül az egyik József, Sabbásnak a fia, mellékneve Jusztusz, a másik Mátyás. Euszebiusz szerint mindketten a 70 tanítvány köréhez tartoztak.⁴⁵² A választást imádság után Istenre bízták. A sorsvetés az Ószövetségben szent gyakorlatnak számított,⁴⁵³ de az Újszövetségben a Lk 1,9 mellett ez az egyetlen előfordulási helye. „A sors Mátyásra esett”, akinek múltjáról és további történetéről a Szentírás nem tudósít.

3.1.3. A Tizenkettő, mint kör és mint „hivatal”

Miért volt fontos a Tizenkettőnek így maradni?

A tradíció Lukács számára nagyon fontos. Evangéliumát azzal kezdi, hogy a „kétségtelen valóságot” szeretné közölni (Lk 1,4). Ennek az a feltétele, hogy azoknak a bizonyágtételét dolgozza fel, „akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az igének” (Lk 1,2). Ennek a törekvésnek a megvalósításában leginkább a Tizenkettő jöhet számításba.⁴⁵⁴ Feltétlenül megfigyelhető a ragaszkodás a Jézus által alapított eredeti körhöz és formához. Történetileg nehéz kétségbe vonni, hogy a Tizenkettő Jézus földi időszakára nyúlik vissza. Alapvető jellemvonás, hogy Jézus maga hívta el tanítványait, hogy kövessék őt.⁴⁵⁵ Ő a kezdeményező, kapcsolatuk bensőséges. Jézus elfogatása után szétszélednek (Mt 26,56). Feltámadása után újra összegyűjti őket.⁴⁵⁶ A Jézust követő és szolgálatot vállaló tanítványok száma sokkal nagyobb volt, de a Tizenkettő képezte a legszűkebb tanítványi közösséget. Roloff szerint kiválasztásuk kerügmaticusan szimbolikus cselekedet volt (Mk 3,13–19).⁴⁵⁷

Ósi gyökere van a tizenkettes számnak. Izráel 12 törzsére emlékeztet. Ezzel Jézus az egész Izráelre kinyilvánította igényét. A tanítványok jutalma az lesz, hogy az ítélethez 12 királyi székbe ülhetnek (Mt 19,28). Isten szándéka is megnyilvánul ebben Izráel végső helyreállításáról. Péternek és a Tizenkettőnek jelent meg először – az asszonyokon kívül – a feltámadott Jézus (1Kor 15,5). Ők kezdik el Jézus követőit összegyűjteni Jeruzsálemben. Ők voltak a végső idők Izráelének a magja, amit most kezdett Isten összegyűjteni.⁴⁵⁸ Az új Izráel (=egyház) gondolatának lassú koncipiálódása szervezeti és teológiai értelemben is megkezdődik. Az új Jeruzsálem falának 12 alapkövén a 12 apostol neve olvasható (Jel 21,14). Az apostolok és a próféták alapkövére épült fel az egyház (Ef 2,20). Hasonulás figyelhető meg a zsidó (rabbi iskolai) szokásokhoz. A 120 főnyi sokaság annak a zsidó szabálynak felel meg, hogy egy zsinagógai gyülekezethez legalább 120 főnek kell tartozni, ha gyűlést akarnak tartani 12 tag ügyében. Lukács szerint egy ilyen tanács foglalkozik a Tizenkettő ügyével.⁴⁵⁹ A tizenkettő lukácsi alapszám Izráelre nézve (Lk 22,30; ApCsel 26,7), a hét pedig a pogányok esetében (Lk 10,1; ApCsel 6,3).

⁴⁵¹ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 27. A gyülekezetben elterjedt tévtan ellen lép fel Lukács, akik Pált az egyetlen fundamentalista apostolnak tartják. Pál úgy tanúja Jézusnak, hogy nem független a 12 apostol tanúságtételétől.

⁴⁵² Euszebiosz *egyház története*, I,12,3. 49.

⁴⁵³ 3Móz 16,8; 4Móz 26,55; 1Sám 10,20–21.

⁴⁵⁴ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, NTD 10, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1993, 212.

⁴⁵⁵ Mt 4,19; Mk 1,17; 2,14.

⁴⁵⁶ Mt 28,17; Lk 24,36–49; Jn 20,24–28.

⁴⁵⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 35.

⁴⁵⁸ Uo.

⁴⁵⁹ SCHMITHALS, Walter: i. m., 26.

Azt a hivatalát (1,20), amit Júdás betöltött (1,17), Mátyás veheti át, és „a tizenegy apostol közé sorolták őt” (1,26). ἐπίσκοπή - meglátogatás, felügyelet. Az ἐπίσκοπος tiszte felügyelői tisztség, általában vezető beosztás, így az apostolok tiszte is. Ez a tiszte, hivatal, a 12. apostoli tisztség. Az apostoli „Tizenkettes hivatal” felállítása figyelhető meg. A Tizenkettő azonosul az apostolsággal. Pesch szerint ezt az azonosulást Lukács konzekvensen hajtja végre (Lk 9,1 és 9,10). Kiküldi őket, mint a Tizenkettőt, és mint apostolok térnek vissza. Az ApCsel-ben nagyon sok helyen fordul elő az apostolok kifejezés.⁴⁶⁰ A Tizenkettőről van szó a 6,2-ben, a Tizenegyről⁴⁶¹ az 1,26-ban és a 2,14-ben. A 14,4.14-ben Pált és Barnabást is apostolnak nevezi. Ezzel nem változik Lukácsnak az apostoli koncepciója, csak itt egy más apostol fogalmat használ. Pál és Barnabás az antiókhiai gyülekezet küldöttei.⁴⁶²

Roloff megjegyzi, hogy Lukács normaadó modellt ábrázol. Az apostolok konkrét történelmi helyzetekben meghatározó magatartásukkal a gyülekezeti tisztségviselők jellegzetes reprezentánsai.⁴⁶³

3.1.4. Az „anyaggyülekezettől” kapott szerepkörök

Milyen szerepkört igényeltek és kaptak a gyülekezettől a szeretetközösség apostolai?

1. Isten megígérte már az Ószövetségben, hogy az özvegyek kiáltását meghallgatja (2Móz 22,22). A jeruzsálemi gyülekezetben sok szegény és özvegy volt, akik nem tudtak dolgozni, és hozzátartozóik sem voltak, akiktől segítséget kérhettek volna. Az apostolok feladata volt a *szegények és az özvegyek gyámolítása* (ApCsel 6,1). Gondoskodtak róluk, és naponta élelmet biztosítottak számukra.

2. *Speciálisabb diakóniai feladatuk* volt, a közös apostoli étkezéseknél a felszolgálás (ApCsel 6,2). Csak itt fordul elő az ApCsel-ben régi megnevezésük, a Tizenkettő. Ők hívják össze a „tanítványok egész gyülekezetét”, ami vezető szerepüket jelzi.

3. Az *alamizsna gyűjtésében* és elosztásában, valamint a közös vagyon kezelésében is döntő szerepük volt. Az önkéntes adakozók adományait „az apostolok lába elé” tették (ApCsel 4,35.37; 5,2). A közös javak kezelése lett a gyülekezeten belüli első vita tárgya. Ütközik Lukács tendenciájával, aki az egyetértést hangsúlyozza (ApCsel 4,32). Brown szerint a „hellének” azt sérelmezték, hogy a közülük való özvegyek nem részesülnek a közösség javaiból.⁴⁶⁴

4. Az apostolok nagyon komolyan gyakorolták az *imádkozás szolgálatát*. „Ezek valamennyien” (ApCsel 1,14), tehát közösen könyörögtek Istenhez áldásért és kegyelemért „egy szívvel és egy lélekkel”. Imádkozásukra nem a rövid ideig tartó fellángolás, hanem a

⁴⁶⁰ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 93. Vö. ApCsel 1,2. 26; 2,37.42.43; 4,33.35–37; 5,2.12.18.29.40; 6,6; 8,1.14.18; 9,27; 11,1; 15,2.4.6.22.23; 16,4.

⁴⁶¹ Vö. Mk 16,14-et is.

⁴⁶² Uo. A kommentárok nagyon meglepőnek tartják ezt. Vö. CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 87. Ellentmond Lukács nyelvhasználatának. Roloff szerint a vers nem Lukácstól származik. ROLOFF, Jürgen: i. m., 211. Vö. SCHMITHALS, Walter: *Das kirchliche Apostelamt*, FRLANT 79, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1961, 235; WENDT, Hans Hinrich: *Die Apostelgeschichte*, KEK III/9, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1913, 219. A megjelölés valószínűleg az antiókhiai tradícióból származik. Jervell szerint elképzelhető, hogy az első missziói út idején a titulushoz már nincs döntő jelentősége. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 370. Pál semmiképpen a tizenkettő alatt, hanem a tizenkettő mellett áll, de Lukács a saját kritériumai szerint mégsem sorolhatja az apostolok közé. ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 217.

⁴⁶³ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 216.

⁴⁶⁴ BROWN, Raymond E. – OSIEK, Carolyn – PERKINS, Pheme: *A korai egyház*, 492.

kitartás volt a jellemző (1,14; 2,42). Imádkozásuk nem volt zártkörű. Közösen imádkoztak az asszonyokkal és a gyülekezettel. Mátyás apostollá választása során is imádkoztak (1,24–25). Péter és János imádkozni megy a régi rend szerint a templomba (3,1). Péter Joppéban „dél-tájban felment a ház tetejére imádkozni” (10,9). A lapos tető keleten megszokott helye az imádkozásnak. Jervell szerint a tizenkét óra nem tartozott az imádkozásra kijelölt időpontok közé.⁴⁶⁵ Pesch megállapítja, hogy Kornéliuszhoz hasonló szituációban (10,3) láthatjuk Pétert.⁴⁶⁶

5. A házankénti találkozások is szervezik az apostolok. Felismerték, hogy a templomi alkalmak mellett szükség van a házankénti kics csoportos együttlétekre is (1,13; 2,46; 12,12). Részletes ismertetésük a következő részben olvasható.

6. Az „anyaggyülekezet” a misszió tekintetében nem volt aktív, főleg magukkal voltak elfoglalva. Az apostolok azonban *önkéntesen misszionáltak*.⁴⁶⁷ Péter pünkösdi beszéde missziói igehirdetés. Akarata az, hogy tudja meg „Izráel háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette” Isten a megfeszített Jézust (2,36). Roloff figyelmeztet, hogy itt nem az adoptáció, hanem inkább Zweistufenchristologie a helyes meghatározás. A kérdés nem az, hogy a földi Jézus csak egy egyszerű ember volt, mikor még nem volt Krisztus és Úr, hanem az, hogy az engedelmes Fiú megdicsőült.⁴⁶⁸ A hallgatóságot megtérésre hívja (2,38). A Salamon-csarnokban Péter bizonyosságot tesz Jézusról (3,11–26). A nagy tanács előtt bátran kijelenti, hogy Jézus a sarokkő, és általa van üdvösség (4,11–12).⁴⁶⁹ A fenyegetések ellenére is azt mondják, hogy „nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (4,20). Péter és János Samáriában misszionált (8,14).

7. A próféták „képzését” is végzik az apostolok. Péter a híres mózesi ígét idézi az 5Móz 18,15-ből. Aki nem hallgat a próféta-messiasra, „azt ki kell irtani a nép közül” (3,23). Roloff szerint a figyelmeztetés az 5Móz 18,15–20 és a 3Móz 23,29 szabad kombinációjából származik.⁴⁷⁰ Jézus küldetése elsősorban Izráelnek szól. A próféták is mind ezekről a napokról jövendöltek (3,24). „Ti vagytok a fiai ezeknek a prófétáknak” (3,25). A prófétai karizmákat serkentik az apostolok, hogy minél többen hitelesen tegyenek bizonyosságot a Feltámadotról.

Az apostolok az „anyaggyülekezettől” kapott szerepkörök gyakorlása során aktívan segítették a szeretetközösség kialakulását és működését.

3.2. A házankénti találkozások jellege

Jézus mennybemenetele után a tanítványok az asszonyokkal és Jézus testvéreivel együtt a „felső szobában” (ApCsel 1,13) egy szívvel és egy lélekkel kitartóan imádkoztak. Eleinte a templomban és házanként is összegyűltek (ApCsel 2,46). Az üldözések erősödésével a

⁴⁶⁵ Nem lehet megmondani, hogy egy késői reggeli, vagy a korai esti imádságról van szó. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 305.

⁴⁶⁶ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 338. Kornéliusz a délutáni imádkozás idején, három órákor kapja a látomást. Nem álom, hiszen kultikusan legitimizálva van. JERVELL, Jacob: i. m., 304.

⁴⁶⁷ PÓTOR János: *A jeruzsálemi szeretetközösség és a „hivatalos” jeruzsálemi őskeresztyén egyház*, 48.

⁴⁶⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 60.

⁴⁶⁹ Vö. Zsolt 118,22. A Lk 20,17 alapján világos, hogy Lukács nem a Septuagintából idéz, hanem emlékezetből, vagy más görög fordításból. A sarokkő Jézus, messiási értelemben, ami a Targumból is ismert. JERVELL, Jacob: i. m., 179.

⁴⁷⁰ ROLOFF, Jürgen: i. m., 78.

háza-kénti találkozások egyre gyakoribbá váltak. A legfontosabb helyszín János-Márk anyjának, Máriának a háza (ApCsel 12,12).

A találkozások kezdetén szeretettel köszöntötték egymást, majd ószövetségi messiási ígéret idéztek, és megerősödtek abban, hogy az ősi ígéretek Jézus Krisztusban valóra váltak. A még élő tagok emlékeztek Jézus személyére és tanítására. Könyörögtek Jézus visszajöveteléért, közösen étkeztek, úrvacsoráztak és énekeltek. Férfiak, nők, szolgák és rabszolgák is részt vettek a találkozásokon.

Az *anyagi jellegű* (Anániás és Szafira esete) *konfliktusok*, a „hivatalos” *jeruzsálemi keresztyén vezetők kizorulása*, a *nemzeti és nemzetieskedő hellenisták–héberrek konfliktusok*, és a *belső zsidó hagyománytartó tradicionalizmus és radikalizmus* is a kör beszűküléséhez vezetett. A *nacionalisták a törvényhez való hűségüket* akarták igazolni. A *zsidó aszketizmus* is a kör beszűkülését segítette elő.

3.2.1. A találkozások helye és ideje

Mikor és hol találkoztak?

Jézus mennybemenetele után az Olajfák hegyéről a tanítványok visszamennek Jeruzsálembe (1,12–14). Lukács megjegyzi, hogy az Olajfák hegye egy szombatnapi járőföldre van Jeruzsálemtől. Az ósgyülekezet a zsidó szokásokat megtartja. Schmithals szerint ezzel Lukács a tévtanítókkal szemben az üdvtörténet folyamatosságát hangsúlyozza.⁴⁷¹ A perikópa átvezető szakasz Jézus mennybemenetele és Mátyás apostollá választása között. Az elbeszélés egy nyugvópontot ér el. Summáriumnak nevezzük ezt az irodalmi formát, ami már Márk evangéliumában is megtalálható, amit Lukács az evangéliumában művészi módon tovább fejlesztett.⁴⁷² A szöveg megfogalmazása korábbi anyagot tartalmaz, nem Lukács megfogalmazása.⁴⁷³ Pesch szerint az apostoli lista - a Mk 3,16–19-től függetlenül - Lukács redakciós munkája.⁴⁷⁴ János a 2. helyre kerül, jelzi a Péter melletti vezető szerepét a gyülekezetben.

A kibővített tanítványi kör együttlétének fő jellemzője a szívből jövő imádkozás, amely során Jézus parancsának engedelmessé váltak (1,4), várják a Szentlélek eljövételét. Hogyan töltik a pünkösdig tartó időszakot? „Mindig a templomban voltak, és áldották Istent” – olvashatjuk Lukács evangéliumában (24,53). Folyamatos dicsőítés a templomban és folyamatos imádkozás a „felső szobában” (ApCsel 1,13). Lehet, hogy a „felső szoba” megegyezik a „nagy berendezett emeleti teremmel” (Lk 22,12), ahol Jézus az utolsó vacsorát töltötte a Tizenkettővel, vagy János-Márk anyjának, Máriának a házával (ApCsel 12,12)? Mindenesetre a tradícióban ismert hely a ὑπερῶν,⁴⁷⁵ de Lukács nem nevez meg egy konkrét jeruzsálemi házat.⁴⁷⁶ Az emeleti részt a bérlőknek szokták kiadni. A kényelmesebb részt ugyanis a háziak maguknak tartották meg. Azt érzékelteti ezzel Lukács, hogy noha szűk

---

⁴⁷¹ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 24. Az apostolok Jézus utasítására mennek Jeruzsálembe, Izráel szent városába, a keresztyén gyülekezet forráshelyére.

⁴⁷² Lk 1,80b; 2,40.51–52; 4,14–15.

⁴⁷³ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 27.

⁴⁷⁴ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 78. Péter és János a következő elbeszélések főszereplői, akik egy párt alkotnak a lista élén. Vö. SCHMITHALS, Walter: i. m., 25.

⁴⁷⁵ PESCH, Rudolf: i. m., I. 78.

⁴⁷⁶ ROLOFF, Jürgen: i. m., 28.

helyen voltak összezsúfolva, de még ez a zsúfoltság sem volt annyira kényelmetlen, hogy elhagyják egymást.

A korai egyház istentiszteletében egyensúly figyelhető meg. Szervezett és spontán módon is imádták Istent. A templomban és házanként is összegyűltek (2,46). Pesch felveti, hogy ha a 2,46 a Lukács előtti forrásban a 2,44a-hoz tartozott, akkor megvilágítja a testvérek együttlétének a jellegzetességét.⁴⁷⁷ A 2,46 lukácsi redakció.⁴⁷⁸ A házankénti alkalmakat felváltva (*reihum*),⁴⁷⁹ különböző helyszíneken tartották. Nem adta el mindenki a házát, mivel sok helyen voltak házi istentiszteletek, ahol úrvacsorai közösséget tartottak. Esetleg jeruzsálemi körzetű, de a városon kívüli helyek is szóba jöhetnek. A jeruzsálemi események a környéken is hamar ismertté lettek (5,16).⁴⁸⁰

Az ApCsel 5,42 a naponkénti templomi és házankénti tanításról tudósít. Az 5,17–42 a 4,1–22 mai forrásból eredő ismétlése. Lukács a kettőzés törvényét követi. Fokozás is történik a 4. részhez képest. Már nemcsak Pétert és Jánost, hanem a 12 apostolt fogják el és a büntetés is nagyobb.⁴⁸¹ A nagytanács elfogadta Gamálieel tanácsát. Szabadon bocsátják az apostolokat, de előtte megveretik őket, és megtiltják nekik, hogy Jézus nevében szóljanak. A próbák és szenvedések nem félemlítik meg őket, folytatják munkájukat. Egy új gondolat kerül felszínre. Jézus tanúinak az egzisztenciájához hozzátartozik az Isten ügyéért való szenvedés, amit örömmel kell elfogadni.⁴⁸² Naponként tanítottak Jézus Krisztusról a templomban és házanként nyilvánosan és a gyülekezet házi összejövetelein.⁴⁸³

I. Heródes Agrippa (12,6–17), Aristobulus fia, Nagy Heródes unokája, Kr. u. 37-ben királyi címet kapott Caligula császártól. Igyekezett betartani a farizeusi törvényeket, hogy megkedveltesse magát a zsidókkal. A keresztyének üldözésével népszerűségét akarta fokozni. Az üldözés nem terjedt ki az egész gyülekezetre, hanem főleg a vezetőkre. Jakab apostolt, János testvérét "karddal kivégeztette" (12,2). Pétert elfogatja, és a páskaünnep után egy koncepciót tervez ellene. Péter csodálatos szabadulása a Péterről szóló történetek utolsó tagja.⁴⁸⁴ Roloff szerint az 5,19–22-ben egy halvány variáns olvasható.⁴⁸⁵ Mária háza lehetett a jeruzsálemi gyülekezet egyik ismert, talán a legfontosabb gyülekező helye. Nem véletlenül ment oda egyenesen Péter. Pesch úgy gondolja, hogy valószínűleg a börtön közelében lehetett.⁴⁸⁶ Az ősgyülekezetben kiemelkedő jelentősége volt. Szokatlan, hogy Mária nem a férje, hanem a fia nevével ismert. Azzal magyarázható, hogy János-Márkot az

---

⁴⁷⁷ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte*, I. 131.

⁴⁷⁸ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 39. A Lk 24,53-ban is a templom a keresztyének gyülekezőhelye. A hellenista-zsidó tradíció szerint (ApCsel 7,46–49) nem áldozati hely, hanem tanításra alkalmas hajlék, imádság háza. Ennek érdekében tisztította meg Jézus (Lk 19,46).

⁴⁷⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 67.

⁴⁸⁰ Fokozás történik. A Jeruzsálem közeli városokból is jönnek. Pontosan azt történik, amitől féltek a nagytanács tagjai: „tovább ne terjedjen a nép között” (ApCsel 4,17). Vö. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 202. Lukács Jézus, az apostolok és a misszionáriusok munkáját kezdetben városmisszióknak (Stadtmission) tekinti. LÜDEMANN, Gerd: *Das frühe Christentum nach den Traditionen der Apostelgeschichte*, 73. Vö. WEISER, Alfons: *Die Apostelgeschichte* I., ÖTK 5, Gütersloh, Gütersloher Verlagshaus Gerd Mohn, 1981, 150.

⁴⁸¹ SCHMITHALS, Walter: i. m., 59.

⁴⁸² ROLOFF, Jürgen: i. m., 106.

⁴⁸³ PESCH, Rudolf: i. m., I., 221.

⁴⁸⁴ ApCsel 3,1–10; 9,32–43; 10,1–48.

⁴⁸⁵ ROLOFF, Jürgen: i. m., 187.

⁴⁸⁶ PESCH, Rudolf: i. m., I. 366.

egész gyülekezetben ismerték.⁴⁸⁷ Az az egyszerűség, amellyel ő és anyja a történetben említést nyer, szintén ismertségüket jelzi.⁴⁸⁸

Egy tekintélyes házról lehet szó, aminek kapuja volt, és valószínűleg udvara is.⁴⁸⁹ Nagyságát az is jelzi, hogy „itt sokan egybegyűlve imádkoztak” (12,12). A házi gyülekezet buzgón imádkozott Péterért attól kezdve, mióta börtönbe került (12,5b). A kezdetben hitetlenkedőknek beszámol Péter arról, hogyan szabadította ki a börtönből az Úr. Megbízta a testvéreket az örömhír továbbadásával: „Mondjátok el ezeket Jakabnak és a testvéreknek!” (12,17). A gyülekezet ekkorára már olyan nagy, hogy Mária tekintélyes nagyságú háza sem elegendő ahhoz, hogy valamennyien elférjenek benne. A könyvben itt találkozunk először Jakabbal. Péter megbízó szavai a Lukács előtti tradícióból származnak.⁴⁹⁰ Nyilvánvaló, hogy Jakab már az Agrippa-féle üldözés idejében Péter mellett vezető szerepet töltött be a gyülekezetben.⁴⁹¹ Roloff szerint nem, Pesch szerint azonban kiolvasható, hogy Péter átadja a gyülekezet vezetését Jakabnak.⁴⁹² Péter számára veszélyes Jeruzsálemben maradni. Péter még azon az éjszakán „más helyre távozott” (12,17b)! Semmiképpen sem Rómába, ahogy az óegyházi hagyomány véli.⁴⁹³ Valószínűleg a szíriai zsidókeresztyén gyülekezetekben, és talán Antióchiában tartózkodott. Az apostoli zsinaton még egyszer Jeruzsálemben láthatjuk (15,7), de már nem mint a jeruzsálemi gyülekezet vezetőjeként, hanem a zsidókeresztyén misszió vezető képviselőjeként.⁴⁹⁴

A találkozások időpontjai tekintetében a rendszeresség állapítható meg. A kibővített tanítványi kör kitartóan imádkozott „egy szívvel és egy lélekkel” (1,14). Pünkösdkor is „mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen” (2,1). Az első gyülekezet naponként állhatatosan megjelent a templomban, házanként pedig úrvacsorai közösséget tartottak (2,46). A megfenyített apostolok naponként tanítottak Jézus Krisztusról a templomban és házanként (5,42). A gyülekezet napokon át buzgón imádkozott (12,5) a börtönben levő Péterért (ἐκτενω̄ς adv. neki feszülve buzgón, szolgálatrakészen, kitartóan, állhatatosan).⁴⁹⁵ A gyülekezet Istennek odaszánt lelkülettől könnyörgött az apostol kiszabadulásáért. Késő éjszaka is sokan imádkoztak Mária, János-Márk anyjának a házában (12,5). Ezek a találkozások sokszor, főleg eleinte egybeesnek a zsidó ima időpontokkal, de kialakulnak az önálló keresztyén időpontok is.

---

⁴⁸⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 190. János-Márk Pállal és Barnabással indul el az első missziói útra (ApCsel 13,5), de a pamfíliai Pergénél visszafordul Jeruzsálembé (ApCsel 13,13). A második missziói út előtt meghasonlás támadt miatta Pál és Barnabás között (ApCsel 15,37.39). Később újra Pál környezetében található (Kol 4,10; Filem 24; 2Tim 4,11). Péter a fiának nevezi (1Pt 5,13). Vannak tudósok, akik azonosítják a Mk 14,51–52-ben szereplő menekülő ifjúval, de ez bizonytalan.

⁴⁸⁸ WEISER, Alfons: *Die Apostelgeschichte* I., 290.

⁴⁸⁹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 190.

⁴⁹⁰ Uo. Még két helyen találkozunk az ApCsel-ben Jakabbal: 15,12; 21,18. Bevezetés nélkül van megnevezve. Lukács olyan személyt szokott bemutatni, akit nem ismer mindenki. Jakab olyan tekintély, hogy nem kell bemutatni. Vö. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 335.

⁴⁹¹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 190.

⁴⁹² PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 366.

⁴⁹³ PESCH, Rudolf: i. m., I. 368.

⁴⁹⁴ ROLOFF, Jürgen: i. m., 191.

⁴⁹⁵ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 298.

3.2.2. A találkozások gyakorlata és lefolyása

A találkozások kezdetén a testvérek köszöntötték egymást, talán szent csókkal is (1Kor 16,20; 2Kor 13,12).⁴⁹⁶

Ószövetségi „messiási ígéket” idéztek fel.⁴⁹⁷ Megerősödnek abban, hogy az ószövetségi ígéretek Jézus Krisztusban beteljesedtek. Bartha Tibor hangsúlyozza, hogy mindig az áldozat állt az ősegyházi istentisztelet középpontjában: Jézus Krisztus áldozata. Az ószövetségi áldozati istentisztelet helyébe lépett az újszövetségi (eukarisztikus) istentisztelet.⁴⁹⁸ Bolyki János hangsúlyozza, hogy Jézus asztalközösségeinek fontos funkciója volt az integrálás. Izrael elesettjeit (vámszedők, paráznák, bűnösök, szegények) rehabilitálta Jézus. Helyreállítja az egységet az igazak és a bűnösök között. A pogányokat is integrálta az ósatyák közösségébe (sziro-fóníciai asszony, kapernaumi százados).⁴⁹⁹

A kenyér megtörése egyrészt közös étkezést, közös vacsorát jelent,⁵⁰⁰ aminek közösségformáló és erősítő hatása van. A közös étkezésnek az Ószövetségben is nagy jelentősége van. Másrészt a tényleges úrvacsorai együttlétet is jelenti. Lukács az istentiszteleti életről elmondottakat (2,42) tovább pontosítja a 2,46-ban. Voltak olyan különleges étkezési alkalmak, amikor a házi összejöveteleken törték meg a kenyeret eszkatológikus örömmel (Lk 14,15) és tiszta szívvel.⁵⁰¹ Pesch szerint nem biztos, hogy naponkénti eukarisztiára kell gondolni.⁵⁰²

A találkozások során emlékezések történtek Jézusra, az élő tagok reminiscenciái. A házankénti találkozások központjában Jézus személye és munkássága állt (5,42). Az apostolok a szemtanúk hitelességével tanítottak Jézusról. Felidéztek a hallott és ápolt-örzött (hagyományozott) emlékeket. Lehet, hogy írott anyagok használatára is sor került. A rögtönzött prófétai ígéket elemezték és vizsgálták (3,22–26; 4,25–28). Lukács redakciós munkájában bemutatja, hogy a keresztyénség elszakíthatatlanul oda van kötve az ószövetségi tradícióhoz. Schmithals hangsúlyozza, hogy a keresztyén egyház kétség nélkül Izráelből nőtt ki.⁵⁰³

---

⁴⁹⁶ A csók a szeretetnek, a tiszteletnek és a hódolatnak a látható kinyilvánítása. A hit- és szeretetközösség kifejezésére gyakorolták, valószínűleg férfiak férfiakkal, nők nőkkel (Róm 16,16; 1Thessz 5,26). Az őskeresztyén istentiszteleten a „szeretet csókja” (1Pt 5,14) a bensőséges testvéri kapcsolat jele, az összetartozást fejezi ki, liturgiai elem. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Péter első levele*, Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1978, 114.

⁴⁹⁷ ApCsel 2,29–30; 3,13–26; 4,25–28.

⁴⁹⁸ BARTHA Tibor: Az ősegyház istentiszteletének ószövetségi háttere, in: HANULA Gergely – VLADÁR Gábor (szerk.): *Fons vitae*, Acta Theologica Papensia 13, Pápa, PRTA, 2009, 71–75.

⁴⁹⁹ BOLYKI János: *Jézus asztalközösségei*, Újszövetségi-patrisztikai kutatások 1, Budapest, Dunamelléki Református Egyházkerület, 1993, 190–191. Jézus asztalközösségeinek diakóniai jellegű funkciója is volt, azaz a gyülekezeten belüli és az azon kívüli szociális felelősségvállalás. A belső diakónia azon alapult, hogy a hitben összetartozók kötelesek egymás anyagi szükségéiért felelősséget vállalni (1Kor 11). Az asztalközösségeknek fontos funkciója volt az egzisztenciális-etikai transzformáció. Szakítás a bűnökkel, az elesett testvér elfogadása. Az asztalközösségek történettudatot adtak az azon résztvevőknek. Az eukarisztia a páskát és Jézus halálát a (múlt), Jézus praesentiáját (jelen) és eljövetele ígérétét (jövő) fogta egybe, eszkatológikus kitekintéssel.

⁵⁰⁰ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte*, I. 132.

⁵⁰¹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 67. A kenyér megtörésének kultikus karaktere volt, a hétköznapi élet megszentelését jelezte. Az öröm és a tiszta szív az üdvöző eljövételét fejezi ki. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 157.

⁵⁰² PESCH, Rudolf: i. m., 132.

⁵⁰³ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 46.

A közbenjáró imádkozások során könyörögtek Jézus visszajövetelért, hiszen erre a mennybemenetelkor is ígéretet kaptak (ApCsel 1,11). *Marana tha* arám ősgyülekezeti ima, jelentése: Jövel, Urunk; jöjj, Uram Jézus (Jel 22,20; 1Kor 16,22). Amikor az úrvacsorai szereztetési igében elhangzott „amíg eljön” (1Kor 11,26b), a gyülekezet a *maranatha*-val felelt. Az ősgyülekezet közeli parúziában reménykedett. Így valószínűleg használta a jeruzsálemi arám közösség ezt az imádságot. Imádkoztak kitartásért a hitben és Krisztus-várásban. Türelemért az üldözésben és a nélkülözésben. Buzgón imádkoztak a szegényekért, árvákért, betegekért, koldusokért. Jézus tanítása (Mk 13,17) és a páli teológia alapján (Róm 13,1–7; 1Tim 2,1–7) arra a következtetésre juthatunk, hogy felelősséget éreztek népükért. „Imádkoztak a zsidó nép megtéréséért, a templomi személyzetért, a királyért és felsőbbiségért, talán a pogányok megtéréséért is.”⁵⁰⁴

Éneklésük során a korábbi zsidó himnuszokat használták, de át is dolgozták ezeket. A szöveg és a dallam fejlődésen ment át, Krisztust dicsőítették. Peres Imre írja: „A Jelenések könyvében 32 hosszabb vagy rövidebb himnusz-töredék található. János úgy látja és hallja, hogy a mennyei egyház a földi egyház énekeskönyvének énekeit éneklí. Ott a mennyben, a Bárány trónusa előtt azt éneklí, amit itt a földön énekeltek és tanultak.”⁵⁰⁵ A Jel 5,9 alapján új himnuszok alkotására is következtethetünk.⁵⁰⁶ Pál és iskolája is használt őskeresztény Krisztus-himnuszokat (Fil 2,6–11; 1Tim 3,16), amiket Jeruzsálemben is ismerhettek. A hangszereknek is szerepe volt a liturgiában. Valószínűleg használták az ősi hangszereket:⁵⁰⁷ dob, hárfa, kürt, lant, citera, fuvola, cintányér.⁵⁰⁸

3.2.3. A találkozások résztvevői

1. Kik lehettek jelen?

A mennybemenetel után együtt volt a 11 tanítvány: Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia, Simon, a Zélóta és Júdás, a Jakab fia (1,13). A vezető szerepet betöltő Péter és János után Jakab következik, aki az első vértanú a tanítványok közül (12,2). Rejtélyes, hogy Tamás miért került a 8. helyről (Lk 6,14–16) a 6. helyre.⁵⁰⁹ Az áruló Júdás már nem lehet jelen.

Lukács két további csoportot is megnevez: az asszonyokat és Jézus családját.⁵¹⁰ Roloff szerint semmiképpen sem kell az apostolok családtagjaira gondolni, hanem Jézus követőire (Lk 8,2-3).⁵¹¹ Mária, Jézus anyja fontos szerepet kap Lukács evangéliumában. Lukács tanúként tartja számon (ApCsel 1,22), aki a Jézussal kapcsolatos dolgokat „megőrizte, és

⁵⁰⁴ PÓTOR János: *A jeruzsálemi szeretetközösség és a „hivatalos” jeruzsálemi őskeresztény egyház*, 52.

⁵⁰⁵ PERES Imre: *Mennyei ének*, in: *Üzenet. Az Óri Református Egyházközség kiadványa* 17/4 (2012), 5–6.

⁵⁰⁶ Ezen kívül még két új énekről van szó a Jelenések Könyvében (14,3; 15,3). Az Ószövetségben több helyen is van szó „új énekről”, főleg a Zsoltárookban (33,3; 40,4; 96,1; 98,1; 144,9; 149,1) és az Ézs 43,10-ben. „Itt abban az értelemben új, hogy egy új világkorszak nyitányaként hangzik el. Isten új tettét magasztalja, amely által ígéretesen beavatkozott a vesztébe rohanó világ sorsába azzal, hogy Krisztus által megváltotta [...] Az új ének tartalma Isten győzelme, amely Krisztus által megtörtént és minden népre, törzsre, nyelvre, nemzetségre kihat, érvényes.” LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *A Jelenések könyvének magyarázata* I., 198.

⁵⁰⁷ PERES Imre: i. m., 7.

⁵⁰⁸ Zsolt 149,3; 150,3–5; Jel 5,8

⁵⁰⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 28.

⁵¹⁰ A D kódexben a και τεκνοις – és a gyerekek is olvasható.

⁵¹¹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 28.

forgatta a szívében” (Lk 2,19). Jézus testvérei is jelen lehettek, de név szerint nincsenek felsorolva.

A találkozások további résztvevői: Magdalai Mária, Johanna, Zsuzsanna (Lk 8,2–3), Barnabás (4,36–37), Anániás és Szafira (5,1–11), a Hetek: István, Fülöp, Prokhorosz, Nikánór, Timon, Parmenász és Nikolaosz (6,5), papok (6,7), Agabosz (11,27–28), János-Márk és Mária, János-Márk anyja (12,12), Júdás, akit Barsabbásnak hívtak és Szilász (15,22), Mnászón (21,16).⁵¹²

2. Hányan voltak általában jelen?

Péter prédikációjának óriási hatása volt „mintegy háromezer lélek” keresztkedett meg (2,41). Roloff szerint ez a szám irreálisan nagy, mivel Jeruzsálem lakossága Jézus idejében alig több 30.000-nél.⁵¹³ A zárandokokkal együtt azonban elfogadható Lukács közlése. Újabb kérdés, hogy a megtértek közül hányan maradtak Jeruzsálemben. Talán a fele? A gyülekezet napról napra nőtt (2,47). A „hívő férfiak” száma mintegy ötezer (4,4). „Férfiak és nők tömegével” növekedett (5,14). „Nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben”, sok pap is csatlakozott (6,7). A zúgolódás (6,1) és a *Hetek* szolgálatba állítása a gyülekezet növekedését nem zavarta meg. Jézus idejében mintegy 8.000 pap élt Jeruzsálemben és környékén.⁵¹⁴ Békességben élt az egyház, és „számban is gyarapodott” (9,31). Zsidók ezrei, (esetleg tízezrei⁵¹⁵) lettek hívőkké (21,20). Ezeket az adatokat Schmithals szerint nem kell számszerűen érteni, a keresztyénség növekedését az igaz Izrael növekedéseként mutatja be Lukács.⁵¹⁶

3. Hányan vehettek részt a házankénti találkozásokon?

Pontos számot nem tudunk meghatározni. A gyülekezet száma nagyobb, mint a belső közösségé.

4. Hányfajta házankénti kör létezhetett kezdetben?

Kétfajta házankénti körről tudunk: arámul beszélő és görögül beszélő körök lehettek kezdetben (6,1). A Talmud szerint ebben az időben 480 zsinagóga volt Jeruzsálemben (JMeg 73b). A zsidó szabály szerint legalább 120-an tartoztak egy zsinagógához. Valószínűleg ezeknek a közösségeknek több mint a 10 %-a keresztyénné lett.

5. Mennyivé szűkült a kör?

István megkövezése után, Saul vezetésével a hellenista zsidókat kiűzték Jeruzsálemből. Talán a felére, vagy harmadára is szűkülhetett így a kör.

6. A férfi-nő-szolga viszonyulása egymáshoz a találkozásokon belül.

A férfiak dominánsabb szerepe abban is megmutatkozott, hogy a találkozások során a vezető szerepet valószínűleg ők töltötték be. Kezdetben az apostolok, Barnabás és a *Hetek*, később Jakab, Júdás és Szilász (ApCsel 15,22) jöhetnek számításba. Miként az ötezer ember

---

⁵¹² Pál és kísérete Cezáreából mennek Jeruzsálembe. Egy régi tanítványnál, a ciprusi Mnászónnál szálltak meg, aki a kezdeti időkben lett keresztyén, és az ősgyülekezet tagja volt. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 522–523. Roloff szerint hellenista zsidókeresztyén volt, aki az üldözések miatt nem lakhatott Jeruzsálemben. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 313.

⁵¹³ ROLOFF, Jürgen: i. m., 63–64.

⁵¹⁴ ROLOFF, Jürgen: i. m., 111.

⁵¹⁵ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte II.*, 217.

⁵¹⁶ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 195.

megvendéglésénél csak a férfiakat számolták meg, úgy az ApCsel 4,4-ben is. Pesch szerint a gyülekezet növekedése olyan nagy, hogy csak a férfiakat veszik számba.⁵¹⁷

A nők egyenjogúsítása valószínűleg a közösségen belül megtörténik. Jézusnak is voltak női követői, „akik szolgáltak neki vagyonukból” (Lk 8,1–3). A „Tizenkettő és néhány asszony” említése egymás mellett történik. A kibővített tanítványi körben is jelen vannak az asszonyok (ApCsel 1,14). Az 5,14-ben „férfiak és nők” tömegéről olvashatunk. Egyetlen házi körnek tudjuk a pontos helyét, s ez egy nőnek, Máriának, János-Márk anyjának a háza (12,12).

7. A szolgák és rabszolgák jelenléte a találkozásokon.

Már Jóel is arról prófétált, hogy „a szolgákra és a szolgálókra” is kitöltetik a Szentlélek. Pünkösdkor ez megtörtént (2,18). Isten nem személyválogató. Rodé jelenléte a házi istentiszteleten (12,13) azt jelzi, hogy a gyülekezet befogadta a szolgákat és a rabszolgákat is.⁵¹⁸ Pál Onézimoszt „fiamnak” (Filem 10) valamint „szeretett és hű testvér”-nek (Kol 4,9) nevezi. Ezt a gyengéd kifejezést Pál csak Timóteussal és Titusszal kapcsolatban használta.⁵¹⁹

3.2.4. Az önmagába beszűkülő kör

Hol és miért kezdett beszűkülni a kör?

Ebben az időszakban nagyon sok vándorpróféta volt Szíriában és Palesztinában, akik egyenként léptek fel különböző helyeken.⁵²⁰ Az ApCsel 11,27–28 szerint Agabosz és társai nem vándorpróféták, hanem Jeruzsálemben laknak (vö. ApCsel 21,10). Az antiókhiai gyülekezetben is voltak próféták (13,1). A szabad karizmatikusok (próféták, gyógyítók, nyelveken szólók) mindig abszolút szabadságot kívánnak, az egyházi vezetők pedig fegyelmet. Pál is hivatalos egyházi vezető volt, aki megtapasztalta, hogy a *szabad karizmatikusok* zűrzavart okoznak, megbontják a rendet, ezért fegyelmeznie kellett (1Kor 11–14). Hangsúlyozta, hogy a kegyelmi ajándékok a gyülekezet építését szolgálják, és nem a széthúzást (1Kor 8,1b).⁵²¹ Hasonló konfliktusok valószínűleg Jeruzsálemben is voltak, és ez a kör beszűküléséhez vezetett.

Az *anyagi érdekeltségű konfliktusok* is a kör beszűkülését eredményezte. Míg Barnabás abszolút pozitív példa a szeretetközösség támogatásában (4,36–37), addig Anániás és Szafira esete azt mutatja, hogy a vagyonszövetség latens kényszerének ők már csak felszínesen, képmutató módon akarnak megfelelni (5,1–11), teljes vagyonukat nem ajánlják fel. Megsértették a gyülekezet egységét.⁵²² Pesch hangsúlyozza, hogy a „Normenwundergeschichte” az élet-halál, Szentlélek-Sátán, igazság-hazugság, szabadság-kényszer, teljesség-megosztottság ellentéteivel⁵²³ a beszűkülés árnyékát vetíti elő. A *külső támogatások belátható apadására* lehetett számolni a Júdeát sújtó folytonos szárazságok és

⁵¹⁷ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 165.

⁵¹⁸ A szolgálóleány, aki valószínűleg portás feladatot látott el, felismerte Péter hangját. Nyilvánvaló, hogy a gyülekezet tagja. Vö. SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 334.

⁵¹⁹ 1Tim 1,2; 2Tim 1,2; Tit 1,4.

⁵²⁰ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 181.

⁵²¹ WOLFF, Christian: *Der erste Brief des Paulus an die Korinther*, ThHK 7/II, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1982, 130.

⁵²² PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 198. Mivel adományukat teljes egésznek tüntették fel, és ravasz módon ezt tették az apostolok lába elé. Lukács nem közli, hogy ez a nagyobb vagy kisebb rész volt.

⁵²³ PESCH, Rudolf: i. m., I., 202. A hazugság a „hazugság atyjától” származik. Vö. Jn 8,44.

éhínségek miatt (11,28)! A pogány- keresztyén gyülekezetek támogatására szorultak rá. Az antiókhiai gyülekezet támogatását Barnabás és Saul (11,30) vitte el Jeruzsálembe. A jeruzsálemi zsinaton is elhangzott a kérés, hogy Pálék emlékezzenek meg a „szegényekről” (Gal 2,10). A gazdag Makedónia és Akhája gyűjtést rendezett „a jeruzsálemi szentek szegényeinek” (Róm 15,26). Oepke felhívja a figyelmet arra, hogy a *kollekta* nem analóg a zsidó templomadóval.⁵²⁴ Schmithals szerint azonban van hasonlóság, sőt Lukács idejében a pogánykeresztyének politikai hitvallása is lehet a zsidó nemzet felé. Ezt az aktuális félreértést szeretné elkerülni Lukács. Az ApCsel 19,21–22-ben hallgat a kollektáról, a 24,17-ben pedig csak alamizsnának nevezi.⁵²⁵ Mivel a *közösség nem termelési, hanem fogyasztási közösség* volt, a biztos elszegényesedés és csőd belátható volt. A kommunikációért való lelkesedés alábbszállt. Egyre kevesebben voltak olyanok, mint Barnabás, aki eladta földjét, és annak teljes árát az apostolok lába elé tette. Az *elszegényedés* és a *látható elszigetelődési* folyamatok szintén a kör beszűküléséhez vezetett.

Önmagába beszűkült a kör az egyre nagyobb konfliktusok miatt a hivatalos zsidóság vezetőivel. Már a sánta meggyógyítása után a 71 tagú nagytanács elé állítják Pétert és Jánost. A mózesi hagyományt követik a létszám tekintetében, Mózes és a 70 vén (2Móz 24,1.9). A συνεδριον, gyűlés 3 csoportból állt: a. Vezetők (főpapok), a hivatalban levő főpap, aki a gyűlést vezette, a hivatalban nem levő korábbi főpapok és a négy nagy főpapi család tagjai. b. Vének, a nem papi származású zsidó arisztokrácia tagjaiból, elsősorban a szadduceusokat képviselték. c. Írástudók, a farizeusok közül kerültek ki. Annás Kr. u. 6–15-ig volt főpap, de a későbbiekben is nagy volt a tekintélye, de nyilvánvaló tévedés őt főpappnak nevezni.⁵²⁶ Kajafás volt ebben az időben a főpap (Kr. u. 18–36). Először csak Pétert és Jánost vetik börtönbe (4,3), később az apostolokat mind (5,19), és arról tanácskoztak, hogy végeznek velük (5,33). Gamáriel mentette meg őket (5,38–39). István kivégzése után „nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak” (8,1). I. Heródes Agrippa Jakabot kivégeztette (12,2). Pétert is börtönbe vetette, aki csodálatos szabadulása után „más helyre távozott” (12,17). Az üldözések leszűkítették a közösség mozgásterét.

A hivatalos jeruzsálemi keresztyén vezetők kiszorulása is a kör beszűkülését okozta. Az antiókhiai gyülekezet adományát már nem az apostoloknak, hanem a jeruzsálemi gyülekezet elöljáróinak adják át (11,30)! Schmithals szerint valójában a *Tizenkettes* apostoli kör nem sokáig működött (Gal 1,18-19).⁵²⁷ Igyekeztek kihúzódni a negatív irányt felvevő közösség életéből. A „*hivatalos*” zsinat erőlködései és rugalmatlansága miatt is kezdett beszűkülni a kör. A gyűlés előzménye, hogy a Júdeából érkezők azt tanították Antiókhiaiban, hogy körülmétkedés nélkül nincs üdvösség (15,1). Mivel Pál és Barnabás velük folytatott vitája nem volt eredményes, a gyülekezet úgy döntött, hogy küldöttség menjen Jeruzsálembe az apostolokhoz és a vénekhez. A jeruzsálemi gyülekezet vezetése átkerült az apostolok kezéből a vének kezébe. Az apostolok szakértőnek számítanak az egyházi ügyekben, csak

---

⁵²⁴ OEPKE, Albrecht: *Der Brief des Paulus an die Galater*, ThHK 9, Berlin, Evangelische Verlaganstalt, 41979, 85.

⁵²⁵ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 112–113.

⁵²⁶ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 81.

⁵²⁷ SCHMITHALS, Walter: i. m., 113. A páli levelekben csak az őskeresztyén tradícióból származó 1Kor 15,5-ben találkozunk a tizenkettővel. A Gal 2,9-ben Jakab megelőzi Kéfást és Jánost.

alkalmanként vannak Jeruzsálemben. Végzik a missziót, míg a vének állandóan Jeruzsálemben vannak. Azok, akik a farizeusok pártjából lettek hívők, a mózesi törvények mellett kardoskodtak (15,5). A vita nagyon heves volt (15,7). Péter javaslata az, hogy ne tegyék a törvény igáját a pogánykeresztyének nyakába (15,10). Roloff megjegyzi, hogy Jakab beszéde (15,13-21) erősen zsidókeresztyén színezetű.⁵²⁸ Pálék missziói stratégiát kértek az apostoloktól és a vénektől. Nem alakult ki igazi párbeszéd. A négyes intellemmel (15,20–21) a zsinat erősíti a pozícióját. Nehezen érthető az a megjegyzés is, amivel Jakab az apostoli dekrétumot megindokolja, hogy minden városban, ahol pogánykeresztyén gyülekezet van, a zsinagógákban minden szombaton olvassák a mózesi törvényeket (15,21).⁵²⁹ A zsinat nem rendelkezett világosan a körülmetélésről. Herczeg Pál szerint csak a pogánykeresztyének számára ad útmutatást, de semmit sem határozott arról, hogy miként kell élnie a zsidókeresztyéneknek az új helyzetben. Feltételezhető, hogy már számukra nem volt a régi módon kötelező a törvény és a hagyomány.⁵³⁰

Egyre nagyobbak lettek a *nemzeti és nemzetieskedő konfliktusok*. A „hellenisták” zúgolódása a „héberék” ellen (6,1) nem faji, csak nyelvi különbség van köztük. Talán mégis nevezhetjük nemzetieskedő jellegű konfliktusnak, hiszen nem véletlen, hogy a görögül beszélők szenvedtek hiányt a „mindennapi szolgálatban”, és nem a „bennszülött” arám nyelvűek. Pesch úgy gondolja, hogy valószínűleg különösen sokan lettek keresztyének a hellenista zsinagógából.⁵³¹ A *zúgolódás* (4Móz 11,1; Lk 5,30) az *elégedetlenkedés*, széthúzás következménye, ami gyengíti a közösséget. A gyülekezet külső és belső helyzete az apostoli gyűlés után nehezebb lett. Roloff szerint Néro trónralépése után (54) a zsidó nacionalizmus növekedni kezdett Júdeában, a zélóták befolyása megerősödött,⁵³² mindez feltartóztatlanul a végzetes zsidó háborúhoz vezetett.

A belső *zsidó hagyománytartó tradicionalizmus és radikalizmus* is a kör beszűküléséhez vezetett.⁵³³ A nacionalisták szemében a gyülekezet a hellenistákkal való kapcsolata miatt eleve gyanús volt. Igazolni akarták a törvényhez való hűségüket, „a szigorú törvényhez hű szárny került fölénybe.”⁵³⁴ A zsidók misszionáriusának, Péternek a tisztálkodási törvényekhez való ragaszkodása is ezt mutatja (10,14). Kornéliusznak, az első pogánynak a megkeresztelését egy új pünkösdeknek⁵³⁵ is nevezhetjük, de az áttörés után visszarendeződés következik. Péter és Jakab egyetértettek abban, hogy a pogányok körülmetélés nélkül is csatlakozhatnak a gyülekezetekhez, de egyes tisztasági törvények betartásához, főleg az étkezési tilalmakhoz ragaszkodtak (15,20.29; Gal 2,12). Pál szerint ez csorbítja az evangélium szabadságát, és küzd ellene (1Kor 8). A *samaritánusok és a pogányok „felvétele*

⁵²⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 224.

⁵²⁹ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 140. Mindenütt, ahol keresztyén gyülekezetek vannak, már régóta vannak zsinagógák. Jakab kijelentésében másodlagos jelentőségűeknek tűnnek a keresztyén gyülekezetek. Valószínűleg azért nem fogalmaz érthetőbben Lukács, mert az ő idejében már nem volt kooperáció a keresztyén gyülekezetek és a zsinagógák között.

⁵³⁰ HERCZEG Pál: Pál apostol és a törvény, in: BENYIK György (szerk): *Hatalom és karizma*, Szegedi Biblikus Konferencia, Szeged, JATE Press, 2003, 50.

⁵³¹ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 227.

⁵³² ROLOFF, Jürgen: i. m., 312.

⁵³³ PÓTOR János: *A jeruzsálemi szeretetközösség és a „hivatalos” jeruzsálemi őskeresztyén egyház*, 56.

⁵³⁴ ROLOFF, Jürgen: i. m., 312.

⁵³⁵ PESCH, Rudolf: i. m., 330.

a koinóniába aggodalmat, sőt szakadást váltott ki a jeruzsálemi keresztyének körében.”⁵³⁶ A Jeruzsálembe érkező Pálnak Jakab arról a sok ezer zsidóról beszél, akik rajonganak a törvényért, és határozottan kéri, hogy végezze el a tisztulási szertartást (21,20–26). Roloff hangsúlyozza, hogy a radikalizmus abban is tetten érhető, hogy Lukács hallgat a kollektá átadásáról, hiszen annak a feltétel nélküli elfogadása a farizeusi gyülekezeti többség ellenérzését váltaná ki.⁵³⁷ Pál is bizonytalan, nem tudja, hogyan fogadja majd a jeruzsálemi gyülekezet a pogánykeresztyének adományát (Róm 15,30–31).

A meglevő zsidó *aszketizmus*, amely közel állt a qumránihoz, szintén a kör szűkülése irányába hatott.

Az egyre szaporodó és erősödő konfliktusok a szeretetközösség beszűkülését okozták.

3.3. Szimbiózis vagy elkülönülés?

Az apostolok Krisztus hagyományainak a hiteles megőrzésére törekedtek. Jézus etikai normáit nagyon komolyan vették és intenzív parúziavárással alapozták meg. Az úrvacsora számukra integráló erő. Tisztes kapcsolatra igyekeztek a zsidó teológiával. Jézus békességre intő tanításait komolyan vették.

Kifogásaikat megfogalmazták a közösség beszűkülése ellen. Péter világosan kijelenti, hogy nem kötelező a vagyonközösség, mindenki szabadon rendelkezhet saját tulajdona felett.⁵³⁸

Minden bizonnyal felemelték szavukat a közös javakat felélő fogyasztási közösség könnyelmű szemlélete ellen, és a missziói parancs beszűkítése miatt. Az egyéni karizmatikusok megnyilvánulásait sem nézték jó szemmel. A kezdeti szimbiózis eszményét egyre inkább az elkülönülés váltotta fel. Eleinte együtt mentek a közös úton, de később kialakult egy szűkebb közösség, akik vagyonközösséget alkotva egy kommunióba húzódtak be.

István vértanúsága, az egyre növekvő üldözés, a Péter és Jakab közti konfliktus, Pál és Barnabás szerepe és a zsinat intézkedései mind-mind az elkülönülést eredményezték. Az elkülönülés végleges okai között a tér és a találkozási hely problémáját, az egészségügyi problémákat, a családi élet gondjait és közösségi rendfenntartást nevezhetjük meg.

3.3.1. Az apostolok eredeti koncepciója az egyházzal

Milyenek voltak az apostolok prioritásai (koncepciójuk) az egyházzal?

Krisztus hagyományainak a továbbéltetése tekintetében a tanításnak, mint teológiai hagyománynak a *hiteles megőrzésére* törekedtek. A zsinagógában is volt tanítás, de az egyházban már nem a Tóra, hanem az apostoli tanítás (2,42), a földi Jézus szavainak a továbbadása került a középpontba.⁵³⁹ A nagypénteki és húsvéti események hangsúlyozásával (2,36; 3,13–15), a kereszt és a feltámadás hirdetése által erős krisztológiát figyelhetünk meg.

---

⁵³⁶ BROWN, Raymond E. – OSIEK, Carolyn – PERKINS, Pheme: *A korai egyház*, 493.

⁵³⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 312–313. Lukács szerint az egyház a helyreállított Izráel, az igaz Izráel. Az ApCsel 24,17 szerint a kollektá nem csupán a jeruzsálemi gyülekezetnek, hanem Izráel népének szánt adomány. Vö. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 525. Nem csupán adomány, hanem a törvény által előírt alamizsna.

⁵³⁸ Vö. ApCsel 5,4-el.

⁵³⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 73. Főleg Jézus etikai útmutatásai. Vö. 1Kor 7,10–25.

Egész korán kialakult az írásmagyarázatnak az a speciális módja, hogy az Írás Jézusban teljesedett be.⁵⁴⁰

Megfigyelhető a *jézusi etikai normák erős követése*. A Törvényt megfelelően kezelték. Jézus törvényt magyarázatával megegyezően (Mt 5,17–48) a törvény lelkületét igyekeztek betölteni. Pál a damaszkuszi Anániásról azt mondja, hogy a „törvény szerint élő kegyes férfi” (22,12), aki őt a keresztyén közösségbe bevezette.⁵⁴¹ Az apostolok tisztelettel beszélnek a Törvényről, de már újszövetségi értelemben.⁵⁴² Péter, aki igyekszik megtartani, mégis olyan igának tekinti, amit nem lehet elhordozni (15,10–11). Pesch megfogalmazása szerint ezen a ponton „fundamentális megegyezés” figyelhető meg Péter és Pál között, aki azt írja „hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit által” (Gal 2,16).⁵⁴³ A törvény betöltése a szeretet (Róm 13,8–10). A szeretet jézusi gyakorlására és tiszta erkölcsi életre buzdítanak (Róm 13,9.11–14). A keresztyén élet aggodalmaskodás nélküli élet (Fil 4,6). A politikai mozgalmak propagandáitól óvakodni kell.

Az *úrvacsora*, mint emlékeztető és egyben integráló erő. A kenyér megtörése⁵⁴⁴ kétségtelenül az úrvacsorára vonatkozik.⁵⁴⁵ Emlékezés Jézus halálára és feltámadására, a közösséget összetartó erő. Összejönni⁵⁴⁶ és együtt lenni (ApCsel 2,44) igék a közösség építését, formálását jelzik.

A *keresztység gyakorlása* és a katechumenátus fontos pillére az apostoli koncepciónak. Az első keresztyén kereszteselés pünkösdkor történt, de eszkatológikus jeladás már Keresztelő Jánosnál is volt (ApCsel 2,38; Lk 3,16–17).⁵⁴⁷ Kereszteselés, megtérés, tanítás és gyülekezethez csatlakozás mind összetartoznak. „Jézus nevében” (ApCsel 10,48; 2,38) azt hangsúlyozza, hogy Jézus a keresztység alapító tekintélye. „Jézus nevére”⁵⁴⁸ tulajdonjogi átruházást jelent.⁵⁴⁹

Az erkölcsi intelmeket intenzív *parúziavárással* alapozzák meg. Az Úr eljövételének a közelsége óriási mértékben időszűrővé teszi az álomból való felébredést, a tisztességben való járást, a megdicsőült Krisztus életének a hasonlóságára való átformálódást (Róm 13,11–14). *Óvakodás a hamis prófétáktól és az áltestvérektől*. A samáriai Simon mágus (8,9–25) és a ciprusi álpróféta, Barjézus (13,6–12) története világosan mutatja, hogy éberem őrököltek az apostolok, hogy hamis lelkület és tanítás ne fertőzze az egyházat. Míg Simon mágus az egyház életének a kezdeti időszakában a szinkretista veszélyt jelzi, amely a pogányok

---

⁵⁴⁰ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 73. Ennek a tanításnak a fontos ismertetőjegye, hogy Jézus a folyamatosságot testesíti meg.

⁵⁴¹ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 203. A damaszkuszi zsidóknak jó véleménye van Anániásról, tehát egy ismert zsidó. Vö. CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 135, HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, 598. Zsidókeresztyénnek mutatja be Pál, hangsúlyosabb a zsidó volta, mint a keresztyénsége. Az ApCsel 9,10-ben „tanítvány”. Vö. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 543–544.

⁵⁴² PÓTOR János: A jeruzsálemi szeretetközösség megalakulása és működése, in: *Theologiai Szemle* 58/2 (2015), 68.

⁵⁴³ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte II.*, 78.

⁵⁴⁴ ApCsel 2,46; 20,7.11; 1Kor 10,16.

⁵⁴⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 73.

⁵⁴⁶ 1Kor 11,17.20.33; 14,23.

⁵⁴⁷ ROLOFF, Jürgen: i. m., 69.

⁵⁴⁸ ApCsel 8,16; 1Kor 1,13.15.

⁵⁴⁹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 70–71.

köréből jövő kísértés, addig Barjézus a hellenista zsidóság köréből érkező veszély prototípusa.⁵⁵⁰ A „befurakodó áltelevéreknek” egy pillanatra sem szabad engedni (Gal 2,4–5).

Törekvés a megfelelő, *tisztes kapcsolatra a zsidó vallással-teológiával*. Jézus is a békességre intett: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek” (Mt 5,9). Péter tisztelettel szólítja meg a nagytanács tagjait: „Népünk vezetői, Izráel vénei!” (4,8). Munkásságuk során nem a szakításra, hanem arra törekednek, hogy népük Krisztust elfogadja (4,8–12). Pál is a tisztes kapcsolatot ápolta, amikor kijelentette, hogy „én is farizeus vagyok” (23,6).

Igyekeztek a templom vonzalmában maradni.⁵⁵¹ Mindennap tanítottak a templomban és házanként. Pál se szakított a templommal, a tisztulási szertartást is elvégezte (21,26). Ezzel nem lett hűtlen alapvető tanításához, hogy csak Jézus Krisztus által van üdvösség. Szabadságot gyakorolva a zsidóknak zsidóvá lett (1Kor 9,20).⁵⁵²

Egyre *átgondoltabb gyülekezet-szervezés*. Miután az apostolok hallottak az eredményes samáriai misszióról, elküldték Pétert és Jánost, hogy Fülöp munkáját hitelesítsék és befejezzék (8,14–17.25).⁵⁵³ Saul megtérése után „az egyháznak egész Júdeában, Galileában és Samáriában békessége volt: eközben épült” (9,31). Az apostolok egyre szervezettebb munkája nyomán egyre több gyülekezet alakult.⁵⁵⁴ Péter meglátogatja azokat a gyülekezeteket, ahol korábban Fülöp munkálkodott, majd Liddába és Joppéba megy (9,32–43). Kornéliusz története döntő fordulatot jelent.⁵⁵⁵ Isten utat nyitott a pogányok felé, a koralátokat lebontotta (10,1–11,18). A páli misszió az átgondolt gyülekezetszervezés legragyogóbb példája.

Az apostolok a *Tizenkettes kört* az egyház *irányító testületének* tekintették, a *zsinatot* pedig Isten Lelke szószólójának. A határozatot a „Szentlélek jónak látta, és vele együtt mi is” (15,28). Az egységben levő apostolok, vének és gyülekezet által (15,22) a Szentlélek szól.⁵⁵⁶ Az apostolok prioritásai az egyházzal világosak és egyértelműek voltak. Lehetőségeiknek megfelelően a gyülekezet egységén, a szimbiózis megmaradása érdekében fáradoztak.

3.3.2. Kifogások a közösség beszűkülése ellen

Mennyire értettek egyet a beszűkült körrel, vagy hol emelhettek kifogást?

Konfliktusok a gazdasági kommunió és a közös gazdálkodás miatt. Anániás és Szafira (5,1–11) esete mutatja, hogy nem mindenki lelkesedett a teljes vagyonszövetségért. A házaspár

---

⁵⁵⁰ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte*, II. 26. Az ApCsel 13,9 az apostol megnevezése szempontjából is fontos. Eddig Saulnak nevezte Lukács, ettől kezdve Pálnak. A latin név, szemben a héberrel, jelzi római állampolgárságát. Saul a zsidók misszionáriusa, Pál a pogányoké. Vö. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 347. Haenchen jogosan utasítja vissza azt az elképzelést, hogy Pál nevét Szergius Paulusz helytartó adományozta. HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, 385. A hellenista zsidóság köréből érkező támadás legyőzésével Pál a misszió vezetőjévé válik, Barnabás háttérbe kerül.

⁵⁵¹ ApCsel 2,46; 3,1; 5,42.

⁵⁵² ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 315. „Pál Krisztusban rátalált a faji büszkeségtől és előítélettől mentes szabadságra. És még ennek a szabadságnak a gyümölcseiről is hajlandó volt lemondani azért, hogy megnyerje a zsidókat.” PRIOR, David: *Pál első levele a korinthusiakhoz* (ford. F. Nagy Piroska), A Biblia ma 4, Budapest, Harmat, 1995, 173.

⁵⁵³ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 80.

⁵⁵⁴ SCHMITHALS, Walter: i. m., 97. Az egyház életében az üldözések és a nyugodt időszakok egymást váltják. Lukács tendenciája érvényesül, hogy a Jeruzsálem központú keresztyénség a békés időszakban épül.

⁵⁵⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 164.

⁵⁵⁶ PESCH, Rudolf: i. m., II., 83.

képmutató és hazug módon úgy tüntette fel adományát, mintha az a birtok teljes ára lett volna. Említettük már, hogy Péter világosan megmondja, hogy nem kötelező a beszűkült kör által gyakorolt vagyonszövetség. Joga van mindenkinek arra, hogy saját tulajdona felett rendelkezzen. Birtokukat meg is tarthatták volna (5,4).⁵⁵⁷ A házaspár halála valószínűleg megdöbbenetett az apostolokat. Akár a fél közösség is el fog így pusztulni. Ezt akarja Isten? Nincs tudomásunk arról, hogy közösen gazdálkodtak volna, arról viszont igen, hogy *adományokra szorultak, mert elszegényedtek* (11,19; Gal 2,10). A közös javakat felélő fogyasztási közösség helytelen szemlélete ellen minden bizonnyal kifogást emeltek az apostolok: „Ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék” (2Thessz 3,10).⁵⁵⁸

Meghallották a hellenista zúgolódók szavát, és a *nemzetiségi problémákat igyekeztek megoldani.* Helytelen azonban, hogy Isten igéjét elhanyagolva a diakóniai munkát is ők végezzék. Helytelenítik, hogy a „héberok” elhanyagolják a „hellenista özvegyeket”, ezért új munkásokat állítanak szolgálatba (6,1–7). Azt akarják, hogy a közösség ne beszűkülő, hanem nyitott és befogadó legyen. Pesch szerint, amikor Cezáreából Jeruzsálembe érkezett Péter, „a zsidó származású hívők” erős megbotránkozással fogadták (11,2–3)⁵⁵⁹. Péter felemelte szavát az elutasító kizárólagosság ellen, s rámutatott arra, hogy Isten a pogányoknak is megadta ugyanazt az ajándékot, a Szentlélek ajándékát (11,16–17). Az apostoli gyűlésen is kijelentette Péter, hogy Isten „nem tett semmi különbséget közöttünk és közöttük” (15,9). „A pogánykeresztyének így alapvetően egyenjogúvá váltak a zsidókeresztyénekkel.”⁵⁶⁰ A pogánykeresztyének ügyét a legelszántabban Pál képviselte (26,20).

Feszültségek a *templomhoz való viszony miatt.* István fenntartással beszél a templomról. Isten nem a templomban lakik (7,48–50). A salamoni templomot már le is rombolták. A később épített templomnak is csak az a funkciója, mint az elődjének, a „Bizonyosság sátorának” (7,44), a kijelentésnek, az igehirdetésnek, az imádkozásnak a helye,⁵⁶¹ miként a zsinagóga is.⁵⁶² Brown megállapítja, hogy a hellének könnyebben elszakadtak a templomi istentisztelettől, míg a héberok, köztük a tizenkettő, hűségesek voltak a templomhoz.⁵⁶³

Konfliktusok a *missziói parancs beszűkítése miatt.* Jézus missziói parancsa minden népre vonatkozik (Mt 28,19). A keresztyén bizonyágtételt „Jeruzsálemtől kezdve, minden nép között” hirdetni kell (Lk 24,47). A Szentlélek erőt ad a tanúságtételre „a föld végső határáig” (ApCsel 1,8). Az Ézs 49,6-ból vett idézet nem Rómára vonatkozik,⁵⁶⁴ hiszen Pál Rómába való érkezésével, és „minden akadályoztatás nélküli” szolgálatával (28,31) még nem jutott el minden néphez az evangélium. „A zsidó származású hívők” nem akartak nyitni a „körülmetéltlenek” felé (11,1–3). Az István-kör üldözött tagjai „csak a zsidóknak” hirdették az igét (11,19). „Akik a farizeusok pártjából lettek hívőkké”, a körülmetélkedést elő akarták írni a pogányoknak, és a mózesi törvények megtartását (15,5). A missziói parancs

⁵⁵⁷ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte*, I. 199.

⁵⁵⁸ Ez a parancs Pál korábbi tanításának tömör összefoglalása. Azokról van szó, akik nem akarnak dolgozni, nem pedig azokról, akik nem tudnak.

⁵⁵⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 175.

⁵⁶⁰ ROLOFF, Jürgen: i. m., 231.

⁵⁶¹ Lk 19,46; ApCsel 2,46; 3,1; 5,20.

⁵⁶² SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 72.

⁵⁶³ BROWN, Raymond E. – OSIEK, Carolyn – PERKINS, Pheme: *A korai egyház*, 492.

⁵⁶⁴ PESCH, Rudolf: i. m., I., 70.

beszűkítését nem az egész jeruzsálemi gyülekezet, hanem annak csak egy bizonyos csoportja akarta.⁵⁶⁵ Az apostoli gyűlés határozatában (15,20) is volt *fékező erő*.

Konfliktusok az *eltérő teológiai hangsúlyok* miatt. A hellenista keresztyének örömmel fogadják Pált Jeruzsálemben (21,17). Másnap hivatalos látogatásra megy Jakabhoz,⁵⁶⁶ a gyülekezet tekintélyes vezetőjéhez. A látogatás protokolláris jellegét jelzi, hogy a vének is jelen vannak.⁵⁶⁷ A sok ezer zsidó keresztyén, akik „rajonganak a törvényért” (21,20) egész Palesztinára értendő.⁵⁶⁸ Egész Izráelben terjed a keresztyénség. A farizeusi hatás nagyon megerősödött. Keményen vádolják Pált, hogy a vegyes gyülekezetekben,⁵⁶⁹ diaszpórában élő zsidókat pogány életmódra ösztönzi (21,21). Jakab is a befolyásuk alá került, és kéri, hogy a szokásnak megfelelően végezze el a tisztulási szertartást (21,24). Elvárják Páltól, hogy tartsa meg a törvényt. Pál engedelmeskedik a békesség kedvéért, de világosan tudja, hogy „a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem” (Gal 2,16b).

Konfliktusok az *egyénieskedés* miatt. Az egyéni karizmatikusok megnyilvánulásai is konfliktusokat okoztak. Korinthusban megzavarták a gyülekezet egységét (1Kor 12–14). Agabosz megjövendölte próféta jel által Pál jeruzsálemi fogságát. A testvérek arra kérték Pált, hogy ne menjen Jeruzsálembe, sírtak és megkeserítették Pál szívét (21,10–14).

Az apostolok nem értettek egyet a beszűkült körrel, és kifogásaikat, amint láttuk, nem is hallgatták el.

3.3.3. Szimbiózis és elkülönülés

1. A kezdeti szimbiózis eszménye

„Az *első időszakban még nem volt világos a választóvonal a „hivatalos” egyház és a „szeretetközösség” között*. A kezdetekben még együtt mentek a közös úton.”⁵⁷⁰ Az apostolok vezető szerepet igényeltek, és meg is kapták a gyülekezettől. Ezért is fontos az apostoli kör 12-re való kiegészítése (1,15–26). A tizenkettő rekonstitúciójában a jézusi igény megújítását láthatjuk, hogy a gyülekezetben az egész Izráel összegyűjtése kezdődik el.⁵⁷¹ A tanítói munkát az apostolok végezték. Lukács valószínűleg a keresztség utáni keresztyén útmutatásokra gondol.⁵⁷² A kezdeti szimbiózis eszményét Lukács igyekszik kidomborítani: „A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt” (4,32). Conzelmann szerint a kép idealisztikus.⁵⁷³ Valójában sem a termelőeszközök „államosításáról”, sem a közös gazdálkodásról nincs szó, hanem csak arról, hogy a vagyonosok a szűkölködőket támogatják.⁵⁷⁴ A kezdeti egység abban is megnyilvánul, hogy az eladott javak árát az apostolok lába elé tették le (4,35.37). A későbbiekben már nem olvashatunk ilyen híradást.⁵⁷⁵

⁵⁶⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 229.

⁵⁶⁶ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* II. 219. Pesch szerint ekkor már egyértelműen Jakab a gyülekezet vezetője. Vö. ApCsel 12,17.

⁵⁶⁷ ROLOFF, Jürgen: i. m., 314.

⁵⁶⁸ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 195.

⁵⁶⁹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 314.

⁵⁷⁰ PÓTOR János: A jeruzsálemi szeretetközösség megalakulása és működése, 70.

⁵⁷¹ PESCH, Rudolf: i. m., I., 91. A kiegészítés még pünkösöd előtt megtörtént.

⁵⁷² SCHMITHALS, Walter: i. m., 38.

⁵⁷³ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 431.

⁵⁷⁴ ROLOFF, Jürgen: i. m., 89. Visszafogottság jellemzi Lukácsot. Nem állítja, hogy a vagyonközösség szigorúan szervezett, törvényekkel szabályzott termelő közösség volt.

⁵⁷⁵ Sőt az ApCsel 3,6 azt mutatja, hogy Péter és János nem rendelkezik „ezüsttel és arannyal”. A kérdés az, hogy akkor ki kezelte a vagyont, amit a belépő tagok hoztak magukkal a közösségbe?

2. A konfliktuszónák szaporodtak, egyre több volt a nézetkülönbség
Kialakult egy szűkebb közösség, akik vagyonszövetséget alkotva behúzódtak egy kommunióba. Úgy tűnik, hogy gazdasági termelést nem végeztek, csak támogatásokra vártak. (Gal 2,10; Róm 15,26). A fogyasztási közösség elszegényedett és pusztulásra lett ítélve. A nemzetiségi problémák és az egyéni karizmatikus megnyilvánulások is az elkülönülést munkálták.

3. Új problémát vet fel a növekvő egyház élete
„Zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen” (ApCsel 6,1). *A közös javak kezelése volt a vita tárgya.* „A tizenkettő nem volt hajlandó beleártani magát a javak kezelésébe (ApCsel 6,2). Külön vagyonszövetséget neveztek ki a hellének részére, a hetet.”⁵⁷⁶
A vagyonszövetségnek volt tehát árnyoldala is.

4. Éles feszültség figyelhető meg a törvény értelmezése körül
Jeruzsálemben nagyon megerősödik a farizeusi hatás, a törvényhez való túlzott ragaszkodás. Képtelenek elfogadni, hogy a törvény megtartása által nincs megigazulás, csak „a Jézus Krisztusba vetett hit által” (Gal 2,16). Péter is a végletekig ragaszkodik a tisztálkodási törvényekhez (10,14). Mennyei útmutatásra volt szükség ahhoz, hogy a pogány Kornéliuszt megkeresztelje (10,15). Nem volt azonban következetes a továbbiakban, mert főleg Jakab hatására egyes tisztasági törvények betartásához, főleg az étkezési tilalmakhoz ragaszkodott (15,20.29; Gal 2,12). A tisztasági törvények betartása a gyülekezetben egyre nehézkesebbé vált.

5. Az úrvacsora az apostolok számára integráló erő volt
Az úrvacsorához kapcsolódó közös étkezések a gyakorlatban konfliktusokhoz, széthúzáshoz vezettek. Az intenzív parúziavárás be nem teljesedése is nézetkülönbségeket okozott. Enyhült Krisztus visszavárásának a hőfoka.

6. A régi és új Izráel tudata is konfliktus forrása volt
Jakab és a vének a régi Izráel tudatát erősítették. Az új Izráel (=egyház) gondolatának lassú megfogalmazása viszont szervezeti és teológiai értelemben megkezdődik. Isten a Szentlélek által minden nép közül gyűjti az egyház tagjait.

7. A teológiai nézőpontok *egyre gyakoribb különbsége*, és a missziói parancs beszűkítése miatt az apostolok kiszorultak a gyülekezet vezetéséből.
Az apostolokhoz, mint tekintélyhez való viszonyulás megváltozott. Jakab és a vének kezébe került a gyülekezet irányítása (21,18). A missziói parancs élénksége apadt. Az erős missziói tudat kivitte volna őket a közösségből. Közösségközpontúvá váltak. Elveszítette szerepét, igazi hangsúlyát a missziói parancs. Csak azt várták, hogy jöjjenek az újabb tagok, és hozzák a vagyont. *A misszióból megélhetési stratégia lett.* A kiküldési törekvés elveszítette a vonalmat. Kockázatot jelentett a misszió, hiszen akkor el kell hagyni a közösséget. A biztosított egzisztenciát nem szívesen hagyták el. A közösség szép példa, de a környező világ nem megy oda, hogy megnézze őket. Eltolódás történt a passzivitás és a beszűkülés irányába.

---

⁵⁷⁶ BROWN, Raymond E. – OSIEK, Carolyn – PERKINS, Pheme: *A korai egyház*, 492.

8. István vértanúsága

A hellenista gyülekezet vezetését a *Hetes* kör látta el. István volt az első, akit a Tizenkettő javaslatára az asztalok körüli szolgálatra kiválasztottak (6,5). István munkásságát az apostolokéhoz hasonlóan nagy csodák és jelek kísérik (6,8). Isten kegyelme tette alkalmassá a szolgálat végzésére. Pesch és Jervell szerint a „szabadosok”, a libertinusok, a szabadon bocsátottak, azoknak az utódai, akiket Pompeiusz Kr. e. 63-ban fogolyként Rómába hurcolt (6,9).⁵⁷⁷ Hazakerülve természetesen a hellenizmust magukkal hozták. A hellenista zsidók István legfőbb ellenfelei. Ők akarják Pált Damaszkuszban (9,23) és Jeruzsálemben is megölni (9,29).⁵⁷⁸ Jeruzsálemben több görögül beszélő zsinagógagyülekezet volt (24,12). A hamis tanúk állítják, hogy a templom és a törvény ellen beszél állandóan (6,13), amik a zsidó vallás alapjait jelentik. A kezdeti időkhöz képest teljesen megváltozott ezzel az egyház helyzete.⁵⁷⁹ István védőbeszédében Mózes-Krisztus tipológiát ad elő; Krisztus Mózes üdvtörténeti képmása.⁵⁸⁰ A Hegyi Beszédben Jézus is interpretálja a törvényt (Mt 5,21–48), kritizálja a farizeusi törvényértelmezést (Mk 2,27–28), és megjövendöli a templom elpusztítását (Lk 21,6). István megkövezése a farizeusi zsidókeresztyének megerősödését segítette elő.

9. A további üldözés

A 8,1b szerint nagy *üldözés kezdődött* az egész jeruzsálemi gyülekezet ellen. Valószínűleg azonban csak a *Hetes körre* és a hellenistákra terjedt ki: 1. A szétszóródtak között csak hellenisták vannak megnevezve (8,5–40; 11,19–20). 2. Az egyházat pusztító, házról házra járó Saul nem kímélte volna a vezetőket, az apostolokat sem. 3. A továbbiakban a jeruzsálemi gyülekezet fennmaradásáról van szó (8,14; 9,26–30).⁵⁸¹ Mivel az apostolok és követőik hűségesekek voltak a templomhoz és a törvényhez, zsidó szektának tartották őket, így mentesültek az üldözés elől. A hellenisták Jeruzsálemből való kiűzése a végleges elkülönülés egyik nagyon fontos oka. Jakab kivégzése (12,2), Péter „más helyre” való távozása (12,17), Jakab és a vének vezető szerepe (21,18) szintén nagyon lényeges események. Az apostolok *az üldözés miatt is kiszorultak* a gyülekezet vezetéséből. Az apostolok rájöttek arra, hogy nem maradhatnak csak Júdeaában, revideálni kell a belakottság eszményét. Mindez az elkülönüléshez vezetett.

10. Konfliktusok Péter és Jakab között

Péter pünkösdkor (2,21) és a nagytanács előtt is megvallotta (4,12), hogy csak Jézus által van üdvösség, sőt az apostoli zsinaton is (15,11). A törvényt elhordozhatatlan „igának” nevezi (15,10).⁵⁸² Roloff megállapítja, ezen a ponton a lukácsi Péter szinte Pálhoz hasonlóan

⁵⁷⁷ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 236–237. Fogságból megszabadultak, rabszolgaságból felszabadultak. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 225.

⁵⁷⁸ PESCH, Rudolf: i. m., I. 313. A diaszpórából származó zsidókról van szó, az ApCsel 6,9-ben.

⁵⁷⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 114.

⁵⁸⁰ ROLOFF, Jürgen: i. m., 119.

⁵⁸¹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 129.

⁵⁸² Ezt az igát sem az atyák, sem a korabeli zsidók nem tudták elhordozni. Nyilvánvalóan ezzel nem akarja azt mondani, hogy a törvény önmagában nem lenne betölthető (ApCsel 13,38–39). Vö. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 392. A törvényt igazolja Lukács az ApCsel-ben. István „élő igének” nevezi (ApCsel 7,38). SALO, Kalervo: *Luke's Treatment of the Law. A Redaction-Critical Investigation*, AASF 57, Helsinki, Akateeminen Kirjakauppa, 1991, 243.

beszél.⁵⁸³ Jakab se akarja terhelni a pogányokat, de azért egy minimum törvény elfogadására tesz javaslatot (15,19–20). Oepke helyesen jegyzi meg, aki azt gondolná, hogy a zsinat minden vitás kérdést megoldott, annak csalódnia kell.⁵⁸⁴ Péter csak addig vállalta az asztalközösséget, talán az úrvacsorát is az antiókhiai pogánykeresztyénekkal, míg a törvény szigorú őrei meg nem érkeztek Jeruzsálemből (Gal 2,11–14). Kifejezetten nincs benne a szövegben, hogy Jakab küldte-e őket a „bizonytalan” Péter ellenőrzésére,⁵⁸⁵ de a két vezető közötti viszály érzékelhető.

11. Pál és Barnabás szerepe a várható „szakadásban”

A Jeruzsálemből menekülő hellenista keresztyének vitték el az evangéliumot a szíriai Antiókhiaába (11,19–26). A szervezett misszió központja átkerül Jeruzsálemből Antiókhiaába. Ez a gyülekezet választotta ki Barnabást és Sault, munkatársat is adott melléjük (János-Márkot), imádságban kísérte őket.⁵⁸⁶ Pál és Barnabás következetesen azt tanították, hogy a pogány keresztyéneknek nem kell körülmetélkedni, és nem kell betartani a mózesi törvényeket, a Jeruzsálemből érkező szigorú zsidókkal sok vitájuk volt (15,1.5.7). Pál nem hódol be a jeruzsálemi tekintélyeseknek (Gal 2,6–7). Ezzel Jeruzsálem elveszíti kontroll szerepét.

12. A zsinat visszaható intézkedése

Sok ezer hívő zsidó rajong a törvényért (21,20), mert a zsinat nem mondta ki egyértelműen, hogy csak Krisztusban van üdvösség. Pál munkáját gyanús szemmel nézik (21,21), és a törvény megtartását kérik tőle (21,23–24). Schmithals úgy gondolja, Pálnak demonstrálni kell, hogy ő, mint zsidó, a törvény szerint él.⁵⁸⁷

Szimbiózisról tehát csak a kezdeti időkben lehet beszélni. A későbbiekben egyre nyilvánvalóbbá válik az elkülönülés.

3.3.4. A végleges elkülönülés utolsó okai

1. A tér és a találkozási hely problémája

Egy helyen laktak-e? Nem tudjuk. Lehet, hogy házról házra jártak. A hely problémája krízist okoz. Eleinte vonzó, de később taszító a környező világ számára. Így kikerülnek a templomból és a zsinagógákból.

2. Egészségügyi problémák

Hogyan tisztálkodtak? Hogyan ápolták betegeiket? Illemhely használata, elérhetősége is gondot jelentett. Jó együtt. Egy órára igen, hosszú időre azonban tarthatatlan.

3. Családi élet problémái

A férj és feleség nem akart csak testvérként élni. Kiütköznek a normális emberi problémák. Aktív, érző nőket, gyermekeket nemző férfiakat nem lehet így együtt tartani. A gyermeket nevelni, tanítani kell. A családi élet krízisbe került. A közösségi élet eszménye szép, de a

---

⁵⁸³ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 231. Persze csak majdnem, szinte, mivel Pál a megigazolásról beszél (ApCsel 13,39). Péter pedig ebben a terminológiában a megmenekülésről, megszabadulásról (ApCsel 2,21.40; 4,9.12).

⁵⁸⁴ OEPKE, Albrecht: *Der Brief des Paulus an die Galater*, 86.

⁵⁸⁵ OEPKE, Albrecht: i. m., 88.

⁵⁸⁶ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 194.

⁵⁸⁷ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 195.

gyakorlati megvalósítás során súlyos problémákkal szembesültek. A család a legjobb keresztyén közösség.

4. Közösségi rendfenntartás

Parancsszóra nem lehet élni. Csak egy ideig működik, hogy a vezér irányít. Az egyenlőség illúzióvá vált. Ez az eszmény is krízisbe került.

5. A töredező közösség

Nem fejeződött be a közösség léte az ApCsel 8-ban található üldözésekkel. Még Pál idejében is létezik. Ez csoda, hogy 20 év után, az ötvenes években is hallhatunk róluk.⁵⁸⁸ Ekkorra egy új generáció nő fel. Az újabb történelmi légkörben *a korábbi eszmények már nem érvényesülnek*. Újabb, sajátosabb eszményekre van szükség. A családi élet fontosabbá válik, mint az egyenlősi. A fiatalok függetlenek akarnak lenni. Ez mozgásba hozta a közösséget. Várható, hogy újabb 20 évet nem ér meg, de jött a római hadsereg is.

Ilyen típusú közösség létezéséről más helyen nincs tudomásunk. Kevés a valószínűsége annak, hogy Damaszkuszban, az Egyenes utcában a jeruzsálemihez hasonló közösség lett volna. Júdás házában inkább egy keresztyén család lakott, ahol Saul nyilván vendégként tartózkodott (9,11).⁵⁸⁹

Exkurzus: Még egy próbálkozás?

Korinthusban egy erőtlén utópróbálkozást figyelhetünk meg. Az úrvacsorához gyülekezeti szeretetvendégség (agapé) kapcsolódik. Ez azonban szociális feszültséggel jár. A gazdagok a vacsorát csak maguknak hozták.⁵⁹⁰ A szegényekkel legfeljebb a vacsora utáni csemegézést és ivást (συνπόσιον) akarták megosztani a római és görög szokás szerint (1Kor 11,17–22). Ez a gyakorlat is tarthatatlan volt. Mindez a gyülekezet megosztottságát eredményezte, s nem a testvériséget. A korinthusi negatív gyakorlat is hozzájárult ahhoz, hogy az egyház elhagyta a közös étkezéseket, és csak az úrvacsora maradt meg.

3.4. Az elkülönült közösség

Érdekes összefoglalni, hogy mely folyamatok vezettek a közösség elkülönüléséhez. Döntő fontosságú volt az, hogy az apostolok kiszorultak a vezetésből. A bölcs apostolok jelenlétének a hiánya negatív folyamatokat indított el. A beszűkülés elleni kifogásaikat elmondták ugyan, de az elkezdődött folyamatot nem tudták megállítani.

A közösség elszegényedett, mivel a gazdasági kommunió valószínűleg termelést nem végzett. A növekvő egyház élete is az egységes gyülekezet széteséséhez vezetett. Az egyre fokozódó üldözés, a tér és a hely gyakorlati problémái mind-mind a végleges elkülönülést eredményezték.

---

⁵⁸⁸ PÓTOR János: A jeruzsálemi szeretetközösség megalakulása és működése, 71.

⁵⁸⁹ Jervell megjegyzi, hogy Lukács nem ír arról, hogy Júdás keresztyén. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 282.

⁵⁹⁰ Megalázó, hogy a gazdagok mennyire érzéketlenek voltak a szegények iránt. Ilyen légkörben nem lehetett érezni, hogy ők „egy család az Úrban”. PRIOR, David: *Pál első levele a korinthusiakhoz*, 203.

4. A SZERETETKÖZÖSSÉG MŰKÖDÉSE

A dolgozat következő nagy fejezetében a szeretetközösség működésével foglalkozunk. Igyekszünk számba venni a közösség tagjait és vezetőit. A közösségnek szociális, társadalmi és vallási jellegű szolgálatai voltak. Rendszeresen hivatkoztak a historikus és a mennyei Krisztusra. Izráel kiválasztott maradékának tekintik önmagukat. Hittel és alázattal vállalták az egyre erősödő üldözést, hiszen megtapasztalták Isten megtartó kegyelmét. Eszkatológiai reményeik középpontjában Jézus parúziájának a várása volt. Munkásságuk vitathatatlanul tanulságos és fontos a mai diakónia számára.

4.1. A közösség tagjai

A nevek felsorolása nem egyszerű, de az Újszövetség alaposabb tanulmányozása során néhány név feltétlenül beazonosítható, akik rendszeresen részt vettek a közösség alkalmain, és vállalták a vagyontársadalmi réteghez tartozó életet. Voltak jó anyagi helyzetben levő tagok is, de a többség a szegény társadalmi réteghez tartozott.⁵⁹¹ A befogadó közösségben a tagok javaikból egymást szeretettel támogatták.

4.1.1. A közösség tagjai név szerint és valószínűség szerint

Nem könnyű neveket felsorolni. Három csoport állítható fel: a biztos, a feltételezett és az ideiglenes tagok csoportja.

4.1.1.1. Valószínűleg biztos tagok

A biztos tagok közé lehet sorolni a rászorulókat, a szegényeket, akik a közösség lelki javai mellett a közösség anyagi javaira is számíthattak. Mária, Jézus anyja Zakariással szemben nem hitetlenkedik, hanem az Úr szolgálóleányaként elfogadja Isten tervét (Lk 1,38).⁵⁹² Grundmann szerint a zsoltárfeldolgozásokból álló Magnificatban (Lk 1,46–55) is megnyilvánul Mária hite.⁵⁹³ A pásztorok által elmondottakat „megőrizte, és forgatta a szívében” (Lk 2,19). Mindez a Lk 1,45–höz kapcsolva a 2,51-en át a 8,15-höz és a 11,28-hoz vezet.⁵⁹⁴ Akik „igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják.”⁵⁹⁵ A Jn 2,1–11, a 19,26–27 és az ApCsel 1,14 azt bizonyíthatja, hogy Mária valóban az ösgyülekezethez tartozott, hangsúlyozza Roloff.⁵⁹⁶ Jézus testvérei is tagjai a kibővített tanítványi körnek

---

⁵⁹¹ Vö. Gal 2,10-el. A szeretetközösség szegényeire gondolhatott Pál, hiszen az adományokat Jeruzsálembé kívánja eljuttatni (1Kor 16,3).

⁵⁹² GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Lukas*, ThHK 3, Berlin, Evangelische Verlaganstalt, 91981, 59.

⁵⁹³ GRUNDMANN, Walter: i. m., 64.

⁵⁹⁴ Egészen bizonyos, hogy Máriának (Jánossal együtt: vö. Jn 19,26–27) egy ideig Jeruzsálemben kellett élnie Jézus halála után, majd Jánossal együtt Efezusban éltek, majd halála előtt visszatért Jeruzsálembé.

⁵⁹⁵ GRUNDMANN, Walter: i. m., 86.

⁵⁹⁶ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 28. Jervell ezzel szemben megállapítja, hogy Máriának az ApCselben nincs szerepe, csak az 1,14-ben van megemlítve. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 118.

(1,14), közülük Jakab a gyülekezet tekintélyes vezetője lesz.⁵⁹⁷ Jézus családjának a hitetlenkedéséről Lukács nem tudósít, szemben Márk szövegével (Mk 3,20–21).⁵⁹⁸

Az asszonyokat is a biztos tagok közé sorolhatjuk.⁵⁹⁹ A magdalai Mária, a Jézus által meggyógyított asszonyok egyike, akiből „hét ördögöt” űzött ki Jézus (Lk 8,2), a Jézus körül szolgálók egyik tagja, akik Jézust Galileától egészen a keresztségig követték (Mt 27,55–56), a sírba tételnél is ott voltak (Mt 27,61), illatos kenetet vásároltak, hogy megkenjék vele Jézus testét (Mk 16,1). Ők vették észre először az üres sírt, és vitték a jó hírt a tanítványoknak (Mt 28,1–10). Magdalai Mária látja meg először a feltámadott Urat (Mk 16,9; Jn 20,1–18). Mária, a Jakab és József anyja.⁶⁰⁰ Mária, a Klópás felesége, Jézus anyjának a nővére (Jn 19,25). Salomé (Mk 15,40; 16,1) feltehetően azonos a Zebedeus fiainak anyjával (Mt 27,56).⁶⁰¹ Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének a felesége és Zsuzsanna, vagyonukból szolgáltak Jézusnak (Lk 8,3). A tehetős asszonyok valószínűleg felajánlották a szeretetközösségnek vagyonukat. Nagyon fontos személy Mária, János-Márk anyja, akinek a házában gyűltek össze a közösség tagjai (ApCsel 12,12). A betániai testvérek: Mária, Márta és Lázár is tagjai lehettek a közösségnek (Jn 11,1–3). Anániást és Szafirát (ApCsel 5,1–11), a Heteket: Istvánt, Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt, Nikoláoszt (6,5) és Rodét (12,13) is ide sorolhatjuk.

4.1.1.2. A feltételezett tagok

A feltételezett tagok közé lehet sorolni Mnászónt, a régi tanítványt, aki ugyanúgy ciprusi származású, mint Barnabás. A Jeruzsálembé érkező Pált és kíséretét szeretettel fogadta (21,16). A szöveg nem egyértelmű, az is lehet, hogy Cézárea és Jeruzsálem között lakott. Roloff szerint elképzelhetetlen, hogy ebben az időben egy hellenista zsidókeresztyén Jeruzsálemben lakhatott volna.⁶⁰²

Júdás és Szilász, akik a zsinat határozatát Antiókiába vitték⁶⁰³ „vezető emberek” a jeruzsálemi gyülekezetben, életüket is kockára tették az Úrért (15,22–27), *próféták voltak*, erősítették a testvéreket (15,32). Júdás, akit Barsabbásnak hívtak, küldetése után visszament Jeruzsálembé (15,33). Szilász Antiókiában marad (15,34), és elkíséri Pált a második missziói útjára. A páli levelek (2Kor 1,19; 2Thessz 1,1) és az 1Pt 5,12 Szilvánusznak nevezi.

4.1.1.3. Az ideiglenes tagok

Barnabás, a ciprusi származású lévita, hellenista zsidó, korán a gyülekezet tagja lett. Ő az egyetlen, aki név szerint meg van nevezve, hogy eladott földje árával a közösséget támogatta (ApCsel 4,37). Az 5,1–11-gyel kontrasztban válik hangsúlyossá, hogy Barnabás az eladott

⁵⁹⁷ ApCsel 12,17; 15,13; 21,18.

⁵⁹⁸ Márk szerint Jézus rokonai azt mondják, hogy Jézus megzavarodott (Mk 3,21). Ez a hitetlen megállapítás csak Márk evangéliumában található meg.

⁵⁹⁹ Jervell figyelmeztet, hogy az asszonyok gyülekezeti vezető pozíciója szóba se kerülhet. JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 118.

⁶⁰⁰ Mt 27,56; Mk 15,40.47; 16,1; Lk 24,10.

⁶⁰¹ GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Markus*, ThHK 2, Berlin, Evangelische Verlaganstalt, 81980, 437.

⁶⁰² ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 313.

⁶⁰³ A zsinat határozatát Pállal és Barnabással együtt szóban is közzölték. Csupán az írás nem volt elég. JERVELL, Jacob: i. m., 401.

föld teljes árát a közösségnek adta.⁶⁰⁴ Később elmegy Jeruzsálemből Antiókiába (11,22), Tarzuszba (11,25), majd Pállal együtt szolgál az első missziói úton (13–14).

Péter és a Tizenkettő is csak ideiglenes tagok, mert a bölcs apostolok egyrészt hamar rájöttek arra, hogy a szeretetközösség beszűkülése helytelen folyamat, másrészt missziói szolgálatokat végeztek, és elmentek Jeruzsálemből. Ehhez hozzájárultak a tragikus események is, amelyek Anániással és Szafirával történtek. Láthatták, hogy ez sokáig nem tartható fenn.

4.1.2. Milyenek lehettek a kritériumok a közösségbe való belépés számára?

Megtérés, bűnbánat és megkeresztelkedés Jézus Krisztus nevében (ApCsel 2,38). Meg kell szabadulni az „elfajult nemzedéktől”,⁶⁰⁵ Pesch szerint azoktól, akik Jézust megfeszítették.⁶⁰⁶ Kitartóan, rendszeresen részt kell venni a közösségi alkalmakon (2,42.46). Bátran kell bizonyosságot tenni a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztusról (4,13). Le kellett mondani a saját tulajdonról, vállalni kellett a vagyonszűkülésben való életet, „mindenük közös volt” (4,32). Akiknek földjük vagy házuk volt, az eladott javak árát az „apostolok lába elé” tették (4,34–37). Úgy tűnik azonban, hogy nem mindenki adta el a házat (12,12), különben házankénti összejöveteleket nem is lehetett volna hol tartani.

4.1.3. Milyen társadalmi rétegekből származtak a tagok?

Voltak gazdag, tehetős asszonyok (Lk 8,3). Barnabás is gazdagnak számíthatott, mivel volt földje (4,37), persze nem tudjuk mekkora. A tagok többsége azonban a szegény társadalmi rétegekből származhattak. Jézus családja, anyja és testvérei is szegény bevándorlóknak számíthatnak Jeruzsálemben. József valószínűleg korán, még Jézus nyilvános fellépése előtt meghalhatott, hiszen Lk 2,41–51 után már nem olvashatunk semmit sem róla az evangéliumokban. A tanítványok, akik Galileából érkező halászok és földművesek voltak, Jeruzsálemben nehezen találtak munkát. Persze el is szoktak a fizikai munkától, mert Jézust követve három évig nem dolgoztak rendszeresen. Szolgák (12,13) és rabszolgák (Filem 10; Kol 4,9) rétegéből is lehettek tagok.

4.1.4. Milyen nemzetiséghez tartoztak a közösség tagjai?

Főleg zsidók voltak. Gondolhatunk jeruzsálemi őslakosokra, Júdeából és Galileából, vagy a diaszpórákból bevándorlókra. Ez nem zárja ki azt, hogy hellenizálódott zsidók is voltak, és esetleg egymás között is görögül beszéltek.

4.1.5. Kik voltak a hellenisták?

Conzelmann szerint a hellenista társadalom struktúrája valószínűleg a népvándorlásig tartotta magát.⁶⁰⁷ Az ApCsel 6-ban görögül beszélő zsidókról, azaz „hellenistákról”⁶⁰⁸ és arámul beszélő „héberekről” olvashatunk, akik az ősgyülekezet két csoportját alkották.⁶⁰⁹

---

⁶⁰⁴ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 184.

⁶⁰⁵ ApCsel 2,40; 5Móz 32,5; Fil 2,15.

⁶⁰⁶ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 126.

⁶⁰⁷ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 152.

⁶⁰⁸ A hellenisták nem egykori pogányok, nem egy szektás zsidó csoportnak a követői, mint a samaritánusok vagy az esszénusok, hanem görögül beszélő zsidók.

⁶⁰⁹ WALTER, Nikolaus: *Praeparatio Evangelica*, 192.

Herczeg Pál hangsúlyozza, hogy a hellenizmus ezer szállal szötte át a zsidóságot, ezért nem lehet élesen elkülöníteni az ősgyülekezet két csoportját.⁶¹⁰ A diszpórákból Jeruzsálembé költöző hellenisták közül sokan lehettek keresztyénné, de továbbra is görögül beszéltek. Roloff megállapítja, hogy a nyelvi korlát jelentős problémát jelentett az arámul beszélő Jeruzsálemben a hellenisták számára.⁶¹¹ Jeruzsálemben saját görög zsinagógáik voltak (6,9; 24,12). A nyelvi probléma a keresztyének között az istentiszteleten volt éles, ami külön összejöveteleket tartásához vezethetett. A hellenisták azért zúgolódtak, hogy az özvegy-asszonyokat mellőzik a szegénygondozásban.⁶¹² Schille „a perselyből és a tányérból” történő diakóniát különbözteti meg.⁶¹³ A hét férfi görög neve azt jelzi, hogy a *Heteket* a hellenisták közül választották ki (ApCsel 6,5). Pesch szerint a Tizenkettő szavaiból kiolvasható, hogy ők nem azt akarják, hogy a Hetek csupán a hellenistákkal, az apostolok pedig a héberekkel törődjenek.⁶¹⁴ Számukra fontos a gyülekezet egysége, egy elkülönülő közösség azonban mégis kialakult.

4.1.6. Hogyan viszonyultak egymáshoz a közösség tagjai?

„Egy szívvel és egy lélekkel” voltak együtt,⁶¹⁵ egység, figyelmesség, egymás elismerése és tiszteletben tartása jellemezte őket. Javaikkal egymást támogatták, a közös javakat úgy osztották el, „ahogy éppen szükség volt rá” (2,45). ἅπαντα κοινά – mindenük közös volt (4,32), a vagyonszövetség ideáljának a terminus technicus.⁶¹⁶ Olyan szeretetközösségben éltek, hogy „nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem” (4,32). Buzgón imádkoztak egymásért (12,5). A szolgálatait is befogadták a közösségbe (12,13). Lukács idillisztikus képet fest a közösség életéről. Tiszta szívvel szerették egymást (1Pt 1,22),⁶¹⁷ egymás terhét hordozták (Gal 6,2), szolgáltak egymásnak (Gal 5,13), mindenkor a jóra törekedtek egymás iránt (1Thessz 5,15).

---

⁶¹⁰ HERCZEG Pál: *Krisztusról és az egyházzól*, 18–19. Ha a tudósok azt feltételezik, hogy István halála után minden hellenista gyülekezeti tag elmenekült, vajon akkor egy teljesen arámul beszélő közösség maradt volna Jeruzsálemben? Továbbá: ha az antiókhiai gyülekezetet a Jeruzsálemből elmenekülő hellenisták alkották, akkor ott csak tisztán görögül beszélő és gondolkodó tagok lehettek? Hiszen az egyik vezetőjük Barnabás, aki lévita származású, és a Pállal való konfliktusa alapján elképzelhető, hogy konzervatív gondolkozású. A nyelvi határ se lehetett annyira éles, hogy ez alapján lehessen meghúzni a két csoport közti különbséget.

⁶¹¹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 108. Vö. HERCZEG Pál: Az ősegység missziói helyzetének variációi: a hellenisták megjelenése az egyházban, in: *Studia Caroliensia* 2/1 (2001), 45–51.

⁶¹² ROLOFF, Jürgen: i. m., 108.

⁶¹³ SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, ThHK 5, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1983, 168. Az elsőt a Jeruzsálemben lakó, főként arámul beszélő szegényekkel szemben gyakorolták. A napi két étkezéshez szükséges összeget két hétre előre odaadták nekik, a másodikat a Palesztinán kívülről érkezett, görögül beszélő zsidók szegényeivel szemben gyakorolták. Nekik naponta kétszer adtak ételt, pénzt azonban nem. Az előbbi gyakorlat nyilván kedvezőbb volt. Vö. BOLYKI János: *Jézus asztalközösségei*, 192–193.

⁶¹⁴ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 228–229.

⁶¹⁵ ApCsel 1,14; 2,46; 4,24.32; 5,12.

⁶¹⁶ ROLOFF, Jürgen: i. m., 88.

⁶¹⁷ A reménységgé váló hit, az igazság iránt való engedelmesség a tagok egymáshoz való viszonyában szeretetben mutatkozik meg. Tiszta, képmutatás nélküli (1Tim 1,5). Nem udvariaskodás, nem sima modor, nem felszínes érintkezés, hanem igazi, szívből jövő szeretet. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Péter első levele*, 32.

4.2. A közösség vezetői

Jézus adta a legjobb példát a szolgáló vezetésre. A vezetés befolyás és felelősségvállalás. Aki maga törekszik a vezetésre, az nem lesz jó vezető. Csak a Szentlélek hívhat el, és készíthet fel erre a feladatra.

4.2.1. A közösség feltételezett vezetői

Péterről, Barnabásról, Júdásról, Szilászról és Jakabról jelenthetjük ki azt, hogy vezetők voltak a közösségben. Biztosan voltak mások is, de róluk nincs tudomásunk. Legtöbb információt Péter vezetői szerepéről olvashatunk.

4.2.1.1. Péter

1. Péter húsvét utáni megbízatása (Jn 21,15–17)

Már a Mk 16,7 Galilea felé irányítja a figyelmet. János evangéliuma utolsó fejezete számol be arról, hogy a feltámadott Jézus hét tanítványnak megjelenik a Tibériás tengernél. Péter beleugrik a tengerbe, hogy a hajót megelőzve minél hamarabb találkozzon Jézussal. A beszélgetés elemei emlékeztetnek a Mt 14,28–33-ra és a 16,17–19-re.⁶¹⁸ Jézus háromszori kérdése és Péter háromszori hitvallása emlékeztet Péter háromszori tagadására, jóllehet direkt hivatkozás nincs rá.⁶¹⁹ A háromszori felhatalmazás a bárányok őrzésére és legeltetésére, Péter vezetői funkciójának az abszolút érvényességét jelenti.⁶²⁰ A vezetésre való felhatalmazás Péter hitvallásával van kapcsolatban, amelyben Jézus iránti szeretetét fejezi ki. Péterért külön könyörgött Jézus, hogy el ne fogyatkozzék a hite, hogy erősíteni tudja a testvéreket (Lk 22,32). Péter vezetői szolgálatának fontos része a testvérek erősítése.

2. Péter pünkösdi szerepe

A pünkösdi prédikáció (ApCsel 2,14–41) Péter első missziói beszéde. A beszédet négy világos részre tagolják a megszólítások (14b. 22a. 29a) és a megszakítás (37): 1. A pünkösdi csoda jelentősége (14–21). 2. bizonyágtétel Jézus feltámadásáról (22–28) 3. A feltámadott és megdicsőült Jézus töltötte ki a Szentlelket (29–36). 4. A megtérésre való felszólítás (38–40). Pesch hangsúlyozza, hogy Lukács nem egy átvett prédikációs modellt követ.⁶²¹

Péter vezető szerepét jelzi a prédikáció ünnepélyes bevezetése: „Ekkor előállt Péter a tizeneggyel” (14). Nem akárki kezdte meg a beszédét, hanem a Tizenkettő vezetője. Az ünnepélyes szavak is Péter jelentőségét emelik ki: „Felemelte a hangját.”⁶²² Péter méltó és hivatott arra, hogy a részegséggel megvádolt tanítványokat megvédje, és a pünkösdi csodát megmagyarázza.

---

⁶¹⁸ GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Matthäus*, 393.

⁶¹⁹ SCHNEIDER, Johannes: *Das Evangelium nach Johannes*, ThHK Sonderband, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1978, 333. Péter lehetőséget kap, hogy megerősítse azt, hogy Jézushoz való tartozása tudatos döntésen alapszik. A háromszori kérdés lehetőséget biztosít Péternek a megfontolt válaszra. Vö. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma III.*, 222.

⁶²⁰ GRUNDMANN, Walter: i. m., 394. A krízishelyzetben csődöt mondott tanítványnak megadatik a szolgálatba való visszatérés lehetősége. A vezetői munka nélkülözhetetlen feltétele a szeretet. Vö. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: i. m., 222.

⁶²¹ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 116.

⁶²² PESCH, Rudolf: i. m., I. 119.

3. Péter szerepe a közösségben

A születése óta sánta férfinak határozottan, teljes hittel mondta: „a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj” (3,6)! (Persze külön kutatás témája lehetne a mondat első fele: „Ezüstöm és aranyam nincsen.” Hova lett a közösség vagyona? Igazat mondott? Ilyen hamar felélték a beadott javakat? Esetleg a jelentősebb adományok az Ékes-kapui gyógyítás után érkeztek?) A gyógyítás után a közösség vezetőjéhez méltóan bizonyosságot tett Jézusról, aki az igazi gyógyító.

A kezdeti üldözések a közösség vezetőit vették célba: Pétert és Jánost börtönbe vetik (4,1–22). Péter újabb fogsága (12,3–4). Péter gyógyító erejével kapcsolatban fokozott elvárások voltak. „Legalább az árnyéka érje valamelyiküket” (5,15).⁶²³ Az árnyékának mágikus erőt tulajdonítottak. Pesch szerint az ókorban ismert volt az a feltételezés, hogy az ember vagy az állat árnyékának gyógyító vagy kárt okozó ereje van.⁶²⁴ Az árnyék a kapcsolat által közvetíti az erőt. Miként Jézusnak,⁶²⁵ úgy Péternek a csodatevő tevékenységét is nagy népszerűség övezte: „Özönlött a Jeruzsálemen kívüli városok népe is” (5,16). A messiási gyülekezethez, amelynek vezetője Péter, bizalommal és hittel vitték a beteget.

4. Péter szerepe a misszióban

A Fülöp által elkezdett virágzó samáriai missziót felügyelte (8,14–25). Jánossal együtt azért imádkozott, hogy a samáriaiak is részesüljenek a Szentlélek ajándékában. Felismerte, hogy a régi válaszfal leomlott, Krisztus megszüntette az atyák bűneiből származó ellenségeskedést. A samáriai missziót legitim dolognak tartják az apostolok, és hivatalos áldásukat adják rá. Úgy tűnik, hogy a hetes kör tagjai – legalábbis eme perikópa szerint – az apostolok alá vannak rendelve. Simon, a varázsló, pénzen szeretne megvásárolni azt, amit csak hit által lehet ajándékként megkapni. Péter vezetőhöz méltóan határozottan beszél, és elutasítja az ajánlatot. Az oldás és kötés hatalmát gyakorolja.⁶²⁶ Missziói munkát végzett Liddában, Joppében és Cezaréában (9–10), Kornéliusz megkeresztelése döntő jelentőségű. I. Heródesz Agrippa elől menekülve Péter elhagyja Jeruzsálemet (12,17).

Ettől kezdve Péter teljesen a missziói szolgálatnak élt. Az apostoli zsinat idején ismét Jeruzsálemben van, de a zsinatot már nem ő vezeti, hanem Jakab (ApCsel 15,13).

A Gal 2,9 sem Pétert, hanem Jakabot nevezi meg az első helyen. Az apostoli zsinat határozata alapján Pál a pogányok között hirdette az evangéliumot, a jeruzsálemi apostolok pedig a körülmetélteknek. Így Péter a zsidókeresztyén misszió vezetője lett. A hagyomány szerint Péter Rómában is munkálkodott, és ott szenvedett mártírhalált.

4.2.1.2. Barnabás

A ciprusi származású lévita eredeti neve József. Lukács szerint a Barnabás nevet az apostoloktól kapta, ami azt jelenti: Vigasztalás fia (ApCsel 4,36–37). Nagyon hamar a jeruzsálemi gyülekezet tagja lett. Eladott földje árával támogatta a szeretetközösséget.

⁶²³ Schlatter felhívja a figyelmet arra, hogy Lukács nem mondja ki, hogy Péter árnyéka bárkit is egészségessé tett volna. SCHLATTER, Adolf: *Die Apostelgeschichte*, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1954, 57.

⁶²⁴ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte*, I., 207. „Az árnyékot az antik pogányságban a tulajdonosának életerejét hordozó képmásnak tekintették.” ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 98.

⁶²⁵ Mt 4,23–25; Mk 3,7–10; Lk 6,17–19.

⁶²⁶ GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Matthäus*, 394. Nagyon kemény szavakat használ a határozott vezető: „Vesszen el a pénzed veled együtt” (ApCsel 8,20), de rámutat a megtérés és a bűnbánat lehetőségére is.

Önzetlen adakozásával nagy tekintélyre tett szert, és a közösség egyik vezetője lett. Sikerült a jeruzsálemi gyülekezet Saul ellenes bizalmatlanságát eloszlatni (9,26–30). A Damaszkusz-ból Jeruzsálembe érkező Sault maga mellé vette, és elvitte az apostolokhoz. Barnabás befolyásának köszönhető, hogy az apostolok befogadták Pált. Schneemelcher szerint Barnabás az összekötő kapocs az ősgyülekezet és Pál között.⁶²⁷

Nem sokáig tölti be vezetői tisztét a közösségben, mert Jeruzsálemből elküldték Antiókhia-ba, hogy az alakuló gyülekezetet megszervezze (11,22–26). Vezetői vénája megnyilvánult abban, hogy Antiókhia-ban meglátta Isten kegyelmét, és bátorította a testvéreket, hogy „maradjanak meg az Úrban.” Így a pogánymissziót Barnabás kezdte el Antiókhia-ban.⁶²⁸ Valószínűleg nem egyedül, hanem egy delegációval ment.⁶²⁹ Istvánhoz hasonlóan (6,5) telve volt Szentlélekkel és hittel. Felkereste Tarzusban Pált, magával vitte, és egy teljes éven át együtt dolgoznak az antiókhiai gyülekezetben. Pesch a gyülekezet különleges kegyelmi évének nevezi ezt az időszakot.⁶³⁰ A júdeai éhínség idején Saullal együtt viszi az antiókhiai gyülekezet adományát Jeruzsálembe (11,27–30). A kollektát a véneknek, a gyülekezet előjáróinak adják át, és nem az apostoloknak, akik eddig a gyülekezet vezetői voltak. Jervell szerint a tudósítás nem egyeztethető össze a Gal 1,18-cal és a 2,1-gyel.⁶³¹ Az 1. missziói út során Pállal együtt munkálkodik Ciprusban és Kisázsia-ban (13–14). Az apostoli zsinaton szintén ketten képviselték a misszió ügyét, hogy a pogányokat mentsék fel a körülmetélkedés kényszerétől, és a mózesi törvények megtartásától (15). Pál szerette volna, ha a 2. missziói úton is együtt szolgálnak, de János-Márk nélkül, aki Pergében elvált tőlük (13,13; 15,38). Barnabás azonban ragaszkodott János-Márkhoz, így Páltól elvált (15,39). Amikor Péter Antiókhia-ban megszakitotta az asztalközösséget a pogány keresztyénekkal, akkor ebbe a képmutatásba Barnabás is „belesodródott” (Gal 2,13).

A pszeudoklementinák tudósítanak alexandriai, római, és milánói tevékenységéről és ciprusi mártírhaláláról. Az iratok keletkezése későre datálható, a Kr. u. 3. századra. Peres Imre határozottan megállapítja, hogy forrásanyaguk az idők folyamán sok változáson, kiegészítésen és átdolgozáson mehetett át, aminek következtében elveszítették teológiai hitelüket, így a mai formában a keresztyén egyház tiszta tanítása szempontjából elfogadhatatlanok.⁶³²

Az antiókhiai próféták és tanítók között Lukács az első helyen említi Barnabást. Tertullianusztól származik az a feltételezés, hogy Barnabás írta volna a Zsidókhöz írt levelet. Történeti hitelessége erősen vitatott.

4.2.1.3. Júdás és Szilász

Júdás és Szilász a jeruzsálemi gyülekezet két vezető tagja (15,22),⁶³³ de elképzelhető, hogy a szeretetközösségben is vezető szerepet töltöttek be.

---

⁶²⁷ SCHNEEMELCHER, Wilhelm: *Das Urchristentum*, Stuttgart, Verlag W. Kohlhammer GmbH, 1981, 92.

⁶²⁸ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 352.

⁶²⁹ PESCH, Rudolf: i. m., I. 353.

⁶³⁰ Uo.

⁶³¹ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 328. Különböző kísérletek Barnabás és Pál jeruzsálemi útjának a megmagyarázására. Vö. HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, 361–365.

⁶³² PERES, Imre: *Az apostoli atyák irodalma /dissz., kézirat/, Komárom, 2009, 36.*

⁶³³ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 400.

Júdás, akit Barsabbásnak hívtak, Pállal, Barnabással és Szilásszal együtt adták át a jeruzsálemi apostoli gyűlés határozatát az antiókhiai gyülekezetnek, hogy a pogányokból lett keresztyénekre csak annyi terhet tegyenek, „ami feltétlenül szükséges” (15,28). Júdás és Szilász próféták is voltak, akik igehirdetést is végeztek Antiókhiaiban. Júdás később visszatért Jeruzsálembe, és a közösségben is meghatározó tisztet tölthetett be.

Szilász Antiókhiaiban maradt, és Pál munkatársa lesz, elkíséri őt a 2. missziói útjára (15,40). Filippiben együtt vetik őket börtönbe (16,19), éjfél tájban együtt imádkoznak és énekelnek a börtönben (16,27). Közösén végzik a missziót Thesszalonikában (17,4) és Béreában (17,10), ahol elválnak egymástól (17,14). Korinthusban találkoznak ismét, Szilász és Timóteus Makedóniából érkeznek oda (18,5).

Feltehetően azonos azzal a személlyel, akit a páli levelek és az 1Pt 5,12 Szilvánusznak nevez.⁶³⁴ Lehet, hogy két neve volt, mint például Pálnak is: egy sémita és egy latin, vagy pedig a Szilvánusz ugyanannak a sémita névnek egy latinos formája. Szilvánusz Pállal együtt hirdette a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot (2Kor 1,19). Pál Szilvánusz és Timóteus nevében is köszönti a gyülekezetet (1Thessz és 2Thessz 1,1). Az 1Pt szerzője szerint a levelet Szilvánusszal íratta le (5,12).⁶³⁵

4.2.1.4. Jakab

Helyesen állapítja meg Jervell, hogy Jakab személye az ApCsel-ben sehol sincs „bevezetve”.⁶³⁶ A 12,17-ben csak a nevét ismerjük meg, de a gyülekezetben betöltött szerepe nincs meghatározva. A 21,18–25-ben is hasonló a helyzet. Lukács egyáltalán nem tartja fontosnak, hogy Jakabot közelebbről bemutassa. Könyvében egyszer sem nevezi az Úr testvérének. A börtönből kiszabadult Péter kéri, hogy a Mária házában levők mondják el „ezeket Jakabnak és a testvéreknek” (12,17). Elképzelhető, hogy Jakab már az I. Heródes Agrippa féle üldözés idején Péter mellett vezető szerepet töltött be a gyülekezetben⁶³⁷ és a közösségben. Jervell szerint is Jakab vezető szerepét jelzi, hogy Péter szabadulását jelenteni kell neki.⁶³⁸ A vitatott és nem mindenki által elismert személyek esetében alkalmaz Lukács bemutatást. Pál megtérését háromszor is leírja (9.22.26.). Jakab azonban olyan nagy tekintély, hogy bemutatása teljesen felesleges.⁶³⁹ Miután Péter „más helyre távozott” Jakab lett a gyülekezet és a közösség vezetője (12,17). Péter helyére lépett Jakab.⁶⁴⁰ Ő vezette az apostolok jeruzsálemi zsinatát. Beszédét határozottan kezdi: „hallgassatok meg” (15,13)! Kétségtelen, hogy itt egy nagytekintélyű vezető beszél, akinek joga van az utolsó szót kimondani.⁶⁴¹ Jervell szerint Jakab, miként Pál, nincs a Tizenkettő alá rendelve, hanem nagyobb tekintélye van, mint nekik.⁶⁴²

⁶³⁴ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Péter első levele*, 113. Valószínűleg Szilvánusz a jeruzsálemi Szilásszal azonos.

⁶³⁵ Nem arról van szó, hogy Szilvánusz eljuttatja a levelet a gyülekezethez, vagy ő a levél írója. Két dolog jöhet számításba: vagy az író gondolatait megfogalmazta, vagy az író diktálta (Róm 16,22). Vö. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Péter első levele*, 113.

⁶³⁶ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 393.

⁶³⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 190.

⁶³⁸ JERVELL, Jacob: i. m., 335.

⁶³⁹ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 335.

⁶⁴⁰ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 366. Ezzel szemben Schneider Péter helyettesének tartja az ApCsel 12,17-ben. SCHNEIDER, Gerhard: *Die Apostelgeschichte II.*, 181.

⁶⁴¹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 231.

⁶⁴² JERVELL, Jacob: i. m., 393–394.

A Jeruzsálembé érkező Pálnak határozott tanácsot ad, hogy végezze el a tisztulási szertartást (21,24). A Tizenkettő és Péter nincs megemlítve, akik már elhagyták Jeruzsálemet, és Lukács sem mutat érdeklődést személyük iránt.⁶⁴³ A tényleges apostol most már Pál, a gyülekezet abszolút vezetője pedig Jakab. A vének tanácsadóként állnak mellette (21,17).

A feltámadás tanúi között szerepel, neki is megjelent Jézus (1Kor 15,7). Pál szerint azonos az Úr testvérel (Gal 1,19),⁶⁴⁴ akit Péterrel és Jánossal együtt oszlopoknak nevez. A felsorolás élén Jakab áll (Gal 2,9). Péter Antióchiában a közös étkezést nem merte folytatni a pogányokkal, mert félt Jakabtól (Gal 2,12). Mikor történhetett ez az esemény? Az apostoli gyűlés (ApCsel 15) előtt vagy után? Az tűnik a legvalószínűbbnek, hogy az apostoli gyűlés előtt, hiszen utána nehezen képzelhető el, hogy így megtagadja Péter a pogánykeresztyénekkal való közösséget.⁶⁴⁵ Jakab, az Úr testvére Krisztus után 62-ben halt mártírhalált. II. Ananosz zsidó főpap végeztette ki, kihasználva az átmeneti időszakot, amikor Fesztusz procurátor meghalt, és Albinusz még úton volt.⁶⁴⁶

A hagyomány neki tulajdonítja Jakab levelét (Jak 1,1), de nagyon súlyos érvek is szólnak szerzősége ellen. Választékos görög nyelve nem palesztinai zsidóra vall. A cselekedetek és a hit perikópa (Jak 2,14–26) Pál teológiájának félreértésen alapuló hatása ellen irányul. Ez csak úgy lehetséges, ha Pál munkássága után is élt volna a szerző. Fekete Károly szerint csak közvetve lehet a levél írója Jakab, az Úr testvére.⁶⁴⁷

4.2.2. Hogyan kerülhettek vezető pozícióba?

Péter, Barnabás, Júdás, Szilász és Jakab természetesen Isten akarata alapján kerülhettek vezető pozícióba, de vezetői hajlam, ambíció is megfigyelhető mindnyájuknál. A közösségnek szüksége volt vezetőkre, nélkülük olyanok lettek volna, mint a pásztor nélküli juhok (Mk 6,34).

4.2.2.1. Péter

Péter életében sok olyan dolog történt, ami őt vezetésre determinálta. Jézus első tanítványai közé tartozik. A Mestertől kapta a Péter – Kőszikla nevet (Mt 16,18). A Tizenkettő szószólója volt. Cézárea Filippinél hitvallást tett Jézusról (Mt 16,16). A legfontosabb ebben a tekintetben Jézus kijelentése: „Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat” (Mt 16,18).

---

⁶⁴³ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 523. Különböző magyarázatok találhatóak a kommentárookban. Vö. HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, 581–582.

⁶⁴⁴ Mk 6,3 és Mt 13,55 név szerint említi Jézus testvéreit: Jakab, József, Júdás és Simon. A katolikus írásmagyarázók Mária örökké-szűz (semper virgo) dogmáját hangsúlyozzák. Az ortodox egyházban leginkább elterjedt tanítás szerint ők és a leánytestvérek József korábbi házasságából születtek. A római katolikusok szerint unokatestvérekről van szó. A protestáns írásmagyarázók a Mk 6,3-ban és a Mt 13,55-ben szereplő ἄδελφός kifejezést a szó első jelentése szerint „testvér”-nek értelmezik. Vö. GALSI Árpád: *Jakab, az Úr testvére*, Budapest, L'Harmattan, 2012, 77–80. BALLA Péter: *Pál apostol levele a galáciabeliekhez*, 79.

⁶⁴⁵ BALLA Péter: i. m., 111. Az apostoli gyűlés és az egység előtti eseményekről szól ez a tudósítás.

⁶⁴⁶ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 571.

⁶⁴⁷ FEKETE Károly: *Jakab apostol levelének a magyarázata*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1994, 15. Jakab levele a legrégebbi kánonokban nem található meg. A kanonizálás elhúzódása bizonyítja, hogy Jakab levele nem közvetlenül apostoli irat. Több írásmagyarázó szerint az első század utolsó negyedében, a második-harmadik keresztyén nemzedék idejében készült.

Az oldás és kötés hatalmát is megkapja (Mt 16,19). A Tibériás tengernél elhangzott felhatalmazás is a vezetői pozícióba való jutását munkálja (Jn 21,15–17). Mátyás apostollá választása során ő vezeti a gyűlést (ApCsel 1,15–26).

Félelem nélkül áll pünkösdkor a hatalmas tömeg elé. Általa kezdődik meg az ApCsel 1,8 beteljesedése, a Jézusról való bizonyágtétel „Jeruzsálemben”(2,14–41).⁶⁴⁸ Vezetőhöz méltóan beszél a jóeli prófécia beteljesedéséről és a feltámadott Jézus Krisztusról.

A személyéhez köthető csodák is a vezetői pozícióba való jutását segítették elő (3,1–10; 5,15). A betegek és a hozzátartozók Pétertől, a gyülekezet vezetőjétől, a gyógyítás és a segítség korlátlan képességét várják el.⁶⁴⁹

A közösség kezdeti időszakában Péter vezető szerepe vitathatatlan.

4.2.2.2. Barnabás

Barnabás *példamutató adakozása révén* kerülhetett vezető pozícióba (4,36–37). Ő az egyetlen név szerint megnevezett személy, aki eladott földjének teljes árát a közösségnek adta. Elképzelhető, hogy hasonló nagy adakozó kevés lehetett. Kevés ideig töltött be vezető tiszteletet a közösségben, mert a jeruzsálemi gyülekezet Antiókhiaába küldte (11,22). Barnabás jelentőségét az is jelzi, hogy az ősi tradícióból származó, az antiókhiai gyülekezet vezetőit tartalmazó lista élén áll (13,1). A Barnabás szó alakja, a mellé adott magyarázó kifejezés (υἱὸς παρακλησεως) miatt vitatott.⁶⁵⁰ A listában szereplő Manaén nevét lehet „Vigasztalás fia”-ként fordítani.

Schneemelcher szerint Lukács Manaént Barnabással összecsérélte.⁶⁵¹ Varga Zsigmond szerint „Lukács aligha adna felületességből vagy hanyagságból rossz névmagyarázatot.” Keresni kell azt az arám formát, amiből a Barnabás „Vigasztalás fia” kialakulhatott.⁶⁵² Kijelenthető, hogy a kezdeti időszakban a gyülekezet vezetői közé tartozik.⁶⁵³

4.2.2.3. Júdás és Szilász

Mivel Júdás és Szilász *próféták* voltak, ezért kerülhettek vezető pozícióba. Valószínűleg nemcsak Antiókhiaában „buzdították és erősítették a testvéreket” (15,32), hanem Jeruzsálemben is. A közösségnek szüksége volt az ilyen vezetőkre, akiknek világos a teológiai látásuk, akik vigasztalni, erősíteni és bátorítani tudtak.

Későbbiekben Szilász missziói munkát végzett, Júdás azonban Antiókhiaából visszatért Jeruzsálembe (15,33), és a közösségben prófétált és prédikált sokak lelki épülésére.

---

⁶⁴⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 51.

⁶⁴⁹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 98. A szeretetközösség számára Péter gyógyító ereje egyértelműen bizonyítja, hogy a végidők üdveseménye az emberi lét konkrét negativitásait legyőzi.

⁶⁵⁰ VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 141.

⁶⁵¹ SCHNEEMELCHER, Wilhelm: *Das Urchristentum*, 91. Manaén Heródes Antipász negyedes fejedelem ifjúkori barátja, korábban a felső társadalmi réteghez tartozott. Antiókhiaában a gyülekezet egyik vezetője, az öt próféta és tanító egyike. Vagyona és előkelő szociális helyzete hozzájárul az antiókhiai gyülekezet adakozási képességéhez.

⁶⁵² VARGA Zsigmond J.: i. m., 141.

⁶⁵³ SCHNEEMELCHER, Wilhelm: *Das Urchristentum*, 92.

4.2.2.4. Jakab

Jakab azért kerülhetett vezető pozícióba, mert az apostolok elhagyták Jeruzsálemet, és missziói szolgálatokat végeztek. A bölcs apostolok rájöttek arra, hogy Isten akaratával ellentétes behúzódni egy zárt kommunióba. A világtól való elzárkózás helytelen út.

Galsi Árpád szerint azért került Jakab előtérbe, mert a feltámadás tanúja volt (1Kor 15,7), és az Úr testvére. Tekintélye esetleg dinasztikus asszociációra is támaszkodhatott.⁶⁵⁴

Miután Péter „más helyre távozott” (12,17), Jakab lett a közösség vezetője. A hellenisták Jeruzsálemből való kiűzése után (8,1) a törvényhez hű zsidókeresztyének erősödtek meg a közösségben. Schenke szerint ekkor kerül előtérbe egy másik közösség, a vének. Az ApCsel 11,30-ban vannak először megemlítve. Ők fogadták az Antiókhából érkező adományt. Az apostoli zsinaton már az apostolok mellett saját csoportként vannak megnevezve. Kik ezek a presbiterek? Valószínűleg ők a jeruzsálemi áramul beszélő gyülekezet vezető testülete, akiknek Jakab a vezetője, mint Péter a Tizenkettőnek, István a Heteknek (ApCsel 6,5) és Barnabás az Ötöknek (ApCsel 13,11). Megállapítható, hogy Jakab nem monokratikusan vezette a közösséget.⁶⁵⁵ Jóllehet Jakab az apostoli zsinaton támogatta a páli pogánymissziót, és csupán egy minimum törvény megtartására tett javaslatot (15,19–20), de a törvényhez való túlzott ragaszkodása vitathatatlan.⁶⁵⁶ Péter félelme Antiókhában is ezzel magyarázható (Gal 2,12)⁶⁵⁷, Pált is szinte utasítja a tisztulási szertartás elvégzésére: „Tedd hát azt, amit mondunk neked” (21,23). A vezető pozíciót a törvényhez való ragaszkodásának is köszönhette Jakab. Aki az egyre inkább nyugtalan Jeruzsálemben a hatvanas évekig megmaradhatott, valószínűleg ragaszkodott a törvény útmutatásaihoz.⁶⁵⁸

4.2.3. A vezetők „jogai”

A vezetők joga volt a közösségnek felajánlott javakat átvenni (4,35.37; 5,2) és szétosztani mindenkinek úgy „ahogyan szüksége volt rá”. A vezetők nem arra törekedtek, hogy a javakat egyenlően osszák szét, hanem a szükségleteket vették figyelembe.⁶⁵⁹ Arra törekedtek, hogy szűkölködő ne legyen köztük (5,34).

A legnagyobb igyekezet ellenére is volt zúgolódás (6,1). Az egyház legideálisabbnak vélt időszakában is voltak elégedetlenkedők. A vezetőknek joga volt összehívni a „tanítványok egész gyülekezetét, és megválasztották a görög nyelvűek hét gondozóját” (6,1–6), a vádakra azonnal reagáltak.⁶⁶⁰

---

⁶⁵⁴ GALSI Árpád: *Jakab, az Úr testvére*, 154–155.

⁶⁵⁵ SCHENKE, Ludger: *Die Urgemeinde*, 244.

⁶⁵⁶ Galsi Árpád szerint azonban nem tekinthető Jakab a törvény szigorú őrének, hiszen az ősegyházban nem a törvényhez való hűség, hanem a törvény alkalmazásának a módja volt a kérdés a pogánymisszióban. GALSI Árpád: *Jakab, az Úr testvére*, 156.

⁶⁵⁷ Balla Péter felhívja a figyelmet arra, hogy Jeruzsálemben a zsidókeresztyéneknek természetesen fontos volt, hogy törvénytiszteletük során a zsidó lakosságot ne botránkoztassák meg. „Péter joggal gondolhatta, hogy ezt tőle is elvárják a jeruzsálemi ősgyülekezet vezetői. [...] Péter tehát – a saját gondolatai alapján – a jeruzsálemiek szerint öfelé támasztott igénye miatt távolodott el a pogánykeresztyénnel gyakorolt asztalközösségtől.” Ezt saját meggyőződése ellenére tette. BALLA Péter: *Pál levele a galáciabeliekhez*, 115–116.

⁶⁵⁸ Galsi Árpád megjegyzi, hogy helytelen lenne farizeusi vagy „aszketikus-esszénus” törvényértelmezést és magatartást tulajdonítani neki. GALSI Árpád: i. m., 156.

⁶⁵⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 89.

⁶⁶⁰ ROLOFF, Jürgen: i. m., 109.

A kifejezetten Péter személyéhez köthető vezetői jogok gyakorlásáról az 5,1–11-ben olvashatunk. Péter a közösség nevében lép fel, amikor a házaspár hazugságát nyilvánosságra hozza. Ezt nem magától teszi, hanem a szíveket ismerő Isten által, aki minden bűnt leleplez (1,24).⁶⁶¹ A közösséget képmutató módon megtévesztőkkel szemben joga van Péternek ítéletet tartani. Jervell szerint, mivel Anániás és Szafira a Szentlélek ellen vétkezett, ezért nincs bocsánat.⁶⁶² A vezető joga a közösség szentségét és tisztaságát megvédeni.

A vezetők joga a közösség tagjait tanítani, erősíteni és buzdítani (15,32).⁶⁶³ A Pétert követő vezetőben, Jakab személyében egy erős, határozott vezetőt ismerhetünk meg. Joga volt az apostoli zsinaton határozott álláspontot kinyilvánítani (15,19–20), és Pálnak egyértelmű utasítást adni (21,23).

4.3. A közösség funkciói

A közösség gondoskodott a szegényekről, a betegekről és bőven adott alamizsnát. Közösen étkeztek, és „mindenük közös volt”. Igyekszünk megállapítani a segítségnyújtás feltételezett kritériumait. A közösség nemcsak befelé, hanem a külvilág felé is végzett szociális segítségnyújtást, a társadalom felé is nyitottak voltak. Társadalmi és vallási területen katalizátor szerepet töltek be.

4.3.1. A közösség szociális jellegű szolgálata

1. Közös étkezés

Jézus megtiltja az ételért való aggodalmaskodást (Mt 6,25). Messiási jelként ételszaporításokat is tesz (Mt 14,19; 15,36), Ő az élet kenyere (Jn 6,35). A tanítványokkal közösen fogyasztják el az utolsó vacsorát (Mt 26,17–29). Feltámadásának egyik bizonyítéka, hogy együtt eszik a tanítványaival (Lk 24,43).

A közös étkezést Jézus a közösségvállalás eszközének tartja. Együtt eszik a bűnösökkel (Mt 9,11) és a farizeusokkal is (Lk 7,36). Az utolsó ítéletkor kegyelemben részesül az, aki enni adott a rászorulóknak (Mt 25,35).

A közösségben a „kenyér megtörése” (ApCsel 2,42.46) elsősorban az Úrvacsorára vonatkozik, de jelentheti az agapét is, a szűkséget szenvedő tagokkal való szeretetvendégséget. A közösség fontosnak tartotta, hogy a szegény tagok is megfelelő mennyiségű és minőségű táplálékhoz jussanak. Nem hanyagolták el a templomi istentiszteletet, de házanként is összegyűltek. Eszkatológiai örömmel (Lk 14,15; 1Pt 4,13) és tiszta szívvel, átadott étellel (Kol 3,22) „részesültek az ételben” (2,46b).⁶⁶⁴ Apologetikai éle is van ennek a megjegyzésnek. Válaszul arra a hamis vádra, hogy a keresztyének az úrvacsora során gonosz dolgokat cselekszenek, vért fogyasztanak (Jusztin: Apologia I. 26,7; 27,5).⁶⁶⁵

Az antik világban sok közös étkezés volt ismert, de a keresztyének közös étkezése azért volt különleges, mert a legkülönbözőbb társadalmi rétegekhez tartozók vehettek részt, ami egymás iránti szeretetet és szociális felelősségvállalást jelentett. Pál nem dicséri meg a

---

⁶⁶¹ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 196.

⁶⁶² JERVELL, Jacob: i. m., 197.

⁶⁶³ JERVELL, Jacob: i. m., 402. Júdás és Szilász itt prófétaként lépnek elő. Nemcsak a dekrétumot hozzák Antiókhiaiba, hanem beszélnek a zsinatról, a dekrétum megszületésének az előfeltételeiről (ApCsel 15,6–21).

⁶⁶⁴ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 67.

⁶⁶⁵ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 39.

korinthusiakat, mert a gazdagok nem osztják meg a javaikat a szegényekkel (1Kor 11,21), esetleg a vacsora utáni csemegézést és ivást (szümposzion) akarják megosztani: „Azért tehát, testvéreim, ha evésre egybegyűltök, várjátok meg egymást” (1Kor 11,33). A gyülekezeten belüli szociális feszültség azért feltűnő, mert a gazdagok magatartása a szegények elnyomott helyzetét tudatosította.⁶⁶⁶ Az úrvacsorai közös étkezés a gyülekezet összetartozását jelenti (1 kenyér, 1 kehely).

A pogányokkal is lehet együtt enni. Jervell határozottan állítja, hogy Isten totális közösséget akar a zsidók és a pogányok között (ApCsel 11,3).⁶⁶⁷

2. Közös vagyon

Lukács a filozófiai diszkusszióból ismert fordulatot alkalmazza: „mindenük közös volt”. A teljes vagyonszövetséget fejezi ez ki, aminek a történelmi valósága kérdéses, állítja Roloff.⁶⁶⁸ Nem „öskommunizmusról”, sem vagyontalanságról, sem a termelőeszközök közös tulajdonba vételéről, hanem arról a „radikális készségről” van szó, amellyel segítették saját vagyonukból a közösség szegény tagjait.⁶⁶⁹ Mindenüket közösnek tekintették. Nem a földi törvényszerűségek alapján oldották meg a földi élet anyagi jellegű dolgait, hanem a Szentlélek vezetése alatt.

Schmithals szerint ez az idilli állapot a Lukács korát jellemző keresztyénüldözések időszaka. A hitvallót úgy büntették meg, hogy mindenétől megfosztották. A martirium kivétel volt. A koldussá vált üldözöttek számíthattak azoknak a segítségére, akiknek még megvoltak a javaik. Ez erőt és bátorságot adott a hitvalláshoz. „Ezért a lukácsi üldözések korában egy keresztyén sem mondhatta, hogy ez az én privát tulajdonom, hanem mindig készen kellett lenni, hogy szükség esetén az egészet odaadja, ha egy koldussá vált gyülekezeti tag ezt igényelte.”⁶⁷⁰ Lukács Barnabás példájával igazolja a közösség gyakorlatát (4,36–37). A ciprusi származású lévita rövid ideig lakott Jeruzsálemben, de tulajdonát, földjét a közösségnek adta. A hagyomány antiókhiai eredetű.⁶⁷¹ Barnabás az egyetlen pozitív példa, Anániás és Szafira csak vagyona egy részét adta a közösségnek (5,1–11).

3. Gondoskodás a szegényekről, betegekről, diakónia, alamizsnálkodás

A szegényekről úgy gondoskodtak, hogy a közös javakat nem egyenlően osztották el, hanem úgy, „ahogyan éppen szükség volt rá” (2,45). Míg a zsidók megosztottsága szembeűnő volt, addig a közösség „szívében és lelkében egy volt” (4,32). A lelki egység megvalósulásával a gyülekezet, mint új Izráel, a törvényt tölti be a szegényekről való gondoskodással (5Móz 15,4). A vagyonról való lemondás önkéntes volt (5,4).⁶⁷²

A diakónia és a megtérés összetartoznak Keresztelő Jánosnál (Lk 3,11). Zákeus a vagyona felét a szegényeknek adta (Lk 19,8).

---

⁶⁶⁶ WOLFF, Christian: *Der erste Brief des Paulus an die Korinther*, 81. A gazdagok meglehet, hogy korán megérkezzenek. Akiknek szociális függőségük miatt sokáig kellett dolgozni, későn érkeztek, a maradékokkal kellett megelégedniük, és éhesek maradtak.

⁶⁶⁷ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 314.

⁶⁶⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 67.

⁶⁶⁹ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte*, 38–39.

⁶⁷⁰ SCHMITHALS, Walter: i. m., 39.

⁶⁷¹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 92.

⁶⁷² JERVELL, Jacob: i. m., 193.

Az alamizsnálkodás is a törvény betöltéséhez tartozik (5Móz 15,4).⁶⁷³ Jézus azt kérte a farizeusoktól, hogy „azt adjátok oda alamizsnául, ami belül van” (Lk 11,41). A tanítványokat így tanította: „Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alamizsnául” (Lk 12,33). Dorkász „bőven osztott alamizsnát” (ApCsel 9,36).⁶⁷⁴ Kornéliusz „sok alamizsnát osztott a népnek” (10,2), amelyekről Isten megemlékezett (10,4.31). Később az elszegényedő közösség támogatásra szorul. Pál a kollektát alamizsnának nevezi (24,17).

A közösség a betegekről is gondoskodott. A gyógyító erő Jézus Krisztus nevében van (3,1–10). A meggyógyított ugrádozása az Ézs 35,6-ra emlékeztet.⁶⁷⁵ Nem Péter árnyéka gyógyít, hanem a Péterrel együtt jelenlevő gyógyító Isten erejében részesülnek a betegek Jeruzsálemben, és a környező városokból érkezők (5,15–16).

A szegények és a betegek örömmel fogadták a közösség szociális jellegű szolgálatait.

4.3.2. A közösség gazdasági jellegű szerepvállalása

A vagyon átadása nem volt kötelező. Kezdetben a pénztárosi feladatot is az apostolok látták el. A költségvetési szabályokat jobban be kellett volna tartaniuk, akkor talán nem szegényedtek volna el olyan gyorsan. A konkrét segítségnyújtás a vezető testület döntése alapján valósult meg.⁶⁷⁶

4.3.2.1. A közösség gazdálkodása

1. Kik vittek be vagyont?

Vagyont csak a tehetősebbek vittek be, ami nem is volt kötelező minden tag számára. Név szerint csak Barnabást, valamint Anániást és Szafirát nevezi meg Lukács. Barnabás a földjét adta el, s annak az árát adta a közösségnek. Nem tudjuk, hogy ez a föld Cipruson vagy Jeruzsálemben volt. Valószínű, hogy inkább Jeruzsálemben. A földterület nagyságáról nem tudósít Lukács. Az értékesítés módja becslés volt. A fizetési eszközök közül a pénz, az arany és az ezüst jöhet számításba. τὸ χρῆμα – pénz, pénzüsszeg (ApCsel 4,37), kincs, anyagi érték (ApCsel 8,18–20; 24,26).⁶⁷⁷ Valószínűleg ezüst talentumot kapott Barnabás földjéért, és ezt tette az apostolok lába elé. τὸ κτῆμα – birtok, anyagi javak, jövedelem, kincs.⁶⁷⁸ Ananiás és Szafira esetében a birtokra és a rajta levő épületre is lehetne gondolni, de az 5,3-ban szereplő χωρίον egyértelművé teszi, hogy itt is földterület eladásáról van szó. Nyugodtan megtarthatták volna földjüket, de ha már eladták, az árával is szabadon rendelkezhetek volna (5,4). A 4,34 föld és ház eladásáról tudósít. Az imperfektum azt jelzi, hogy nem egyszeri, hanem gyakori esetről van szó.⁶⁷⁹

⁶⁷³ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 156.

⁶⁷⁴ A „nőtanítvány” kifejezés csak itt fordul elő az Újszövetségben. Arám neve Tábita, görögül Dorkász, jelentése: zerge, gazella. Nélkülözhetetlen támasza és jötevője volt a joppéi gyülekezetnek. Jócselekedetei és adakozásai megfelelnek a zsidókeresztényen kegyesség eszményképének. Vö. ROLOFF, Jürgen: i. m., 161.

⁶⁷⁵ SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 125.

⁶⁷⁶ Vö. ApCsel 4,35-tel.

⁶⁷⁷ VARGA Zsigmond J.: *Újszövetségi görög-magyar szótár*, 1018.

⁶⁷⁸ Mt 19,22; Mk 10,22; ApCsel 5,1.

⁶⁷⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 89. A tehető gyülekezeti tagok adakozási készségét kívánja kifejezni Lukács.

2. Volt-e pénztáros?

Jézus nem hordott magánál pénzt, nem kezelt, nem gyűjtött pénzt. Az bánik vele helyesen, aki mások javára fordítja (Mt 19,21; Lk 12,21.33). Júdás Iskáriótes volt az egyetlen tanítvány Júda törzséből. Ő volt a tanítványok pénztárosa, ő kezelte a közös pénzt, amiből többször lopott (Jn 12,6; 13,29). A pénz után túlzottan vágyakozott (Mt 26,14–16), 30 ezüstért el is árulta Jézust (Mt 26,47–49).

Kezdetben a szeretetközösség vezetői az apostolok voltak. Az eladott javak árát az ő lábuk elé tették le (4,35.37; 5,2). Valószínűleg a pénztárosi feladatokat is ők látták el. Később a vezetés és a pénztárosi feladat Jakab és a vének kezébe került (11,30). Olyan esetek is voltak, hogy állatokat adtak el, a virágvasárnapi történet erre enged következtetni (Mt 21,12). A pénzváltók asztalánál az idegen pénzeket közös pénzre, tálamentumra, drahmára vagy dénártra váltották át.

3. Volt-e költségvetése a közösségnek?

A tervszerű és kiszámítható gazdálkodás érdekében elképzelhető, hogy volt költségvetésük. Nyilvántartották és összesítették a befolyt adományokat, és meghatározták azt, hogy mi az, ami saját részre felhasználható, és mi az, ami a szegényeknek adható. Ha még jobban ragaszkodtak volna a költségvetési irányelvekhez, nem következett volna be olyan hamar elszegényedésük, vagy azért szegényedtek el, mert nem termeltek és nem volt újabb bevételük az új tagoktól.

4. A lelki szolgálat materiális szolgálat útján érvényesült

Hitből való cselekedetek teszik teljessé a hitet. „Az a hit, amelynek nincsenek cselekedetei, amelyből nem származik élet, "inaktív hit" – magában véve halott, semmit sem ér.”⁶⁸⁰ A szükséglet szenvedő testvér előtt a világi javakkal rendelkező nem zárhatja be a szívét (1Jn 3,17). Az együttérző szív kész a segítségnyújtásra. Étel, ital, ruha és pénz segíthetnek fenntartani az életet. A közösség tagjainak feladata volt, hogy ne szóval és nyelvvel szeressék egymást, „hanem cselekedettel és valóságosan” (1Jn 3,18).

4.3.2.2. Anyagi segítségnyújtás

Az anyagi segítségnyújtás a szükséglet felméréseivel kezdődött. Megállapították, hogy hol, mire, mennyire volt szükség. Így vált megvalósíthatóvá a diakónia.⁶⁸¹ Kétszer is olvasható az alapvető szempont „ahogyan szüksége volt rá” (ApCsel 2,45; 4,35). A közösség Jézus útmutatása szerint töltötte be Isten ígétét, amiben az összefoglaló szó a „szétosztani” (Lk 12,33; Mk 10,21).⁶⁸² A vagyongondnok adta tovább a pénzeket.

A közösség vezető testülete döntötte el, hogy nem történik-e csalás, hiszen voltak olyan kéregetők is, akik nem voltak igazán segítségre szorulóak, csak kényelemből, lustaságból akartak támogatást szerezni.

Pál a kollekta gyűjtése során valószínűleg nem csak pénzt kapott a jeruzsálemi szegények számára, hanem ruhát, szárított élelmiszert, munkaeszközöket, egészségügyi kellékeket és

---

⁶⁸⁰ FEKETE Károly: *Jakab apostol levelének magyarázata*, 68. A hasznos tanácsok és a szép szavak semmit sem érnek akkor, amikor valóságos segítségre lenne szükség. Az üres szavak és a tettek ellentétéről van szó (Mt 7,21), és nem a hit és a cselekedetek összefüggéséről.

⁶⁸¹ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 183.

⁶⁸² Uo.

orvosságot is. Feltételezhető, hogy a közösség vezető grémiuma döntötte el, hogy pénzt, ruhát, élelmet, munkaeszközöket, egészségügyi kellékeket vagy orvosságot kell adni a rászorulóknak.

4.3.3. A segítségnyújtás feltételezett kritériumai

A segítségnyújtás feltételezett kritériumai az abszolút szegénység, a betegség, özvegység, árvaság és üldözött sors. Önvédelmi rendszerre is szükség volt a visszaélések miatt. Az igénylő kérésének a jogosságát három szűrőn engedték át: imádság, Szentlélek vezetése és a tagok véleménye.

4.3.3.1. Milyen megítélés alapján történt?

1. Abszolút szegénység

A királyság korában kezdődött meg a szociális differenciálódás Izráelben. Az elszegényedés nem csak szociális, hanem vallási probléma is volt, mivel az Isten által adott jogok eltírását jelentette. Szomorú példa erre Nábót szőlőjének az erőszakos elvétele (1Kir 21,1–16). A szegények számíthatnak Isten oltalmára (Zsolt 68,11; 72,4.12.13). Jézus meginti azokat az írástudókat, akik „feleméztik az özvegyek házát” (Mk 12,40).

A szűkölködő, az abszolút szegény számíthatott a közösség támogatására, ezzel az idegenek előtt is jóindulatot szereztek, mivel adakoztak, szeretetre méltók voltak (4,32–35).

2. Betegség

Lázár betegsége, halála Isten dicsőségét szolgálta (Jn 11,4).⁶⁸³ Az Ékes-kapunál kolduló szanta férfi, amikor meglátta Pétert és Jánost, alamizsnát kért tőlük (3,3). Köztudott volt, hogy a közösség tagjai támogatják a betegeket. A velük való találkozás kedvező alkalomnak tűnt a koldulásra.⁶⁸⁴ A betegek feltétlenül a támogatottak körébe tartoztak. Gyógyító munkát is végeztek a betegek között (3,6–7; 5,15–16). Pál Efezusban gyógyította a betegeket, és gonosz lelkeket űzött ki (19,12).

3. Özvegység, árvaság

Tilos az özvegyek és az árvák kizsákmányolása (Zak 7,10). Ítéletet tart az Úr azok felett, akik elnyomják őket (Mal 3,5). Fekete Károly hangsúlyozza, hogy „az igazi istentisztelet a krisztusi élet: az özvegyek, árvák, vagyis a rászorultak felkarolása, azoknak, akik önhibájukon kívül kiestek az élet vérkeringéséből, azoknak újrabeillesztése az életbe. Ez azt jelenti, hogy megadni az embereknek azt, amire szükségük van.”⁶⁸⁵ Az özvegyek és az árvák megtapasztalták a közösség konkrét segítségét.

---

⁶⁸³ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma II.*, 143–144. Jézus azt mondta, hogy Lázár betegsége nem halálos. A görög szöveg fordítása nem egyszerű. A német fordítások többsége így hangzik: „Diese Krankheit führt nicht zum Tode.” Az eredeti szöveg a betegség okára és céljára is utal egyszerre. Eszközévé lesz annak, hogy jelezze Jézus halál feletti uralmát. Jézust ezt a csoda a keresztre juttatja, az Atya és a Fiú teljes megdicsőüléséhez (Jn 11,53).

⁶⁸⁴ SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 124.

⁶⁸⁵ FEKETE Károly: *Jakab apostol levelének magyarázata*, 58. Az igazi kegyesség az árvákról és az özvegyekről való gondoskodás nyomorúságukban (Jak 1,27). A hangsúly nem a szavakra, hanem a cselekedetekre esik. Nem azt és úgy kell adni, ahogyan mi gondolnánk, hanem ahogyan Krisztus cselekedné.

4. Üldözött sors, származás, faji-politikai hovatartozás miatt

A nyomorúság, szorongatás vagy üldözés sem választhat el Krisztus szeretetétől (Róm 8,35). Isten nem személyválogató. „Ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban” (Gal 3,28). Oepke szerint a pogánykeresztyének jogáról és a gyülekezet egységéről van szó.⁶⁸⁶ Az üldözöttek és jövevények befogadása az üdvösség egyik feltétele (Mt 25,35). Az üldözöttek megtapasztalták a közösség befogadó szeretetét és anyagi támogatását.

4.3.3.2. Önvédelmi rendszer a visszaélések miatt

1. Imádság

Az imádság során Isten elé lehet állni, és el lehet mondani a hálaadást, a köszönetet, a kérést, és kérni lehet Isten útmutatását a helyes döntések meghozatalához. A közösség hitt Isten bölcsességében és hatalmában. A visszaélések, hazugságok miatt imádságban kért útmutatást a diakónia megfelelő gyakorlásához, hogy az adományokat a valóban rászorulóknak kapják meg. „Szüntelenül imádkozzatok” (1Thessz 5,17). A folyamatos imádság nem olyan ima, amelyben nincs szünet, hanem olyan ima, ami mindig folytatódik, amikor csak lehetőség nyílik rá. „Egy szívvel és egy lélekkel” emelték fel hangjukat Istenhez (4,24). Roloff szerint a régi, Lukács előtti tradícióból származó imádságban az ég, a föld és tenger teremtő Urától kérnek segítséget (4,24–30).⁶⁸⁷ A közösség reménytelen helyzetben is buzgón Istenhez könyörög, nyomorúságát Isten elé tárja Mária házában (12,5).⁶⁸⁸

2. Szentlélek vezetése

Az evangélium terjedése során a közösség tevékenységében világos módon realizálódott a Szentlélek irányító szerepe. Péter Szentlélekkel telve beszélt a nagytanács előtt (4,8). Az imádság végén mintegy az „ámen” helyén a közösségre kiáradt a Szentlélek. Az isteni helyeslés szemmel látható volt (4,31).⁶⁸⁹ A Hetek kiválasztásánál is kritérium volt, hogy Szentlélekkel telt emberek legyenek (6,3). István Szentlélekkel telve látta a nyitott eget (7,55–56). Barnabás és Saul kiválasztása a Szentlélek által történt (13,2–3). A Lélek adja a „bölcsesség igéjét” (1Kor 12,8).

3. Köztudomásra jutott valódi helyzet

Az önvédelmi rendszer alkalmazása során a fő vezérlő erő az imádság és a Szentlélek vezetése volt, de az emberek véleményét is figyelembe vették. Ha az igénylő kérésének a jogosságát többen megkérdőjelezték, sőt ha többen állították annak ellenkezőjét, akkor az anyagi segítségnyújtást valószínűleg megtagadták.

4.3.4. A közösség köztársadalmi szerepvállalása

A közösség nem alkotott zárt rendszert. A sorrendre azonban figyeltek. Elsőrendben befelé végezték a diakóniát, de nyitottak voltak a külvilág felé is.

⁶⁸⁶ OEPKE, Albrecht: *Der Brief des Paulus an die Galater*, 126.

⁶⁸⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 85.

⁶⁸⁸ ROLOFF, Jürgen: i. m., 189.

⁶⁸⁹ SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 142. A helyeslést az összegyülekezés helyének a megrendülése is jelzi. Harnack szerint a Szentlélek kiáradása a pünkösdi történetre emlékeztet. Ebben a versben a pünkösdi történet egy variációját véli felfedezni, sőt az igazi, valóságos történeti pünkösdt. HARNACH, Adolf: *Die Apostelgeschichte*, Leipzig, J.C. Hinrichs'sche Buchhandlung, 1908, 146. Az imádság elfogadását a Szentlélek kiáradása pecsételi meg.

4.3.4.1. Belső szerepvállalás a közösségen belül

„Tegyük jót [...] leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben” (Gal 6,10). Elsőrenden a közösségen belül végeztek segítő szolgálatot. „Ha pedig valaki övéiről, és főként háza népéről nem gondoskodik, az megtagadja a hitet, és rosszabb a hitetlennél” (1Tim 5,8). Pál Isten családjának a képét festi le, amelyikhez minden hívő odatartozik.⁶⁹⁰ „Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem” (4,34). A közösségen belül, az Úr Jézus feltámadásában hívők között senki sem szenvedett semmiben sem hiányt, mert a tehetősebbek áldozatot vállaltak.⁶⁹¹

4.3.4.2. A külvilág felé végzett szolgálatok, szociális segítségnyújtás

A közösség szociális segítségnyújtása a külvilág felé végzett szolgálatokban is megnyilvánult. Nem éltek teljesen zárt közösségként. Nyitottak voltak a társadalom felé is. Jézus se kérte az Atyától, hogy vegye ki a tanítványokat a világból (Jn 17,15). Pál így kezdi tanácsát: „Tegyük jót mindenkivel” (Gal 6,10). „Szétosztották mindenkinek” (2,45) a közösségen kívüli tagokra is vonatkozhat. A gyógyító szolgálatot „a Jeruzsálem körüli városok népe” között is gyakorolták (5,16).

4.3.5. A közösség társadalmi és vallási közegben vállalt katalizátor szerepe

A közösség jó példát adott arra, hogy Istent lélekben és igazságban kell imádni. Felszabadította a szolgákat, befogadta a megtérő bűnösöket, feloldotta a vegeházasságot, átalakították a szombatot. Az emberi kapcsolatok ápolása terén a tiszteletadásra nagy hangsúlyt fektettek.

4.3.5.1. A templomi és a zsinagógai abnormáliák kritikája

A Magasságos nem emberkéz alkotásaiban lakik (7,48). Salamon maga is tudta, hogy az általa épített ház nem fogadhatja be azt, akinek a menny a királyi trónusa. Pesch szerint az emberi kéz alkotása embernek való, de nem Istennek.⁶⁹² Isten nem zárható be a templom falai közé. Az új Jeruzsálemben nem lesz templom (Jel 21,22). A korai zsidósággal teljesen ellentétes látást szemléltet, hiszen eszkatológiai váradalmaik középpontjában az új, gazdag, pompás templom áll.⁶⁹³ Az Isten Lélek, lélekben és igazságban kell imádni (Jn 4,24). Nem egy a sok lélek közül. Isten imádása csak Jézus által lehetséges, és a Lélek munkája által lehet meglátni Isten országát (Jn 3,3).⁶⁹⁴

---

⁶⁹⁰ OEPKE, Albrecht: *Der Brief des Paulus an die Galater*, 197. Főleg az özvegyekre és a gyerekekre lehet gondolni, akik különös gondoskodást igényelnek. HOLTZ, Gottfried: *Die Pastoralbriefe*, ThHK 13, Berlin, Evangelische Verlaganstalt, ³1980, 117. A család a diakónia kezdete. Ha itt hiány van a szeretetben, nem lehet tovább lépni. Az ötödik parancsolat is nyomatékosává válik.

⁶⁹¹ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 183.

⁶⁹² PESCH, Rudolf: i. m., I. 257.

⁶⁹³ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *A Jelenések könyvének magyarázata* II., 259. Jézus engesztelő áldozata az eszkatológiai váradalmat teljesen megváltoztatta. A kiengesztelés a Golgotán megtörtént. Az új Jeruzsálemben a templom és a kultusz felesleges. Isten imádása Jézus nevében a Szentlélek által történik.

⁶⁹⁴ Olyan gyökeres változásra van szükség, amit az ember nem tud elérni saját képességei alapján. Az újonnan való születés gyökerei a misztériumvallásokban kereshetők. A beavatási szertartások részletei olyan rémisztők voltak, hogy a jelölt szinte úgy érezte, hogy átlépte a halál küszöbét. A beavatások végső értelme az istenséggel való misztikus egyesülés. A látnok Jézus igényét kora nyelven mondja el. Bár a megfogalmazás a hellenista misztériumkultuszok és a gnózis talajáról származnak, de az igény Jézustól való. Jézus lehetőséget teremtett,

4.3.5.2. A zsidó törvények és szokások módosítása

Felszabadította a szolgákat, egyenrangú jogokat adva a rabszolgáknak. Rodé, a rabszolgaleány aktív tagja a Péter kiszabadulásáért imádkozó gyülekezetnek. „Krisztusban [...] nincs szolga, sem szabad” (Gal 3,28). „Akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg” (1Kor 12,13). Az elválasztó különbségek Krisztusban győztek le.⁶⁹⁵

Befogadta az erkölcsi vétkeket, akik megbánást tanúsítottak. A zsidók a házasságtörőket megkövezték (3Móz 20,10; 5Móz 22,22–24). Schneider szerint Jézus az asszonyt nem azért mentette meg a megkövezéstől, mert bűnét nem találta olyan súlyosnak, mint a farizeusok és az írástudók, hanem azért, mert életét egy új alapra akarta helyezni (Jn 8,1–11).⁶⁹⁶ Jézus Zákeus bűnbánatát is elfogadta „mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet” (Lk 19,10).

Feloldotta a vegyes házasságot. A zsidók csak zsidókkal házasonhadtak.⁶⁹⁷ „A hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által” (1Kor 7,14). Ezsdrás (10,10–11) és Nehémiás (13,23–29) a pogány asszonyok elbocsátására kötelezik a zsidókat. Pál nem követeli a vegyes házasságok felbontását, de ez nem csupán az ő tanácsa, ez az Úr parancsa (1Kor 7,10). A további együttélést a „megszentelődés” áldása teszi lehetővé.⁶⁹⁸ A közösség a békesség munkálásán fáradozik (1Kor 7,15).

Átalakították a szombatot. Nem csak próbálkozás volt, hanem sikerült is, hogy a vasárnap legyen a nyugalom napja. A hét első napján, a feltámadás napján jelent meg Jézus a zárt ajtók mögött levő tanítványoknak (Jn 20,19). Nyolc nap múlva, tehát újra vasárnap, amikor ismét együtt voltak a tanítványok, a kételkedő Tamás kívánsága teljesült, megjelent Jézus (Jn 20,26). A jeruzsálemi zsinat nem kötelezte a pogánykeresztyéneket a szombat megünneplésére.⁶⁹⁹ Tróászban a hét első napján, vasárnap gyűltek össze úrvacsorára és Pál prédikációjának a meghallgatására (ApCsel 20,7). Mivel esti istentiszteletről van szó, a zsidó rend szerint már a következő naphoz tartozik. Lukács azonban a római napi időbeosztást használja, miszerint a nap éjféltől éjfélig tart.⁷⁰⁰ Az adakozás is a hét első napján történt (1Kor 16,2). A hét első napja zsidó kifejezés, azt mutatja, hogy a páli gyülekezetekben is a 7 napos zsidó héttel számoltak, a jeruzsálemi gyülekezettel való lelki kapcsolattartást is kifejezi.⁷⁰¹ Óriási eredmény, hogy a szombatról a vasárnapra való átállást el tudták érni.⁷⁰²

---

hogy az ember Istenhez fordulva felfogásában, életszemléletében és egész magatartásában megváltozzék. Vö. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma I.*, 116–117.

⁶⁹⁵ OEPKE, Albrecht: *Der Brief des Paulus an die Galater*, 126.

⁶⁹⁶ SCHNEIDER, Johannes: *Das Evangelium nach Johannes*, 340. Jézus a bűnt bűnnek tartja, de az ítéletet az hajthatja végre, aki bűn nélküli. Nem eltussolja a bűnt, hanem megbocsátja. A felmentés nem a romlott élet folytatására hatalmaz fel, hanem új élet elkezdésére. vö. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma II.*, 77.

⁶⁹⁷ Vö. Neh 13,23–29. Nehémiás a júdeaiakat az idegen asszonyok elbocsátására kötelezi. Szerinte, akik idegen nőket vettek feleségül, hűtlenek lettek Istenhez.

⁶⁹⁸ FASCHER, Erich: *Der erste Brief des Paulus an die Korinther*, ThHK 7/I, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1980, 186–187.

⁶⁹⁹ CZEGLÉDY Sándor: *Liturgika*, Debrecen, Református Theologiai Akadémia Jegyzetkészítő Irodája, 1978, 41. Vasárnap a hetenkénti húsvét, amikor a gyülekezet találkozik a Feltámadással.

⁷⁰⁰ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 298.

⁷⁰¹ WOLFF, Christian: *Der erste Brief des Paulus an die Korinther*, 220.

⁷⁰² A szombat, mint szimbólum, Jézus Krisztus megjelenésével árnyképpé lett, hiszen a valóság maga Jézus. Vö. Kol 2,16–17.

Tanításban, oktatásban, képzettségben segítették az embereket. Rendszeresen tartottak istentiszteleteket, tanulták a himnuszokat. A tanítás fő témája Jézus Krisztus halála és feltámadása.

A zsidókkal szemben azt tanították, hogy a hatalmat, a rómaiakat is tisztelni kell, mert a hatalom Istentől van. Bolyki János szerint eredeti páli útmutatás, nem betoldás a Róm 13,1–7.⁷⁰³ A környezettel szembeni magatartás összefüggésébe jól illik a 12,9–21 után. „Pál nem démonizálja, nem is glorifikálja a hatalmat, hanem a teremtés rendjébe helyezi.”⁷⁰⁴ A zélótizmust helytelennek tartja. A hatalomtól nem függetleníthetik magukat: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené” – tanítja Jézus (Mk 12,17). Istent félni, a királyt pedig tisztelni kell (1Pt 2,17). „A gyülekezet tagjainak az érintkezésmódjában minden esetben a tiszteletnek, a megbecsülésnek kell kifejezésre jutnia alkalomról alkalomra.”⁷⁰⁵ A közösség küldetése – megbékélten élni.

A szegénység eszményét vallják. Nem az egyéni gazdagodás a program, hanem a közösség építése. Jézus azt kéri a gazdag ifjútól, hogy ossza szét a vagyonát a szegények között (Mk 10,21). A zsidók úgy gondolták, hogy a folyamatos adakozáshoz vagyonra van szükség, ezért korlátozták, hogy mennyit lehet adni valakinek.⁷⁰⁶ Jézus azonban az egész vagyon átadását követeli a mennyei kincs érdekében.⁷⁰⁷ Az Újszövetségben a szegénység és gazdagság témájával a legtöbbet Lukács foglalkozik.⁷⁰⁸ A gazdag megkapta javait életében (Lk 16,25). A tanítványok jutalma sokszoros lesz (Lk 18,28–30). Barnabás a közösséget építette (ApCsel 4,36–37).

4.3.6. A rituális és profán tisztálkodás kérdése

Új formában kezdik feloldani a zsidó szokásokat. A külső rituális tisztálkodás átmegy a lelki szentté léételbe. Jézus tanítása: „ami kívülről megy be az emberbe, az nem teheti tisztátalanná [...] hanem [...] ami az emberből előjön, az teheti tisztátalanná” (Mk 7,18–20). Nem akartak a törvény bezártságában élni. Ökumenikusan nyitottak voltak minden érdeklődő irányába, ahogyan Jézus is nyitott volt és mindenkit hívogatott (Mt 11,28).⁷⁰⁹ Jézusi rituális tisztaságot hirdetnek, ami nem szokásokban, ceremóniákban, hanem krisztusi hitben valósul meg. Isten az, aki a tisztátalant tisztává teszi (ApCsel 10,15).⁷¹⁰

---

⁷⁰³ BOLYKI János: *A Római levél válogatott részeinek magyarázata*, Budapest, Dunamelléki Református Egyházkerület, 1994, 152.

⁷⁰⁴ BOLYKI János: i. m., 153. Pál a társadalmat a „kisember” nézőpontjából vizsgálja, főleg a hatóságokhoz való tekintetében. Pál tanításában természetesen a korabeli politikai-társadalmi viszonyokból következő gondolatok is vannak.

⁷⁰⁵ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Péter első levele*, 48. Az útmutatás összhangban van a Róm 13,7 tanításával. A fölényességet és a gögöt a közösség kivetette köreiből. A keresztyén emberi kapcsolatok kialakításának feltétele a tiszteletadás.

⁷⁰⁶ Arachim 8,4. A zsidó irat végső megjegyzése az, hogy az adakozást korlátozni kell.

⁷⁰⁷ GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Markus*, 283.

⁷⁰⁸ Lk 4,18; 6,20; 14,13–14.

⁷⁰⁹ GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Markus*, 189.

⁷¹⁰ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 306.

4.4. A közösség lelki-teológiai kritériumai

Teológiájuk krisztocentrikus. Ők az „út” követői (ApCsel 9,2). Jézust az egyház Urának és Pártfogójának tekintik. Lukács nem hallgatja el a misszióval kapcsolatos feszültségeket (ApCsel 15). Örömmel tapasztalják meg a Szentlélek vezetését és erejét.

4.4.1. Hivatkozás Jézusra (működésére, példájára és akaratára, támogatására)

A közösség buzgón ápolja a Jézussal töltött közös évek emlékét. Összefoglaló adatokat találunk az ApCsel-ben Jézus földi munkásságáról. A közösség imádságai is nagyon tanulságosak. Élő hittel vallották, hogy a megdicsőült Krisztus az övéiért továbbra is munkálkodik. A mennyei Krisztus, aki Kyriosz, Messiás, Emberfia és Dávid Fia, jelenlegi mennyei pozíciója az Atya jobbán van, és közbenjár gyermekeiért (Róm 8,34).

4.4.1.1. Hivatkozások a földi (historikus) Jézusra

A történeti kutatás kezdete óta a kutatók különbséget tesznek a historikus Jézus és a mennyei Krisztus között. David Friedrich Strauss könyve Jézus életéről 1835-ben jelent meg,⁷¹¹ ami hatalmas vitát váltott ki. Szerinte az evangéliumok főleg mítoszokat tartalmaznak. Bő száz évvel később Rudolf Bultmann kijelentette: semmit sem tudunk Jézus életéről.⁷¹² A múlt század közepétől azonban egyre több kutató hangsúlyozza Jézus történeti alakjának a fontosságát. Stauffer Jézus-életrajzot ír nem bibliai források felhasználásával.⁷¹³ Stauffer a historizmus néven ismert teológiai iskolához tartozik. A nagy protestáns biblikus nemzedék azt vallotta, „hogy a názáreti Jézus, azaz a történeti Jézus a modern történettudomány eszközeivel tisztán elérhető és bizonyítható. Ennek érdekében ez az iskola hatalmas történeti kutató tevékenységet végzett az újszövetségi kor világában, történetében, vallásos irodalmában.”⁷¹⁴

Kocsis Elemér pedig tovább folytatja: „A múlt évtizedek kutatásai alapján ma úgy látjuk, hogy Jézus csak az apostoli és ősegyházi bizonyágtételben, a kérygmában maradt ránk. De ez a bizonyágtétel nem légius térben, nem előzmények nélkül történik, ott van mögötte a történeti Jézus alakja, akinek igényét azonban csak hitben fogadhatjuk el.”⁷¹⁵

Konkrétabb adatok Jézus földi életéről/életéből

Az evangéliumok nem közölnek pontos életrajzi adatokat, hanem Jézus tanításait, halálát és feltámadását tartják lényegesnek. Halála időpontjáról csak indirekt tudósításaink vannak. Pilátus helytartósága és Kajafás főpapsága valamelyik évében lehetett: Kr. u. 26–36 között. Ha Keresztelő János Tibérius császár uralkodásának 15. évében kezdte el szolgálatát (Kr. u. 28.). Kivégzését Kr. u. 30-ra tehetjük, akkor Jézus nyilvános működése a synoptikus kronológia szerint Kr. u. 30–32-re esik, a jánosi kronológia szerint Kr. u. 28–32.

---

⁷¹¹ STRAUSS, David Friedrich: *Das Leben Jesu*, Tübingen, Osiander, 1835.

⁷¹² BULTMANN, Rudolf: *Jesus*, Tübingen, Mohr, 1951, 12.

⁷¹³ PÁSZTOR János: *Munkafüzet az újszövetségi bibliai teologia tanulmányozásához*, Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1981, 6.

⁷¹⁴ KOCSIS Elemér: A kiadó előszava, in: STAUFFER, Ethelbert: *Jézus alakja és története*, Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1984, III.

⁷¹⁵ KOCSIS Elemér: A kiadó előszava, in: STAUFFER, Ethelbert: *Jézus alakja és története*, Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1984, III.

Kijelenthető, hogy Jézus Krisztus történeti személy volt, aki Kr. e. 7 és 4 között született, és nyilvános működése és kereszthalála Kr. u. 30 és 32-ben lehetett.

Stauffer szerint „Jézus történetének legrégebbi forrásai az Apostolok cselekedeteiben olvasható Péter-féle formulák. Ezek egészen röviden rögzítik le Jézus útját Keresztelő János fogságra vetésétől húsvétig.”⁷¹⁶

Péter pünkösdi prédikációjában bizonyosságot tesz Jézusról és az ő feltámadásáról (2,22–28). Jézust názáretinek nevezi. Többször találkozunk ezzel a megjelöléssel az ApCsel-ben.⁷¹⁷ Ez azt jelenti, hogy Jézus Názáretből származik (Mt 2,23).⁷¹⁸

A *nezzer* héber szó jelentése: sarj, hajtás. Az ősi keresztyén tradíció az Ézs 11,1 és Zak 6,12 beteljesedését látja a názáreti névben. Különbözik Jézus Lukács szerint kezdettől fogva Isten fia és Emberfia,⁷¹⁹ akit Isten erővel, csodákkal és jelekkel legitimizált. A csodák Jézus által történnek, de a csodatévő maga Isten. Mindez Izráel népe körében történt. Lukács úgy ír Jézus életéről, mint ami közismert Izráelben. Mindezek ellenére Isten népe, Jeruzsálem népe megölte Jézust. Hogy lehetséges ez? Úgy, hogy maga Isten szolgáltatta ki Jézust.⁷²⁰ Nincs szó Jézus halálának engesztelő voltáról, csak arról, hogy a zsidók az istentelen pogányok segítségével a saját Messiásukat megölték. A prédikáció központi üzenete Jézus feltámadása. A halál hatalmától való megszabadítást a halál fájdalmainak a feloldásával fejezi ki.⁷²¹ A Zsolt 18,5-ben a halál köteleiről van szó, mivel a 2,25-ben fájdalom szerepel kötél helyett, Jervell felveti a pontatlan idézés lehetőségét.⁷²²

Lukács Jézus feltámadását az Ószövetséggel alapozza meg. Csaknem szó szerinti a LXX-ből vett Zsolt 16,8–11 idézet. A 2,27b és 31-ben van szó Jézus testéről. Lelke a halottak birodalmában volt, de „teste nem lát elmúlást”.⁷²³ Az élet útjai (2,28) a zsidók számára a törvény előírásainak betartása; Lukács szerint ez a feltámadás kifejezése.⁷²⁴ Az élet útjait Jézus követői előtt is feltárja Isten.⁷²⁵ Jézus az élet fejedelme (3,15).

A közösség imádsága is evangéliumi hagyományanyagot tartalmaz.

A Zsolt 2 jövendölése teljesedik be, amikor Heródes Antipás és Poncius Pilátus megegyezett „ebben a városban, azaz Jeruzsálemben a pogányokkal és Izráel népével Jézus ellen” (2,27). Az aktualizálás Lukácstól származik. Most Jézus követői ellen szövetkeznek a hatalmasak.⁷²⁶ Jézus felkenetésére történik utalás (Lk 4,18). Lukács Jézus megkeresztelését messiási felkenetesként értelmezi.⁷²⁷

Péter Kornéliusz házában elmondott beszédében is van evangéliumi hagyományanyag (10,34–43).

---

⁷¹⁶ STAUFFER, Ethelbert: *Jézus alakja és története*, 1. Ezután következnek a páli levelek, a logia forrás és a kanonikus evangéliumok.

⁷¹⁷ ApCsel 3,6; 4,10; 6,14; 22,8; 24,5; 26,9.

⁷¹⁸ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 145.

⁷¹⁹ JERVELL, Jacob: i. m., 145.

⁷²⁰ ApCsel 3,18; 13,27; 26,23

⁷²¹ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 121.

⁷²² JERVELL, Jacob: i. m., 146.

⁷²³ JERVELL, Jacob: i. m., 147.

⁷²⁴ Uo.

⁷²⁵ PESCH, Rudolf: i. m., I. 122. vö. SCHNEIDER, Gerhard: *Die Apostelgeschichte I.*, 273–274.

⁷²⁶ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 86. Jeruzsálemben, ahol Jézust kivégezték, most a tanítványokat üldözik.

⁷²⁷ ROLOFF, Jürgen: i. m., 87.

A hívők előtt ismert Jézus története (10,37). Galileában kezdte el nyilvános szolgálatát, miután Keresztelő János megkeresztelte. Názáreti Jézusnak nevezi, akit Isten Szentlélekkel és erővel kent fel. Egyedül Lukács ad felvilágosítást a messiási titulushoz. ⁷²⁸ Jézus messiási volta azt jelenti, hogy Szentlelket és isteni csodatevő erőt kapott. „Szertejárt”, utánament az elveszetteknek. Szolgálatát így összegzi Péter: „Jót tett”, meggyógyította azokat, „akik az ördög igájában vergődtek” (10,38). Működése azt igazolja, hogy „Isten vele volt”. „Jézus cselekedete Isten cselekedete az ő népével.”⁷²⁹

Pál a piszidiai Antiókhia zsinagógájában Keresztelő Jánosról is beszél, aki még Jézus „eljövele előtt hirdette Izrael egész népének, hogy térjenek meg és keresztelkedjenek meg” (13,24). Lukács szerint a próféták kora Jánossal befejeződik (Lk 16,16). Ő az útkészítő (Lk 7,27). Határozottan kijelentette, hogy nem ő a Krisztus, hanem aki utána jön (13,25). „Jeruzsálem lakói és vezetői nem ismerték fel” Jézust, hiába olvasták a próféták szavait, elítélték őt (13,27). Jóllehet semmiféle halálos bünt nem találtak benne, mégis követelték, hogy Pilátus öltesse meg (10,28). A passió kerygma természetesen a lukácsi ábrázolással egyezik meg.⁷³⁰ A passió során a próféciaik teljeseznek be. A feltámadott Jézus „több napon át megjelent azoknak, akik együtt mentek fel vele Galileából Jeruzsálembe” (13,31). Pál nem tartozik azok közé, neki később jelent meg.

Emlékek a Jézussal töltött közös időre (ApCsel 1,1–11)

A közösség éberén ápolja a Jézussal töltött közös idők emlékét. A direkt beszéd az emlékek elevenségét jelzi. Nagyon fontos szerepe van Jeruzsálemnek. Lukács szerint Izrael közepe, az üdvösség városa. Jézus parancsolta meg az apostoloknak, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet. Ott kellett várni az Atya ígéréteinek beteljesedésére. János szerint Jézus még az utolsó vacsora során megígérte az apostoloknak, hogy a Pártfogó emlékezteti őket mindarra, amit tőle hallottak (Jn 14,26), és elvezeti őket a teljes igazságra (Jn 16,13). „Amikor együtt volt velük” (ApCsel 1,4) vonatkozhat a feltámadás utáni közös étkezésre is (Lk 24,41–43).⁷³¹ A Szentlélek kitöltetése csak Jeruzsálemben történhet meg.⁷³² Jervell szerint felesleges a parancs a Jeruzsálemben való maradásra.⁷³³ Az apostolok Izrael megváltásaként értették a megígért Szentlelket. Az ApCsel-ben az ígélet a királysággal és a Messiással mindig összetartozik (2,39; 13,23; 26,6).

Az apostolok számára nem kérdés az, hogy Izrael királysága helyre lesz állítva. Kérdésük lényege az, hogy az a Szentlélek eljövételével megtörténik-e.⁷³⁴ A jézusi direkt válaszból kiderül, hogy az időpontokat kizárólag az Atya ismeri. Elutasít Jézus minden kísérletet, amely egy apokaliptikus „menetrend” megismerésére irányul.⁷³⁵ A Lélek erőt ad a tanúságtételre (1,8).

Közvetlen a búcsúszavak után Jézus „szemük láttára felemeltetett” (1,9). A tanítványok csodálkozva tekintettek az ég felé. Csak akkor vették észre a fehér ruhában álló két férfit,

⁷²⁸ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 311.

⁷²⁹ Uo.

⁷³⁰ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte II.*, 37.

⁷³¹ JERVELL, Jacob: i. m., 112. A Lk 24,49-ben már elhangzott ez a felszólítás. Jeruzsálem jelzi a kontinuitást Izrael és az egyház között.

⁷³² Vö. Lk 24,49.

⁷³³ Uo.

⁷³⁴ CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 25.

⁷³⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 23.

amikor megszólaltak. A feltámadás örömét is az angyalok hirdették meg húsvét hajnalán.⁷³⁶ Az angyali üzenet feddést és biztatást is tartalmazott. Nem kell szomorúan az ég felé nézni, a felvitetett Jézus visszajön. Ez a kijelentés a közösség parúzia tudatának egyik fontos alapja. Jézus visszajövetelének a várása nem alaptalan, hanem teljes bizonyossággal megalapozott.⁷³⁷

Az ApCsel-ben fellelhető adatok a földi Jézus beszédeiről – tanításairól

Lukács első könyve Jézus tetteit és tanításait tartalmazza (ApCsel 1,1). Sok írásmagyarázó szerint a földi Jézus működése csak egy kezdet, amit a megdicsőült Krisztus műve követ. Ennek megfelelően az ApCsel Jézus működésének a második periódusa lenne.⁷³⁸ Lukács azonban nem úgy tekint az egyházra, mintha az közvetlen módon Jézus működésének folytatása lenne. A feltámadott Jézus sokszorosán bebizonyította, hogy ő él (1,3; Lk 24,5). Jézus nem szellem (Lk 24,37). 40 napon át többször megjelent. A passió utáni idő, a feltámadás és a mennybe menetel közti időszak, a földi Jézus történetéhez tartozik, amit az apostolok igazolnak.⁷³⁹ Jézus nem csak megjelent, hanem „beszélt az Isten országa dolgairól” (1,3). Nem csupán látták, hanem hallották is őt. Az emberi érzékek számára felfogható módon jelent meg a tanítványoknak. Az apostolság egyik elengedhetetlen feltétele volt a feltámadott Úrral való találkozás és tanításainak a megértése. Az Isten országáról szóló evangélium hirdetése összekapcsolja Jézus és az apostolok (egyház) korát. Pesch szerint Jézus mennybemenetelének a története Lukács előtti tradícióból származik.⁷⁴⁰ Direkt beszédben idézi Jézus szavait, amelyben azt kéri az apostoloktól, hogy Jeruzsálemben várják meg az Atya ígéretének beteljesedését, a Szentlélek kitöltetését. Lukács nem tudósít arról, hogy a tanítványok visszatértek volna Galileába (Mk 14,28; 16,7). Számára Jeruzsálem az üdvtörténet centruma, a jézusi út célja, a Szentlélek kitöltetésének helyszíne, az első gyülekezet székhelye és az apostoli misszió kiinduló pontja.⁷⁴¹ A direkt beszéd alkalmazása nem stílushiba, hanem művészi eszköz.⁷⁴²

Az ígéret keresztség által valósul meg. A jánosi vízzel való keresztséget felülmúlja a Szentlélekkel való keresztség (ApCsel 1,5).⁷⁴³ Nagyon fontos volt a közösség számára Jézusnak ez a mondata, hiszen Péter is idézi, amikor a pogányok megtéréséről beszámol Jeruzsálemben (ApCsel 11,16). Lukács visszaemlékezik Jézus szavaira.⁷⁴⁴ A hatodik versben az időpont szingulárisban, a jézusi válaszban plurálisban van (ApCsel 1,7). Az apostolok egy időpont felől kérdeznek, a válaszban időkről, időszakokról van szó.⁷⁴⁵ Az eszkatológiai folyamatok idejét egyedül az Atya ismeri. Türelmesen kell várni az ígérek beteljesedését. „Erőt kaptok” (1,8), „gyengességükre figyelmezteti őket, hogy idő előtt ne

⁷³⁶ Mk 16,5–6; Mt 28,5–6; Lk 24,4–6; Jn 20,12–13.

⁷³⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 24.

⁷³⁸ ROLOFF, Jürgen: i. m., 19.

⁷³⁹ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 62.

⁷⁴⁰ PESCH, Rudolf: i. m., I. 76. Illés elragadtatásával lehet kapcsolatban (2Kir 2,1–18).

⁷⁴¹ PESCH, Rudolf: i. m., I. 66.

⁷⁴² PESCH, Rudolf: i. m., I. 67.

⁷⁴³ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 113. János keresztsége a „bűnbánat keresztsége”. (Die Taufe des Johannes ist die Busstaufer.) A Szentlélekkel való keresztség eszkatológiai folyamat.

⁷⁴⁴ vö. Lk 22,61; 24,6,8; ApCsel 20,35

⁷⁴⁵ JERVELL, Jacob: i. m., 115.

törekedjenek arra, amit nem képesek elérni.”⁷⁴⁶ Jézus a Szentlelket nevezi meg az erő forrásaként. Isten országát nem katonák, hanem bizonyágtévők terjesztik. Jézus szavai kijelölik az evangélium terjedésének az irányát. A Jeruzsálemből kiinduló bizonyágtétel eljut a föld végső határáig. Az efezusi vénektől való búcsúzását Jézus szavainak az idézésével fejezi be Pál Milétoszban (20,35). Ismeretlen ez a logion a Jézus szavaiként hagyományozott anyagban. Roloff szerint egy görög közmondás.⁷⁴⁷ Thukydides (II. 97,4): „Kellemesebb adni, mint kapni.” Talán Lukács a római gyülekezet tradíciójában találta (1Kel 2,1). Felépítése hasonló a boldogmondásokhoz (Lk 6,20–22). Valószínűleg sokkal több jézusi logion létezett az első idők gyülekezeteiben, mint amennyit az evangéliumokban olvashatunk. „Nagyobb boldogság adni, mint kapni”, teljesen megfelel Jézus tanításának. Sokkal boldogabb az, aki ad, mint az, aki kap. Pál ismerte az evangéliumokban nem található jézusi mondatokat is. Ez a makarizmosz az adakozásnak (Lk 6,38) és az irgalmasság gyakorlásának (Lk 10,30–37) is az összefoglalása.⁷⁴⁸

Az ApCsel-ben található adatok a földi Jézus cselekedeteiről

A földi Jézus életéről és cselekedeteiről összefoglaló adatokat találunk az ApCsel-ben. Péter názáreti Jézusnak nevezi (2,22), ezzel Názáretre utal, ahol felnevelkedett Jézus⁷⁴⁹ (Lk 4,16). Kicsiny, jelentéktelen település volt (Jn 1,46), mégis a legáldottabb jó származott belőle.⁷⁵⁰ Isten jelek és csodák által igazolta Jézust. Ezek a cselekedetek ismertek voltak az egész Izráelben. „Lukács szerint a csodák jelek arra nézve, hogy Isten a csodatevő oldalán áll.”⁷⁵¹ Péter rámutat Jézus földi életének és halálának isteni és emberi oldalára. Jézus földi életének minden szakaszában megmutatkozott az, hogy Isten vele van.

A Kornéliusz házában elhangzott igehirdetés egyetlen ábrázolása Jézus életének, ami az Újszövetségben található az evangéliumokat leszámítva (10,34–43).⁷⁵² Isten nem személyválogató, „békességet hirdetett Jézus Krisztus által” (10,36). Péter úgy tekint a jelenlevőkre, mint egy keresztyén gyülekezetre, akik ismerik Jézus életét (10,37). Jézus születéséről és gyerekkoráról nincs szó, mivel nem tartoznak a Jézus-kerygma centrális részéhez. A kezdet Galileában volt a jánosi keresztség után, amikor „Isten Szentlélekkel és hatalommal” kente fel (10,38). „Szertejárt” (10,38), folyamatos mozgás, cselekvés jellemezte. „Jót tett és gyógyított”, így összegezte Péter Jézus cselekedeteit. A Teremtő is jót alkotott (1Móz 1,10). Különös hangsúly esik a démonok feletti győzelemre. Jézus prédikálásáról nincs szó. A zsidók lakta területeken és Jeruzsálemben munkálkodott Jézus. Kereszthalálával és feltámadásával adta meg a legfőbb jót a benne hívőknek. Jézus meggyilkolása nem polémikus formában van megfogalmazva plurálisz 3. személyben.⁷⁵³

⁷⁴⁶ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata*, I. 38.

⁷⁴⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 307.

⁷⁴⁸ ROLOFF, Jürgen: i. m., 307.

⁷⁴⁹ SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 111.

⁷⁵⁰ Názáret Jézus szüleinek a lakóhelye. Rossz hírben álló város. Nátánáél lehetetlennek tartja, hogy a megígért Messiás otthona legyen (Jn 1,46).

⁷⁵¹ SCHILLE, Gottfried: i. m., 111.

⁷⁵² ROLOFF, Jürgen: i. m., 172. Péter így vezeti be Jézus munkásságának az ismertetését: „Ti tudjátok, mi történt, Galileától kezdve egész Júdeában” (ApCsel 10,37). Kérdés, hogy Kornéliusz és a házában levők hallottak-e már korábban Jézusról, ismerték-e megváltó munkájának a részleteit.

⁷⁵³ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 173. Péter indulatok nélkül, tárgyilagosan fogalmaz: „Őt azonban fára feszítve megölték” (ApCsel 10,39). Sokkal keményebb kijelentést tesz pünkösdi beszédében (ApCsel 2,23), a Salamon-csarnokban (ApCsel 3,13–15) és a nagytanács előtt (ApCsel 4,10; 5,30).

4.4.1.2. Hivatkozások a mennyei Krisztusra

Az alábbiakban a mennyei Krisztus alakjával, titulusaival, beszédével, pozíciójával és önközlésével foglalkozunk.

A mennyei Krisztus alakja

A krisztológia kérdése már Jézus életében is szóba került. Jézus teszi fel klasszikus módon a kérdést: „Kinek mondanak engem az emberek?” (Mk 8,27). Úgy az emberek, mint a tanítványok között különböző válaszok voltak. Az ősgyülekezet Krisztusba vetett hitéhez hozzátartozott az a meggyőződés, hogy a feltámadott, mennybe ment és megdicsőült Krisztus továbbra is munkálkodik az övéiért. Krisztus a maga munkáját megdicsőülése óta is folytatja, mint Isten jobbára felmagasztalt Úr.⁷⁵⁴

A mennyei Krisztus titulusai

Kyriosz

Az Úr elnevezés azt fejezi ki, hogy Krisztus az Atya jobbán közbenjár az Atyánál. Nemcsak az üdvtörténet múltjához tartozik, és nemcsak a jövődő váradalmak megtestesítője, hanem a jelenben élő valóság. „Úgy az egyes keresztyéneknek, mint az egybegyűlt közösségeknek az a hitbeli tapasztalata, hogy Jézus tovább él, és munkáját folytatja.”⁷⁵⁵ Cullmann szerint a Kyriosz elnevezés csak Jézus halála és feltámadása után nyert igazi értelmet, az ő húsvét utáni, jelenlegi állapotában betöltött funkcióira vonatkozik.⁷⁵⁶ Péter érezte ezt, és az első keresztyének nevében határozottan kijelenti, hogy Isten Jézust „Úrrá és Krisztussá tette” (ApCsel 2,36).

A húsvét előtti tradícióban is szólították Jézust „Uram”-nak (Mk 7,28; Mt 8,8), de ez inkább udvariasságból történt. Az arámul beszélő ősgyülekezet istentiszteleti imádsága: *marana tha!* – Jöjj, Uram Jézus! (1Kor 16,22; Jel 22,20). A közösség erős parúziavárását jelezte. A Kyriosz titulus kialakulását a hellenista zsidókeresztyén gyülekezetekben a LXX is befolyásolta. A görögül beszélő zsinagógákban, ahol a héber szövegben Jahve szerepelt, kyrioszt kellett olvasni. Az Urat Jézusra értelmezték. Roloff szerint anakronizmus, ha Péter már pünkösdkor a Jóel 3,5 értelmét az Úr Jézusra vonatkoztatja, mivel az csak a LXX alapján lehetséges, míg Péter feltétlenül arámul beszélt.⁷⁵⁷ Cullmann szerint „nem tekinthetjük anakronizmusnak a Cselekedetek Könyvének az ősgyülekezetéről szóló kijelentéseit, és azokat a felfogásokat s tapasztalatokat, melyek a jeruzsálemi egyháznak vannak tulajdonítva, nem tarthatjuk eleve hellenisztikusoknak.”⁷⁵⁸ Nem szabad kétségbe vonni, hogy már a közösség „Úr”-nak nevezte Jézust,⁷⁵⁹ aki láthatatlan módon jelen van és oltalmazza népét.

---

⁷⁵⁴ CULLMANN, Oscar: *Az Újszövetség krisztológiája*, Budapest, A Református Egyház Zsinati Irodájának Sajtóosztálya, 1990, 177. A krisztológiai nevek közül az „Úr” elnevezés fejezi ki a legjobban Krisztus közbenjárói tevékenységét (Jel 22,20).

⁷⁵⁵ CULLMANN, Oscar: i. m., 178.

⁷⁵⁶ CULLMANN, Oscar: i. m., 186.

⁷⁵⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 55.

⁷⁵⁸ CULLMANN, Oscar: *Az Újszövetség krisztológiája*, 189.

⁷⁵⁹ CULLMANN, Oscar: i. m., 191. A közösség láthatatlan Úrnak tekintette Jézust, aki noha Isten jobbán ül, és az egész világ felett uralkodik, de az istentiszteleten az övéi között jelen van. Uralmára a legitim autoritás gondolata a jellemző.

Messiás

Pásztor János szerint a Messiás felségjelző Jézusra való alkalmazása a korai palesztinai egyházban terjedt el. „Az Ószövetségben a Messiás nem a végső idők eszkatológikus üdvhozója, hanem a király.”⁷⁶⁰ Az éppen uralkodó király azonban soha nem volt tökéletes. Reménykedtek, hogy az újabb király az lesz, de mindig csalódtak. „A reménység ilymódon a jövőbe, egy bizonyos pont után az eszkatológiai időkbe tolódik ki, és a végső idők Eljövendő Ura lesz a Messiás.”⁷⁶¹ A király-zsoltárok az intertestamentális korban a királyt az üdvösséget adó Királlyal azonosítják. A Messiás szót és a görög megfelelőjét a Krisztoszt alkalmazzák az Eljövendő jelölésére. A legrégebbi evangélium rögtön az elején Krisztusnak nevezi Jézust (Mk 1,1). Péter már Cézárea Filippiben Krisztusnak vallja Jézust (Mk 8,29). A pünkösdi prédikáció végén is ott van a hitvalló kijelentés, hogy a keresztre feszítettet Isten „Úrrá és Krisztussá tette” (ApCsel 2,36).

Emberfia

„Az Emberfia preegzisztens, a világ alapítása előttről való, fényes mennyei alak, akinek feladata, hogy a világon uralkodjék és ítéljen.”⁷⁶² A végső idők nagy királya, aki elhozza a régi világek végeit. Jézus főleg ezen a néven nevezi önmagát.

A szinoptikusoknál hetvenszer, Jánosnál pedig tizenkétszer olvasható. Ez a méltóságjelző az ApCsel-ben csak egyszer fordul elő. István nem a fogukat csikorgatókra nézett, hanem az égre függesztette tekintetét és így szólt: „Íme, látom az eget megnyílván, és az Emberfiát, amint az Isten jobbján áll” (7,56). Ez az egyetlen hely az Újszövetségben, ahol nem Jézus alkalmazza magára.⁷⁶³ Nagyon korai krisztológiai terminológia, ami a gyülekezeti gyakorlatból később kiszorult.⁷⁶⁴ Feltűnő, hogy az Emberfia az Isten jobbján áll, míg a Zsolt 110,1-ben ül. Talán az Emberfia a vértanúk elé megy, hogy a mennyei dicsőségbe befogadja őket? Jézus a tanú a legnagyobb Bíró előtt, ő a legfőbb bizonyíték István számára a vádlókkal szemben. A hellén gyülekezetek krisztológiájából kimaradt ennek a titulushoz a használata, mivel a hellenisták nem értették annak a jelentőségét, aminek a gyökerei a zsidó apokaliptikában vannak (Dán 7,13–14).⁷⁶⁵

Dávid Fia

Különbséget kell tenni Jézus dávidi származása és a Dávid Fia felségjelző között.⁷⁶⁶ Jézus dávidi eredetét az evangéliumi nemzetségtáblázatok igazolják (Mt 1,1–7; Lk 3,23–31). Máté, aki a zsidóknak írja evangéliumát, nyomatékosan hangsúlyozza, hogy Jézus Dávid Fia.⁷⁶⁷ Jézus nem nevezte így magát. A pogány származású Lukács sem alkalmazza Jézusra, mint az utolsó idők nagy királyára, ezért hiányzik ez a cím az ApCsel-ből.

⁷⁶⁰ PÁSZTOR János: *Munkafüzet az újszövetségi bibliai theologia tanulmányozásához*, 29. Vö. 1Sám 24,7; 26,9; Zsolt 2,2.

⁷⁶¹ Uo.

⁷⁶² PÁSZTOR János: i. m., 31.

⁷⁶³ Vö. Dán 7,13; Jel 1,13; 14,14;

⁷⁶⁴ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 127.

⁷⁶⁵ PÁSZTOR János: *Munkafüzet az újszövetségi bibliai theologia tanulmányozásához*, 31. Az Emberfia az eszkatológikus idők nagy király-bírája, aki elhozza a régi világek végeit, és ezzel elkezdődik az új világek korszak.

⁷⁶⁶ A vak Bartimeus hitvallásának (Mk 10,47) kettős jelentősége van. Egyrészt utal Jézus dávidi származására (Róm 1,3), másrészt a végső idők nagy királyára vonatkozik.

⁷⁶⁷ Mt 9,27; 12,23; 15,22; 20,30; 21,9.

A mennyei Krisztus beszédei

A közösség tagjai nagyon komolyan vették a mennyei Krisztus beszédeit, amelyekben útmutatást, tanácsot adott övéinek. Egyik éjjel Pál látomást látott, és egy makedón férfi ezt mondta: „Jöjj át Makedóniába, légy segítségünkre” (16,9)! Ki lehetett ez a férfi? Barclay szerint maga Nagy Sándor lehetett, hiszen azt a környéket teljesen átítatta Nagy Sándor emléke, valamint a nagy hódító Kelet és Nyugat egyesítésén fáradozott.⁷⁶⁸ Ramsay pedig azt állítja, hogy Lukácsról van szó, akivel Pál Tróászbán találkozott, talán, mert orvosi segítségre volt szüksége.⁷⁶⁹ Lukács személyes jelenlétét az is jelzi, hogy a következő verssel kezdődik el a többes szám első személyű szakasz. A makedón férfit Lukáccsal azonosítani csupán feltevés. A következő versből (16,10) kiderül, hogy Pálék Isten hívó szavaként értelmezték a látomást, és gyorsan igyekeztek elmenni Makedóniába. A mennyei Krisztus a misszió menetrendje tekintetében útmutatást ad.

Miután Pál beszédet tartott a nagytanács előtt, és vita támadt a farizeusok és a szadduceusok között, a mennyei Krisztus odaállt Pál mellé (23,11). Amikor Anániás főpap szájon ütteti (23,2), és majdnem széttépik (23,10), az Úr mellé áll, és a nehéz pillanatokban határozott ígérettel bátorította az apostolt: „Bízzál, mert ahogyan bizonyoságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyoságot tenned” (23,11)! Fogsága során jut el Rómába, az evangélium céljához (1,8). Minden Isten akarata szerint történik. A mennyei Krisztus tudja, hogy mit hoz a jövő, és azt Pállal ismerteti.⁷⁷⁰ A tengeri vihar során is biztatást kapott Pál a mennyei Krisztustól: „Ne félj Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón” (27,24). A pogány hallgatóságnak megmagyarázza Pál, hogy kitől származik a bátorító ígért: „akié vagyok, és akinek szolgálók” (27,23).⁷⁷¹ Minden veszély ellenére eljut Pál Rómába. A mennyei oltalom a vele utazókra is kiterjed.

A mennyei Krisztus jelenlegi mennyei pozíciója

Jézus feltámadása és mennybemenetele által lett Úr és Krisztus. Péter hitvallásában összeköti az *Úr* szót a *Krisztus* szóval (2,36). A mennyei Krisztus Úr és Krisztus. „Az ősgyülekezet krisztológiája a Jézus tradíció és a húsvéti üzenet dinamikus egymásra hatásában az akkori adott szituáció igényei és kérdései szerint formálódik.”⁷⁷²

István nyitott eget lát (7,56). A kapcsolat élő a mennyei Krisztus és az övéi között. A mennyei Krisztus jelenlegi mennyei pozíciója az Atya jobbán van, közbenjár és esedezik az ő gyermekeiért. A mennyei Krisztust imádság során meg lehet szólítani. István a zsidó esti imádság alapján kéri (Zsolt 31,6), hogy az Úr Jézus vegye magához lelkét (7,59). Arra lehet következtetni, hogy a vértanú Jézussal együtt Isten jobbán lesz.⁷⁷³

⁷⁶⁸ BARCLAY, William: *The Acts of the Apostles*, Westminster, John Knox Press, 2003, 132.

⁷⁶⁹ RAMSAY, William: *St. Paul the Traveller and the Roman Citizen*, 204.

⁷⁷⁰ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 557.

⁷⁷¹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 363.

⁷⁷² PÁSZTOR János: *Munkafüzet az újszövetségi bibliai theologia tanulmányozásához*, 43.

⁷⁷³ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 264. Isten lakóhelye nyitott. Amikor Pál az Úr megjelenéseire tér rá, beszél arról, hogy a harmadik édig ragadtatott el, és „olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket ember el nem mondhat” (2Kor 12,1–4).

A mennyei Krisztus önközlése (kommunikáció a mennyei Krisztussal).

A mennyei Krisztus kapcsolatot tart a világgal, kijelenti önmagát, lehet kommunikálni vele. Pál megtéréséről háromszor olvashatunk tudósítást (ApCsel 9; 22; 26). Amikor Lukács ismételi, akkor azzal az esemény különleges fontosságát hangsúlyozza, hiszen az utolsó és a legnagyobb Krisztofániáról számol be művében.⁷⁷⁴ Isten döntött úgy, hogy a pogányok között is hirdetni kell az evangéliumot. A pogánymisszió Isten akaratára kezdődött el. A damaszkuszi úton a mennyei Krisztus jelenik meg Saulnak. A felvillanó mennyei fény térdre kényszeríti Sault. A fény a theofániák tradicionális eszköze.⁷⁷⁵ A dicsőség Krisztusa néven nevezi azt, aki harcol ellene: „Saul, Saul miért üldözöl engem” (9,4)? A keresztyének üldözését önmaga üldözésének tekinti. Nem titkolózik, kész nyilvánosan bemutatkozni: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl” (9,5). Az *ἐγώ εἰμι* formulát alkalmazza. Nem használ mennyei felségjelzőt, hanem egyszerűen Jézusnak nevezi magát. Nemcsak megállítja az üldözés útján, hanem új útra irányítja. A megbízatás nem úgy történik, mint ahogy a Gal 1,16 alapján gondolnánk.⁷⁷⁶ A mennyei Krisztus csak a következő lépést közli, azok közé kell mennie, akiket üldözni akart (9,6).

Anániás, a hívő tanítvány rögtön megismeri a dicsőség Krisztusának a hangját és Uramnak szólítja (9,10). A látomás az Úr kijelentésének közvetlen módja. Krisztus főleg akkor él vele, amikor valamilyen rendkívüli megbízást ad elhívott szolgálóinak. Anániás valószínűleg a damaszkuszi gyülekezet vezetője volt. Lukács úgy mutatja be, mint egy zsidó keresztyént, „aki törvény szerint élő kegyes férfi” (22,12), de ez kétségbe vonható, mivel Damaszkuszban főleg hellenisták voltak.⁷⁷⁷ A mennyei Krisztus előtt az aggodalmakat is el lehet mondani (9,13–14). Anániás a tegnapi Saulról tud helyes információkat. Jézus jobban ismeri a földi viszonyokat, mint tanítványa. A mai, megtért Pál már imádkozik, „mert választott eszközöm ő” (9,15). Nemcsak a pogányok, hanem Izráel fiai elé is el kell vinni az Úr nevét. Krisztus előre megmondja, hogy a missziói munka szenvedésekkel és üldözésekkel jár együtt. A tizenkettő kapja a világmisszió parancsát, de Pál hajtja igazán végre.⁷⁷⁸

4.4.2. A közösség teológiai öndefiníciója

A következő egységben a közösség teológiai öndefiníciójával foglalkozunk. A közösség Izráel kiválasztott maradékának, igaz Izráelnek tekinti magát. Ők az „út” követői, akik az apostoli tisztet és szolgálatot hitelesen őrzik. Ez megnyilvánul a keresztség szerepében és az úrvacsora gyakorlásában is.

Izráel kiválasztott/meghagyott maradéka (új Izráel?)

Jóel az Úr lelkének a kitöltéséről jövendöl (Jóel 3,1–5). Az 1. vers eszkatológikus formulával kezdődik, a végső időkre utal. „Minden emberre” az Ez 39,29 és Zak 12,10 alapján Júda

⁷⁷⁴ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 278.

⁷⁷⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 149. Vö. 2Móz 24,17; Zsolt 29,7; Ez 1,4; Mt 17,2.

⁷⁷⁶ ROLOFF, Jürgen: i. m., 149. Damaszkuszba kell bemennie, de már nem üldözőként, hanem mint aki engedelmes Isten akaratának. A lukácsi elbeszélés nem tartalmaz szolgálatra szóló felhatalmazást.

⁷⁷⁷ ROLOFF, Jürgen: i. m., 150.

⁷⁷⁸ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 283. Pál Isten választott eszköze, feladata, hogy elvigye Jézus nevét „a népek, a királyok és Izráel fiai elé” (ApCsel 9,15). A megvalósulás fordított sorrendben történik. Izráel fiait, a zsidókat már az ApCsel 9,19–23-ban és zsinagógákban (ApCsel 13–20 fejezeteiben) megszólítja, a „királyokat” a bírósági kihallgatások alkalmával (ApCsel 21–28 fejezeteiben), és a „népeket”, vagyis a pogányokat a missziói utak során (ApCsel 13–20 fejezeteiben). Csak olyan pogányokkal foglalkozik, akik a zsidókkal vannak kapcsolatban.

összes lakóját jelenti. A Lélek egyetemes ajándék, előtte nincs korlát. A Lélek kitöltésével az új teremtés kezdődik el, ami a régi világ végét is jelenti. „Az Úr nagy és félelmetes napját” csodák előzik meg. A tűz és füstoszlop az Úr eljövételét jelenti. A végső idők megpróbáltatásait senki sem kerülheti el, de aki teljes bizalommal hívja segítségül az Úr nevét, az megmenekül. Szabadulást ad az Úr nevébe vetett hit. Jézus nevének megtartó ereje van (ApCsel 4,12). Ennek a hitvallásnak az eredete valószínűleg a keresztesztelési istentiszteletben gyökerezik.⁷⁷⁹ Ott van a szabadulás, ahol az Úr neve lakik: Jeruzsálemben, a Sion hegyén. Csak azok menekülnek meg, akiket elhív az Úr. Péter a pünkösdi eseményben a jóeli prófécia beteljesedését látta (ApCsel 2,17–21). „Az Úr nevének segítségül hívói” a keresztyének egyik legkorábbi megnevezése (ApCsel 9,14.21; 1Kor 1,2).⁷⁸⁰ A közösség Izráel kiválasztott maradékának, új Izráelnek tekinti önmagát. Jeruzsálem központi szerepének a hangsúlyozása is ezt jelenti.

Dávid sátorának a megújítója

Péter Cézárea Filippinél mondott hitvallásának az eredete a mennyei Atya kijelentése (Mt 16,17). Azt az ígéretet kapja, hogy „én ezen a kösziklán építem fel egyházamat” (Mt 16,18), Krisztus diadalmos egyházának az alapja lesz. Krisztus a maga testében egyesíti Isten új népét. Az alapkövek az apostolok és a próféták (Ef 2,20). Missziói munkájuk során keletkeztek a gyülekezetek. Ámós könyve utolsó részében a boldog jövő ígéretéről van szó (9,11–12). „Azon a napon föllállítom Dávid összedőlt sátorát.” A rések és a romok arra utalnak, hogy nem csak kifejezetten a dávidi királyságról, hanem Jeruzsálem romjairól is szó van,⁷⁸¹ amit Isten állít helyre. A közösség számára Jeruzsálem az üdvígérek megvalósulásának a helyszíne. Az apostoli zsinaton elmondott péteri idézet (15,12–17) lényegében az Ám 9,11–12, de a Jer 12,15 és az Ézs 45,21 hatása is érezhető.⁷⁸² Jervell szerint „Dávid leomlott sátora” felépítése csak a dávidi királyságra és az igaz Izráelre vonatkozhat. A közösség megújult, igaz Izráelként definiálja önmagát.⁷⁸³

Isten ígéretei betöltésének helyszíne – ApCsel 3,21

A 3,19–21 régi, Lukács előtti tradícióból származik, valószínűleg a Keresztelő János-i apokaliptikus hagyományból.⁷⁸⁴ A megtérésre hívó prédikáció célja, „hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust.” A Messiás elküldése Isten országa eljövételét jelenti. A mennyei Krisztust jelenleg az ég fogadja be. A parúzia - késés kérdéséről itt sem akar semmit sem mondani Lukács. A hangsúly azon van, hogy egy Isten által elrendelt időpontban ismét láthatóan megjelenik (ApCsel 1,11).⁷⁸⁵ Ez az idő addig tart, „amíg a

⁷⁷⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 83.

⁷⁸⁰ ROLOFF, Jürgen: i. m., 53. Saul arra kapott felhatalmazást a főpapoktól, hogy elfogja azokat, akik segítségül hívják az Úr nevét (ApCsel 9,14). Pál köszönt mindenkit, akik az Úr nevét bárhol segítségül hívják (1Kor 1,2). A közösség tagjai hittel hívják segítségül az Úr nevét, hiszen önmagukat Izráel kiválasztott maradékának, új Izráelnek tekintik.

⁷⁸¹ Vö. Ám 9,11.

⁷⁸² JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 395.

⁷⁸³ Uo. Lukács következetesen az Írásra hivatkozik, „amint meg van írva” (Lk 2,23; ApCsel 7,42; 13,33; 15,15). Az Írás megerősíti és legitimizálja Péter kijelentését. A közösség megtapasztalja Isten helyreállító, megújító munkáját.

⁷⁸⁴ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 156.

⁷⁸⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 77.

mindenség újjáteremtése ἀποκαταστάσεως πάντων meg nem történik.” Isten üdvígéretei betöltésének a helyszíne a mindenség, Jeruzsálemmel együtt.

Az „út” követői

A közösség az út követőiként is definiálja önmagát. Saul Damaszkuszból azokat akarta megkötözve Jeruzsálembe vinni „akik az Úr útjának hívei” (9,2). Ez a keresztyének legrégebbi öndefiníciójának az egyike.⁷⁸⁶ Hasonló Qumránban is előfordul.⁷⁸⁷ Jézus az út (Jn 14,6), Jézus az Atyához vezető út.⁷⁸⁸ A közösség tagjai Jézus útján járva engedelmessékednek az Atyának.

Az eredeti Tizenkettes kör (Dódeka) autentikus folytatója és az apostoli tiszt és szolgálat őrzője

Nagypéntek után a tanítványi kör szétszéledt. A feltámadott Úr azonban újra egybegyűjtötte őket. A Dódeka újjászervezése az ösgyülekezet keletkezése jelének tekinthető.⁷⁸⁹ A Tizenkettes kör különleges tekintélyét annak köszönheti, hogy ők voltak a feltámadás első tanúi.⁷⁹⁰ Izráel népét szimbolikusan reprezentálták. Újjászervezésük azt is jelezte, hogy Isten Izráellel újat kezd.⁷⁹¹ A közösség a Dódeka autentikus folytatója és az apostoli tiszt és szolgálat (az Úr által rendelt és megbízott) őrzője.

A keresztség szerepe

Az ApCsel 2,38-ban úgy ír Lukács a keresztségről, mint egy ismert aktusról. Ezzel azt akarja jelezni, hogy „a keresztség és az egyház elválaszthatatlanul összetartozik.”⁷⁹²

A Jn 3,22.26-ban arról olvashatunk, hogy Jézus keresztelt, a Jn 4,2-ben az ellenkezőjéről.⁷⁹³ Roloff szerint a húsvét utáni keresztség nem a jézusi gyakorlat folytatása.⁷⁹⁴ Az igehirdetés célja a megtérés és a megkeresztelkedés (2,38). A keresztségben három fontos dolog figyelhető meg. 1. Bűnbocsánat hirdetése. 2. Jézus Krisztus neve elhangzik ἐπὶ τῷ ὀνόματι – nevében (2,38), ő maga hat a keresztségben. εἰς τὸ ὄνομα - nevére (Mt 28,19), a keresztség hozzá kapcsol. 3. A Szentlélek ajándékának az ígérete. A keresztség a megkereszteltet a mennyei Krisztussal kapcsolja össze,⁷⁹⁵ aki a megtérés és a bűnbocsánat által munkálkodik.

Az úrvacsora szerepe, teológiája

Kezdetben nincs éles választóvonal a közös étkezés és az úrvacsora között. A kenyér megtörése kétségtelenül az úrvacsora ősi megnevezése.⁷⁹⁶ A jeruzsálemi közösség örömmel

⁷⁸⁶ ApCsel 19,9.23; 22,4; 24,14.22.

⁷⁸⁷ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte*, I. 303. Vö. 1QS9,17; 10,20; CD1,13; 2,6.

⁷⁸⁸ Az ἐγὼ εἶμι sorozat csúcса, mert ez a forma három tagú. A többi egytagú (Jn 4,26; 6,20.35.48; 8,12), kivéve a Jn 11,25-öt, amelyik kéttagú. Wilckens szerint fokozást jelent, és a sorozat összefoglalását. WILCKENS, Ulrich: *Das Evangelium nach Johannes*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1998, 223. Jézus itt az út fogalmát abban az értelemben használja, hogy az ő maga, „az ember csak általa juthat el Istenhez. Aki más úton indul el, az eltéved, elvesz, elveszíti a célt. Istenhez csak egy út vezet, és az Jézus.” LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma III.*, 39.

⁷⁸⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 61.

⁷⁹⁰ Vö. 1Kor 15,5.

⁷⁹¹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 61.

⁷⁹² ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 61.

⁷⁹³ Az ellentét talán úgy oldható fel, hogy Jézus tanítványai kereszteltek. Keresztelő János és Jézus egy ideig egymás mellett munkálkodott. Vö. Jn 4,1.

⁷⁹⁴ ROLOFF, Jürgen: i. m., 62.

⁷⁹⁵ PÁSZTOR János: *Munkafüzet az újszövetségi bibliai theologia tanulmányozásához*, 45.

⁷⁹⁶ ApCsel 2,46; 20,7.11; 1Kor 10,16

úrvacsorázott (2,46). Boldogságuk a Feltámadottal való közösségből táplálkozott, akinek a közeli visszajövetelében reménykedtek. Az úrvacsora a Jézussal gyakorolt asztalközösség folytatása és az „eszkatológikus vacsora anticipálása”.⁷⁹⁷ A legfontosabb jellemzői: emlékezés Jézus kereszthalálára, közösség a Feltámadottal és a közeli boldog jövő megtapasztalása. Lietzmann szerint a jeruzsálemi ősgyülekezet közös étkezése eszkatológikus asztalközösség, a hellenista gyülekezet úrvacsoráján pedig az Úr halálának a hirdetésén van a hangsúly.⁷⁹⁸

4.4.3. A közösségi teológia-művelés szempontjai

Jézus kétségtelenül az ószövetségi próféták által megígért Messiás. A Szentlélek munkája és az evangélium hirdetése elválaszthatatlan egymástól. A karizmák a szolgálatok elvégzéséhez adnak képességet és erőt. Nagyon hálásak, hogy szoros kapcsolatban lehetnek Istennel. Érzékeltetik is „kiváltságosabb” helyzetüket Izráellel szemben. A misszió tekintetében konfrontációkat figyelhetünk meg. A pogánymisszió kibontakozása nem volt problémamentes.

4.4.3.1. Jézus személye

Jézus egyértelműen a próféták által megígért Messiás

„Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten” (2,36). Régi hellenista zsidókeresztyén tradícióból származik. Lukács krisztológiai felfogásával ellentétes. Szerinte már a földi Jézus Úr és Krisztus (Lk 2,11; 4,18). Péter beszédében egy régebbi felfogás tükröződik: Jézus csak a felmagasztaltatása után lett Úrrá és Krisztussá.⁷⁹⁹ A hangsúly nem azon van, hogy mi nem volt a földi Jézus, hanem azon, hogy ki a Felmagasztalt. A közösség határozottan Jézusban látja a próféták által megígért Messiást, akit az Atya feltámasztott a halálból.⁸⁰⁰ Isten ereje nagyobb, mint a halál hatalma. Vannak tanúi a feltámadott Krisztusnak, de róluk nem kíván Pál részletesen szólni. A feltámadásban az atyáknak tett ígéret, az Írás szava teljesedett be (13,30–37). Nagyon fontosak ezek a versek, mert a feltámadásra vonatkozó írásbizonyíték alig fordul elő az Újszövetségben.⁸⁰¹

Jézus felment a mennybe, ott ül az Atya jobbján

A tanítványok szeme láttára emeltetett fel (1,9). Az Atya jobbján van, a mennyei trónon ül (2,33).⁸⁰² Nem Dávid támadt fel, és nem ő ment a mennybe, mint Izráel megdicsőült királya, hanem Dávid Jézusról beszél (Zsolt 110,1).⁸⁰³ Dávid prófétaként beszél. A Messiás-király a mennyben van, ő az ígéretek örököse.⁸⁰⁴ István Jézust Isten jobbján állni látta (7,56).

⁷⁹⁷ PÁSZTOR János: *Munkafüzet az újszövetségi bibliai teológia tanulmányozásához*, 45.

⁷⁹⁸ LIETZMANN, Hans: *Messe und Herrenmahl: Eine Studie zur Geschichte der Liturgie*, Berlin, De Gruyter, 1953, 238–244. Vö. GOPPELT, Leonhard: *Az Újszövetség teológiája 2.*, 18.

⁷⁹⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 60.

⁸⁰⁰ ApCsel 2,24.32; 3,15; 4,10; 5,30.

⁸⁰¹ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 359. Az exegetikai technika világos. Hivatkozás a 2. zsoltárra, a Zsolt 2,7 idézése, Isten szólal meg, a második idézet: Ézs 55,3, ismét Isten beszél, a harmadik idézet: Zsolt 16,10.

⁸⁰² JERVELL, Jacob: i. m., 149.

⁸⁰³ Vö. ApCsel 2,34.

⁸⁰⁴ JERVELL, Jacob: i. m., 149.

Erős parúziavárás jellemezte a közösséget

Már a mennybemenetelkor ígéret hangzott el, hogy Jézus visszajön (1,11). Határozottan meg voltak győződve arról, hogy Jézus feltámadásával kezdetét vette az idők vége. „Az intenzív közeli váradalom nem alapja, de következménye a húsvéti hitnek.”⁸⁰⁵ A közösség ősi imádsága: Marana tha! Jövel Urunk (1Kor 16,22; Jel 22,20). Az ősgyülekezet liturgiájából vette át Pál, és a görögül írt levelében arám formában közli.

Jézus a végidők bírója

István látja a nyitott eget és az Emberfiát, a végső idők bíróját (7,56). Az „igaz bíró” az igazság koronáját adja mindazoknak, „akik várva várják az ő megjelenését” (2Tim 4,8).⁸⁰⁶ „Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében [...] odaül dicsősége trónjára [...] elválasztja a juhokat a kecskéktől” (Mt 25,31–32). Türelemmel kell lenni az Úr eljöveteléig. Az egymásra panaszkodók ítélet alá kerülnek. „Íme, a bíró az ajtó előtt áll” (Jak 5,7–9).⁸⁰⁷ Pál a 2Kor 5,10-ben azt írja, hogy „mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Krisztus ítélőszéke elé.” Manifesztálódik, nyilvánvalóvá válik minden. Az „átvilágítást” senki sem kerülheti el.

Jézus az egyház Ura, Pártfogója

Jézus „a feje a testnek, az egyháznak is” (Kol 1,18). „Mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is” (Ef 5,23). Krisztus egész különleges módon Ura az egyháznak. Odaadta, feláldozta magát népéért és a világért. A közösség tudta, hogy Jézus az egyház láthatatlan Ura, Pártfogója és védelmezője. Az üldözések során különösen megtapasztalták védelmező szeretetét és hatalmát.

4.4.3.2. A Lélek munkájára apellálás

A Lélek munkája és az üdvösség hirdetés összetartozik.

Ezékiel drámai képet lát a halott Irzáelről, de Isten Lelke életre kelti a halott csontokat (Ez 37). A szövetségekötés során az Úr az ő Lelkét adja és az üdvösség igéit (Ézs 59,21). A Lélek, a szövetség és az üdvösség el nem fogyó igéi összetartoznak.⁸⁰⁸ A Szentlélek erőt ad a tanúságtételhez, az üdvösség igéinek a hirdetéséhez (ApCsel 1,8).

A Lélek leleplező/ítélő munkája (ApCsel 5)

Szafira lehetőséget kap az igazság megvallására, bűnbánat tartására, de inkább kitart a közös hazugság mellett. Péter következő kérdése inkább ítélethirdetés, mint kérdés: „Miért egyeztetek meg abban, hogy megkísértitek az Úr Lelkét” (5,9)? A Lélek leleplezte a házaspár

⁸⁰⁵ CULLMANN, Oscar: *Az Újszövetség krisztológiája*, 190. Úgy gondolták a közösség tagjai, hogy Jézus feltámadása és visszajövele között csupán rövid idő telik el. A két üdvösemény között sem szünetel Jézus munkája, a közösség tagjai se tétlenül várják Jézust.

⁸⁰⁶ A földi, sokszor igazságtalan bírókkal szemben Jézus az igaz bíró, aki nyilvánosan jutalmaz megjelenésekor. Szeretettel, sóvárogva kell várni az Urat. A közösség tagjait nem a félelem motiválta. Vö. WEISS, Johannes: *Die Briefe an Timotheus und Titus*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1894, 341.

⁸⁰⁷ Jakab utasítást ad a kitartó, türelmes várakozásra és a hívő szív megerősítésére. „Hogy ez a bíró az Úr Krisztus, vagy Isten, az bizonytalan.” FEKETE Károly: *Jakab apostol levelének a magyarázata*, 115. Az ajtó előtt álló Bíró apokaliptikus képe, aki bármikor benyithat, többször előfordul az Újszövetségben (Mk 13,29.35–36; Mt 24,33.46; Lk 12,43; Jel 3,3.20).

⁸⁰⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 63.

képmutató cselekedetét.⁸⁰⁹ A Lélek leleplezi és megítéli a gonoszságot. Szafira ugyanúgy holtan esett össze, mint Anániás.

A Lélek extatikus átélései (ApCsel 2)

Lukács a megmagyarázhatatlan elmondására vállalkozik, amikor beszámol a pünkösdi eseményről. A páratlan jelentőségű üdvtörténeti ajándékot a természeti jelenségekből kölcsönzött képekkel igyekszik megvilágosítani. A tűz, a szél és a beszéd természetfeletti voltak. A szélrohamhoz hasonló zúgás nem szél volt, csak hasonló hozzá, a lángnyelvek csak hasonlítottak a tűzhöz, a beszéd sem volt természetes, hiszen különféle nyelveken kezdtek beszélni. A Lélek különleges ajándéka volt, hogy úgy tudtak szólni, hogy azt mindenki megértette. Keresztelő János is beszél Szentlélekről és tűzről (Lk 3,16). A pünkösdi esemény új korszak nyitánya. A Szentlélek látható és hallható jelenségek kíséretében töltetett ki. Roloff szerint az antiókhiai gyülekezet hagyományából származik a pünkösdi történet, mivel a különböző nemzetiségű gyülekezeti tagok számára volt nagyon fontos a Lélek által érthető beszéd.⁸¹⁰ A szélzúgás jelképezhette az erőt, amit Jézus ígért a tanítványoknak (1,8), a lángnyelvek a száj és a szív tisztaságát (Ézs 6,6–7), a különféle nyelvek pedig az egyház egyetemességét.

A Lélek és a karizmák

A Lélek egyrészt olyan hatalom, amely különleges jelenségek által manifesztálódik, főleg az istentiszteleten, másrészt olyan erő, amely a hívő embereket állandóan betölti.⁸¹¹ A Szentlélek erőt ad a tanúságtételre (1,8).

A kegyelmi ajándékok, a karizmák a pünkösdi események hatására áradnak ki a hívőkre. A karizmák a szolgálat „hajtómotorja”.

Korinthusban a látványos külsőségek alapján rangsorolták őket, és a nyelveken szólást tartották a legértékesebbnek. Pál szembeszáll ezzel az értékrenddel. Az Istentől kapott hit mértéke szerint józan gondolkodásra buzdít (Róm 12,3–8). Az extatikus jelenségek nem általános jellegűek, hanem személyre szabottak, szolgálatra és a gyülekezet épülésére adja a Szentlélek (1Kor 12–14).

A Lélek és a keresztség kapcsolata

Jézus megkeresztelkedése során megnyílt a menny, és Isten Lelke szállt rá (Mt 3,16). Pünkösdkor is megkapták a Szentlélek ajándékát a megkereszteltek (2,38). A keresztség gyakorlására Jézus Krisztus adott parancsot (Mt 28,19). A jelképes cselekményben a jel a tiszta víz, a jelzett dolog pedig a Szentlélek munkája. A megkereszteltet Krisztus vérével megmossa, bűneit megbocsátja, és Krisztus testének tagjává teszi (Róm 6,3–4; 1Kor 6,11). A Szentlélek végzi el a megmosatást és a megszentelődést. A megkereszteltek kivételnek a profán, bűnös világból, és Isten szentjei közösségébe kerülnek.⁸¹²

---

⁸⁰⁹ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 198.

⁸¹⁰ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 64.

⁸¹¹ CONZELMANN, Hans: *Grundriss der Theologie des Neuen Testaments*, Tübingen, Mohr, 4¹⁹⁸⁷, 118–119.

⁸¹² FASCHER, Erich: *Der erste Brief des Paulus an die Korinther*, 173. A megmosatás és a megszentelődés után a harmadik lépcső a megigazulás az „Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által” (1Kor 6,11). A megkereszteltek bűnbocsánatot kapnak, és a „szentekhez” való tartozás igazolásaként a Szentlélek ajándékát.

4.4.3.3. Izráel történelmi sorsa (történet-teológiai értékelés)

Izráel kiválasztása és történelmi engedetlensége (ApCsel 7)

István beszéde formájában és tartalmában különbözik az ApCsel-ben található beszédektől. A hetes kör hagyományanyagából származik, amit Lukács kiegészített polemikus részekkel a nép és a templom ellen.⁸¹³ Az ApCsel-ben található leghosszabb beszéd, amelyből kitűnik, hogy Lukács milyen nagy jelentőséget tulajdonított neki. István, a hellenista zsidó tanítása előkészítette az evangélium útját a népek közé.⁸¹⁴ A beszéd Izráel történelméről szól. Izráel a kiválasztást, az élő Istenbe vetett hitet idegen földön, templom nélkül kapta. A múltban mindig ellenállt Isten tervének és az ő gyermekeinek: „Mindig ellene szegültök a Szentléleknek, atyáitokhoz hasonlóan ti is” (7,51).

Izráel Jézus gyilkosa, ezzel Isten szívébe döftek

Sorra üldözték és megölték a prófétákat (7,52). Jézus is beszél a próféták megöléséről (Lk 11,47). István beszéde kemény és következetes. Engedetlen nemzedékek engedetlen utódai Jézus gyilkosai. Olvassák a törvényt, de nem tartják be (7,53). Isten szövetséget kötött velük, de hűtlenek lettek. Isten nevére hivatkozva gyilkolták meg Isten Fiát. A gyilkost szabadon bocsátották, az élet fejedelmét pedig megölték (3,14–15).

Isten ítélete, megtérésre/bűnbánatra való hívás

Péter 2. igehirdetése⁸¹⁵ még élesebben mutat rá a bűnre, hiszen Isten ítéleteként megkeményedett a nép szíve, és megvakult a szeme. Nagy szeretettel és kedves hangon hívja megtérésre népét: „Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek” (3,19). Keresztelő János is megtérésre hívta hallgatóságát, és arra kérte őket, hogy ne hivatkozzanak arra, hogy „Ábrahám a mi Atyánk [...] Isten a kövekből is tud fiaat támasztani Ábrahámnak” (Lk 3,8). Ha nincs igazi bűnbánat, elveti, megítéli az engedetlen népét, és más népek felé fordul. Jézus is megtérésre hív prédikálása kezdetén (Mk 1,15). Isten kegyelmet hirdet, esélyt ad „elközelített már az Isten országa” (Mk 1,15), de végül az ellenkezés és az üldözés miatt elveti az eredeti Izráelt.

Izráel történetében kezdettől fogva kimutatható a kettősség. Jóllehet a többség engedetlen volt Istennel szemben, de mindig volt „megtért maradék”, akik engedelmeskedtek Istennek. Az igazi Izráel útja Ábrahámon, Mózesen, Dávidon és prófétákon át Isten új népéhez, az egyházhoz vezet. Isten kegyelme során valósul meg a „megtért maradék” transzformációja az egyházba.

4.4.3.4. A közösség saját helye, szerepe Izráel között

Ebben az egységben arról lesz szó, hogy a közösség tudatosítja „kiváltságosabb” helyzetét Izráellel szemben, hiszen Isten új népévé formálódik. Az üldözés kezdetben az apostolokra irányul, majd pedig a „hellenista” gyülekezeti tagokra, s végül a júdaistákra. Megfigyelhető, hogy a közösséget a végső időkre vonatkozó reménység tölti be.

---

⁸¹³ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 249. A tradícióból származik a beszéd, de Lukács átdolgozta. Vö. CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 57, HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, 280. Polémikus részek: ApCsel 7,35.37.39–42.48–53.

⁸¹⁴ István beszéde nagyon határozott. Az ellene felhozott vádak csak érintette, de jogilag nem védte magát. Isten munkájáról és Izráel történelméről beszél, hogy a keresztyénséget igazolja.

⁸¹⁵ ApCsel 3,11–26.

A közösség érzi-tudatosítja „kiváltságosabb” helyzetét Izráellel szemben

Nem egyszerű a közösség önértelmezését meghatározni, de nagyon hálásak az Istennel való szoros kapcsolatért. Ők Isten saját népe, akiket elhívott, és Jézus Krisztusban megszentelt (1Kor 1,2). Pál kifejezetten a jeruzsálemi közösséget is szenteknek nevezi: „Most pedig Jeruzsálembe megyek a szentek szolgálatára” (Róm 15,25). A „szentek” megjelölés nem a hellenista elképzelésből vezethető le, hanem zsidó-apokaliptikus fogalom, és kifejezi, hogy a végidők szent gyülekezetéről van szó.⁸¹⁶ A kiválasztás és elhívás gondolata is gyakori a zsidó apokaliptikában. A kis apokalipszisben háromszor van szó a „választottokról”, akik a végső időkben sok nyomorúságot szenvednek el, de Isten megmenti őket (Mk 13,20.22.27).⁸¹⁷ A régi Izráel az elhívást elutasította: „Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak” (Mt 22,14).

A közösség Isten új népévé formálódik

A közösség nem a zsinagóga megjelölést használta (ApCsel 6,9), hanem a héber *qahal*-ra visszavezethető ἐκκλησία-t (5,11).⁸¹⁸ Azok tartoznak Isten új népéhez, akiket elhív az Úr, és engedelmeskednek (2,39).

A közösség zúgolódás nélkül vállalja az egyre erősödő diszkriminációt és az üldözést

Az üldözés kezdetben a közösség vezetőire, az apostolokra irányul. Örömmel hordozták a Jézus nevéért való gyalázatot (5,41). Az ő nevéért való szenvedés nem szegény, hanem kegyelem.⁸¹⁹ A boldogmondás beteljesedése az apostolok életében megkezdődött (Lk 6,22–23). A prófétáknak is hasonló sorsuk volt.

A gyülekezet hellenista része jobban szállka a zsidók szemében

István megkövezésével elkezdődik a hívők üldözése. Lukács az egész jeruzsálemi gyülekezet üldözéséről és szétszóródásáról tudósít (8,1). Ez azonban nem helytálló, mert a későbbiekben a jeruzsálemi gyülekezet fennmaradásáról van szó (8,14; 9,26). Az üldözés valószínűleg csak a gyülekezet hellenista részére terjedt ki.⁸²⁰

A júdaisták még egy ideig „türelmi zónában” maradhatnak

Ők még hűségesek voltak a templomhoz és a törvényhez. Napról napra együtt voltak a templomban (2,48), az imádkozás templomi alkalmait megtartották (3,1). Később kiszorulnak a templomból és a zsinagógákból (1Thesz 2,14). Végül végleg elszakadnak a templomtól, Jeruzsálemtől és a régi Izráeltől. Megtartják a régi Izráel szent iratait, az Ószövetséget. A Róm 1,2 „az Ószövetség Krisztusra vonatkoztatott értelmezését mondja ki, és így természetesen az ószövetségi iratok keresztyén elfogadását, és érvényben maradását hangoztatja. Az Ószövetség egésze prófétai jelleggel keresztyén tartalmat foglal

⁸¹⁶ SCHNEEMELCHER, Wilhelm: *Das Urchristentum*, 87. A qumráni szövegekben is lehet példát találni rá. A „szentek közössége” kifejezés az egyháztörténelemben fontos kép. A jeruzsálemi gyülekezetet „szegényeknek” is nevezi Pál (Gal 2,10). A Zsoltároknak a szegény a kegyes szinonímája. Pál nem ezt a zsidó értelmezést veszi át, hiszen a szeretetközösség valóban elszegényedett.

⁸¹⁷ SCHNEEMELCHER, Wilhelm: i. m., 86.

⁸¹⁸ SCHNEEMELCHER, Wilhelm: i. m., 88. A megjelölés használata a zsinagógával való vita kibontakozását is jelzi (ApCsel 6,9), és az elhatárolódást.

⁸¹⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 106. A szenvedő és megfeszített Jézusról bizonyosságot tevők egzisztenciájához hozzátartozik az egyre erősödő üldözés, amit zúgolódás nélkül fogadtak, hiszen nagy lesz a jutalom a mennyben (Lk 6,23).

⁸²⁰ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 129.

magában.”⁸²¹ Az Újszövetségben található ószövetségi idézetek sokasága is jelzi „a törvény és a próféták” (Róm 3,21) megtartását.

A közösség nagyon fog szimpatizálni a jelenlegi apokaliptikával

A Mt 24–25 képanyaga a zsidó apokaliptikából táplálkozik, de tartalma prófétai. Célja nem a jövőbeli események részletekbe menő megjövendölése, hanem intés és bátorítás. Az ószövetségi apokaliptika fő témája az ősidők és a végső idők mennyei titkainak a leleplezése. A Jelenések könyve is sok jelképet és apokaliptikus formát használ Dániel és Ezékiel könyvéhez hasonlóan. A jelképes kinyilatkoztatások megértéséhez segítséget nyújt, ha összehasonlítjuk az ószövetségi prófétai és apokaliptikus kijelentésekkel.⁸²² A közösség nagyon szimpatizál a jelenlegi apokaliptikával, hiszen a végső időkre vonatkozó reménység hatja át őket, és tanításuk középpontjában Jézus van, aki megszentelt életre hív és közeli visszajövetelét ígéri.

4.4.3.5. A közösség konfrontációja a pogányok missziójának igényével

A kezdetekben védekezés figyelhető meg a hellenistákkal és a pogányokkal szemben is. Lukács nem titkolja el azokat a problémákat, amelyek megnehezítik a pogánymisszió kibontakozását.

Kezdeti védekezés a hellenistákkal (a diaszpórai hellenizált zsidókkal) szemben is

A közösségen belüli feszültségről tudósít az ApCsel 6,1–7. Védekeztek a hellenisták templom- és tórakritikájukkal szemben. A summáriumokban (2,41–47; 4,32–35) található ösgyülekezeti ideális kép árnyaltabbá válik.⁸²³ A szervezeti, diakóniai és teológiai viták megoldásaként választották meg a Heteket, a hellenisták vezetőit. A Tizenkettő az eszkatológiai tizenkét törzs népét reprezentálja, a Hetek pedig arra emlékeztetnek, hogy nem közvetlenül, hanem a történelem útján haladva jutnak a beteljesedéshez.⁸²⁴

Kezdeti védekezés a pogányokkal szemben is (ApCsel 10,1–48)

Pétert fel kell készíteni a rendkívüli feladatra, mert szívében nagyon erős a tiltakozás: „Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant” (10,14). Az új korszakban új rend érvényes. Maga a törvényadó Isten teszi a tisztátalant tisztává. Eddig elképzelhetetlen volt, hogy egy zsidó pogány házába bemenjen, és együtt étkezzenek. Isten Jézus által lerombolja a válaszfalat Izráel és a pogányok között. A kezdetben tiltakozó és védekező apostolt szabaddá teszi a népek közötti misszióra. Tiszták és tisztátalanok egyenrangú tagjai a gyülekezetnek. A pogányok is részesei a végidők gyülekezetének, mert Szentlelkét rájuk is kitöltötte (10,44).⁸²⁵

A zsinat problematikus határozatai (ApCsel 15)

Az induló pogánymisszió kérdéseinek nagyfokú ignorálása figyelhető meg. Péter azt hangsúlyozza, hogy Isten őt választotta ki arra, hogy a pogányok az ő szájából hallják az evangéliumot (15,7). Meg se említi Pál és Barnabás munkáját, pedig az első missziói út

⁸²¹ FARKASFALVY Dénes: *A Római levél*, 5.

⁸²² A Jelenések könyve nem konkrét „menetrendet” ad, de valóságos előrejelzést ad a jövőre. Míg a Biblián kívüli apokaliptikus könyvek jelentős részét alig lehet megérteni, addig a Jelenések könyve harmóniában van a Biblia többi könyvével.

⁸²³ WALTER, Nikolaus: *Praeparatio Evangelica*, 193.

⁸²⁴ GOPPELT, Leonhard: *Die apostolische und nachapostolische Zeit*, 37.

⁸²⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 170.

megettörtént (15,12). Hasonlóan cselekszik Jakab is, csak Simon Péter szolgálatát hangsúlyozza (15,14). Még meglepőbb, amikor a négyes intelmet, az apostoli dekrétumot tárja elő (15,20). Lukács nem fűz hozzá magyarázatot, csak konstatálja a tényeket, ami nem a zsidókeresztyének engedménye a pogány keresztyének felé, sem a pogánykeresztyének befogadása.⁸²⁶

Pálék missziói stratégiát vártak. A zsinat ignorálta a pogány misszió kérdéseit. A zsinatot süketek párbeszédének is nevezhetjük.

A pogányok görcsös judaizálásának (nyílt-rejtett) szándéka

A zsinat előzményeként Júdeából testvérek érkeztek Antiókhiaiba, akik tanították: „Ha nem metélkedtek körül a mózesi szokás szerint, nem üdvözülhettek” (15,1). A hitre jutott farizeusok is a körülmetélkedés és a mózesi törvények megtartása mellett kardoskodtak Jeruzsálemben (15,5), pedig nem hatalmazták fel őket erre a gyülekezet vezetői (15,24).⁸²⁷

Az átmenet a törvénytől szabad pogánymisszióba nem volt olyan problémamentes, mint ahogyan a lukácsi ábrázolás szugerálni akarja. A Gal 2,11–14 rávilágít a feszültségekre.⁸²⁸

Az apostoli dekrétum is rejtett judaizáló szándékot tartalmaz. Jakab Páltól is elvárja a tisztulási szertartás elvégzését (21,23–24). Jakab úgy ismerteti Pállal az apostoli dekrétumot, mintha valami ismeretlent közölne (21,25). Jelzi a törvényhez való görcsös ragaszkodást.⁸²⁹

Törekvés a pogánykeresztyén közösségek állandó/időnkénti ellenőrzésére

A jeruzsálemi közösség központi, vezető szerepének a tudatában a pogánykeresztyén gyülekezetek ellenőrzésére igényt tartott. Nem engedték őket önállóan, szabadon kibontakozni, növekedni.

Barnabás funkciója kettős volt (11,22). 1. Ő a jeruzsálemi gyülekezet hivatalos küldötte, aki az antiókhiai gyülekezet lelki legitimitását megvizsgálja. 2. Ő építheti ki a jeruzsálemi és az új gyülekezet közötti kapcsolatot.⁸³⁰

Az apostoli dekrétumot Pál és Barnabás mellett Júdás és Szilász vitte Antiókhiaiba (15,22–35), de a címzés a „szíriai és kilikiai pogány származású testvéreknek” is szól. Meglepő, hogy az első missziói út elért területei nincsenek megemlítve,⁸³¹ de Pál a dekrétumot nekik is átadja.

A mégis-igény a pogányok anyagi támogatására

Modellértékű, amikor Agabosz próféciaja nyomán a júdeai éhínség idejében az antiókhiai gyülekezet támogatta a jeruzsálemi anyagyülekezetet (11,27–30). Klaudiusz császár idejében (41–54) voltak különböző éhínségek a Római Birodalomban, de ezek lokálisak voltak. Az időpont megjelölése mesterségesen konstruált.⁸³²

⁸²⁶ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 139. Jakab noha nem akarja megterhelni az Istenhez megtérő pogányokat (ApCsel 15,19), de mégis elrendeli a Tóra néhány törvényének a megtartását.

⁸²⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 229.

⁸²⁸ SCHMITHALS, Walter: i. m., 136. Péter eleinte vállalta az antiókhiai pogánykeresztyénnel az asztalközösséget, de miután a törvény szigorú képviselői, Jakab emberei megérkeztek Jeruzsálemből, képviselői módon „visszahúzódott és elkülönült, mert félt a zsidók közül való hívőktől” (Gal 2,12). Az eset súlyosságát jelzi, hogy Barnabás is hasonlóan cselekedett.

⁸²⁹ SCHMITHALS, Walter: i. m., 195.

⁸³⁰ ROLOFF, Jürgen: i. m., 180.

⁸³¹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 233. Kilikia területére csak a második missziói út elején megy el Pál és Szilász (ApCsel 15,41).

⁸³² SCHMITHALS, Walter: i. m., 113.

Az oszlopapostolok kezét nyújtották Pálnak és Barnabásnak a munkamegosztás elismeréseként. „Csak azt kérték, hogy emlékezzünk meg a szegényekről” (Gal 2,10). A közösség jóllehet kezdetben ignorálja a pogánymissziót, de mégis igényt tart a pogányok anyagi támogatására.

A „szegények” a missziói gyülekezet megtisztelő jelzője, az egész jeruzsálemi gyülekezetet jelölheti.⁸³³ Oepke a valódi szegényekre gondol.⁸³⁴ Pál a kollektát nagyon komolyan vette.⁸³⁵ Ezt a kollektát diakóniának nevezi (Róm 15,31).⁸³⁶

4.4.4. A közösség eszkatológiai önreflexiói

Beteljesedtek a prófétai ígérek

A gyermek megszületett (Ézs 9,5), a vesszőszál kihajtott Isai törzsökéből (Ézs 11,1), sebei árán gyógyulás adatott (Ézs 53,5), a Lélek kitöltetett minden halandóra (Jóel 3,1–2), megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, és Jeruzsálemben lesz a menedék (Jóel 3,5). A prófétai ígérek beteljesedtek.

Jézus a közösség számára eszkatológiai valóság volt, aki feltámadott, fölment a mennyei térbe, most az Atyánál van, és vissza fog jönni.

Háromdimenziós eszkatológiai önreflexió „zavar”

Jézus hamarosan visszajön a földre. Az lesz, azzal áll be a végső eszkatológiai idő. Helyreállítja az új Izráelt (Isten népének új országát) a földön (ApCsel 1,6). Kálvin szerint a tanítványok kérdésében „annyi tévedés van, ahány szó”. Krisztus országát a földi Izráelre korlátozzák „pedig annak egészen a világ végső határáig ki kell terjednie.”⁸³⁷ Isten országa nem földrajzi fogalom. A tanítványok összekeverték Isten országát Izráel királyságával. Isten az új Izráelt, népének új országát állítja helyre a földön. Isten országa (1,3) üdv történeti kontinuitásban van Izráellel.⁸³⁸

A Lélek kitöltése az „elő eszkatológiai” események szignálja. Jézus ígérete lett valósággá (Jn 14,16; 16,7). Pünkösöd az új korszak kezdete. A Lélek a megígért ajándék (1,4). A pünkösdi esemény jelszerűen mutatja Isten országa jellemző sajátosságait.

Isten országa nem okvetlenül Jeruzsálemhez fog kötődni. Jóllehet Lukács számára Jeruzsálem központi jelentősége nagyon hangsúlyos. A „mindenség újjáteremtése” fog megtörténni (3,21). Az egyház mártírjai Isten mennyei trónusához készülnek. A „nagy nyomorúságból” jövők, akik „megmosták ruhájukat és megfehérítették a Bárány vérében”, Isten trónusa előtt lesznek (Jel 7,14–15).⁸³⁹

---

⁸³³ Vö. Róm 15,26 „Makedónia és Akhája gyülekezetei ugyanis jónak látták, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek.”

⁸³⁴ OEPKE, Albrecht: *Der Brief des Paulus an die Galater*, 85.

⁸³⁵ Róm 15,26; 1Kor 16,1; 2Kor 8,4; 9,1.12.

⁸³⁶ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 112.

⁸³⁷ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata*, 36. „Mielőtt ugyanis a kezüket kinyújtják, hogy azt a munkát végezzék, amelyre ki vannak választva, a munka gyümölcsét akarják élvezni [...] továbbá az egész kérdésben az a hiba, hogy a helyes mértéken túl okosak akarnak lenni.”

⁸³⁸ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 22.

⁸³⁹ „Azokból tevődik össze ez a sereg, akik Krisztus áldozatával élnek. Az üdvözítő Krisztus áldozata a bűn miatt nagy nyomorúságba jutott világ valamennyi embere számára a dicsőségben való élet alapja.” LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *A Jelenések könyvének*, I. 246.

Az egyház Isten/Jézus eszkatológiai népe

Jézus nem alapítója, hanem alapja az egyháznak.⁸⁴⁰ Az egyház léte annak az eseménynek a következménye, ami Jézus ígéhirdetésével és messiási munkájával kezdődött el.⁸⁴¹ Isten népe és Isten uralma elválaszthatatlanul összetartoznak.

Az eszkatológiai valóság bizonyítása: a Lélek jelenléte az egyházban

Nagyon erős a végidei tudat: a végső időket élik. A próféták „mind ezekről a napokról jövendöltek” (3,24). Ismerik és tudatosan használják az írást. „Ezek a napok” nem néhány napra vonatkoznak, hanem egy időszakra, az eszkatológiai valóságra.⁸⁴²

Kevés idő van hátra.⁸⁴³ Jézus okvetlenül vissza fog jönni (ApCsel 1,11; 2Pt 3,9–10). Miként látható volt Jézus mennybemenetele, hasonlóan látható lesz az ő visszajövele. Az Isten által elrendelt időben, hamarosan megtörténik.⁸⁴⁴ A közösség tagjai hittel és reménységgel várják őt (1Thessz 1,10).

4.5. A szeretetközösség üldözése

A közösség tapasztalja és elfogadja, hogy a hívők sorsa az üldözés. Az apostolok a börtönt is vállalják, de nem némulnak el. Megindul az üldözés nemcsak a zsidók, hanem a római hatóságok részéről is. István megkövezése és Jakab kivégzése az üldözés súlyosságát jelzi. A zsidó nacionalizmus is megerősödött.⁸⁴⁵

4.5.1. Az üldözés fogalma

Valakit nyomon követni rossz, ellenséges, ártó, az életét tönkretévő, pusztító szándékkal. Az Ószövetségben elsősorban a hadászattal kapcsolatos, amikor a menekülő sereget üldözi az ellenség. Az egyiptomi fáraó katonái így üldözték Izráel népét (2Móz 15,9), és így üldözte Lábán a menekülő Jákóbot (1Móz 31,23). Az egyéni panaszénekekre jellemző, hogy a gonosz emberek magatartása megkeseríti a hívő életét, aki Istenhez fordul. „Kezedben van sorsom, ments meg ellenségeim és üldözőim kezéből” (Zsolt 31,16). Jeremiás így imádkozik: „Gondolj velem, és fogd pártomat, állj bosszút üldözőimen” (Jer 15,15).

A prófétákat is üldözték (Mt 5,12). István felteszi a kemény kérdést: „A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok” (ApCsel 7,52). A Betesda tavi gyógyítás után a zsidók üldözni kezdték Jézust (Jn 5,16).

A hívők sorsa az üldöztetés

A sok üldöztetést elszenvedő Pál írja Timóteusnak: „de mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják” (2Tim 3,12). „Nemcsak az apostolokra és tanítványokra érvényes az, hogy hitükért szenvedéseket kell vállalniuk, hanem Krisztus valamennyi követőjére a későbbiek során is [...] Olyan általános érvényű meghatározásról, szabályról van itt szó, ami alól nincs kivétel.”⁸⁴⁶ A keresztyén élethez hozzátartozik a keresz-

⁸⁴⁰ EBELING, Gerhard: *Teologie und Verkündigung*, HUT 1, Tübingen, Mohr, ²1963, 97.

⁸⁴¹ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 313.

⁸⁴² JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 170.

⁸⁴³ Jak 5,8; Jel 3,11; 22,7.12.20.

⁸⁴⁴ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 23.

⁸⁴⁵ A zsidó fanatizmus nagyon felerősödött 66–70 között.

⁸⁴⁶ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Exegézistől a prédikációig 2. Timóteushoz írt második és a Tituszhoz írt levél magyarázata*, Debrecen, 1990, 97.

hordozása. Pál a szíriai Antiókiában erősítette a tanítványok lelkét, „mivel sok nyomorúságon át kell bemenniük az Isten országába” (ApCsel 14,22).

Miért kell az istenfélő embereknek számolniuk az üldöztetésekkel?

A bűnre csábító már legyőzött, de még nem megsemmisített ellenség. „A gonosz a maga hatalma alatt levő emberek által tevékenykedik még ebben az életben, ágálva minden jó törekvéssel szemben.”⁸⁴⁷ A gonosz emberek aktivitása nyilvánvaló, agresszivitásukkal számolni kell. Igyekeznek másokat is eltévelyíteni. Az eltévelyítő tévelygő fogalma szállóige volt az első századokban.⁸⁴⁸

„Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ” (Jn 15,19). A keresztyének többé nem a világhoz tartoznak, mert Jézus kiválasztotta őket. A világ elutasít mindent, ami nem az ő lényegéhez tartozik. Feltétlen azonosulást követel gondolatban és cselekedetben.⁸⁴⁹ A gyűlöletből származik az üldözés, ami a János evangéliuma írásakor már bekövetkezett.⁸⁵⁰

„Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak” (Jn 15,20). Jézus üldözött sorsában osztozni kell a tanítványoknak is. Nem kell várni jobb fogadtatásra.⁸⁵¹ Jézus erre már a lábmosás történetében felhívta a figyelmet (Jn 13,16).

Az üldözés nem szakít el Isten szeretetétől

„Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés [...] nem választhat el minket Isten szeretetétől” (Róm 8,35.39). Az üldözések közepette Isten segítő erejét tapasztalja meg a hívő. „Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe, üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk” (2Kor 4,8–9). Pál egymás mellé állítja az emberi ráutaltságot és Isten megmentő kegyelmét. Állhatossággal és hittel lehet elviselni az üldöztetéseket. A thesszalonikaiak nem futottak el a nehéz helyzetek elől, hanem elfogadták azokat. Nem saját erejükből akartak kitartani, hanem Istenbe vetett hittel várták a szükséges kegyelmet ahhoz, hogy el tudják viselni az üldöztetést és a nyomorúságot (2Thessz 1,4).

4.5.2. Péter és János bebörtönzése (ApCsel 4,1–22)

A sánta meggyógyítása után Péter bizonyosságot tett a feltámadott Jézusról. A letartóztató hatóság akarata az, hogy többé ne szóljanak a Feltámadotról. Az apostolok a tiltó parancs ellenére is hirdetik az evangéliumot.

---

⁸⁴⁷ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Exegézistől a prédikációig 2. Timóteushoz írt második és a Tituszhoz írt levél magyarázata*, 101.

⁸⁴⁸ JEREMIAS, Joachim: *Die Briefe an Timotheus und Titus*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1963, 61.

⁸⁴⁹ SCHNEIDER, Johannes: *Das Evangelium nach Johannes*, 272.

⁸⁵⁰ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma III.*, 72–73. A római történetírók, Tacitus (meghalt Kr. u. 116-ban) és Suetonius (meghalt Kr. u. 140-ben) írnak ezekről. Hamis vádak alapján üldözték őket. Azt állították, hogy babonások, embervért isznak, emberhúst esznek, államellenesek, orgiákat rendeznek, gyűjtogatnak. Az a részgazság ebben, hogy nem a császárt, hanem Jézust imádták. Az úrvacsorát és a szereztetési ígéket félreértették. Szent csókkal köszöntötték egymást, és Jézus visszajövetelére vártak.

⁸⁵¹ Uo.

Az ApCsel-ben ez az első valódi konfrontáció a zsidó vezetőséggel, Jervell nyomán Bock a szakaszra úgy tekint, mint a keresztyénüldözés nyitányára az ApCselben.⁸⁵²

4.5.2.1. A bebörtönözés okai

Miután Péter és János meggyógyította a sántát, sokan mentek hozzájuk a Salamon-csarnokba (ApCsel 3,11). Úgy néztek rájuk, mintha az ő erejük vagy kegyességük által gyógyult volna meg a beteg. Péter ekkor mondja el második igehirdetését (ApCsel 3,12–26). A nyilvánvaló félreértést akarja eloszlatni. Természetfeletti erővel nem rendelkeznek az apostolok, mint ahogyan ezt a korabeli vándor prédikátorok állították magukról.⁸⁵³ Péter látja, hogy készen van a bizonyágtevés alkalma.

Jézus hatalmával gyógyított, az ő erejével szól a csodálkozó néphez. Egyértelművé teszi, hogy ők csak eszközök. A csoda Jézus nevében, a benne való hit által történt. Péter bizonyágot tesz a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztusról. Határozottan kijelenti, hogy Jézus megváltó munkája teljességre jut, a próféciák valósággá lesznek. Megjelentek ekkor Izráel vallási vezetői, akik „bosszankodtak azon, hogy tanítják a népet, és azt hirdetik, hogy Jézus által van feltámadás a halálból” (4,2).⁸⁵⁴

A közösség első üldözésének az indítéka a Jézus feltámadásáról való bizonyágtétel. Nyilvános intervencióra kerül sor.⁸⁵⁵ A Salamon-csarnokban levő sokaság szeme láttára elfogták és őrizetbe vették Pétert és Jánost. Az első üldözés a közösség vezetői ellen irányul. Nem marad semleges Izráel Jézus ügyében. Vannak, akik elfogadják, és vannak, akik ellenségesen, durván elutasítják. Egyértelművé válik, rögtön a szeretetközösség megalakulásának a kezdetén, hogy Krisztus követőjének lenni nem veszélytelen dolog.

4.5.2.2. A letartóztató és a büntető hatóság

Lukács hármassal meghatározással illeti a letartóztató hatóságot. 1. Papok, akik féltékenyek lettek az egyszerű, tanulatlan halász emberekre. Bosszankodtak, hogy tanítják a népet, a nép pedig csodálkozó figyelemmel hallgatja őket. Az ő feladatuk a Tóra oktatása és az áldozatok bemutatása (3Móz 10,11; 1Sám 2,28). Semmiképpen nem akarták elfogadni Jézus egyszeri és tökéletes áldozatát. A 6,7-ben hitre jutott papokról is szó van.⁸⁵⁶ 2. A templomórség parancsnoka. A templomórség 24 őrhelyéből 21-et a lévíták láttak el, a belső őrhelyet pedig a papok. A parancsnok szintén pap volt. A papi rangsorban közvetlenül a főpap után következik. A templom és a kultusz területén a rend legfőbb őre, joga van a letartóztatáshoz. 3. A szadduceusoknak nem volt olyan felhatalmazása, hogy a templomban a rendet fenntartsák. Arról lehet szó, hogy a templomórség parancsnoka és az őt támogató papok a szadduceusok pártjához tartoztak.⁸⁵⁷ Minden olyan tanítást elutasítottak, ami a tórában nem található meg. A feltámadásban sem hittek. A döntő tanbeli különbség köztük és a farizeusok között az, hogy az utóbbiak reménykedtek a halottak feltámadásában.⁸⁵⁸

⁸⁵² Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 184.

⁸⁵³ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 74.

⁸⁵⁴ Bock összegzése szerint tehát a zsidó vezetők két okból bosszankodnak: 1) az apostolok Jézusról való tanítása és bizonyágtétele, ill. 2) a feltámadásról való tanítás miatt. Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 186–187.

⁸⁵⁵ ROLOFF, Jürgen: i. m., 80. Péter beszédét az ellenség közbelépése hirtelen megszakítja.

⁸⁵⁶ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 164.

⁸⁵⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 81.

⁸⁵⁸ Uo.

Erőszakot alkalmaztak a hatalom emberei. A templom területén elnémítják a bizonyágtételt, hogy rend és csend legyen. Őrizetbe veszik azokat, akik a feltámadást hirdetik. Lukács világosan kijelenti, hogy mindkét üldözést (4,1; 5,17) a szadduceusok indították el. A gazdag arisztokráciából álló uralkodó osztály szimpatizált a rómaiakkal. Óvakodtak az apostolok veszélyesnek vélt tanításától, nehogy lázadás törjön ki. Úgy gondolták, hogy a makkabeusok fellépésével a messiási korszak már megkezdődött, ezért nem is várták a Messiást.⁸⁵⁹

Másnap reggel a 71 tagú nagytanács elé állítják Pétert és Jánost. A vezető papság, a laikus réteg képviselői, az írástudók és a főpapok vannak jelen. A szanhedrin három csoportból állt. 1. Vezetők: nemcsak a hivatalban levő, hanem az előző főpapok is, a négy főpapi család tagjai. 2. Vének: a nem papi származású arisztokrácia képviselői, akik általában szadduceusok voltak. 3. Írástudók: főleg a farizeusok pártjából.⁸⁶⁰

A nagytanács hatalma a mindenkori politikai hatalomtól függött. A perzsa korban szabad kezűt kapott a zsidók belső ügyeinek rendezésére (Ezsd 7,25–26). Nagy Heródes idejében azonban kicsi volt a hatalma. Teljes hatalmat kapott a zsidóság vallási ügyeinek intézésében a római prokurátorok idejében, de a polgári élet kérdéseiben korlátozott volt az illetékességi területük. Hozhatott-e halálos ítéletet a nagytanács? A Jn 18,31 szerint már nem volt pallosjoga.⁸⁶¹ István megkövezése viszont azt mutatja (ApCsel 7,58), hogy büntetlenül átléphetette ezt a korlátot. Vallási ügyekben a nagytanács a diaszpórában élő zsidóknak is útmutatást adott, bíraskodási joga volt a Római Birodalomban élő minden zsidó felett.⁸⁶²

4.5.2.3. A büntetés: „Többé ne szóljanak az ő nevében”

Meglepő volt a nagytanács számára, hogy Péter és János milyen bátran beszélt, pedig írástudatlan emberek voltak. Velük volt a meggyógyult ember is. A csoda letagadhatatlan, egész Jeruzsálem tudja. Nehéz helyzetbe került a nagytanács. Jóllehet a feltámadott Jézusról való bizonyágtétel provokáció volt főleg a szadduceusok szemében, de nem volt büntethető tévtanítás.⁸⁶³ Céljuk az, hogy ne terjedjen tovább a nép között Jézus hatalmának a híre. Megparancsolták, „hogy többé ne szóljanak az ő nevében egyetlen embernek se” (4,17). Isten ígéjét bilincsbe akarják verni, de az Úr ezt nem engedi (2Tim 2,9). „Az evangéliumért való bilincs nem jelenti az evangélium bilincset [...] Olyan ügy ez, amely győzelemre jut attól függetlenül, hogy a látszat másról beszél. Az evangéliumon nincs hatalma semmiféle bilincznek, feltartóztatlanul és megakadályozhatatlanul végzi a maga munkáját (Fil 1,12–14; 2Tim 4,17).”⁸⁶⁴

⁸⁵⁹ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 102. Az apostolokat lázítóknak és eretnekeknek tartották. Úgy tekintettek rájuk, mint akik a béke és a tiszta tanítás ellenségei.

⁸⁶⁰ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 81.

⁸⁶¹ SCHNEIDER, Johannes: *Das Evangelium nach Johannes*, 300. vö. LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma* III., 139. A halálos ítélet hozatalának joga (ius gladii) Rómát illeti meg. Esetleg úgy is lehet Pilátus válaszát érteni, hogy a zsidók ítéletét elfogadja, de a felelősséget és a végrehajtást rájuk hárítja. Ha ezt vállalták volna, akkor Jézust meg kellett volna kövezni, és utána felakasztani. A nagytanács azonban nem vállalja ezt.

⁸⁶² JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 279.

⁸⁶³ ROLOFF, Jürgen: i. m., 83.

⁸⁶⁴ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Exegézistől a prédikációig* 2., 63. A missziói munka tovább folyik, Isten Igéje terjed Pál fogsága ellenére is. Olyan fontos üggyről van szó, amiért szenvedést és halált is érdemes vállalni.

4.5.2.4. Péter és János válasza

A tények egyértelműek, de a nagytanács tagjai nem akarnak tudni róluk. Parancsuk ellenkezik Jézus parancsával (Mt 28,18–20; ApCsel 1,8). A régi, de már elavult vallási rend fenntartásán fáradoznak, s közben gátolni akarják Isten újjáteremtő művének a kibontakozását. A bírák ismét fenyegetőznek, de mivel a nép dicsőítette Istent a történekeért, elbocsátották őket. A közösség vezetői az első üldöztetés során megtapasztalták Isten kegyelmét. Péter és János a tiltás ellenére is hirdetik tovább az evangéliumot. Nem tehetnek mást, amit láttak és hallottak, Jézus tanítását és feltámadását hirdetni kell.⁸⁶⁵

4.5.3. Az apostolok fogsága és szabadulása (ApCsel 5,17–42)

Mivel az apostolok egyre népszerűbbek voltak a nép körében, a hatóságok újabb üldözést indítottak ellenük. Féltékenység és irigység miatt börtönbe vetették őket.⁸⁶⁶ A csodálatos szabadulás után az apostolok a szabadító angyal utasításait követik (ApCsel 5,20–21). A kivégzéstől Gamáliel tanácsa menti meg őket.

Irigység

„Az apostolok által sok jel és csoda történt a nép között” (5,12). A hatóságok másodszor is támadást indítottak az apostolok ellen. Harag töltötte el a szívüket, hogy kudarcot vallott első próbálkozásuk, mert az apostolok tilalmuk ellenére újra Jézus nevében szóltak és cselekedtek. A gyógyító misszió sikereit látva, az apostolok népszerűsége irigységgel töltötte el őket. Az irigy ember nem tud örülni a másik sikerének, hanem harag és düh tölti el a szívét. Megindul a második üldözés a közösség ellen. Lukács bemutatja a kialakuló álláspontokat a közösséggel szemben: „a szaduceusok fokozódó féltékenységét és ellenségességét, a farizeusok visszafogottságát, valamint a nép növekvő örömét és magabiztosságát.”⁸⁶⁷

Fogság és szabadulás (ApCsel 5,18–32)

Ezt a részletet a régebbi forráskritika a 4. részben levő történet más forrásból való megismérlésének gondolta. Első pillantásra úgy tűnik, hogy alig hoz újat ez a fejezet.⁸⁶⁸ Lukács azonban tudatosan alkalmaz ismétléseket. A duplungokkal bizonyos szituációkat és konstellációkat kíván láthatóvá tenni.⁸⁶⁹ Az üldözés fokozódik, mert nem csupán Pétert és Jánost fogták el, hanem több apostolt, „sőt talán mindegyiküket”.⁸⁷⁰ Neil szerint megmentőjük egy „együttérző börtönőr” lehetett, akit később „álruhás angyal”-nak gondoltak az apostolok.⁸⁷¹ Lukács megfogalmazását azonban nem szabad meggyengíteni, aki egyértelműen arról ír, hogy az „Úr angyala” nyitotta ki a börtön ajtaját, és parancsot adott, hogy a templomban „hirdessék a népnek ennek az életnek minden beszédét” (5,20). Az apostolok nem a nagytanács tagjainak, hanem a szabadító angyalnak engedelmeskedtek.

⁸⁶⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 84.

⁸⁶⁶ Ez már a második bebörtönzés, az elsőt ld. ApCsel 4,1–3. Míg az első csupán figyelmeztetéssel zárul, itt már tettelegességgel és a halálbüntetés kilátásba helyezésével zárul. Ilyen értelemben ez a szakasz már előkészíti a későbbi tényleges halálbüntetéseket (ApCsel 7 és 12). Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 236.

⁸⁶⁷ LONGENECKER, Richard N.: *The Acts of the Apostles*, The Expositor's Bible Commentary IX, Zondervan, 1981, 316.

⁸⁶⁸ ROLOFF, Jürgen: i. m., 99.

⁸⁶⁹ ROLOFF, Jürgen: i. m., 100.

⁸⁷⁰ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 123.

⁸⁷¹ NEIL, William: *The Acts of the Apostles*, NCBC, Marshall, Morgan & Scott, 1973, 96.

Gamáliel tanácsa (ApCsel 5,33–39)

A templomórség parancsnoka és szolgálói ismét elfogták az apostolokat, de „minden erőszak nélkül, mert féltek a néptől, hogy megkövezi őket.” Ezzel tehetetlenségüket ismerték el. Az apostolok betöltötték az „egész Jeruzsálemet” tanításukkal. Nem az volt a céljuk, hogy magukat védjék. „Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek” (5,29). A polgári és egyházi engedetlenség alapelvét fektették le ezzel. „Feljebbvalóinkra csak annyiban kell tekintettel lennünk, hogy Isten hatalma csorbát ne szenvedjen. Ahol a hatalmat törvényesen gyakorolják, ott nincs szükség Isten és ember összehasonlítására. [...] Mihelyt azonban az Isten iránti engedmességtől eltérítenek minket az előljárók [...] őket is korlátok közé kell szorítani.”⁸⁷² Az apostolok világosan látják, hogy a főpap igénye nem az Isten igénye.

Végérvényesen el akarják némítani az apostolokat. „Dühükben fogukat csikorgatták, és arról tanácskoztak, hogy végeznek velük” (5,33). A gyűlölet, az irigység gátlástalanná tesz. „Gamáliel diplomáciai beavatkozása nélkül minden bizonnyal véghez is vitték volna szándékukat.”⁸⁷³ Gamáliel farizeus volt, toleránsabb gondolkozású, mint a szadduceusok. A híres Hillél rabbi unokája. Működése 25-50 közé tehető. Két elbukott felkelés alapján szemlélteti, hogy felesleges az erőszak alkalmazása. Josephus Flavius szerint Fadus prokurátorsága idejére esik Teudás felkelése, tehát 44 után,⁸⁷⁴ legalább egy évtizeddel azután, hogy Gamáliel elmondta a beszédét. Valószínű, hogy két Teudás nevű felkelő is volt és Lukács egy előbbit említ.⁸⁷⁵ Egyik felkelés sem volt hosszú életű. Gamáliel tanácsa az, hogy ne alkalmazzanak erőszakot. Nem az Írás alapján, hanem a humánus emberi gondolkodás alapján mérlegel.

Korbácsolás (ApCsel 5,40–42)

A nagytanács elfogadta Gamáliel érvelését. A halálbüntetést sikerült neki megakadályozni, de a testi fenyítést nem. A korbácsolás kegyetlen büntetés. Roloff szerint nem feltétlenül a legnagyobb számú, 39 korbácsütésre kell gondolni (2Kor 11,24).⁸⁷⁶ Ismét megparancsolták, hogy „ne szóljanak Jézus nevében” (5,40).

Új hang szólal meg. „Örömmel távoztak a nagytanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az ő nevéért” (5,41). A „név” itt abszolút értelemben Jézus egész működését, szolgálatát jelenti.⁸⁷⁷ A szenvedés nem szégyen, hanem kegyelem.⁸⁷⁸ A közösség tagjai a további üldöztetéseket is felemelt fővel, alázattal hordozták el.

4.5.4. István, az első keresztyén vértanú (ApCsel 6,8–7,60)

Konfliktusok a jeruzsálemi ősgyülekezeten belül

⁸⁷² KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata* I., 159–160.

⁸⁷³ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 126. A tarsuszi Pál is az ő tanítványa volt. Műveltségével és bölcsességével tiszteletet szerzett magának. Óvatosságra intette a nagytanácsot.

⁸⁷⁴ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 558.

⁸⁷⁵ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 184.

⁸⁷⁶ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 105–106.

⁸⁷⁷ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 211. Az apostolok folyamatosan, naponként áthágják a nagytanács tiltását, amit nem Izráel nevében tettek. Az apostolok naponta tanítanak a templomban, ahol Izráel népével találkoztak.

⁸⁷⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 106.

Lukács eddig azt a benyomást keltette, hogy teljes egység és egyetértés van a gyülekezetben. Most olvashatunk először belső problémákról és feszültségekről.⁸⁷⁹

A növekvő egyház élete új problémákat hoz a felszínre. A túlterhelt apostolokat meg kell szabadítani a teher egy részétől. A hellenisták és a héberek két csoportot alkotnak a gyülekezetben belül.⁸⁸⁰ Nem faji, hanem nyelvi különbség van köztük. A hellenisták görögül beszélő területen éltek. Jeruzsálembé való költözésük után is görögül beszéltek. Az átmenet az arám nyelvterületről a görögre már az első század során megtörténhetett Jeruzsálemben.⁸⁸¹ A hellenista özvegyek száma magas volt, akik közül sokan a gyülekezetbe csatlakoztak. A héberek Palesztinában éltek, és arámul beszéltek. A zúgolódó hellenisták közül választottak új munkásokat. A kiválasztott hét férfi nemcsak diakóniai munkát végez, hanem a jeruzsálemi hellenisták vezetői is. A lista élén István állt.

István

Nevének jelentése: koszorú. „Hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt” (6,5). A Hetek egyikeként ő is telve volt „lélekkel és bölcsességgel” (6,3). Jellemzése azzal egészül ki, hogy „kegyelemmel és erővel” volt telve (6,8). „Minden tekintetben kifogástalan hívőnek bizonyult.”⁸⁸² A kegyelem könyörületes, krisztusi jellemről vall, az erő pedig abban nyilvánult meg, hogy „nagy csodákat és jeleket tett a nép között” (6,8). Eddig Lukács csak Jézussal (2,22) és az apostolokkal kapcsolatban (2,43; 5,12) beszél jelekről és csodákról. István és Fülöp (8,6) szolgálata azt mutatja, hogy a jelek és a csodák terén nem élveznek kizárólagosságot az apostolok.

Vádlók, vád, megkövezés

A kivételes kegyelmi ajándékok, jelek és csodák ellenére István szolgálata dühös támadások ösztüzébe került. A libertinusok rabszolgaságból felszabadult zsidók voltak, akik korábban diaszpórában éltek, de Jeruzsálembé költöztek.⁸⁸³ István vádlói hellenista zsidók voltak.⁸⁸⁴ Nyilvánvalóan nem liberálisok voltak, mint a szadduceusok.⁸⁸⁵

Először vitatkoztak Istvánnal, de nem számoltak rendkívüli bölcsességével. Miután a vitában vereséget szenvedtek, rágalomhadjáratba kezdtek. Embereket bujtottak fel ellene. Az eljárás emlékeztet Jézus perére, ellene is hamis tanúkat állítottak (Mk 14,58).

Az István ellenes vádak: „káromolta Mózeszt és az Istent” (6,11), „állandóan e szent hely és a törvény ellen beszél” (6,13).⁸⁸⁶ A vád súlyos: a zsidóság tanításának az alapjait vonta kétségbe. A törvényesség látszatát keltve a nagytanács elé állítják. A mózesi törvények szerint halálbüntetést érdemel az, aki Isten nevét káromolja (3Móz 24,16).

⁸⁷⁹ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 63.

⁸⁸⁰ WALTER, Nikolaus: *Praeparatio Evangelica*, 192. Vö. HERCZEG Pál: Az ősegyház missziói helyzetének variációi: a hellenisták megjelenése az egyházban, in: *Studia Caroliensia* 2/1 (2001), 45–51.

⁸⁸¹ GOPPELT, Leonhard: *Az Újszövetség theológiája* 2., 21. Tehát az ősgyülekezet hagyománya eleve kétnyelvű lehetett.

⁸⁸² STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 138. Hasonló jó ajánlások, igazolások gyakran előfordulnak az ApCsel-ben: Gamáliel (5,34), Tábita (9,36), Kornéliusz (10,2), Barnabás (11,24), Júdás és Szilász (15,22), Barnabás és Pál (15,26), Lídia (16,14), Apollós (18,24), Anániás (22,12).

⁸⁸³ SCHMITHALS, Walter: i. m., 67.

⁸⁸⁴ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 225.

⁸⁸⁵ Uo.

⁸⁸⁶ Istvánt tehát három okból vádolják meg: 1) istenkáromlás; 2) a templom és a törvény eltöröltetésének tematikája; 3) Jézus-követés. Vö. BOCK, Darrell L.: *Acts*, 268.

Egy fokozásra is figyelmesek lehetünk. A szanhedrin első alkalommal csak fenyeget (ApCsel 4,17.21), másodjára már korbácsolással és halálos fenyegetéssel büntet (5,40), most pedig már megkövezésre kerül sor.⁸⁸⁷ A zsidóság önrendelkezése nem terjed ki arra, hogy bárkit kivégezzon.⁸⁸⁸

István nem vétkezett, hanem Jézusról tett bizonyoságot. Salamon is tudta, hogy az általa épített ház nem fogadhatja be azt, akinek a menny az otthona (ApCsel 7,48–49). Isten nem zárható be a templom falai közé. Kálvin világosan írja: „semmilyen sérelem nem éri a templomot, és a törvényt, ha Krisztust helyezzük a középpontba, mint mindkettőnek végcélját és lényegét.”⁸⁸⁹ István prófétai szavai nem találnak meghallgatásra. A próféták üldözői, Krisztus gyilkosai megkövezik Istvánt.

A közösség tagjai szembesülnek a véres valósággal, hogy „nem e világból valók” (Jn 17,16), üldözéssel, megvetéssel, hamissággal és erőszakkal mindig számolniuk kell. „Jézus munkája során megszületett a világban az a közösség, amely nem a világhoz tartozik, hanem abból a világból való, ahonnan Jézus jött, és nem a világhoz tartozik, hanem Istenhez.”⁸⁹⁰

4.5.5. Saul üldözi az egyházat (ApCsel 8,1–3)

István megkövezésével nehéz időszak kezdődik el. Eddig csak a közösség vezetőit üldözték, most már a tagok üldözése is elkezdődött. Az üldözés miatt a gyülekezet nem sorvadt el, sőt növekedett.

Az üldözés valószínűleg csak a hetes kört és a hellenista gyülekezeti tagokat érintette.⁸⁹¹ Az apostolok és a héber követők hűségesek voltak a törvényhez és a templomhoz, így rájuk csak úgy tekintettek, mint zsidó szektára. Sor kerül a közösségen belüli első mártír temetésére. Valószínű, hogy nem törvényes volt István megkövezése, talán a nagytanácsnak csak egy része ítélte el, különben a meggyilkolt nyilvános megsiratása tilos.⁸⁹² Az sem kizárt, hogy megfigyelték azokat a kegyes férfiakat, akik siratták Istvánt.

Három kemény megállapítás Saulról: 1. A tanúk, másképpen a vádlók vetették az első követ az elítéltre (5Móz 17,7). „Felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lábai elé tették le” (ApCsel 7,58). Jervell megjegyzi, hogy nem a tanúknak, hanem az elítéltnak kell levennie a ruháját.⁸⁹³ Lukács váratlanul vezeti be Sault második könyvébe.⁸⁹⁴ 2. „Saul pedig egyetértett István kivégzésével” (8,1). A megjegyzés hidat képez a 7,58-tól a 8,3-on át 9,1-hez.⁸⁹⁵ 3. A 8,3-

⁸⁸⁷ Kókai Nagy Viktor szerint egyrészt a nagytanács türelme elfogyott, másrészt talán István tanításában olyan támadás jelent meg a zsidóság ellen, amit szerintük csírájában kellett kegyetlenül elfojtani. Ebben az esetben nem az ítéletben jelenne meg a fokozódás, hanem a keresztyén tanításban következett volna be valamilyen radikalizáció. KÓKAI NAGY Viktor: *Mi történhetett valójában?* in: *Igazság és Élet* 11/2 (2017), 244.

⁸⁸⁸ Csak két esetben fordulhatott ez elő. Ha valaki pogány léteire belépett a templom elzárt területére, vagy ha valakit hirtelen felindulásból meglincseltek. Nyilván ezt Lukács is tudta. Mégis vállalja a „hiteltelenség” kockázatát, mert üzeni akar az olvasóknak. Számos párhuzam található Jézus és István elítélése között. István beszéde érthetővé teszi, hogy az ApCsel megírásakor a templom már elpusztult. Vö. KILGALLEN, John J.: *The Function of Stephens's Speech*, in: *Biblica* 70 (1989), 173–193.

⁸⁸⁹ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata* I., 225.

⁸⁹⁰ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma* III., 111. A világ nem szereti azokat, akik nem azonosulnak vele.

⁸⁹¹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 129.

⁸⁹² ROLOFF, Jürgen: i. m., 130.

⁸⁹³ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 253. Két tanúra volt szükség a megkövezésénél. A blaszfémia büntetése a megkövezés (3Móz 24,14).

⁸⁹⁴ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I., 261.

⁸⁹⁵ PESCH, Rudolf: i. m., I. 265.

ban már nem egy ifjúról van szó, hanem ő a gyülekezet nagy üldözője.⁸⁹⁶ „Féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt” (Gal 1,13). Nagyon intenzív volt az üldözés, el akarta pusztítani a gyülekezetet. A közösséghez kezdettől fogva a férfiak mellett nők is tartoztak. Saul válogatás nélkül „férfiakat és nőket hurcolt el, és börtönbe vetette őket.” Szisztematikusan dolgozott, „házzal házzal” járt, nehogy a „tévelygők” közül bárki is megmeneküljön. A Damaszkuszban lévő hívőket, az Úr útjának a híveit (9,2) megkötözve akarta Jeruzsálembe vinni. A főpaptól kért kiadatási parancsot. Roloff ellentmondásokat fedez fel. Pál csak akkor végezhetne ilyen bírói feladatot, ha a nagytanács tagja, és felszentelt rabbi lenne. A rabbivá való felszentelés csak a 40. életév betöltése után lehetséges. Valószínűleg Saul ettől fiatalabb volt.⁸⁹⁷ Másrészt ebben az időben a nagytanács a diaszpórában direkt törvénykezést nem gyakorolhatott.⁸⁹⁸ Mindenesetre veszedelmes üldözést indított Jézus követői ellen a főpap segítségével.

Isten megállította Saul ezen az úton. Később Pál úgy vigasztalja a thesszalonikai gyülekezetet, hogy az üldöztetésük nem rendkívüli, hiszen hasonló szenvedésekben részesülnek júdeai testvérek is (1Thessz 2,14).

4.5.6. Üldözések a hatóságok részéről

Jakab kivégzése (ApCsel 12,1–2)

Heródes Agrippa (Kr. u. 37–44) Nagy Heródes unokája, Heródiás fivére. „Kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival.” Az időmeghatározás pontatlan: „abban az időben”. Talán éppen akkor, amikor Barnabás és Saul az antiókhiai gyülekezet adományát elvitte Jeruzsálembe.⁸⁹⁹ Nem terjedt ki az üldözés az egész gyülekezetre, csak egyes tagjaira, főleg a vezetőkre. Jakab, Zebedeus fia, János testvére, Jézus első négy tanítványa közül egy.⁹⁰⁰ „Karddal kivégeztette” Heródes Agrippa. Blinzler szerint joga volt halálos ítéletet hozni.⁹⁰¹ A tudósítás meglepően rövid. Elvárható lenne, hogy hosszabb legyen a tudósítás egy ilyen jelentős vezető mártíriumáról. Lehet, hogy Lukács akarattal rövidítette le, mivel István haláláról részletes beszámolót írt.⁹⁰² Tartózkodik a vértanú dicsőítésétől. A gyülekezet akkor is Isten kezében van, amikor úgy látszik, hogy egy zsarnok önkényének van kiszolgáltatva.

Péter fogsága és szabadulása (ApCsel 12,3–19)

Világossá válik Jakab meggyilkolásának a politikai jelentősége.⁹⁰³ Heródes eljárása tetszik a zsidóknak. Izráel hívőkre és hitetlenekre tagozódik. A Jézus követését elutasítókat nevezi Lukács zsidóknak. Az ApCsel-ben először itt fordul elő negatív értelemben a „zsidó”

⁸⁹⁶ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 255.

⁸⁹⁷ Roloff szerint Saul életkora 20 és 30 év között lehetett. Vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 148.

⁸⁹⁸ Uo. Schneider szerint is „unhistorisch”. SCHNEIDER, Gerhard: *Die Apostelgeschichte II.*, 43. Pesch másként vélekedik. PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 309.

⁸⁹⁹ JERVELL, Jacob: i. m., 331. vö. ApCsel 19,23.

⁹⁰⁰ Lk 5,10; 6,14; 8,51; 9,54.

⁹⁰¹ BLINZLER, Josef: Rechtsgeschichtliches zur Hinrichtung des Zebedaiden Jakobus (Apg12,2), in: *Novum Testamentum* 5 (1962), 191–206. A római szokásnak megfelelően karddal végeztette ki. Mások szerint törvénytelen a kivégzés, bírósági ítélet nélkül. vö. HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, 367, SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 268.

⁹⁰² ROLOFF, Jürgen: i. m., 187.

⁹⁰³ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 332. Nem ír Lukács a zsidók keresztyének iránti hangulatváltozásának az okáról. A megtért zsidók megkeményedtek. Heródes Agrippa politikai sikerekre vágyott. vö. ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 188–189.

kifejezés.⁹⁰⁴ Heródesz Agrippa főleg a császár kegyeit kereste, de a zsidók körében is vágyott a népszerűsége. A közösség üldözése eszköz volt arra nézve, hogy hatalmát megerősítse. Pétert börtönbe záratta. A koncepciót pert a kovásztalan kenyerek ünnepe (Niszán 14-21) után akarta megrendezni. Tekintettel volt arra, hogy Izraelben nem szokás ünnep idején bírósági eljárást folytatni. Négy egymást váltó négyes katonai őrséggel őriztette Pétert. A gyülekezet buzgón imádkozott Péterért (12,5). Lukács az imádság evangélistája (12,12).⁹⁰⁵ Az imádság meghallgatásra talált. Az Úr angyala világosságot támasztott a sötét cellában, és meghiúsította a gonosz Heródesz terveit. Isten egy mennyei lény elküldése által szabadítja ki Pétert.

Amikor Péter „megzörgette a bejárati ajtót”, az imádkozó közösség arra gondolhatott, hogy a „titkos rendőrség” jelent meg.⁹⁰⁶ „Mégsem mondhatjuk, hogy hit nélkül imádkoztak, mivel más céljuk volt vele, hogy tudniillik Péter égi erővel felfegyverkezve akár életében, akár halálában kész legyen Krisztus nevének dicsőítésére, hogy a nyáj a farkasok erőszakos betörésétől megrémülve szét ne széledjen, hogy a gyengék el ne essenek, hogy az Úr az üldözésnek ezt a viharát csendesítse le. De az Úr többet adva nekik, mint amennyit reméltek, mérhetetlen jóságával kéréseiket felülmúlta.”⁹⁰⁷ Istennek semmi sem lehetetlen.

Péter számára veszélyes Jeruzsálemben maradni. A gyülekezet élére Jakab kerül (12,17).⁹⁰⁸ Péter kitér a király elől. A „más hely” valószínűleg nem Róma, de nem is Antiókhia, hanem a csendes vidéki misszió körülírása.⁹⁰⁹

4.6. A szeretetközösség eszkatológiai orientációja

Az apokaliptika a jó és a gonosz harcát vizsgálja a történelemben. A keresztyén eszkatológiában Isten igazsága és kegyelme, az üdvösség és a kárhozat kérdése van a középpontban. Áttekintjük a palesztinai vallási csoportok eszkatológiáját. A közösség azonosul a prófétai ígéretekkel. A Szentlélek kitöltetését a végidei történések igazolásának tekintik. Élő hittel várták a megdicsőült Krisztust. Nem kizárt, hogy Q-forrás alakításában is volt szerepük.

4.6.1. Eszkatológia és apokaliptika

Az eszkatológia szó az ἔσχατος– szélső, utolsó, végső, legutolsó és a λόγος– beszéd, szólás, tanítás szavak összetétele. A végső dolgokkal kapcsolatos tanítást jelenti, a jelen világkorszak lezáródásával és az új aión kialakulásával kapcsolatos tanok összessége. Az eszkatológia, mint teológiai tudományág a végső időkkel mindig a mával való összefüggésben foglalkozik. Nem valamilyen kegyességi spekuláció, nem a kíváncsiság kielégítése, nem a világtól való elfordulás, hanem prófétai beszéd Jézus igehirdetésének a döntő ereje által.⁹¹⁰

⁹⁰⁴ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 332.

⁹⁰⁵ SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, 117.

⁹⁰⁶ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 232.

⁹⁰⁷ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata I.*, 357–358.

⁹⁰⁸ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 366.

⁹⁰⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 191. Péter I. Heródesz Agrippa király elől elmenekülve biztonságos helyre ment, valószínűleg szíriai zsidó-keresztyén gyülekezetekbe. Conzelmann szerint a „más hely” biztonságot jelent. Vö. CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, 79.

⁹¹⁰ VARGA Zsigmond J.: *Újszövetségi görög-magyar szótár*, 377.

„Ami az eszkatonban bekövetkezik, annak történeti alapja a Krisztus–esemény, és tulajdonképpen már az egyház is eszkatológikus ἐκκλησία, a jelenkor is az eszkaton meghatározó erejének érvénye alatt áll.”⁹¹¹

Már a primitív népek körében megfigyelhető a félelemérzet az ijesztő természeti jelenségekkel kapcsolatban, nap és holdfogyatkozás, meteorhullás, földrengés, árvizek, vulkánkitörések, melyek a világ elpusztulását eredményezhetik. A múlandósággal kapcsolatos általános tapasztalatok is megfogalmazták a kérdést: mi lesz a világ megsemmisülése után? Nem csak a keresztyén teológia gondolkodik az eszkatológiáról, hanem minden kor embere. „Az emberiség ugyanis nem tud eszkatológiai elemek nélkül gondolkodni, mert az ember halál utáni állapotának, s a világ és általában a lét végső sorsának a kérdése sohasem hagyja nyugton az ember lelkét.”⁹¹²

A keresztyén teológiai tudósok igyekeznek feltárni az eszkatológiai tartalmú iratok hátterét, igyekeznek elemezni a kor és a szituáció diktálta önértelmezéseket. A kutatás tárgyát képezi az idő és az örökkévalóság kapcsolata, az idő értelmezése, és az üdvtörténeti múlt, jelen és jövő fogalmainak hatása az adott kor teológiai gondolkodására.⁹¹³

Az őskeresztyénség korától folyamatosan jelenlevő eszkatológia a dogmatikai gondolkodásban hol erősebb, hol halványabb módon, de mindig hatott. Hatást gyakorol a krisztológiára. „A történelem utolsó nagy korszaka Isten Fia emberként való megjelenésével kezdődött el, és ennek lezáródása történik meg a parúziával, Isten Fia dicsőséges megjelenésével”⁹¹⁴, de Jézus személye átöleli a történelem előtti és a történelem utáni időt is. „Én vagyok az Alfa és Ómega, a kezdet és a vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható” (Jel 1,8).

ἀποκαλύπτω – (rejtett dolgokat) feltár, nyilvánvalóvá tesz, leleplez, kijelent, kinyilatkoztat.⁹¹⁵ Olyan irodalmi alkotást jelent az apokaliptika, amely mitológiai utalásokat tartalmaz, és szimbólumokkal telített nyelven a közeli végidőket jövendöli meg. Az eszkatológia a jelenlegi világkorszak végével és az eljövendő aión elejével foglalkozik. Az apokaliptika a korszakváltáshoz vezető utat írja le.

Az apokaliptika a nem keresztyén vallásokban is megtalálható. A buddhizmusban⁹¹⁶ a világ igazságos bírójától a hívők jó cselekedeteik által érdemelhetik ki az újjászületést. A hinduizmusban⁹¹⁷ Visnu isten küldötte fehér lovon megy végig a világon, és az aranykort

---

⁹¹¹ VARGA Zsigmond J.: *Újszövetségi görög-magyar szótár*, 377. Vö. VLADÁR Gábor: Bevezető az eszkatológia és utópia témakörhöz, in: ZSENGELLÉR József (szerk.): *Eszkatológia és utópia*, Acta Theologica Papensia 6, Pápa, PRTA, 2001, 5–7.

⁹¹² SEBESTYÉN Jenő: *Református dogmatika*, Budapest, Budapesti Ref. Theol. Akadémia Kurzustára, 1940, V.1. Pogány vallások és a filozófia is foglalkozik a végső dolgokkal. A keresztyén teológia azt vizsgálja, hogy kaptunk-e Istentől kijelentést a végső dolgokról.

⁹¹³ CULLMANN, Oscar: *Christus und die Zeit*, Zürich, Evangelischer Verlag, 1948; magyarul: Huszti Kálmán (ford.): *Krisztus és az idő. Az őskeresztyén idő- és történelemszemlélet*, Budapest, Hermeneutikai Kutatóközpont, 2000, 197.

⁹¹⁴ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: Aki eljött, eljövendő. Eszkatológia a szinoptikus evangéliumok szerint, in: BALOG Margit – KÓKAI NAGY Viktor (szerk.): *Újszövetség és eszkatológia*, Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 2013, 195. Jézus kijelenti az Atya igéjét, és jelzi a jövőben érvényesülő ígéreteinek a beteljesedését. Vö. GYÓRI István: Eszkatológia az Újszövetségben, in: ZSENGELLÉR József (szerk.): *Eszkatológia és utópia*, Acta Theologica Papensia 6, Pápa, PRTA, 2001, 17–26.

⁹¹⁵ VARGA Zsigmond J.: *Újszövetségi görög-magyar szótár*, 83.

⁹¹⁶ GLASENAPP, Helmuth: *Az öt világvallás*, Budapest, Gondolat, 1984, 75–140.

⁹¹⁷ GLASENAPP, Helmuth: i. m., 13–74.

elhozza. Az iszlám történetében⁹¹⁸ Mahdi föllépése és igazságszerző cselekedetei apokaliptikus események sorozata.

Az apokaliptika jellegzetességei

A pszeudonimitás. Az író elrejtí személyét egy már jól ismert tekintélyes próféta mögé, s ezáltal akarja műve legitimizálását biztosítani.

Az utólagos történelem magyarázás (vaticinium ex eventu). A történelem eseményei Isten akaratából történtek.

A világtörténelem különös ábrázolása. A próféta a közeli végidőkről ír, amit kozmikus jelenségek kísérnek, és az emberi hatalmak elpusztulását eredményezi.

Számmisszika. A legfontosabb szent szám a hét (Dán 9,24–27; Jel 6,8).

Az igazak gyülekezete kisebbségben van, a többség elfordult Istentől. Az ítélet a hagyományos megtorlás-tan szerint történik. Az igazak jutalmat, a gonoszok örök büntetést kapnak (Dán 12,1–3).

Az apokaliptika fogalmát K. I. Nitzsch berlini teológus 1820-ban vezette be.⁹¹⁹ Ezzel az volt a célja, hogy a keresztyén eszkatológiától elhatárolja az apokaliptikus szövegeket. A titokzatos kifejezésnek köszönhetően ezek a szövegek még inkább az érdeklődés középpontjába kerültek. Sauter megállapítása szerint az apokaliptika az „eszkatológia később született testvére”, aki viszont „rossz genetikai örökséggel jött világra.”⁹²⁰

Az apokaliptika a történelmet dualista módon a jó és a gonosz harcterének tekinti, az egyénnek azt kell eldöntenie, hogy melyik oldalon áll. A keresztyén eszkatológiában üdvösség és kárhozat kérdése az, hogy az ember elfogadja-e Krisztus áldozatát.

Az apokaliptika arra fókuszál, hogy a gonosz méltó büntetését elnyerje. Az eszkatológia Isten igazságát és kegyelmét veszi komolyan. Az apokaliptika színes képeivel elindítja az emberi fantáziát, amelyek hamis következtetéseket eredményeznek. A keresztyén eszkatológia nem állít fel végidei menetrendet, csak jelzésszerűen utal az elkövetkezendő eseményekre.

4.6.2. Palesztinai vallási csoportok és eszkatológiáik

A palesztinai vallási csoportok, a chaszidim mozgalom, az esszénusok és qumrániak, a farizeusok, Keresztelő János és követői és a zélóták eszkatológiája feltehetően nagy hatással volt a szeretetközösség eszkatológikus reménységére. Abban reménykedtek, hogy a szenvedéseket öröm követi az eljövendő új világban.⁹²¹

4.6.2.1. Chaszidim mozgalom

A babiloni fogság után Izráel elsősorban nem mint nép, hanem gyülekezetként határozta meg önmagát, akik a templom és a törvény köré tömörülnek.⁹²² A templom újraépítése után a cádókita főpapság megerősödik: „De a Cádók utódai közül való lévita-papok, akik szent helyemen teljesítettek szolgálatot, amikor Izráel fiai tévelyegtek, ők hozzám járulhatnak,

⁹¹⁸ GLASENAPP, Helmuth: *Az öt világvallás*, 369–413.

⁹¹⁹ SAUTER, Gerhard: Van-e keresztyén apokaliptika? in: ZSENGELLÉR József (szerk.): *Eszkhatológia és utópia*, Acta Theologica Papensia 6, Pápa, PRTA, 2001, 28.

⁹²⁰ SAUTER, Gerhard: i. m., 29.

⁹²¹ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 176.

⁹²² PLÖGER, Otto: *Theokratie und Eschatologie*, Neukirchen, Neukirchener Verlag, 1959, 41.

hogy a szent szolgálatot végezzék. Ők állhatnak szíнем elé, hogy kövérjét és vért mutassanak be nekem áldozatul – így szól az én Uram az Úr” (Ez 44,15). Krisztus előtt a 3-2. század során Júdeában erősödött a hellenizálódás, és gyengült a kegyességi élet. A szíriai Szeleükidák uralma alá került az ország Kr. e. 198-ban. Antiokhosz Epiphanész erőszakos módon megsértette a vallásszabadságot, és hatalmi eszközökkel támogatta a hellenizálódást. Egyre erősödő ellenállás bontakozott ki. Az atyák hitéhez ragaszkodók a hűségesek. A Chaszidim mozgalom tagjai egyre inkább elkülönültek a nép többi részétől. Ez az ellenzéki mozgalom az előmakkabeusi korszakot fémjelzi. A tagok egy része Izráel városain kívül, a pusztákban éltek, valószínűleg az Ézs 40,3-ra hagyatkoztak. Megtérésre hívták a népet és az eljövendő eszkatológiai folyamatokra tekintettel radikális Tóra iránti engedelmességre.⁹²³

A Chaszidim mozgalomban az eszkatológia egy megváltozott karaktert kap, apologetikává válik. Jó példa erre Dániel könyve. A fiatal emberek annak az új generációnak a képviselői, akik a Chaszidim mozgalmat elindítják. Dániel a király udvarában is megtartja a törvényt. Azok közé a bölcsek közé tartozik, akik a népet titkos bölcsességgel tanítják (Dán 11,33), mártírok lesznek (11,35), és Isten örök fényességében részesülnek (12,3). „Ez nem a gyakorlati élet tórából nyert bölcsessége, hanem apokaliptika, vagyis elrejtett és kinyilatkoztatásban leleplezett bölcsesség.”⁹²⁴

A prófétai eszkatológia kifejti, hogy Isten az ő népét kiválasztotta, Egyiptomból kiszabadította, és az Ígéret földjét nekik ajándékozta. Isten jövő cselekedeteiben is ajándékozó kegyelmét ígéri. Az apokaliptikus eszkatológia kozmológiai dualizmus a jelenlegi és az eljövendő világkorszak között. A kiindulópont az a fordulat, amiről a fogság utáni eszkatológia beszél. A próféta látja a gonosz hatalmát a jelenlegi aióban, és várja az eljövendő aió közbelépését és győzelmét, az igazak megváltását.

A hellenizmus a lélek magasabbrendűségét hirdeti a testtel szemben. Ez a gondolat ismeretlen volt a régi Izráelben.

A hűségesek buzgón ragaszkodtak a féltékeny Istenhez. A buzgóság példaképe Fineás pap volt, aki elhárította a csapást a paráználkodó és bálványimádó Izráelről, amikor dárdával hasonszúrt egy izráeli férfit és egy midjáni nőt (4Móz 25).⁹²⁵

A makkabeusi háború akkor tört ki, amikor Antiokhosz Epiphanész erőszakkal akarta a zsidókra rákényszeríteni a pogány hitet. A háború a makkabeusok győzelmével végződött és csatlakoztak hozzájuk a Chaszidim mozgalom tagjai is. A makkabeusok a Hasmoneus dinasztiát juttatták uralomra, akik utat nyitottak a hellenizmus előtt, és a vallási

---

⁹²³ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 220. Az Ézs 40,3-ban az Úr mennyei szolgáinak szól a parancs, hogy készítsenek utat a pusztában az Úrnak Babilóniából Jeruzsálembe, mivel az Úr dicsősége a nép bűnei miatt elhagyta Jeruzsálemet, de most visszatér. A királyok diadalmos bevonulása alkalmából szükséges volt az egyenes út készítése az ókorban. A Mal 3,1 közvetítésével Keresztelő Jánosra vonatkozik (Mk 1,3; Mt 3,3; Lk 1,76; 3,4–6). „Az útkészítés itt már lelki értelmet nyer, a nép szívében levő bűn elleni harcot jelenti.” KARASSZON Dezső: Ézsaiás könyvének magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata II.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 725.

⁹²⁴ GRUNDMANN, Walther: i. m., 221.

⁹²⁵ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 232. Fineás, Áron unokája, akin keresztül öröklődött a főpapi tiszt (1Krn 5,30). Izráel számára nagy kísértést jelentett a közöttük lakó Baál-hívó kánaániak bálványimádása. Az idegen asszonyok is pogányságra csábíthatják a hitben erőteleneket. Salamon király szíve is elfordult Istentől (1Kir 11,4), és bálványimádó lett.

hagyományokat nem tartották meg. Jónátán főpapnak nevezte ki magát Kr. e. 152-ben, jöllehet nem volt Cádók leszármazottja. A hűségesek elpártoltak tőlük, s közben maguk is irányzatokra, pártokra szakadtak.

4.6.2.2. Az esszénusok és qumrániak

Az Újszövetség nem említi őket, de a holt-tengeri tekercsek megtalálása során sok szó esik róluk az újszövetségi iratok keletkezésével kapcsolatban. Eredetük a makkabeusi háborúra és a Chaszidim mozgalomnak a győzelmet követő mélységes csalódására vezethető vissza. A hasmoneusok hellenista uralkodását elutasító kegyes esszénusok vezére az Igazság Tanítója (Damaszkuszi irat). Szakítottak a gonosz uralma alatt álló világgal, és kivonultak Júda pusztájába. Imádkozó, szigorú aszketikus, bűnbánó életet éltek. A közösség központi épületeinek a döntő részét Qumránban építették fel I. Johannes Hyrcanusz alatt (Kr. e. 134-104). Kr. u. 68-ban a rómaiak lerombolják. A menekülő esszénusok ekkor rejthették szent irataikat a közelmúltban feltárt barlangokba.⁹²⁶

Mivel a nem cádókita főpapok a templomot megszentelték, az áldozati szertartásokban és a zsidó ünnepeken nem vettek részt.⁹²⁷ A közösségben a tagok egyenlők voltak, mindnyájan szolgáltak. Az eszkatológikus egységtörekvés ellenére mégsem alkottak osztály nélküli társadalmat. Négy rend volt a közösségben: főpapok, lévíták, laikusok és novíciátusok rendje (CD 14,3c).

A tagok erejüket, tudásukat és vagyonukat a gazdasági intézőknek adták át.⁹²⁸ Vállalják a szegénységet, bár a közösség tehetős volt. Voltak előkelő tagok is. Theissen szerint az Igazság Tanítója valószínűleg egy hatalom nélküli arisztokrata volt.⁹²⁹ Életük és tanításuk eszkatológikus meghatározottságú volt.⁹³⁰ Tanításuk szerint mindent Isten akaratára kell bízni. „Hisznek a lélek halhatatlanságában, és a legkívánatosabb jónak az igazságot tartják.”⁹³¹ A farizeusoknál radikálisabban megtartották a törvényt és a felebaráti szeretetet nagyon komolyan vették. Az üdvösség forrásának tartották az isteni igazságosság hitében gyökerező eszkatológikus várakozást.

Conzelmann szerint eszkatológiájuk dualista volt. A fény és a sötétség harcban áll egymással. Minden ember végérvényesen eldöntheti, hogy hova akar tartozni. Az idők végén, a két erő közti utolsó háború után kezdődik Isten uralma.⁹³² A világosság fiainak tekintik magukat, akik a Jer 31,31-ben megígért új szövetség népe.

---

⁹²⁶ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 168. Vö. FRÖHLICH Ida: *A qumráni szövegek magyarul*; XERAVITS Géza: *Könyvtár a pusztában*.

⁹²⁷ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 180. Philón szerint az állatáldozatot elutasították. Josephus viszont arról számol be, hogy az esszénusok áldozatot küldtek a templomba, de a következő mondatban már arról ír, hogy áldozataikat saját központjukban mutatták be. A rituális kézmosás helyett étkezés előtt tisztító fürdőt vettek. Vö. VERMES Géza: *A qumráni közösség és a holt-tengeri tekercsek története*, 169.

⁹²⁸ VERMES Géza: i. m., 169. Még a munkabérüket is átadták. viszont mindent megkaptak, amire szükségük volt. Se egymás között, se a kívülállókkal nem kereskedhettek. Sine pecunia, pénz nélkül éltek.

⁹²⁹ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 122.

⁹³⁰ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 260.

⁹³¹ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 500.

⁹³² CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 181.

Három eszkatológikus személyt vártak: a Prófétát, az Áron házából való Messiást és a Dávid házából való Messiást.⁹³³ A két messiási alak közül a papi van az első helyen, a politikai a másodikon. A messiási rangsor tükrözi a qumráni gyülekezet hierarchikus rendjét, ami kiábrázolódik a külső szervezetben és a gyülekezet úrvacsorájában.⁹³⁴ Tanításaikat harcoss messiási váradalom fűti át.

Nem szabad azt sem elhallgatni, hogy a qumrániak és az esszénusok azonossága ellen is vannak forrásanyagok.⁹³⁵

4.6.2.3. A farizeusok

A farizeusok őseit, az esszénusokkal együtt, a Chaszidim mozgalomban kell keresnünk.⁹³⁶

A Hasmóneusokban csalódott kegyesek egy része (esszénusok) a pusztába kivonulva készültek a végső leszámolásra, a farizeusok a nép között maradva, de külön pártot alapítva igyekeztek ébren tartani a zsidók hitéletét.

Nevük jelentése: elkülönülő. Ellenzékbe vonultak a makkabeus királyokkal és az őket támogató szaduceusokkal szemben. Különleges buzgóságukkal is elkülönültek a köznéptől. Gőgösségük ellenére mégis a nép körében nagy tiszteletnek örvendtek.

„Önmegtartóztató életet folytatnak, és minden élvezettől tartózkodnak; amit az értelmes megfontolás alapján jónak tartanak, azt cselekszik.”⁹³⁷ Vallották Isten szuverenitását és az ember szabad akaratát. Isten a maga tervébe a mi rossz döntéseinket is be tudja építeni. A szabad akarat hatalmas kockázatát azzal akarták kivédeni, hogy az élet minden helyzetére kidolgozott szabályokkal cövekelték ki a helyes utat. Nemcsak a tóra megtartását tekintették kötelezőnek, hanem az írástudók által kidolgozott törvénykódexet is.

Hittek a túlvilágban és a feltámadásban (ApCsel 23,8),⁹³⁸ az isteni gondviselésben és a végső igazságszolgáltatásban. Az ember érdemei szerint örök dicsőségbe vagy örök börtönbe kerül.

Várták a dávidi Messiást (Salamon 17. Zsoltára), amikor Isten királysága Izráel felett tökéletesen megvalósul.⁹³⁹ A túlfűtött apokaliptika rajongását kerülték.

Céljuk az volt, hogy Izráel az Úr számára szent néppé váljon (2Móz 19,5–6). Az Újszövetségben a törvényességbe merevedett farizeusokkal találkozhatunk, akik Jézus legfőbb ellenfelei voltak. Jézus követőinek az üldözésében részt vettek (ApCsel 9,1–2).

---

⁹³³ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 263. Vö. 1QS IX 11.

⁹³⁴ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 181.

⁹³⁵ VERMES Géza: *A qumráni közösség és a holt-tengeri tekercsek története*, 171–173. A qumráni szabályzatok közös tulajdonról számolnak be, a Damaszkuszi Irat azonban magántulajdonnal kapcsolatos rendelkezéseket is tartalmaz. Míg Plinius, Philón és Josephus állítják, hogy az esszénusok nőtlenségben éltek, addig Josephus egy másik helyen azt írja, hogy házások is voltak közöttük. Qumránban a fogadalomtétel a beavatási szertartás első lépcsője volt, a Josephusnál szereplő esszénusoknál pedig az utolsó. Vermes Géza kijelenti, hogy „a források nem egyenlő mértékben hitelesek [...] Plinius, Philón és Josephus nem teljesen megbízhatóak.” Az „esszénus” szó a tekercsekben egyszer sem szerepel, de a rabbinus források is kerülnek a „farizeus” szó használatát. A kívülálló számára születtek ezek az elnevezések, és ők használták.

⁹³⁶ GRUNDMANN, Walther: i. m., 269.

⁹³⁷ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 499.

⁹³⁸ Pál a nagytanács előtti beszédében egy bölcs fordulattal a farizeusi és a szaduceusi tábor egymással szembeállítja. A szaduceusok tagadták a feltámadást. A farizeusok Pál mellé állnak, és a továbbiakban ők vitatkoznak a szaduceusokkal.

⁹³⁹ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 282.

4.6.2.4. Keresztelő János és követői

Júdea pusztájában nőtt fel, ahol qumráni közösség is élt. Elképzelhető, hogy kapcsolatba került velük. János eszkatológikus próféta volt. Próféta és több mint próféta.⁹⁴⁰ Ruházata és étkezése is a prófétákhoz volt hasonló. Isten ítéletét hirdette és megtérésre hívott. A megtérés nemcsak elfordulás a gonosztól, hanem rögtön odafordulás Istenhez. Az ember az új kezdet megragadásával Isten uralma eszkatológikus kijelentésére válaszol.⁹⁴¹ „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa” (Mt 3,2)! A mennyek országa nem a nép várakozását teljesíti be, hanem az ítéletet (Mt 3,10). Senki sem tudja megmenteni magát azzal, hogy a hívő Ábrahám utódja (Mt 3,8), megoldást csak a megtérés jelent. Akik komolyan vették igehirdetését, megkeresztelkedtek általa a Jordán folyóban. A keresztséghez a bűnbocsánat ígérete kapcsolódik. Ő csak útkészítő, és csak vízzel keresztelt, de közel van az, aki Szentlélekkel és tűzzel keresztel (Mt 3,11), akiben maga Isten Fia jön el.

János követői böjtöltek, imádkoztak és szigorú kegyességet gyakoroltak (Mk 2,18–22). Jézus viszontkérdéssel válaszol arra, hogy az ő tanítványai miért nem böjtölnek. János böjtölt (Mt 11,18) és az ő követői is, a farizeusok is böjtöltek (Lk 18,12) és a tanítványaik is. Jézus azonban nem böjtölt (Lk 7,34) és az ő tanítványai sem. Ez a nagy különbség a húsvét előtti tanítványság és a húsvét utáni gyülekezet között.⁹⁴² A násznép nem böjtölhet addig, amíg velük van a vőlegény. A böjt a megtérés jele, az esküvő azonban már a megbocsátást és az üdvösséget szimbolizálja.⁹⁴³ Keresztelő János a zsidó apokaliptika talaján áll, amikor hirdeti Isten országa közelségét, a közeli fordulatot és a megtérést.

Pál Efezusban találkozik Keresztelő János követőivel (ApCsel 19,1–7), akik még nem hallottak a Szentlélekről. János keresztsége előkészítő jellegű, Krisztus keresztségében nyeri el értelmét. János keresztsége bűnbánó keresztség (Busstaufer) volt, de az aktust követő prédikáció Jézus eljövételét készítette elő.⁹⁴⁴

Keresztelő János bűnbánó, aszketikus apokaliptikája hatással volt a közösség imádkozó, szigorú kegyességet gyakorló eszkatológiájára. Hittek Isten országa közelségében, és erősen várták Jézus parúziáját.

4.6.2.5. Zélóták eszkatológiája

A zélóták eszkatológiájának döntő vonása az, hogy a népért való áldozatnak tartották szenvedéseiket, ezzel siettették Isten országának végső eljövételét. Ez a magas hőfokon égő eszkatológiai lelkület táptalajul szolgálhatott a szeretetközösségnek, kiknek működése előkészület lehetett az „új ország” alapítására. A zélóták vallási meggyőződésükben közel álltak a farizeusokhoz, különösen a törvényhez való hűségükben. Politikájukat

---

⁹⁴⁰ GRUNDMANN, Walther: *Das Evangelium nach Matthäus*, 92.

⁹⁴¹ Uo.

⁹⁴² HAENCHEN, Ernst: *Weg Jesu*, Berlin, De Gruyter, 1968, 118. A próféták között Keresztelő János a legnagyobb. Csak neki adatott meg, hogy kortársi közelségből szólhasson a Messiásról. Azonban „Jánosnak Jézus által is elismert nagysága szükségszerűen eltörlődött az újjászületés adta új élet isteni lehetősége és valósága mellett.” VARGA Zsigmond J.: Lukács evangéliumának magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata III.*, 77.

⁹⁴³ GRUNDMANN, Walther: *Das Evangelium nach Markus*, 87.

⁹⁴⁴ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 282.

meghatározta, hogy Izráel egyedüli ura Isten.⁹⁴⁵ Nevük jelentése: buzgó, szenvedélyes. A szanhedrin jóváhagyása nélkül is kivégezték azokat, akik a római hatalommal kollaboráltak. Simon, a Zélóta (Lk 6,15; ApCsel 1,13) a tizenkét tanítvány egyike volt.⁹⁴⁶ Jézus nem támogatta az erőszakos fellépést a rómaiak ellen.

4.6.2.6. A vallási csoportok eszkatológiai törekvéseinek összefoglalása

Messiási remények éltetése

Az újszövetségi kor zsidóságában az eszkatológia döntő jelentőségű volt. Két csoporttípus különböztethető meg.

a. Evilági-nemzeti reménység Izráel felszabadítására nézve az ószövetségi üdvproféciák alapján.

b. A másik oldalon a világ végének, a halottak feltámadásának és az ítéletnek az univerzális apokaliptikus várása található, amihez az eljövendő világ reménysége kapcsolódik. Ezek a gondolatok valószínűleg perzsa hatásra vezethetők vissza.⁹⁴⁷

Egyik típus se található meg tisztán. A kozmológiai reménység is a zsidó néphez kötődik.⁹⁴⁸ Az eszkatológikus reménység összekapcsolódik a szabadító várásával, aki aztán vagy a Messiás, a nemzeti megmentő, aki ember, vagy az Emberfia, aki egy transzcendens alak, aki elvezet az apokaliptikus országba.⁹⁴⁹

A kiválasztottság tudata

A végváradalmakat erősen meghatározta Izráel kiválasztottságának a tudata.

Az apokaliptikus végvárás

A leigázott nép számára az apokaliptikus tanítás vigasztalást jelentett. Abban reménykedtek, hogy rövid időn belül véget vet nyomorúságuknak. A szenvedések az eljövendő új világban örömmé változnak, a jelenleg triumfáló ellenség pedig elpusztul. Az apokaliptikában a reménység váradalmi erősen spiritualizálódnak és individualizálódnak. Az üdvösséget nem a történelmi jövőben várják, hanem a túlvilágon. A kegyesség individualizálódása nemcsak a zsidó apokaliptikában, hanem a bölcsességirodalomban is általános.⁹⁵⁰

4.6.3. A szeretetközösség eszkatológiai önreflexiója

A közösség határozottan megállapítja, hogy az ószövetségi ígéretek beteljesedtek. Az apostolok az igazi tradíció képviselői, akik lerakták a szeretetközösség alapjait. Lukács bemutatja a folyamatosságot Izráel és az Egyház között. A csodaerők kiáradása hitelesítik az apostolok szolgálatait.

4.6.3.1. Az ószövetségi (prófétai) ígéretekkel való azonosulás.

A közösség eszkatológiai önreflexiójának kiindulópontja az, hogy a profétai ígéretek beteljesedtek. A közösség számára Jézus eszkatológiai valóság volt. A Gyermekek

⁹⁴⁵ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 160.

⁹⁴⁶ Valószínű, hogy elhívása előtt a zélóták pártjához tartozott. Csak Lukács nevezi Simont zélótának. Máté és Márk Kananeusnak mondja (Mt 10,4; Mk 3,18). Lehet, hogy az arra utal, hogy Kánából származik. Valószínű azonban, hogy a sémi kananeus a görög zélóta fogalomnak a megfelelője.

⁹⁴⁷ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 176.

⁹⁴⁸ CONZELMANN, Hans: *Grundriss der Theologie des Neuen Testaments*, 25.

⁹⁴⁹ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 176.

⁹⁵⁰ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 176–177.

megszületett, Fiú adatott a szövetséges népnek, az uralom az ő vállán lesz, a Messiás jól fog kormányozni (Ézs 9,5). „Örökkévaló Atyának” is nevezik. Hogyan lehet a Fiú Atya? A Messiás lényegéből eredően Isten, rendelkezik Isten minden tulajdonságával. Az „Örökkévaló Atya” egy gyakori kifejezés, melyet arra használtak, hogy kifejezzék a Messiás és az idő, nem pedig a Szentháromság többi személye közti kapcsolatot. A Messiás „atyai” uralkodó. A vesszőszál kihajtott Isai törzsökéből (Ézs 11,1). Beteljesedett az ígélet, Dávid utódai közül származik a Messiás (Mt 1,1). Betlehemben született (Mik 5,1). A király diadalmasan és alázatosan érkezik. A régóta várt Királyra és Messiasra vonatkozik,⁹⁵¹ akinek „uralma tengertől tengerig ér” (Zak 9,9–10). Ez a prófécia is egyetlen képben ábrázol két eseményt. Ezeket az eseményeket az Újszövetség Krisztus két eljövételéhez sorolja, melyeket a jelenlegi kor, az egyház kora választ el egymástól.⁹⁵² Sebei árán gyógyulás adatott (Ézs 53,5). A korbács, a töviskoszorú és a szegek okozta sebek eszközök lettek a hívők lelki sebeinek meggyógyításában megtérésükkor.⁹⁵³

4.6.3.2. A Feltámadott és az élő Úr legszűkebb köre.

Lukács számára a tradíció nagyon fontos. Mindkét könyvében a „kétségtelen valóságot” (Lk 1,4) akarja közölni. A szemtanúk által hagyományozott eseményeket szeretné leírni (Lk 1,2). Ennek a törekvésnek a 12 apostol Lukács által alkotott képe felel meg a legjobban.⁹⁵⁴

Ez a kép a kétszeres történelmi konstrukcióval dolgozik. Egyrészt a húsvét előtti tanítványi kört a Tizenkettőre redukálja, másrészt a Tizenkettőt a húsvét utáni apostoli körrel azonosítja.⁹⁵⁵ Lukács szerint Jézus is apostoloknak nevezi őket (Lk 6,13). Nem Lukács volt az első, aki a Tizenkettőt az apostolokkal azonosította,⁹⁵⁶ de ő volt, aki konzekvensen képviselte ezt. Célja az volt, hogy a Jézusról szóló hamis tradíciót meggátolja. Számára is az apostolság döntő kritériuma a feltámadásról való bizonyágtétel (1Kor 9,1), de Lukács csak azokat tekinti apostoloknak, akik a húsvét és mennybemenetel közti 40 nap során találkoztak a Feltámadottal (ApCsel 1,3),⁹⁵⁷ akik a kezdetektől fogva Jézus mellett voltak (ApCsel 2,21–22), akik részesültek a Feltámadott áldásában és felhatalmazásában (ApCsel 1,8–9), akik hitelesen bizonyágot tudnak tenni Jézus szavairól, tetteiről és feltámadásáról, mivel a Feltámadott nem más, mint a földi Názáreti Jézus.⁹⁵⁸

A tizenkét apostol a tiszta tradíció hordozói, akik nélkülözhetetlen láncszemet jelentenek „Jézustól az egyházhoz való átmenetben.”⁹⁵⁹

A jeruzsálemi szeretetközösség alapjait ők rakják le: „Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban” (ApCsel 2,42). Miután a hellenisták hét vezetőjét megválasztották, „az imádkozás és az ige szolgálata” volt a legfőbb feladatuk (ApCsel 6,4).

⁹⁵¹ Ha az ókori Közel-Keleten egy király békével jött, akkor harci ló helyett számaron érkezett.

⁹⁵² A messiási birodalom egész világra kitejedő méretét jelzik ezek a kifejezések. Vö. Ézs 9,5–6; 61,1–2; Lk 4,18–21.

⁹⁵³ Jézus nagy fájdalmakat viselt a kereszten. Szenvedése és halála Isten bűn elleni haragját „elvette”.

⁹⁵⁴ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 212.

⁹⁵⁵ ROLOFF, Jürgen: i. m., 213.

⁹⁵⁶ Mk 6,30; Mt 10,2; Jel 21,14.

⁹⁵⁷ Mk 6,30; Mt 10,2; Jel 21,14.

⁹⁵⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 33.

⁹⁵⁹ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 215.

4.6.3.3. Izráel maradéka – az új szövetség népe

Lukács a Tizenkettőre úgy tekintett, mint a végidők Izráelének az ősatyáira (Lk 22,30). Mivel a közösség Lukács szerint a tökéletes Izráel, ezért a 12 apostol funkciója, mint zárt grémium, lelki funkcióját elérte. Nem véletlen, hogy a Tizenkettő, mint testület, utoljára az ApCsel 6,2-ben van megnevezve.⁹⁶⁰

Üdvtörténetet és üdvtörténeti folyamatokat kezdetektől fogva ismer a teológia: ez zsidó örökség. Hogyan tekint önmagára a közösség a feltámadás és a parúzia között? A közösség igaz Izráelnek, Izráel maradékának tekinti magát.⁹⁶¹ Pál az új teremtésről tanít. Többé nem test szerint élünk, hanem lélek szerint. Krisztus bennünk van, és mi Krisztusban.⁹⁶²

Lukács egy folyamatnak tekinti az Egyház keletkezését. A folyamatosságot látja Izráel és Isten újszövetségi népe között. Jézus, mint szabadító érkezik az ő népéhez (Mt 1,21–23). A születendő gyermek Izráel Messiása lesz:⁹⁶³ „Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiaának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége” (Lk 1,33–34). Máténál Jézus eljövetele rejtett marad a nép számára. Lukácsnál nyilvánvalóan észrevehető. Mária örömmel hirdeti: „Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzen irgalmáról” (Lk 1,54). Zakariás áldotta Izráel Istenét, hogy „meglátogatta népét” és erős üdvözítőt támasztott Dávid házából (Lk 1,68–69). Izráel kegyesei, Simeon és Anna, örömmel köszöntötték a templomban a Gyermeket, aki Izráel dicsőségére jelent meg (Lk 1,32). A tizenkét éves Jézus az Atya házában nevezi a templomot, amit ő otthonának tekint (Lk 1,49).

Megszorítás is megfigyelhető a prófétai igehirdetésben. Szintén Simeon jövendölte: „Íme, ő sokak elesésére és felemeltetésére adatott Izráelben” (Lk 1,34). Csak a nép egy része fogja a Messiást hitben elfogadni.⁹⁶⁴

Az Újszövetség népe összegyűjtésének a feltétele csak húsvét után adatik meg. A közösség a közeli basilea népének tekintette magát.

4.6.3.4. A Lélek kiadásának végidei jele – a „csodanyelvek” élménye.

„A Lélek az örökkévalóság szikrája az emberben. Ellentétben azzal a gnosztikus nézettel, amely szerint az emberben eleve benne van a lélek szikrája; ez Isten ajándéka.”⁹⁶⁵

A Lélek kiadását szélben és tűzben apokaliptikus hasonlattal írja le Lukács. „A mennyei hallhatatlan és láthatatlan hallhatóvá (zúgás mint...) és láthatóvá (nyelvek szerint...) válnak.”⁹⁶⁶ A Lélek kitöltése „hirtelen” és az „égből” történik, hallást és látást idéz elő. Az eksztatikus élmények után jön a teológiai értékelés: „Mindnyájan megteltek Szentlélekkel” (ApCsel 2,1–4). A glosszológia eksztatikus beszéd érthetetlen nyelven. A Lélek adománya,

⁹⁶⁰ ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, 215–216.

⁹⁶¹ CONZELMANN, Hans: *Grundriss der Theologie des Neuen Testaments*, 160.

⁹⁶² Uo.

⁹⁶³ ROLOFF, Jürgen: i. m., 192. Izráel megváltását követi az egész világ megváltása. A születendő gyermek nevei beszédesek (Jézus – szabadító. Immánuel – velünk az Isten). A Messiás egész életének a tartalmát programszerűen meghatározzák. Vö. VARGA Zsigmond J.: Máté evangéliumának magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata III.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 8–9.

⁹⁶⁴ ROLOFF, Jürgen: i. m., 194.

⁹⁶⁵ THEISSEN, Gerd: *Az öskeresztyénség élményvilága és magatartásformái* (ford. Szabó Csaba), Budapest, Kálvin János Kiadó, 2008, 112.

⁹⁶⁶ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte I.*, 99.

karizma (1Kor 12,12).⁹⁶⁷ A „csodanyelvek” élményének titka, hogy pünkösdkor mindenki „a maga nyelvén hallotta őket beszélni” (ApCsel 2,6). A különféle nyelveken való beszéd annak a jele, hogy minden emberre kijelentette Isten királyi ígérte. Felkészíti a tanítványokat a szólásra, a nyelvi különbségek legyőzésére. Régi írásmagyarázatok halláscsodára gondolnak, itt azonban a beszéd csodájáról, végidei „csodanyelvekről” van szó.⁹⁶⁸

Beteljesedett a prófécia (Jóel 3,1–5). Valósággyá lett Jézus ígérte (Jn 14,16; 16,7). A Lélek kiáradása az új korszak nyitánya, a végidők jele.

4.6.3.5. A csodaerők áradása, mint a végidei történések igazolása

A csodák a Szentlélek kitöltetésének a hatását igazolják, és az apostolok munkáját hitelesítik.

Összefoglaló feljegyzések a csodákról

„Az apostolok által sok csoda és jel történt” (ApCsel 2,43; 5,12).

Péter árnyéka által gyógyultak meg a betegek (5,15).

Betegek és tisztátalan lelkektől gyötörtek gyógyultak meg (5,16).

István „nagy csodákat és jeleket tett a nép között” (6,8).

Fülöp munkáját jelek kísérik: Megszállottak és bének gyógyultak meg (8,6–8).

Fülöp által „jelek és csodák történnek” (8,13).

Pál és Barnabás által jelek és csodák történtek (14,3).

„Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által” (19,11).

A Pál testén levő kendőknek és kötényeknek is gyógyító ereje volt (19,12).

Pál Málta szigetén gyógyított (28,9).⁹⁶⁹

Részletes csodaelbeszélések

A sánta aranyból és ezüstből többet kap. A gyógyító Jézussal, a Szentlélek erejével kerül kapcsolatba, így kapja meg a nyomorúsága megszüntetéséhez a szükséges életerőt (ApCsel 3,1–10). Nemcsak az apostolok munkáját kísérik csodák.

Anániás és Szafira halála, büntető csoda (5,1–11).

Az apostolok fogságból való kiszabadulása (5,17–26).

Anániás meggyógyítja Saul szemét (9,17–19).

Péter meggyógyítja a béna Éneászt (9,32–35).

Péter feltámasztja Tábitát (9,36–43).

Péter kiszabadul a börtönből (12,6–19).

I. Heródes Agrippa halála, büntető csoda (12,20–23).

Pál meggyógyít egy sántát Lisztrában (14,8–10).

Pál meggyógyítja a jövendőmondó lányt, exorcizmus (16,16–19).

Pál és Szilász Filippiben kiszabadul a börtönből (16, 25–40).

Eutikhoszt feltámasztja Pál (20,7–12).

Pál kezébe mart egy vipera, de nem lett semmi baja (28,3–6).

Publiusz apját lázrohamokból és vérhasból gyógyítja meg Pál (28, 7–8).⁹⁷⁰

⁹⁶⁷ PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte*, I. 104.

⁹⁶⁸ JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, 135.

⁹⁶⁹ PESCH, Rudolf: i. m., I., 142.

⁹⁷⁰ PESCH, Rudolf: i. m., I. 144–145.

A csodaerők áradása a végidei történéseket igazolják. A közösség eszkatológikus módon fogadta és értékelte a csodákat.

4.6.4. A szeretetközösség eszkatológiai orientációja (reményei)

A közösség szilárd hittel várta Jézus parúziáját. Nem okozott nagy törést az időponttal kapcsolatos váradalmak változása. Fontos szerepet játszik tanításukban az ítélettartás Izráel és az egész világ fölött.

4.6.4.1. Jézus parúziájának a várása

Az újszövetségi eszkatológia fontos jellegzetessége a Jézus parúziájának időpontjával kapcsolatos váradalmak módosulása. A hangsúly a közeli váradalomról egyre inkább a távoli jövőre kerül. A legfontosabb fejlődési szakaszok ezen a téren: a Jézus eszkatológiájából való átmenet az összegyülekezetébe, majd a pogánykeresztyén gondolkozásba.

Jézus tanítása a parúziáról

Jézus Isten országa eljövételét hirdeti meg: „Betelt az idő, s elközelített már az Isten országa” (Mk 1,15). A kérdés az, hogy Isten országa a jövőben bekövetkező esemény, vagy Jézus személyében már jelen van? Jézus inkarnációjával közel jött Isten országa, ezzel megnyitotta a jövőt, ami teljesen Isten kezében van.⁹⁷¹ A „már most” és a „még nem” feszültségéről van szó. Az eljövendő világ jelen van az ő személyében, de csak elrejtetten. A messiási titkot csak húsvét után mondhatják el a tanítványok (Mk 9,9). A határidő kiszabása az apokaliptikus gondolkodásban nem ismeretlen (Dán 12,4–9).⁹⁷² A megújult világ Jézus visszajövelekor jön el, „amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe” (Mt 19,28). Jézus tanítványait az ő követőinek nevezi. Ámen bevezetéssel szól a παλιγγενεσία. A zsidó nép is várta a világ apokaliptikus megújítását az eljövendő aióban.⁹⁷³ „Krisztus egyházának az a feladata, hogy egész szolgálatával »előlegezze« a jövőnek ezt a rendjét már itt a földön.”⁹⁷⁴

A szeretetközösség élő hittel várta Jézus parúziáját

Jézus halála és feltámadása után újra kellett értelmezni a váradalmakat. A legfontosabb tényező, hogy pünkösd után megalakul a Jézust követő gyülekezet, a magát eszkatológikus közösségnek értelmező szervezett közösség. Péter szavai visszhangra találtak: „Térjete meg és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében... Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől” (ApCsel 2,37–40). A közösség a végidők igaz Izráele.⁹⁷⁵ A vagyonszövetséget alkotó közösség élő hittel várta Jézust vissza. A Salamon-csarnokban Péter bűnbánattartásra szólítja fel a népet (ApCsel 3,19–21). Nem arról van szó, hogy Izráel megtérése az üdvözítő eljövételét meggyorsítja.⁹⁷⁶ A megtértek számára a „felüdülés ideje jön el”, azáltal, hogy Isten Messiásként küldi el Jézust. Jézus parúziája Isten általi

⁹⁷¹ GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Markus*, 52.

⁹⁷² GRUNDMANN, Walter: i. m., 243.

⁹⁷³ GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Matthäus*, 435. Péter szinte benyújtja a számlát. Jézus most is kiigazítja a tanítványok gondolkozását. Rámutat a jelen és a jövő viszonyának helyes értelmezésére. Ami a jelenben értéknek tűnik, a jövőben semmivé válik.

⁹⁷⁴ VARGA Zsigmond J.: *Máté evangéliumának magyarázata*, 30.

⁹⁷⁵ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 23.

⁹⁷⁶ ROLOFF, Jürgen: i. m., 77.

„küldésben” valósul meg. Jézus első eljövetele testetöltésekor történt (Gal 4,4). A parúziáig az ég fogadja be Jézust. Arról nincs szó, hogy az ég Jézus megőrző helye, sem arról, hogy a Feltámadott aktivitása csak a parúziakor kezdődik el.⁹⁷⁷

Conzelmann szerint Lukács nem hangsúlyozza azt, hogy Isten országa közel van, csak abban biztos, hogy az ország eljön, de eljövételének időpontja ismeretlen.⁹⁷⁸

4.6.4.2. Ítélettartás Izráel és más népek fölött

Az ítélettartás központi jelentőséggel bír a közösség eszkatológiai rendszerében. Az emberek kemény szíve miatt Isten haragja összegyűlik, mint egy nagy víztározóban a harag napjára, amikor kizúdul majd igazságos ítéletében.⁹⁷⁹ „Mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni” (Róm 2,5–6). A bölcsességirodalomból származik ez a gondolat (Péld 24,12). Isten ítélete igazságos (Róm 2,2), mert nem személyválogató (Róm 2,11).

Az ítélet elkerülhetetlen: „mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé” (Róm 14,10). Vannak írásmagyarázók, akik úgy gondolják, hogy Isten ítélőszéke csak a hívőkre vonatkozik. Helyesebb azonban úgy értelmezni ezt az ígét, hogy a hívőnek és a hitetlennek is oda kell állni a Bíró elé.⁹⁸⁰ Isten „maga elé állít” (2Kor 4,14).

„Leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé” (2Kor 5,10). Nem meztelenséget jelent, hanem azt, hogy manifesztálódik az, ami eddig rejtett volt. Az ítélet során átvilágítás történik.

Hívők ne pereskedjenek egymással, ne menjenek világi bíróságra, oldják meg vitás ügyeiket a gyülekezeten belül, hiszen a gyülekezet egyszer majd a világ és az angyalok felett is ítéletet tart (1Kor 6,1–3). Pál itt a zsidó apokaliptika talaján áll, aki próféciát mond Krisztusról és az ő gyülekezetéről, akik elfoglalják a királyságot, és az utolsó napon megítélik a világot (Dán 7,22).⁹⁸¹

4.6.5. A szeretetközösség teológiai-eszkatológiai tevékenysége

A Q-forrás hűségesen megőrzi Jézus tanításának a szavait. Elképzelhető, hogy Máté és Lukács Márk mellett egy másik forrást, a Logia-forrást is használta. A szeretetközösségnek a Logia-forrás alakításában is lehetett szerepe. Tudatos teológiai munkásságuk megnyilvánul abban is, hogy a Q-forrásban nem a hamar visszajövő Jézus képét láthatjuk.

4.6.5.1. A kétforrás-elmélet

Ugyanaz a perikópa gyakran megtalálható mind a három szinoptikus evangéliumban, ezeket nevezzük tripla hagyománynak.⁹⁸² A tripla hagyományban gyakran megegyezik az anyag sorrendje. Ahol nem egyeznek, ott gyakran követi Márkot vagy Máté, vagy Lukács.

⁹⁷⁷ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 77.

⁹⁷⁸ CONZELMANN, Hans: *Grundriss der Theologie des Neuen Testaments*, 161.

⁹⁷⁹ Vö. Zsolt 62,13.

⁹⁸⁰ Mivel Pál a Rómában élő keresztyéneknek ír (Róm 1,7), és magát is közéjük veszi, csak az Úrban hívőkre vonatkozik.

⁹⁸¹ FASCHER, Erich: *Der erste Brief des Paulus an die Korinther*, 170. Pál a nagyobbbról kezdve a kisebb felé halad. Ha a gyülekezet tagjai egykor a világ és az angyalok felett is ítélkezni fognak, akkor mennyivel inkább méltók arra, hogy a hétköznapi ügyekkel kapcsolatban is ítéletet hozzanak.

⁹⁸² SANDERS, Ed Parish – DAVIES, Margaret: *Studying in the Synoptic Problem*, London, SCM Press, ³1992, 53.

Márk evangéliumának körülbelül 90%-a megtalálható Máténál, és Márk több mint 50%-a Lukácsnál. A közös anyagban csaknem 50%-os a szó szerinti egyezés. Máté és Lukács evangéliuma között ott is vannak azonosságok, ahol nincs Márk-párhuzam. Nagyon tanulságos a Mt 3,1–12 és a Lk 3,1–18 összehasonlítása. Mindkettő a Mk 1,2–6-ra támaszkodik, de aztán Márktól eltérően közlik Keresztelő János prédikációját. Közben a megszólítottak nem azonosak: a Mt 3,7-ben a farizeusok és a szaduceusok, a Lk 3,7-ben pedig a nép. A prédikáció tartalmát azonban mindkét evangélista csaknem azonos szavakkal adja vissza. Conzelmann szerint ez azzal magyarázható, hogy Máté és Lukács Márk mellett még egy második forrást használt.⁹⁸³ Jézus megkísértésének a történetében is sok szó szerinti megegyezés van (Mt 4,1–11; Lk 4,1–13). Nagy a hasonlóság a Hegyi Beszéd (Mt 5–7) és a mezei prédikáció (Lk 6,20–49) között is. A mezei prédikáció sokkal rövidebb, de azok a mondatok, amelyek nem találhatók meg a mezei prédikációban, mégis olvashatók Lukács evangéliumában más helyen és teljesen más összefüggésben. A legegyszerűbb magyarázat az, hogy volt egy forrás, amit Máté és Lukács egymástól függetlenül használt. Ezt a Márk melletti második forrást a szakirodalom Q-forrásnak vagy Logia-forrásnak nevezi, mivel főleg Jézus szavait tartalmazza, de elbeszélő részei is vannak.⁹⁸⁴ Egyetlen kézirat sem közli. Az irodalmi kutatások szerint görög nyelven terjedt, de nem lezárt mű, hanem az anyaga egyre bővült.

A kétforrás-elmélet onnan kapta nevét, hogy alaptézise szerint Máté és Lukács használta Márkot és a Q-forrást. A kétforrás-elméletet C. H. Weisse dolgozta ki 1838-ban.⁹⁸⁵ Klasszikus formáját Holtzmann monográfiájában kapta 1863-ban.⁹⁸⁶ A hipotézis fő tétele, hogy az evangéliumok között irodalmi függőség van, de Máté és Lukács nem ismerte egymás evangéliumát. Ha igen, akkor jobban megegyezne a közös anyaguk elhelyezése.

A Q-forrás írásbeliségét vonja kétségbe az, hogy a Máté és a Lukács által használt Q-anyagban egészen más a sorrendje. Máté az egész evangéliumban elosztva közli, Lukács pedig két nagy egységbe tömöríti (Lk 6,20–7,35; 9,57–13,34). Úgy tűnik, hogy a logionok sorrendjét Lukács őrizte meg pontosabban, viszont a nyelvét Máté őrizte meg hűségesebben. A Q anyagának sorrendjét Lukács világosabban megőrizte, mint Máté. Conzelmann szerint elképzelhetetlen, hogy ugyanazt a forrást Máté és Lukács ennyire különböző módon használta volna fel.⁹⁸⁷ Márk evangéliumának a használatában egészen más a helyzet. Néhány esettől eltekintve, az átvett anyag sorrendje változatlan. A Q-forrásban találjuk a „szegények evangéliumát”.⁹⁸⁸

---

⁹⁸³ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 71.

⁹⁸⁴ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 72.

⁹⁸⁵ WEISSE, Christian Hermann: *Die Evangelische Geschichte kritisch und philosophisch bearbeitet*, (Classic Reprint), London, Forgotten Books, 2018.

⁹⁸⁶ HOLTZMANN, Heinrich Julius: *Die synoptische Evangelien: Ihr Ursprung und ihr geschichtlicher Charakter*, Leipzig, W. Engelmann, 1863.

⁹⁸⁷ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 73.

⁹⁸⁸ BOLYKI János: *Teológia a szószéken és a katedrán*, 124. Ez a forrás szólal meg az első boldogmondásban. Lukácsnál a szöveg egyértelmű, mert a „szegények” mellett nincs jelző (Lk 6,20). A Mt 5,3 viszont örök fordítási gond: „Boldogok a lelki szegények.”

Kritikák a kétforrás-elmélettel kapcsolatban.

A kétforrás-elmélet akkor válik sebezhetővé, ha arra utaló jeleket találunk, hogy Máté és Lukács nem teljesen független egymástól. Ha Lukács ismerhette Máté evangéliumát, akkor felesleges a Q feltételezése. Sanders és Davies szerint valószínűsíthető, hogy Lukács használta Mátét.⁹⁸⁹

A kétforrás-elméletnek a *minor agreements* (kis egyezések) jelenségével is számolnia kell. Ha egy perikópa megvan mindhárom szinoptikus evangéliumban, de a perikópán belül egy nyelvtani alak vagy kifejezés úgy szerepel, hogy Máté és Lukács egymással megegyezik, de ők nem egyeznek meg Márkkal. Hogyan lehetséges az, hogy amikor forrásuktól eltérnek, akkor egymással éppen megegyező kifejezést tartalmaznak? Csaknem minden tripla hagyományban van ilyen megegyezés.⁹⁹⁰

Az irodalmi függőség tézise mellett számolni lehet azzal a másik lehetőséggel is, hogy az evangéliumokban megbízható, külön csatornákon megőrzött hagyományok állnak előttünk. Az evangélisták között lehettek szemtanúk, és ki-ki mást tartott fontosnak a hagyományból kiemelni.⁹⁹¹ A kétforrás-elmélet hipotézise nélkül írta Darrell L. Bock kétkötetes Lukács kommentárját.⁹⁹²

A kétforrás-elmélet védelmével kapcsolatban több megoldás is született: átfedések vannak Márkban és a Q-ban. Abból adódnak Máté és Lukács egyezései, hogy mindketten használták a Q-forrást. Ugyanúgy szerkesztették Márkot, s ez véletlen egyezés. Máté és Lukács is felhasználta a szóbeli hagyományt, melynek Márk szövegével lehettek átfedései.⁹⁹³ Hengel szerint talán még mindig a kétforrás-elmélet marad a legelfogadhatóbb magyarázat azokra az egyezésekre, amelyek Mátéban és Lukácsban is megtalálhatók, viszont Márkból hiányoznak. Annak a lehetőségét sem szabad kizárni, hogy egynél több írott forrás is létezhetett, és éltek a szóbeli hagyományok is.⁹⁹⁴

Dublettek

Máté és Lukács evangéliumában is található dublettek; Jézusnak ugyanazon szavai különböző helyen kétszer olvashatóak. Először Márk evangéliumából veszik át, majd pedig a Q-forrásból. A Lk 8,16–18 Márkot követve (4,21–25) közöl azonos sorrendben három mondást. A Lk 8,16 másodszor a Lk 11,33-ban fordul elő, ami valószínűleg a Q-forrásból származik. További példák is megfigyelhetők. A Lk 8,17 (Mk 4,22) a Lk 12,2-ben is megtalálható, ami csaknem megegyezik a Mt 10,26-tal. A Lk 8,18 (Mk 4,25) a Lk 19,26-ban is olvasható. Ezt az igét Máté is kétszer hagyományozza (13,12; 25,29).

Nemcsak szódublettek, hanem egész beszéddublettek is vannak. A Mt 10-ben található tanítványokat kiküldő beszéd alapja a Mk 6,7–13. Lukácsnál két kiküldő beszéd található. A Lk 9 lényegében a Márk szövegének felel meg, a Lk 10 pedig a Máté szövegének. Megállapítható, hogy a tanítványokat kiküldő tudósításoknak két forrása van: Mk és Q. Míg

⁹⁸⁹ SANDERS, Ed Parish – DAVIES, Margaret: *Studying in the Synoptic Problem*, 67.

⁹⁹⁰ Ulrich Luz Máté kommentárjában a kétforrás-elmélet alapján dolgozik. Minden perikópa előtt jelzi a Q részt, de a problémát jelentő *minor agreements* eseteket is. LUZ, Ulrich: *Das Evangelium nach Matthäus*. EKK I/1, I/2, I/3, I/4, Zürich, Benziger Verlag; Neukirchen-Vluyn, Neukirchener Verlag, ⁵2002, ²1996, 1997, 2002.

⁹⁹¹ BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, 122.

⁹⁹² BOCK, Darrell L.: *Luke*

⁹⁹³ STREETER, Burnett Hillmann: *The Four Gospels: A Study of Origins*, 293–331.

⁹⁹⁴ HENGEL, Martin: *The Four Gospels and the One Gospel of Jesus Christ*, Harrisburg, Trinity Press International, 2000, 169–186.

Lukács mind a kettőt külön közli, addig Máté a kettőt egybeépítve egy nagy beszédet közöl.⁹⁹⁵ Máté más esetben is beszédanyagát Márkból, Q-forrásból és külön anyagból építi fel nagy egységgé (Mt 24).

A Q mint írásbeli forrás

A Q-forrás valószínűleg írásos formában is létezhetett, de nagyon nehéz rekonstruálni. Terjedelmét csak megközelítőleg lehet megállapítani. A logionok mellett elbeszélő anyagot is tartalmaz (Jézus megkísértése, a kapernaumi százados...).

Irodalmi értelemben nem evangélium, mivel a passió történetét nem tartalmazza, de nem zárható ki, hogy a passiót nem ismeri. „A gyülekezet számára készült vigasztaló irat, amelyben a keresztről és a feltámadásról szóló kérés ismert volt.”⁹⁹⁶

A Lk és a Mt alapján a Q-forrás alábbi vázlatos anyaga állítható össze.⁹⁹⁷

Keresztelő János prédikációja	Lk 3,7–17	Mt 3,7–12
Jézus megkísértése	Lk 4,2–13	Mt 4,2–11
Mezei prédikáció	Lk 6,20–49	Mt 5–7
A kapernaumi százados	Lk 7,1–10	Mt 8,5–13
Keresztelő János	Lk 7,18–35	Mt 11,2–19
Jaj- és hálaszavak	Lk 10,13–15.21–24	Mt 11,21–27
Az imádságról	Lk 11,2–4.9–13	Mt 6,9–13; 7,7–11
Belzebub	Lk 11,14–23	Mt 12,22–30
A tisztátalan lélek visszatérése	Lk 11,24–26	Mt 12,43–45
Jézus beszéde a farizeusok ellen	Lk 11,39–51	Mt 23,4.23–25.29–36
Bátorítás vallástételre	Lk 12,2–12	Mt 10,26–32
A gondviselésről	Lk 12,22–59	Mt 6,19–34; 24,43–44
Példázatok	Lk 13,18–30; 14,15–35	Mt 13,1–58
Ítéletmondás Jeruzsálem felett	Lk 13,34–35	Mt 23,37–39
Eszkatológia	Lk 17,22–37	Mt 24,26–28.37–41
A tálumok	Lk 19,12–27	Mt 25,14–30

⁹⁹⁵ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 74. Az aposoli névsor, a tanítványok kiküldése, eligazítása, bátorítása és figyelmeztetése Máté szerkesztői munkája során kerül egy egységbe. A tanítványok kiküldése részesedés Krisztus küldetésében.

⁹⁹⁶ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 76. Valószínű, hogy azért nem szerepel a Q-forrásban a keresztről és a feltámadásról beszámoló, mert ezt a gyülekezet jól ismerte.

⁹⁹⁷ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: i. m., 76–77., Vö. POLAG, Athanasius: *Fragmenta Q Textheft zur Logienquelle*, Neukirchen-Vluyn, Neukircher Verlag, 1982.

Az eszkatológia nemcsak a Q-forrásban az utolsó tanítási egység, hanem a Márk evangéliumában is Jézus tanításának a végén található (Mk 13), de a Didakhéban is. A páli levelekben is hasonló a tendencia, a levelek végére kerül az eszkatológia (1Kor 15; 1Thessz 4,5).

4.6.5.2. A Q-forrás alakítása

Valószínű, hogy a szeretetközösség teológiai-eszkatológiai tevékenységet is végzett. Elképzelhető, hogy a Logia-forrás alakításában is volt szerepe. Schweitzer szerint számolni kell azzal, hogy a Q-gyűjtemény időközben növekedhetett is.⁹⁹⁸ Mivel a Q-forrás a passiót nem tartalmazza, nincs is benne kifejezett passió-kérügma, hiányoznak az utalások Jézus keresztyére és feltámadására.⁹⁹⁹ Ezért Jézusra sohasem használja a Messiás (Krisztus) titulust, mivel az öskeresztyének azt a szenvedő Jézusra vonatkoztatták, hanem az Emberfia titulust részesíti előnyben.¹⁰⁰⁰ Jézus nem harcos Messiás, akit főleg a zélóták vártak. A Dán 7-ben az Emberfia az ég felhőin jelenik meg, és leváltja a világtörténelem egymást követő birodalmait.

Az evangéliumokban három képe jelenik meg az Emberfiának: 1. az eszkatológikus, a dicsőségben visszatérő, 2. a szenvedő és halálba menő, 3. a rejtett dicsőségében is hatalmát gyakorló Emberfia.

A Q-forrás hűségesen megőrzi Jézus tanításának egykori szavait (Lk 12,8–12).¹⁰⁰¹ Ezek a szavak Jézus feltámadása által lettek hitelesek. A szeretetközösség bizonytságot tesz a Feltámadotról, és tanításainak engedelmeskedik.

A Q-forrás úgy várja Jézus parúziáját, hogy a részletekbe nem bonyolódik bele (Lk 12,39–40). A szeretetközösség tevékenységét érhetjük itt is tetten, hiszen túlfűtött rajongás nélkül várták Jézus visszajövetelét. Felkészült szívvel és lélekkel várják az Emberfiát.¹⁰⁰²

4.6.5.3. A Q-forrás eszkatológiai anyagának specifikálása

A Q-forrás keletkezési ideje és helye ismeretlen. Néhány fontos dolog azonban kijelenthető. A Q-forrás nem a feltétlenül hamar visszajövő Jézus képét tárja elénk. Ebben a szeretetközösség tapasztalata és tudatos teológiai munkája is megnyilvánul: „Azon a napon jön meg annak a szolgának az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja” (Lk 12,46). A közösség tagjainak nagy üldözésekkel kell számolniuk: „hogy számot adjon ez a nemzedék minden próféta vééréért, amelyet kiontottak a világ kezdete óta” (Lk 11,50). Conzelmann szerint megállapítható, hogy a Q-forrás nem sokkal Márk evangéliuma előtt keletkezhetett, nem sokkal Jeruzsálem Kr. u. 70-ben való lerombolása előtt.

---

⁹⁹⁸ SCHWEITZER, Eduard: *Teológiai bevezetés az Újszövetségbe* (ford: GROMAN András), Budapest, Kálvin János Kiadó, 2004, 41. Vö. HERCZEG Pál: *Krisztusról és az egyházzól*, 19. Egy pogánykeresztyén redakció is alakíthatta a szöveget. A Q-forrás nem egy zárt irat, hanem egy növekedő tradícióréteg.

⁹⁹⁹ SCHWEITZER, Eduard: i. m., 42.

¹⁰⁰⁰ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 77.

¹⁰⁰¹ Jézus bátorít a vallástételre. Követőit nem hagyja magukra, szájukba adja a megfelelő szavakat. Megajándékozza őket megfelelő bölcsességgel és erővel.

¹⁰⁰² Szüntelenül készen kell állni, mert Jézus visszajövele kiszámíthatatlan. Egy tolvaj se jelzi előre a rablás időpontját. Ennyire elképzelhetetlen, hogy Jézus előre jelezné dicsőséges visszajövetelének a pontos idejét. A várakozásban éberségre és hűségre van szükség.

Ebben az időszakban feltétlenül számolnunk kell a szeretetközösség aktív teológiai tevékenységével. A helyszín tekintetében szóba jöhet a Genezaret-tó vidéke,¹⁰⁰³ esetleg még Jeruzsálemre lehet gondolni.

---

¹⁰⁰³ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 77. Conzelmann szerint a legvalószínűbb, hogy a Genezaret-tó környékén keletkezett, hiszen a legtöbb csodája Korazimban, Bétsaidában és Kapernaumban történt (Mt 11,20–24).

5. A SZERETETKÖZÖSSÉG MEGSZŰNÉSE

A szeretetközösség megszűnését előidézte az üldözések felerősödése és a gyengülő közösségi élet. Egyre inkább a pogánykeresztyének segítségére szorultak. A zsidó fanatizmus felerősödése a római hadsereg támadását és Jeruzsálem elestét vonta maga után. A közösség tagjai valószínűleg elmenekültek Jeruzsálemből és Júdeából, az otthon maradtak pedig meghaltak a templom hegyen.

5.1. Az üldözések felerősödése

Az üldözés a keresztyéneket ért nyílt vagy burkolt támadások összessége, amelyet hitük vállalásáért szenvedtek el. Az üldöztetés részesedés Jézus sorsában, akit Heródes már mint gyermeket meg akart ölni (Mt 2,16–18). A Hegyi Beszédben boldognak mondja az övét, akiket az igazságért üldöznek (Mt 5,10).

A szeretetközösség tagjai nem keresték az összeütközést a világi hatalommal. Jézus szavait komolyan vették: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené” (Mt 22,21)! John Stott Colin Hermer munkájára hivatkozva I. Heródes Agrippa Jakabot, Zebedeus fiát, 43-ban vagy 44-ben végeztette ki (ApCsel 12,1–2).¹⁰⁰⁴ Pétert is meg akarta öletni, de ő csodálatosan kiszabadul a börtönből, és elhagyja Jeruzsálemet (ApCsel 12,3–17).

A jeruzsálemi gyülekezet az apostoli zsinat után is főleg zsidókeresztyén közösség volt, igyekeztek a törvény előírásait megtartani. A Péter helyére lépő Jakab kezdetben nagy népszerűségnek örvendett, hiszen a törvény iránti buzgóság jellemezte. A zsidó háború előtti időszakban a zélótizmus, a zsidó nacionalizmus megerősödése során egyre keményebb nyomás, üldözés alá került a közösség.¹⁰⁰⁵

Josephus Flaviustól tudjuk, hogy miután Festus meghalt, a császár Albinuszt nevezte ki prokurátornak. Mielőtt elfoglalta volna hivatalát, II. Annás főpap, aki „vakmerő természetű ember volt, és a szaduceusok felekezetéhez tartozott”, kivégeztette Jakabot, az Úr testvérét.¹⁰⁰⁶ Goppelt is azt írja, hogy Jakab nem a zsidók törvény iránti rajongásának, hanem a szaduceusok bizalmatlanságának esett áldozatul.¹⁰⁰⁷ Euszebiosz szerint azért fordultak a zsidók Jakab ellen, mivel Pál a császárhoz fellebbezett, és Rómába vitték. Így az ellene kitervelt összeesküvésüket nem tudták végrehajtani.¹⁰⁰⁸ Jakabot „Igaz”-nak nevezték. Rendszeresen térdre borulva imádkozott, népe számára bűnbocsánatért esedezett. Olyan kemény volt a bőr a térdén, mit a tevéé.¹⁰⁰⁹ Követelték tőle, hogy tagadja meg a hitét. Ő azonban a templom párkányán állva megvallotta, hogy Jézus az Isten Fia. Amikor sokan hittek bizonyágtételének, a főpap emberei letaszították és megkövezték.¹⁰¹⁰ Josephus

---

¹⁰⁰⁴ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 15. vö. HEMER, Colin: *The Book of Acts in the Setting of Hellenistic History*, Tübingen, Mohr, 1989, 159–175, 251–270.

¹⁰⁰⁵ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 427.

¹⁰⁰⁶ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 571.

¹⁰⁰⁷ GOPPELT, Leonhard: *Die apostolische und nachapostolische Zeit*, 40.

¹⁰⁰⁸ *Euszebiosz egyháztörténete*, 85.

¹⁰⁰⁹ *Euszebiosz egyháztörténete*, 86.

¹⁰¹⁰ *Euszebiosz egyháztörténete*, 87–88.

Flavius arról is beszámol, hogy másokat is kivégeztek Jakabbal együtt, akiket törvénytértéssel vádoltak.¹⁰¹¹ Conzelmann szerint Jakab megkövezése 62-ben történt.¹⁰¹² Az üldözés a szeretetközösségre is kiterjedt.

5.2. A gyengülő és „lappangó” közösségi élet

A közösségi élet eszménye a 60-as évek elejére megfakult. Ez nem csoda, hiszen három évtized nagyon hosszú időszak. Az új generáció már fontosabbnak tartotta a családi életet. Az egyenlőség eszményét már nem tartották annyira lényegesnek, mint az első generáció tagjai. Valójában az üldözés felerősödése is gyengítette a közösségi életet.

5.3. Az adományok hiánya és a páli pogánykeresztyének segítsége

A szeretetközösség megszűnéséhez vezetett az is, hogy újabb nagylelkű adományokról nem olvashatunk. A termelést valószínűleg nem végző közösség egyre nehezebb anyagi helyzetbe került. A júdeai éhínség (ApCsel 11,28) is nagy hatással volt a közösségre. Teljesen elszegényedtek, adományokra vártak.

Kezdetben az antiókhiai gyülekezetől kaptak támogatást (ApCsel 11,28–30), később a páli pogánykeresztyén gyülekezetek segítségére szorultak. Az oszlopapostolok valószínűleg az apostoli zsinaton (ApCsel 15) kérték Páltól és Barnabástól, „hogy emlékezzünk meg a szegényekről” (Gal 2,10). Oepke szerint a „szegények” kifejezés a jeruzsálemi közösséget jelöli.¹⁰¹³ A Róm 15,26-ban már teljesen egyértelmű a megfogalmazás: „Makedónia és Akhája ugyanis jónak látták, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek.” A 2Kor-ban két fejezetben (8–9) ír Pál az adakozás előkészületeiről és rendjéről.

Pál Félix helytartó előtti védekezésében is beszél arról, hogy adományokat hozott Jeruzsálembe (ApCsel 24,17). Pál fogságba kerülése után (58) valószínűleg megszűntek ezek a támogatások.

Külső segítség nélkül tehát a közösség nem tudta fenntartani magát.

5.4. A zsidó fanatizmus felerősödése (66–70)

A zsidók önálló népként, saját törvényeik szerint akartak élni. Bright szerint sokan hittek abban, hogy júdaizmus jövője az agresszív nacionalizmus.¹⁰¹⁴ Persze nem voltak ebben egységesek. A szadduceusok készségesen együttműködtek a római helytartókkal, és a farizeusok is óvatosságot magartartást folytattak a lázadókkal szemben, mégis a zsidó fanatizmus egyre erősödött.

Júdea, a Római Birodalom egyik tartományaként sokat szenvedett a Kr. u. I. században. Az ellenállás élén a zélóták álltak. Galileai Júdás és a farizeus Cádók (ApCsel 5,37) alapította ezt az irányzatot, a Kvirinius-féle census idején.¹⁰¹⁵ Azzal érveltek, hogy a népszámlálás az adókvetés alapja, és ezzel a rómaiak rabszolgává teszik őket, ezért fel kell lázadni ellene. A következő évtizedekben a zélóták tábora egyre növekedett, fanatizmusuk a zsidó háború kitöréséhez vezetett. Galileai Júdás utóda (fia vagy unokája) Menahém, aki a nagy háborúban a zsidók egyik vezetője volt.

---

¹⁰¹¹ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 571. Vö. GOPPELT, Leonhard: *Die apostolische und nachapostolische Zeit*, 40.

¹⁰¹² CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 427.

¹⁰¹³ OEPKE, Albrecht: *Der Brief des Paulus an die Galater*, 85.

¹⁰¹⁴ BRIGHT, John: *Izráel története* (ford. Domján János), Budapest, Kálvin János Kiadó, 2001, 453.

¹⁰¹⁵ FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története*, 498–501.

Gessius Florus prokurátor kegyetlenségeivel háborúba hajszolta a zsidókat, amikor 66-ban a jeruzsálemi templom kincstárából 17 talentum aranyat elvett. Flavius leírja, hogy a nép azzal gúnyolta a prokurátort, hogy adományokat gyűjtöttek a „szegény, szerencsétlen Florus számára”.¹⁰¹⁶ Amikor a katonák sok embert kivégeztek, megkezdődtek a harcok. A nép átvette az uralmat a templom-hegy felett.

A maszadai erődítményt¹⁰¹⁷ is elfoglalták a felkelők. A császár tiszteletére bemutatott áldozatokat abbahagyták a jeruzsálemi templomban. Felégették II. Heródes Agrippa király és Anániás főpap palotáját. Pár nap múlva Anániást kivégezték.¹⁰¹⁸

A szikáriusok nagyon fanatikus szabadságharcosok voltak. Nevüket a sica nevű kis, rövid törőről kapták, amelyet a ruhájuk alatt hordtak.¹⁰¹⁹ Egyetlen földi királyt sem ismertek el úrnak. Isten királyságát erőszakkal akarták kikényszeríteni. Gerillaharcot folytattak a nyílt felkelések mellett, és orvgyilkosságokat is elkövettek. Lisziász ezredes egy szikárius felkelés vezetésével gyanúsítja meg Pált (ApCsel 21,38).

A zsidó fanatizmus felerősödése ellehetetlenítette a szeretetközösség működését.

5.5. A római hadsereg támadása és Jeruzsálem eleste

Amikor Néró értesült a júdeai eseményekről, tapasztalt hadvezérét, Vespasianust bízta meg a zsidó felkelés leverésével,¹⁰²⁰ aki Antiókhia felől három teljes légióval indult a háborúba. Josephus, Galilea parancsnoka két hónapon át hőiesen védte katonáival Jotapatát, a hegyi erődítményt, amit végül 67 nyarán foglaltak el a rómaiak. Josephust elfogták, aki megjövendölte, hogy Vespasianus római császár lesz.¹⁰²¹ Sorozatos római győzelmek következtek, s 67 végére elfoglalták egész Galileát.

Jeruzsálemben az egymással vitázó csoportok közül a zélóták vették át az irányítást. Segítségül hívták az idumeusokat,¹⁰²² s velük együtt rémuralmat gyakoroltak a városban.¹⁰²³ A zélóták vezetője Giszhalai János volt, aki egyeduralomra tört.¹⁰²⁴

Vespasianus örült, hogy a polgárháború gyengíti a város védelmét.

Néró halála (68. június 08.) miatt elhalasztotta a Jeruzsálem elleni hadjáratot, pedig már minden oldalról körülzárta a várost. Galba, Otho és Vitellius rövid uralma után Vespasianus lett a császár (69), aki fiát, Tituszt bízta meg a zsidó háború folytatásával.¹⁰²⁵ Titusz néhány nappal 70 húsvétja előtt érkezett Jeruzsálem térségébe. Josephust bízta meg, hogy megadásra szólítsa fel a védőket,¹⁰²⁶ de a zsidók erre nem voltak hajlandók. Fallal vette körül a várost, hogy megakadályozzon minden utánpótlást, és kiéheztesse a védőket. Az Antónia erődöt 70 júliusában, a templomot augusztusban, az egész várost pedig szeptemberben foglalta el.¹⁰²⁷

---

¹⁰¹⁶ FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború*, 189–194.

¹⁰¹⁷ A Holt-tenger nyugati partján, Engeditől mintegy 15 km-re, egy 441 méter magas hegyen található erődítmény. Az ókori világ legnagyobb erődítményei közé tartozott. A hegycsúcs csak egyetlen helyen volt megközelíthető.

¹⁰¹⁸ FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború*, 214.

¹⁰¹⁹ FLAVIUS, Josephus: i. m., 212.

¹⁰²⁰ GRUNDMANN, Walther: *Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges*, 168.

¹⁰²¹ FLAVIUS, Josephus: i. m., 288.

¹⁰²² FLAVIUS, Josephus: i. m., 329–337.

¹⁰²³ FLAVIUS, Josephus: i. m., 338–347.

¹⁰²⁴ FLAVIUS, Josephus: i. m., 347–348.

¹⁰²⁵ GRUNDMANN, Walther: i. m., 168.

¹⁰²⁶ FLAVIUS, Josephus: i. m., 416–424.

¹⁰²⁷ GRUNDMANN, Walther: i. m., 169.

Titusz 71-ben diadalmenetben vonult be Rómába. A háború azonban nem fejeződött be, mert a maszadai erődöt még nem sikerült elfoglalni a szikáriusoktól. A megújuló római ostromok után végül öngyilkosságba menekültek a védők 73-ban.¹⁰²⁸

5.6. A szeretetközösség megszűnése

Euszebiosz szerint a keresztyén közösség kinyilatkoztatás alapján olyan „jóslatot” kapott, hogy még a háború kitörése előtt hagyják el a várost, és költözzenek Pellába.¹⁰²⁹ Valószínűleg akkor történt a kivonulás, amikor a zélóták az idumeusokat Jeruzsálembe hívták, és szörnyű vérengzéseket tartottak, a Róma-barát zsidókat kegyetlenül megölték.¹⁰³⁰ Conzelmann szerint a kivonulás ténye vitatott.¹⁰³¹ Schneemelcher is hasonlóan vélekedik.¹⁰³²

Pella a Jordán keleti oldalán, Bétseánnal szemben található.¹⁰³³ A várost sem az Ószövetség, sem az Újszövetség nem említi. Főleg nem zsidók laktak a környéken, és ott nem folytak heves harcok.

Goppelt megállapítja, hogy míg minden zsidó csoport,¹⁰³⁴ az esszénusok is,¹⁰³⁵ a Róma elleni messiási háborúban részt vettek, addig a keresztyének nem.

A szeretetközösség tagjai nem kívántak a fegyveres harcokban részt venni, elmenekültek Jeruzsálemből és Júdeából.

Az otthon maradtak pedig valószínűleg meghaltak a templom hegyen. Titusz meg akarta kímélni a jeruzsálemi templomot, de a római katonák akarata ellenére felgyújtották, s nagyon gyorsan leégett.¹⁰³⁶ A rómaiak az egész várost lerombolták vagy felégették. A háború tehát a jeruzsálemi szeretetközösség teljes megszűnését okozta. A közösség tagjai megtapasztalták, hogy „sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába” (ApCsel 14,22).

---

¹⁰²⁸ FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború*, 518–534.

¹⁰²⁹ *Euszebiosz egyháztörténete*, 99.

¹⁰³⁰ FLAVIUS, Josephus: i. m., 329–347.

¹⁰³¹ CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, 427.

¹⁰³² SCHNEEMELCHER, Wilhelm: *Das Urchristentum*, 52. 164. Vö. STRECKER, Georg: *Das Judenchristentum in den Pseudoklementinen*, TU 70, Berlin, Akademie-Verlag, 1958, 229–230.

¹⁰³³ Euszebiosz szerint Pella Péreában található. *Euszebiosz egyháztörténete*, 99. Valójában a Dekapolisz provincia 10 városának egyike.

¹⁰³⁴ GOPPELT, Leonhard: *Die apostolische und nachapostolische Zeit*, 41.

¹⁰³⁵ FLAVIUS, Josephus: i. m., 167–174.

¹⁰³⁶ FLAVIUS, Josephus: i. m., 473.

6. A SZERETETKÖZÖSSÉG HASZNA A MAI DIAKÓNIA SZÁMÁRA

A jeruzsálemi szeretetközösség életének a tanulmányozása hasznos a mai diakónia számára is. Nem véletlenül ír Lukács a szeretetközösségről. Üzenni kíván ezekkel a tudósításokkal. A pozitív jellegű tanulságok a kitartás és a rendszeresség. A diakóniát az ige fegyelme alatt végezték, és az imádság szentelte meg a szolgálatukat. Így alakult ki a testvéri közösség.

A negatívumokat sem szabad elhallgatni. Helytelen volt, hogy behúzódtak egy kommunióba, elhanyagolták a missziót, túl nagy volt a szigorúság, és csupán fogyasztási közösséget alakítottak ki, ezért hamar elszegényedtek.

A szolidáris közösség szeretetteljes légköre és áldozatkészsége feltétlenül tanulságos és hasznos a mai diakónia számára is.

6.1. Pozitívumok

A diakónia legfontosabb területe a gyülekezet.

A jeruzsálemi szeretetszövetség jó példát adott erre nézve. A közösség felelősséget érzett tagjai iránt. Minden gyülekezetnek törekednie kell arra, hogy a maga területén senki se szenvedjen szükségét. Isten igéjéből vette Kálvin János a tanítást,¹⁰³⁷ hogy az igaz egyház egyik ismertetőjele a szeretetszolgálat. A gyülekezeti tagok szükségleteinek a számon tartásából és a segítségnyújtásból összetartó erő keletkezik. Pál is azt tanítja, hogy a legnagyobb hangsúlyt a gyülekezetben belüli diakóniára kell fektetni: „Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben” (Gal 6,10).

Kitartás, rendszeresség

Péter pünkösdi igehirdetése mély nyomot hagyott az életükben. Megtérésük nem szalmaláng volt, ami után a tűz rögtön kialudt, hanem úgy tagolódtak be Krisztus testébe, hogy a fejlődés és a növekedés nyomon követhető.¹⁰³⁸ A jeruzsálemi szeretetközösségben nem fellángolás volt a diakónia, hanem kitartóan, folyamatosan és rendszeresen végezték. A mai gyülekezeti diakóniára az időszakosság a jellemző. Adventben és természeti katasztrófák idején aktivizálódik. Tanuljunk a szeretetközösségtől rendszerességet, kitartást, hiszen szegények mindig vannak köztünk.

Az Ige fegyelme alatt végezték a diakóniát

„A természetfeletti élmények nem készítették az új megtérteket az értelem elvetésére vagy a teológia semmibe vételére.”¹⁰³⁹ Kitartóan hallgatták az apostolok tanításait. Ige nélkül nincs építő diakónia. A jeruzsálemi szeretetközösség élete a Szentírás komolyan vételét jelenti a mai diakónia számára.

---

¹⁰³⁷ Vö. Lk 10,40; Jn 12,2; Mk 10,45; ApCsel 6,4; 1Kor 16,15; Róm 12,7; 16,1; Ef 4,12.

¹⁰³⁸ LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, 179.

¹⁰³⁹ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 87. Nem goldolták, hogy mivel megkapták a Szentlelket, már nincs szükségük más tanításra. Szomjasan itták magukba az apostolok szavait.

Diakóniát csak az Ige fegyelme alatt lehet végezni, különben a bűn bomlasztó munkája érvényesül. Rendszeres igei tanításra a mai diakóniában is elengedhetetlenül szükség van.¹⁰⁴⁰

Az imádság szenteli meg a diakóniát

Nemcsak az apostoli tanításban, hanem az imádkozásban is kitartóan részt vettek (ApCsel 2,42). Péter és János szabadon bocsátása után „egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez” (ApCsel 4,24). A közösen mondott imádság nagy erővel jut Isten színe elé. Most már nem a bosszúért és a pusztító csodáért imádkoztak, hogy „szálljon le tűz az égből” (Lk 9,54), hanem „kegyelemről tanúskodó csodákért”.¹⁰⁴¹ Határozott volt a bizonyágtételük, bátor volt az imádságuk. Buzgó imádságukra válaszul „megrendült az a hely, ahol együtt voltak” (ApCsel 4,31). „Amitől ők annál rendíthetlenebbé váltak” – jegyzi meg Aranyszájú Szent János (CHRYSOSTOMOS: XI.73.). Ismét betöltötte őket a Szentlélek, és minden tiltás ellenére „bátran hirdették az Isten igéjét” (ApCsel 4,31). Az imádság felnyitja a lezárt sorompókat. Utat nyit a további szolgálatok végzéséhez. A szeretetközösség tagjai örömmel éltek az Istennel való beszélgetés lehetőségeivel. Imádság nélkül ma sem lehet diakóniát végezni. A gyülekezeti és az intézményes diakónia csak az Istennel való párbeszédés kapcsolat során működhet áldásosan.¹⁰⁴²

Testvéri közösség

A szeretetközösség főbb jellemzőit Lukács a summáriumokban összegzi (ApCsel 2,42–47; 4,32–37). Mindkét helyen ugyanarra teszi a hangsúlyt, hogy valamennyien szoros közösséget alkottak. Kitartóan részt vettek a „közösségben” (2,42), „együtt voltak” (2,44), szívük és lelkük egy volt (2,46; 4,32). Nagyon erős szeretet fűzi őket össze. Igyekeznek megtartani a szeretet kettős parancsát (Mt 22,37–39; Mk 12,28–34). Zsengellér József szerint a nagyparancsolat nem Jézus újítása, hanem az Ószövetség eredeti értelmének a megfogalmazása. Követi a meglévő hagyományokat, de elhatárolódik a lényegét megváltoztató törekvésektől.¹⁰⁴³

Figyelemre méltó a magántulajdonhoz való radikális hozzáállásuk. „Mindenünk közös volt” (2,44) – ἅπαντα κοινὰ. Stott szerint a „megértés kulcsa abban rejlik, hogy »senki sem mondott [...] a magáénak« semmit a vagyonából. Habár vagyonuk ténylegesen és jogi értelemben továbbra is saját vagyonukat képezte, szívbeli hozzáállásukban radikális változás történt, és immár úgy gondoltak értékeikre, hogy azokat bármikor készek rászoruló testvéreik rendelkezésére bocsátani.”¹⁰⁴⁴

¹⁰⁴⁰ A Zebedeus fiainak a kérése után (Mk 10,37) Jézus is tanította a tanítványait, hogy ne uralkodásra és zsarnokoskodásra vágyjanak: „Aki közöttetek első akar lenni, az legyen mindenki rabszolgája” (Mk 10,44). Jézus szolgáló lelkülete a mai diakónia számára is örök példa, aki szolgálni jött és „életét adja váltságul sokakért” (Mk 10,45).

¹⁰⁴¹ ALEXANDER, Joseph Addison: *A Commentary on the Acts of the Apostles I–II.*, Edinburgh, Banner of Truth, 1963, 172.

¹⁰⁴² A közbenjáró ima a diakónia és az imádság ötvöződése. Az imádkozó nem magáért, hanem a felebarátért könyörög Istenhez. Az imádság során diakóniát végez. Ábrahám könyörgött Sodomáért (1Móz 18,23–33). Mózes az arnyborjút imádó népért könyörög (2Móz 32,11–13.30–32).

¹⁰⁴³ ZSENGELLÉR József: A nagyparancsolat fejlődéstörténete, in: BENYIK György (szerk): *Qumrán és az Újszövetség*, Szegedi Biblikus Konferencia, Szeged, JATE Press, 2001, 35.

¹⁰⁴⁴ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 115.

Önfeláldozó tettekhez vezetett a radikális hozzáállás. „Az eladott javak árát elhozták, és letették az apostolok lába elé” (4,34–35). Mindez önkéntesen és alkalmi jelleggel történt. A segélyeket igazságosan és a valós szükségleteknek megfelelően osztották szét. Így született meg a csodálatos eredmény: „Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem” (4,34). „De kőből van a szívünk, ha ennek a történetnek a tanulsága nincs ránk hatással. Akkor a hívők a magukéból bőségesen adakoztak; mi ma nem elégszünk meg azzal, hogy rosszindulatúan megtartjuk magunknak, ami a kezünkben van, hanem kegyetlenül elraboljuk a másét. Ők becsületesen és jóakarattal odaadták, amijük volt; mi meg ezer módját gondolunk ki annak, hogyan ragadjunk magunkhoz mindent álnokul. Ők letették azt az apostolok lába elé, mi pedig nem irtózkodunk szentségtörő vakmerőséggel elrabolni, ami Istennek volt felajánlva. Régen eladták a birtokaikat; most a kielégíthetetlen nyereszkeskedési vágy uralkodik. Akkor azt, ami az egyes emberek sajátja volt, a szeretet megosztotta a szűkölködőkkel; most egyeseknek akkora az embertelensége, hogy a szegényektől azt is irigylük, hogy a földön együtt laknak. hogy közösen használják a vizet, a levegőt és az eget.”¹⁰⁴⁵

A mai diakónia fontos feladata, hogy a gyülekezetben a testvéri közösséget munkálja.

6.2. Negatívumok

A pozitív tanulságok mellett a negatívumokra is fontos odafigyelni.

Behúzódtak egy kommunióba

Az ApCsel-t tanulmányozva, úgy tűnik, hogy a jeruzsálemi szeretetközösség elszigetelődött. Tagjai túlzottan szoros közösséget alkottak. Behúzódtak az önkéntes vagyonszövetség gyakorlása során egy zárt kommunióba. Figyelmeztetés ez a mai diakónia számára, hogy nem szabad elszigetelődni. A gyülekezeteknek nyitni kell a környezet, a világ felé.¹⁰⁴⁶

Elhanyagolták a missziót

Figyelmüket túlzottan a szeretetközösség tagjaira koncentrálták. A misszióra sem fordítottak kellő figyelmet. Isten ítéletet mondott a zárt közösség felett. István megkövezése után „nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak” (ApCsel 8,1). Az összefüggésekből arra lehet következtetni, hogy az üldözés főleg a hellenista zsidókra irányult. Az üldözöttek, akik szétszóródtak, Isten igéjét hirdették (8,4), vagyis missziót végeztek. A szeretetközösség tagjait Isten így kényszerítette rá arra, hogy végezzék a missziót.

A diakóniát és a missziót nem szabad szétválasztani.¹⁰⁴⁷ Különben Isten ítélete állít rá a helyes útra. Jézus nem öregothon féle közösséget alapított!

Túl nagy volt a szigor a szeretetközösségben

Ananiás és Szafira halála (ApCsel 5,5.10) mutatja, hogy ószövetségi szigor figyelhető meg a szeretetközösségben. Az esemény megdöbbenetett Pétereket. A fél közösség így el fog pusztulni. Ezt akarja Isten? Így nem szolgálunk, hanem büntetünk. „Nagy félelem szállta meg az egész gyülekezetet” (5,5.11). Félelem, rettegés és szeretet nem egyeztethető össze.

¹⁰⁴⁵ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata* I.,143.

¹⁰⁴⁶ Az antiókhiai gyülekezet nyitott volt, segítséget nyújtott a Júdeában lakó testvéreknek az éhínség idején (ApCsel 11,27–30).

¹⁰⁴⁷ Az antiókhiai gyülekezet a misszió terén is példát adott (ApCsel 13,1–3).

Roloff szerint ez a szigorúság a jézusi lelkülettel nem egyeztethető össze, és az őskeresztyén egyházfegyelem további fejlődésében sem figyelhető meg.¹⁰⁴⁸ A diakóniát nem motiválhatja a szigor, csak a szeretet.¹⁰⁴⁹ Tökéletes egyház, tökéletes diakónia ezen a földön még nem valósulhat meg.

Fogyasztási közösség

Qumránban a vagyonszövetség kötelező volt. A felvételi szabály egyértelműen előírja a vagyonszövetség átadását (IQSV I–VI).¹⁰⁵⁰ A jeruzsálemi szeretetszövetségben valószínűleg nem volt kötelező a vagyonszövetség. A qumrániak vagyonszövetsége termelési kommunizmus volt.¹⁰⁵¹ Kemény és szorgalmas munkájuknak meg is volt az eredménye, mert a kollektíva viszonylag vagyonos volt.

A szeretetszövetséget fogyasztási közösségnek nevezhetjük. Nincs tudomásunk arról, hogy közösen dolgoztak volna, arról viszont igen, hogy adományokra szorultak.¹⁰⁵² Páltól azt kérték, hogy emlékezze meg a (jeruzsálemi) szegényekről (Gal 2,10).

A mai diakónia számára intő jel a szeretetszövetség elszegényedése. Komolyan kell venni Pál figyelmeztetését: „Ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék” (2Thessz 3,10).

6.3. Szolidáris szeretetszövetség

Stott figyelmeztet arra, hogy amikor véleményt alkotunk a jeruzsálemi szeretetszövetségről, kerülni kell a szélsőséges álláspontokat. Egyrészt nincs jogunk ügyetlen próbálkozásnak minősíteni akkor sem, ha azt látjuk, hogy a háttérben téves elképzelés állt (Jézus nagyon hamar visszajön), s ez elszegényedéshez vezetett. Másrészt azt sem állíthatjuk, hogy Lukács a jeruzsálemi szeretetszövetséget kötelező érvényű példaként állította volna elénk.¹⁰⁵³ Nem kell minden gyülekezetnek vagyonszövetségben élni, hiszen a javak eladása és átadása önkéntes alapon történt. Kálvin is kijelenti, hogy Lukács nem szab törvényt és nem beszél arról, „hogy a keresztyéneknél a polgári magántulajdon nem megengedhető.”¹⁰⁵⁴

Azt kell meglátnunk, hogy a Szentlélek áldozatkészséget és felelősségvállalást munkált ki a hívők szívében a rászorulóknak irányába. Szolidáris szeretetszövetségben éltek a jeruzsálemi testvérek.

Lukács számos helyen hangsúlyozza, hogy Isten országának az evangéliuma a szegények számára örömhír (Lk 4,18; 6,20; 7,22). Ez csak akkor valósul meg, „ha az üdvösség mellett igazságos bánásmódban is részesülnek, illetve, ha nem csupán bűneikből, hanem nyomorúságukból is megszabadulnak.”¹⁰⁵⁵ A mai diakóniának ezeket a tanulságokat feltétlenül figyelembe kell vennie.

---

¹⁰⁴⁸ ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, 96.

¹⁰⁴⁹ Jézus a kereső és megmentő szeretetről tanított. Ő azért jött, hogy megkeresse az elveszetteket (Mt 18,11–14). A gyülekezetben a testvériség légköre a kívánatos (Mt 18,15–17).

¹⁰⁵⁰ THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, 120.

¹⁰⁵¹ A qumráni közösség tagjai földet műveltek, fazekassággal és bőrcserzéssel foglalkoztak, valamint kéziratokat másoltak. Vö. VERMES Géza: *A qumráni közösség és a Holt-tengeri tekercsek története*, 130.

¹⁰⁵² Vö. ApCSel 11,27–30; Róm 15,25–27; 1Kor 16,1–3; 2Kor 8–9.

¹⁰⁵³ STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei*, 116.

¹⁰⁵⁴ KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata I.*, 144.

¹⁰⁵⁵ STOTT, John: i. m., 117.

7. ÖSSZEFOGLALÁS

Végül igyekszem összefoglalni az elért eredményeket. A dolgozat elején a legfontosabb kérdés az volt, hogy volt-e az ősgyülekezetben vagyonszövetség. Ha volt, hogyan és miként működött. A kutatás mai állása alapján megfigyelhető az a folyamat, hogy az Apostolok cselekedeteiről írt kommentárok Lukács forrásait és tudósításait sokkal hitelesebbnek tartják, mint a néhány évtizeddel korábbiak. Megállapítható tehát, hogy a jeruzsálemi szeretetközösség életéről szóló beszámolóknak feltétlenül van valóságalapja.

Lukács tendenciája abban mutatkozik meg, hogy a hagyományból, emlékezetből és egyéb adatokból rekonstruálja az eseményeket.

A szeretetközösség vagyonszövetségére hatással voltak az ókori minták és példák, főleg a qumrániak közösségi élete. Az esszénusok szigorú törvényértelmezése tekintetében újat mutat a szeretetközösség, mert nem a törvény betűjéhez, hanem annak lelkületéhez ragaszkodik. Távol áll tőlük a harcos messiási váradalom. Nem vesznek részt a zsidó háborúban.

A szeretetközösség életének a kutatásához az ApCsel nyújtja a legfontosabb információkat. Lukács nagyon alaposan utánajárt annak, hogy a közösség életéről és tanításáról minél pontosabb információkat közöljön.

Lukács szemlélteti, hogy a Jézust követők számára az anyagi javak nem elsődlegesek. Ha a megtértek közösségében szűkölködő van, az a közösség közönyét és lelki vakságát jelzi. A közösségben az egy szükséges dologra, Isten országa eljövételére készültek. A közösség bemutatása így illeszkedik a könyv nagy céljához, a missziói munka útjának a leírásához. Valószínű, hogy a szeretetközösség előkészület lehetett az „új ország” alapítására. Eseményképük lehetett, hogy egy kis önrendelkező Messiás-szigetet alkossanak.

Kezdetben átfedés volt a jeruzsálemi gyülekezet egésze és a szeretetközösség között. Eleinte nem volt világos a választóvonal, később azután kialakult a szűkebb közösség. Behúzódtak egy kommunióba. István vértanúsága, a Péter és a Jakab közti konfliktus és a zsinat intézkedései az elkülönüléshez vezettek. Nem volt helyes ez az elkülönülés.

Az apostolok megfogalmazták kifogásaikat a közösség beszűkülése ellen. Péter határozottan kijelenti, hogy nem kötelező a vagyonszövetség, mindenki képmutatás nélkül, szabadon rendelkezhet vagyona felett (ApCsel 5,4). A missziói parancs beszűkítése miatt is felemelheték az apostolok a szavukat.

Gondoskodtak a szegényekről, betegekről és alamizsnát adtak. A híradásokból az is kiolvasható, hogy gazdasági termelést nem végeztek, csak támogatásokra vártak (Gal 2,10; Róm 15,26).

Teológiájuk krisztocentrikus volt. Élő hittel hirdették, hogy a megdicsőült Krisztus tovább munkálkodik az övéiért. Hivatkoztak a historikus Jézusra és a mennyei Krisztusra, valamint a Lélek munkájára apelláltak. A Szentlélek kitöltését a végidei történések igazolásának tekintették.

A közösség szilárd hittel, de túlfűtött rajongás nélkül várta Jézus parúziáját.

A szeretetközösség szolidáris légköre és áldozatkészsége hasznos és tanulságos a mai diakónia számára is.

A szeretetközösség megszűnését előidézte a gyengülő közösségi élet, az adományok hiánya, a zsidó fanatizmus felerősödése, a római hadsereg támadása és Jeruzsálem eleste. Isten húzta ki a lábuk alól a talajt, és így a misszió irányába indultak el.

ABSTRACT

The Jerusalem Congregation and the Issue of the Community of Goods in Historical and Biblical Perspectives

The present study is an attempt to analyse the life of the early Jerusalem congregation represented by the Acts of the Apostles. Within this broader field of research, particular attention is given to the issue of the community of goods in the Jerusalem Congregation. Measuring the degree of the possible historical reality of the biblical representation is crucial for the study.

The central question of the first part of this study is whether community of goods as an institution existed in the Jerusalem Congregation or is it merely a biblical fiction concerning the early primitive church at Jerusalem. Recent commentaries on the Acts of the Apostles tend to trust a higher degree of historical reliability of the biblical text and the sources of Luke than previous research and commentaries did, therefore, the present study presupposes that the Lukan descriptions of the community of goods in the Jerusalem Congregation has a certain degree of historical reality.

The tendency of Luke as writer is that he uses tradition, early witnesses and his own experiences as sources for reconstructing and representing the early Jerusalem Congregation in his grandiose, coherent literary work: Luke–Acts.

The community of goods in the Jerusalem Congregation has predecessors in ancient and antique Palestine, respectively, the community of Qumran can be regarded as a close and direct parallel for the Jerusalem Congregation. However, the Jerusalem Community shows unique features compared to the Qumran community. The understanding and interpretation of the Mosaic Law, the Torah is rather different and progressive in the Jerusalem Congregation; contrary to the literal understanding of the Qumran community, the Jerusalem Congregation focused on the spiritual, existential and universal essence of the Law. Additionally, the Jerusalem Congregation is rather pacifist compared to the warlike nature of the Qumran community; they even neglect to participate in the Jewish revolts of the early centuries.

The starting point of the present research is that the Acts of the Apostles is a highly relevant source during the process of reconstructing the life of the Jerusalem Congregation and the issue of the community of goods. Luke's statement is, therefore, not mere rhetoric: "Since many have undertaken to set down an orderly account of the events that have been fulfilled among us [...] I too decided, after investigating everything carefully from the very first, to write an orderly account for you..." (Luke 1,1.3).

Luke represents that earthly goods are not primary for the early followers of Jesus. The forming early Christian community focuses on the most important event: the arrival and realization of the Kingdom of God. Therefore, the Lukan description of the early community in Jerusalem is part of the description of the way of mission and the spreading of Christianity in the antique world. In this case, the stage of the community of goods in the Jerusalem Congregation can be understood as a preliminary and preparatory stage for the arriving Kingdom of God. It is rather probable that the idea of the Jerusalem Congregation was to

create an autonomous and independent “Messiah-island” within the contemporary Palestinian society.

Another relevant question for the study is the relationship between the wider Jerusalem Congregation (meaning the very first Christian community) and that of the community of goods within the Jerusalem Congregation. It is supposed that in the very beginning the Jerusalem Congregation overlaps with the practitioners of the community of goods; the border between these is not obvious. Later, the practitioners of the community of goods became a smaller and bound circle within the wider Jerusalem Congregation. Those, who practiced the community of goods principle, started forming a commune based on the very same principle. The upcoming inward events of the early Christian church, that of the Martyrdom of Stephen, the conflict between Peter and James and the Apostolic Council at Jerusalem led to the total separation of the Christian Congregation from that particular Jerusalem Congregation who practiced the community of goods principle and separated themselves from the outreaching wider Christian Church.

The apostles raised their concerns against the narrowing tendencies of certain sub-groups within the early Jerusalem Congregation, Peter even declares that the community of goods is not obligatory when newly joining the Christian community; all new members should freely possess and dispose their wealth and goods (cf. Acts 5,4). The apostles strictly rejected the narrowing tendencies of the early Christian mission – the outreach beyond the Jewish world slowly became the primary vision.

However, the present study intends to represent that the very early stage of the Jerusalem Congregation – when the community of goods principle newly occurred – was indeed a progressive and constructive period for the early Christian Church. The Jerusalem Congregation outreached for the poor, offered charity toward the needy and welcomed those who were marginalized (sick and ill people, women and sojourners). The biblical account states that agricultural production was not typical for the Jerusalem Congregation, they rather waited for the support of other congregations (Cf. Gal 2,10; Rom 15,26). Concerning their theological position, the early Jerusalem Congregation was a Christocentric community. They adhered to the teachings of Christ and rested upon the works of the Holy Spirit, indeed, they reckoned the outpouring of the Holy Spirit as the sign of the arrival of the Kingdom of God and the End Times. They eagerly waited for the second coming of Christ.

The final part of the study also represents that certain outward events marked the end of the Jerusalem Congregation and the community of goods. These are the rarefaction of the funds, the escalation of Jewish nationalism and political fanaticism, the strike of the Roman Empire and the Fall of Jerusalem.

As God marked and ended this early stage of the Jerusalem Congregation, they had to start moving toward wider outreach and mission. However, a careful study of the life of the early Jerusalem Congregation can contribute to a more profound understanding of the Christian Church itself. Indeed, the study of the apostolic era, the early church and the practice of the community of goods in the early Jerusalem Congregation can lead to significant recognitions concerning the Christian Church of our times; respectively a new light is shed on the field of Christian Diaconia.

FELHASZNÁLT IRODALOM

- ADORJÁNI Zoltán: *Alexandriai Philón: De vita contemplativa*, Pápa – Budapest, L’Harmattan, 2008.
- ADORJÁNI Zoltán: *A terapeuták kontemplatív kegyessége*, doktori értekezés (kézirat), Kolozsvár, 2004.
- ALEXANDER, Joseph Addison: *A Commentary on the Acts of the Apostles I–II.*, Edinburgh, Banner of Truth, 1963.
- ARISZTOTELESZ: *Politika* (ford. Szabó Miklós), Budapest, Gondolat, ²1984.
- BAJUSZ Ferenc: Lukács evangéliuma, in: BARTHA Tibor (szerk.): *Keresztyén bibliai lexikon II.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 138–140.
- BALLA Péter: *Az újszövetségi iratok története*, Budapest, Károli Egyetemi Kiadó, ²2008.
- BALLA Péter: *Pál apostol levele a galáciabeliekhez*, Budapest, Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány, 2009.
- BALLA Péter: „Melyik jeruzsálemi úthoz kapcsolódik a Galata 2,1–10 beszámolója?“, in: Zsengellér József – Kodácsy Tamás – Ablonczy Tamás (szerk.): *Felelet a Mondolatra: Tanulmányok a 60 éves Bogárdi Szabó István tiszteletére*. Budapest, Károli Gáspár Református Egyetem – Pápai Református Teológiai Akadémia – L’Harmattan Kiadó, 2016, 233–241.
- BALLA Péter: „A Galata-levél címzettjei és a levél keletkezésének ideje“, in: Unger Zoltán (szerk.): *Föld és Ég II.: Tudomány és hit – Geológia és Teológia*. Budapest, Magyarhoni Földtani Társulat, 2017, 9–17.
- BARCLAY, William: *Lukasevangelium*, Auslegung des Neuen Testaments, Wuppertal, AUSAAT Verlag GmbH, 1968.
- BARCLAY, William: *The Acts of the Apostles*, Westminster, John Knox Press, 2003.
- BARON, Salo W.: *A social and religious history of the Jews I.*, New York, Columbia University Press, 1952.
- BARRETT, Charles K.: *The Acts of the Apostles*, ICC, Edinburgh, T & T Clark, 1994.
- BARTHA Tibor: A Szentlélekről szóló tanítás Lukács írásaiban, in: BENYIK György (szerk.): *Az Apostolok cselekedetei*, Szegedi Biblikus Konferencia, Szeged (kézirat), 1993, 51–54.
- BARTHA Tibor: Az ősegyház istentiszteletének ószövetségi háttere, in: HANULA Gergely – VLADÁR Gábor (szerk.): *Fons vitae*, Acta Theologica Papensia 13, Pápa, PRTA, 2009, 71–75.
- BARTHA Tibor (szerk.): *Keresztyén bibliai lexikon I–II.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995.
- BENNETT, Harold V.: *Injustice Made Legal. Deuteronomic Law and the Plight of Widows, Strangers, and Orphans in Ancient Israel*, Grand Rapids, Eerdmans, 2002.
- BENYIK György: A közösség szemlélet fomálódása a Bibliában, in: BENYIK György (szerk.): *Világi közösség, vallási közösség*, Szeged, JATEPress, 2004, 19–43.
- BETZ, Otto: *Jesus, Qumran und der Vatikan. Klarstellungen*, Giessen – Freiburg, Herder Verlag, ⁶1995.

- BÉKÉSI Andor: Ruth könyve magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata I.*, Budapest, Kálvin János Kiadó (1995), 314–320.
- BIEN, Günther: *Die Grundlegung der politischen Philosophie bei Aristoteles*, Freiburg /München/, Alber-Broschur, 1973.
- BLANCKENSTEIN Miklós: Az ősegyház közösségéről, in: *Vigilia* 40/12 (1975), 799–806.
- BLINZLER, Josef: Rechtsgeschichtliches zur Hinrichtung des Zebedaiden Jakobus (Apg 12.), in: *Novum Testamentum* 5 (1962), 191–206.
- BOCCACCINI, Gabriele: *Beyond the Essene Hypothesis*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 1998.
- BOCK, Darrell L.: *Acts*, BECNT, Grand Rapids, MI, Baker Books, 2007.
- BOCK, Darrell L.: *Luke 1:1–9:50*, BECNT IIIA, Grand Rapids, MI, Baker Books, 1994.
- BOCK, Darrell L.: *Luke 9:51–24:53*, BECNT IIIB, Grand Rapids, MI, Baker Books, 1996.
- BOLYKI János: *A római levél válogatott részeinek magyarázata*, Budapest, Dunamelléki Református Egyházkerület, 1994.
- BOLYKI János: *Jézus asztalközösségei*, Újszövetségi-patrisztikai kutatások 1, Budapest, Dunamelléki Református Egyházkerület, 1993.
- BOLYKI János: *Teológia a szószéken és a katedrán*, Budapest, Károli Gáspár Református Egyetem – L'Harmattan Kiadó, 2015.
- BRAUNNERT, Horst: Theorie, Ideologie und Utopie im griech.-hellenist. Staatsdenken, in: *Geschichte in Wissenschaft und Unterricht* 14 (1963), 145–158.
- BRIGHT, John: *Izráel története* (ford. Domján János), Budapest, Kálvin János Kiadó, 2001.
- BROWN, Raymond E. – OSIEK, Carolyn – PERKINS, Pheme: A korai egyház, in: THORDAY Attila (szerk.): *Jeromos Bibliakommentár III.*, Budapest, Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat, 2003, 487–510.
- BRUCE, Frederick F.: *The Speeches in the Acts of the Apostles*, London, Tyndale Press, 1942.
- BRUCE, Frederick F.: *The Acts of the Apostles: The Greek Text, with Introduction and Commentary*, Grand Rapids, Eerdmans, ²1952.
- BRUCE, Frederick F.: *Paul: Apostle of the Heart Set Free*, Grand Rapids, Michigan, Eerdmans, 1977.
- BULTMANN, Rudolf Karl: *Az Újszövetség teológiája*, Budapest, Osiris, 2003.
- BULTMANN, Rudolf Karl: *Jesus*, Tübingen, Mohr, 1951.
- BURKITT, Francis Crawford: *The Gospel History and Its Transmission*, Edinburgh, T&T Clark, ³1911.
- CADBURY, Henry J.: *The Making of Luke-Acts*, London, SPCK, 1958.
- CAPPER, Brian: Community of Goods in the Early Jerusalem Church, in: *ANRW* 26/2 (1995), 1730–1774.
- CARSON, Donald Arthur – MOO, Douglas J.: *Bevezetés az Újszövetségbe* (ford. GREIZER Miklós), Budapest, Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány, 2007.
- CHARLESWORTH, James: *Jesus and the Dead Sea Scrolls*, New York, Doubleday, 1992.
- CHARLESWORTH, James: *Jézus és a holt-tengeri tekercsek*, Szeged, Agapé, 1999.
- CHARLESWORTH, James (ed.): *The Bible and the Dead Sea Scrolls I–III.*, Waco, TX, Baylor University Press, 2006.
- CHIRILA, Joan: A qumráni közösség és kapcsolata Jeruzsálemmel, in: BENYIK György (szerk.): *Világi közösség, vallási közösség*, Szegedi Nemzetközi Bibliikus Konferencia, Szeged, JATE Press, 2004, 85–94.

- COLLINS, John J.: *The Dead Sea Scrolls. A Biography*, Princeton, Princeton University Press, 2013.
- CONZELMANN, Hans: *Die Apostelgeschichte*, HNT 7, Tübingen, Mohr, 1963.
- CONZELMANN, Hans: *Die Mitte der Zeit. Studien zur Theologie des Lukas*, Tübingen, Mohr, ⁵1964.
- CONZELMANN, Hans: *Geschichte des Urchristentums*, GNT 5, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ²1971.
- CONZELMANN, Hans: *Acts of the Apostles*, Hermeneia, Philadelphia, Fortress Press, 1987.
- CONZELMANN, Hans: *Grundriss der Theologie des Neuen Testaments*, Tübingen, Mohr, ⁴1987.
- CONZELMANN, Hans – LINDEMANN, Andreas: *Arbeitsbuch zum Neuen Testament*, UTB52, Tübingen, Mohr, ⁹1988, ¹⁴2004.
- CULLMANN, Oscar: *Az Újszövetség krisztológiája*, Budapest, A Református Egyház Zsinati Irodájának Sajtóosztálya, 1990.
- CULLMANN, Oscar: *Christus und die Zeit*, Zürich, Evangelischer Verlag, 1948; magyarul: Huszti Kálmán (ford.): *Krisztus és az idő. Az őskeresztény idő- és történelemszemlélet*, Budapest, Hermeneutikai Kutatóközpont, 2000.
- CZEGLÉDY Sándor: *Liturgika*, Debrecen, Református Theologiai Akadémia Jegyzetkészítő Irodája, 1978.
- DESILVA, David: *An Introduction to the New Testament: Contexts, Methods and Ministry Formation*, Downers Grove, Illinois, InterVarsity Press, 2004.
- DIBELIUS, Martin: *Aufsätze zur Apostelgeschichte*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ²1953.
- DIBELIUS, Martin: The Speeches of Acts and Ancient Historiography, in: GREEVEN, Heinrich (szerk.): *Studies in the Acts of the Apostles*, London, SCM, 1956, 138–185.
- DIODOROSZ: *The library of History of Diodorus Siculus* published in Vol. III. of the Loeb Classical Library edition, 1939. elérhető: http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Diodorus_Siculus/5C*.html, [2017.01.06. 13 óra].
- DUNN, James: *The Epistle to the Galatians*, Peabody, Hendrickson Publishers, 1993.
- EBELING, Gerhard: *Teologie und Verkündigung*, HUT 1, Tübingen, Mohr, ²1963.
- EGERESI László Sándor: *Ruth könyve*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 2006.
- ELLEDGE, C. D.: *The Bible and the Dead Sea Scrolls*, Atlanta, GA, Society of Biblical Literature, 2005.
- ESHEL, Hanan: *The Dead Sea Scrolls and the Hasmonean State*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2008.
- Euszebiosz egyháztörténete* (ford. Baán István), Ókeresztény írók 4, Budapest, Szent István Társulat, 1983.
- FARKASFALVY Dénes: *A Római levél*, Eisenstadt, Prugg Verlag, 1983.
- FASCHER, Erich: *Der erste Brief des Paulus an die Korinther*, ThHK 7/I, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, ²1980.
- FEKETE Károly: *Jakab apostol levelének a magyarázata*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1994.

- FITZMYER, Joseph A.: *The Gospel According to Luke I-IX*, AB 28, New York, Doubleday, 1982.
- FITZMYER, Joseph A.: *The Acts of the Apostles: A New Translation with Introduction and Commentary*, AB 31, New York, Doubleday, 1998.
- FITZMYER, Joseph A.: *The Dead Sea Scrolls and Christian Origins*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2000.
- FLINT, Peter W. – VANDERKAM, James C. (eds.): *The Dead Sea Scrolls After Fifty Years. A Comprehensive Assessment*, Leiden, Brill, 1999.
- FLAVIUS, Josephus: *A zsidók története* (ford. Révay József), Budapest, Európa Könyvkiadó, 1980.
- FLAVIUS, Josephus: *A zsidó háború* (ford. Révay József), Budapest, Talentum Kiadó, ⁶1999.
- FOAKES JACKSON, Frederick J. – LAKE, Kirsopp (szerk): *The Beginnings of Christianity IV.*, London, Macmillan, 1933.
- FRÖHLICH Ida: *A qumráni szövegek magyarul*, Studia Orientalia, Piliscsaba – Budapest, SZIT – PPKE, 2000.
- GALSI Árpád: *Jakab, az Úr testvére*, Budapest, L'Harmattan, 2012.
- GASQUE, W. Ward: *A History of the Criticism of the Acts of the Apostles*, BGBE17, Tübingen, Mohr, 1975.
- GLASENAPP, Helmuth von: *Az öt világvallás*, Budapest, Gondolat, 1984.
- GNILKA, Joachim: A jeruzsálemi ösgyülekezet, in: BENYIK György (szerk): *Világi közösség, vallási közösség*, Szegedi Nemzetközi Biblikus Konferencia, Szeged, JATE Press, 2004, 135–143.
- GNILKA, Joachim: *Az Újszövetség teológiája* (ford: Kiss B. Zsolt), Budapest, Szent István Társulat, 2007.
- GOLB, Norman: The Problem of Origin and Identification of the Dead Sea Scrolls, in: *Proceedings of the American Philosophical Society* 124 (1980), 1–4.
- GOPPELT, Leonhard: *Die apostolische und nachapostolische Zeit*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1962.
- GOPPELT, Leonhard: *Az Újszövetség teológiája 2.*, (ford. Ablonczy László, Szathmáry Sándor), Budapest, Református Zsinati Iroda Tanulmányi Osztálya, 1992.
- GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Markus*, ThHK 2, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, ⁸1980.
- GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Matthäus*, ThHK 1, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, ⁵1981.
- GRUNDMANN, Walter: *Das Evangelium nach Lukas*, ThHK 3, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, ⁹1981.
- GRUNDMANN, Walther: Das palästinensische Judentum im Zeitraum zwischen der Erhebung der Makkabäer und dem Ende des Jüdischen Krieges, in: LEIPOLD, Johannes – GRUNDMANN, Walter (szerk): *Umwelt des Urchristentums I.*, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, ⁶1982, 143–291.
- GYÖRI István: Eszkatológia az Újszövetségben, in: ZSENGELLÉR József (szerk.): *Eszkatológia és utópia*, Acta Theologica Papensia 6, Pápa, PRITA, 2001, 17–26.
- GYÜRKI László: Az ősegyház hite és élete, in: *Vigilia* 40/12 (1975), 793–799.

- HAENCHEN, Ernst: *Die Apostelgeschichte*, KEK III, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ⁶1968.
- HAENCHEN, Ernst: *Weg Jesu*, Berlin, De Gruyter, 1968.
- HANULA Gergely: Az első gyülekezet, in: *Igazság és Élet* 11/2 (2017), 229–235.
- HARNACK, Adolf: *Luke the Physician*, New York, Putman, 1907.
- HARNACK, Adolf: *Die Apostelgeschichte*, Leipzig, J.C. Hinrichs'sche Buchhandlung, 1908.
- HARNACK, Adolf: *The Acts of the Apostles*, London, Williams & Norgate, 1909.
- HARNACK, Adolf: *The Date of Acts and of the Synoptic Gospels*, New York, Putman, 1911.
- HEMER, Colin: *The Book of Acts in the Setting of Hellenistic History*, Tübingen, Mohr, 1989.
- HENGEL, Martin: *Between Jesus and Paul. Studies in the Earliest History of Christianity*, London, SCM Press, 1983.
- HENGEL, Martin: *The Four Gospels and the One Gospel of Jesus Christ*, Harrisburg, Trinity Press International, 2000.
- HENGEL, Martin: *Studien zum Urchristentum. Kleine Schriften VI.*, WUNT 234, Tübingen, Mohr Siebeck, 2008, 353–423.
- HERCZEG Pál: Az Újszövetség teológiájának vázlatja, Budapest, KRE-HTK, 1997.
- HERCZEG Pál: Az ősegyház missziói helyzetének variációi: a hellenisták megjelenése az egyházban, in: *Studia Caroliensia* 2/1 (2001), 45–51.
- HERCZEG Pál: Pál apostol és a törvény, in: BENYIK György (szerk.): *Hatalom és karizma*, Szegedi Biblikus Konferencia, Szeged, JATE Press, 2003, 49–59.
- HERCZEG Pál: *Krisztusról és az egyházzól szölok*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 2006.
- HÉSZIODOSZ: *Istenek születése* (ford. Trencsényi-Waldapfel Imre), Budapest, Magyar Helikon, 1974.
- HODOSSY-TAKÁCS Előd (Takács Előd néven): *Kortörténeti tanulmányok*, Sepphoris Füzetek 1, Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 1999.
- HODOSSY-TAKÁCS Előd: Vezetés és társadalom a bírák korában, in: *Theologia Szemle* 52/2 (2009), 68–74.
- HODOSSY-TAKÁCS Előd: Hatalomgyakorlás és annak visszhangja. Esettanulmány Omri dinasztijáról, in: SIMON T. László (szerk.): *Utólérnek téged a szavak. A hetven éves Sulyok Elemér köszöntése*, Pannonhalma, Bencés Kiadó, 2011, 132–143.
- HODOSSY-TAKÁCS Előd: Özvegy, árva, jövevény. Az ókori izraeli társadalom periférikus szereplői, in: FAZAKAS Sándor – FERENCZ Árpád (szerk.): *Krisztusért járva követségben. Tanulmánykötet a 60 éves Bölcskei Gusztáv születésnapjára*, Acta Theologica Debreciensis 3, Debrecen, DRHE, 2012, 63–75.
- HODOSSY-TAKÁCS Előd: A szövetség tíz igéje, in: HODOSSY-TAKÁCS Előd (szerk.): *A tíz ige. Tanulmánykötet Marjovszky Tibor tiszteletére, 60. születésnapja alkalmából*. Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 2013, 11-21.
- HOLTZ, Gottfried: *Die Pastoralbriefe*, ThHK 13, Berlin, Evangelische Verlaganstalt, ³1980.
- HOLTZMANN, Heinrich Julius: *Die synoptische Evangelien: Ihr Ursprung und ihr geschichtlicher Charakter*, Leipzig, W. Engelmann, 1863.
- HOLTZMANN, Henrich Julius: *Die Apostelgeschichte* HKNT 1,2, Tübingen-Leipzig, Mohr, ³1901.
- HOMÉROSZ: *Odüsszeia* (ford. Devecseri Gábor), Budapest, Európa Könyvkiadó, 1992.
- HOMÉROSZ: *Íliász* (ford. Devecseri Gábor), Budapest, Európa Könyvkiadó, 2007.

- HOPPE, Leslie J.: *There shall be no poor among you. Poverty in the Bible*, Nashville, Abingdon Press, 2004.
- HORN, Friedrich Wilhelm: *Glaube und Handeln in der Theologie des Lukas*, GTA 26, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ²1986.
- HORN, Friedrich Wilhelm: Die Gütergemeinschaft der Urgemeinde, in: *Evangelische Theologie* 58 (1998), 370–383.
- JENEI Péter: *Jövevények a kapuknál. A jövevényekkel való bánásmód vizsgálata az Ószövetségben, törvényi és normatív szövegek alapján* (Doktori disszertáció), Debrecen, DRHE, 2014.
- JEREMIAS, Joachim: Zöllner und Sünder, in: *ZNW* 30 (1931), 293–300.
- JEREMIAS, Joachim: *Jerusalem zur Zeit Jesu*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ³1962.
- JEREMIAS, Joachim: *Die Briefe an Timotheus und Titus*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1963.
- JERVELL, Jacob: *Die Apostelgeschichte*, KEK III, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ¹⁷1998.
- KARASSZON Dezső: Ézsaiás könyvének magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata II.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 691–748.
- KARASSZON István: *Az óizraeli vallás*, Budapest, A Budapesti Református Teológiai Akadémia Bibliai és Judaisztikai Kutatócsoportja, 1994.
- KARASSZON István: A jubileumi év az Ószövetségben, in: KARASSZON István: *Az Ószövetség másik fele*, Budapest, Sapientia Főiskola – L’Harmattan, 2010, 200–212.
- KÁLDY Zoltán: *Bevezetés az Újszövetségbe*, Budapest, Evangélikus Egyetemes Sajtóosztály, 1957.
- KÁLVIN János: *Az Apostolok cselekedetei magyarázata I–II.* (ford. Szabó András – Domány Judit), Református Egyházi Könyvtár 1/1, Budapest, Kálvin János Kiadó, 2010.
- KÁLVIN János: *A Galata, az Efezusi, a Filippi, a Kolosséi és a Thesszalonikai levelek magyarázata I.*, (ford. Bellus Ibolya, Vladár Gábor, Nagy Sándor Béla, Szabó András), Budapest, Kálvin János Kiadó, 2016.
- KEE, Howard C.: Membership in the Covenant People at Qumran and in the Teaching of Jesus, in: Charlesworth, J. (ed.): *Jesus and the Dead Sea Scrolls*, New York, Doubleday, 1992, 104–122.
- KILGALLEN, John J.: The Function of Stephens’s Speech, in: *Biblica* 70 (1989), 173–193.
- KLAUCK, Hans-Josef: *Gemeinde-Amt-Sakrament. Neutestamentliche Perspektiven*, Würzburg, Echter, 1989.
- KLOSTERMANN, Erich: *Das Lukasevangelium*, Tübingen, Mohr, ³1975.
- KOCSIS Elemér: A kiadó előszava, in: STAUFFER, Ethelbert: *Jézus alakja és története*, Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1984, I–IV.
- KÓKAI NAGY Viktor: A zsidó „vallás” Jézus korában, in: BALOG Margit – KÓKAI NAGY Viktor (szerk.): *Újszövetség és eszkatológia*, Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 2013, 119–144.
- KÓKAI NAGY Viktor: Mi történhetett valójában? in: *Igazság és Élet* 11/2 (2017), 244–251.
- KOMORÓCZY Géza: *Kiáltó szó a pusztában. A holt-tengeri tekercsek*, Budapest, Osiris Kiadó, 1998.

- KOVÁCS (KARNER) Károly: *Hellenizmus, Róma, zsidóság*, Köln–Bécs, Útitárs, 1969.
- KÖSTER, Helmut: *Einführung in das Neue Testament im Rahmen der Religionsgeschichte und Kulturgeschichte der hellenistischen und römischen Zeit*, Berlin–New York, de Gruyter, 1980.
- LEIPOLD, Johannes: *Die Frau in der antiken Welt und im Urchristentum*, Leipzig, Koehler-Amelang, ²1955.
- LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Péter első levele*, Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1978.
- LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Evangeliumi szemelvények*, Debreceni Theologiai Akadémia Újszövetségi Szemináriumának Tanulmányi Füzetei 3, Debrecen, Debreceni Református Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1979.
- LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Szemelvények az Apostolok cselekedeteiből és az apostoli levelekből*, Debrecen, Debreceni Református Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1979.
- LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *Exegézistől a prédikációig 2. Timóteushoz írt második és a Tituszhoz írt levél magyarázata*, Debrecen, 1990.
- LENKEYNÉ SEMSEY Klára: Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata III.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 172–229.
- LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *János evangéliuma I–III.*, Debreceni Református Hittudományi Egyetem Újszövetségi Szemináriumának Tanulmányi Füzetei 8.9.10., Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 1999, 2000, 2001.
- LENKEYNÉ SEMSEY Klára: *A Jelenések könyvének magyarázata I–II.*, Debrecen, Magyarországi Református Egyház Doktorok Kollégiuma, 2011.
- LENKEYNÉ SEMSEY Klára: Aki eljött, eljövendő. Eszkhatológia a szinoptikus evangéliumok szerint, in: BALOG Margit – KÓKAI NAGY Viktor (szerk.): *Újszövetség és eszkatológia*, Debrecen, Debreceni Református Hittudományi Egyetem, 2013, 195–222.
- LESKY, Albin: *Geschichte der griechischen Literatur*, Bern – München, DTV, 1971.
- LIETZMANN, Hans: *Messe und Herrenmahl: Eine Studie zur Geschichte der Liturgie*, Berlin, De Gruyter, ⁸1953.
- LIM, Timothy H. – Collins, John J. (eds.): *The Oxford Handbook of the Dead Sea Scrolls*, Oxford, Oxford University Press, 2012.
- LIM, Timothy H.: *The Dead Sea Scrolls. A Very Short Introduction*, Oxford, Oxford University Press, ²2017.
- LONGENECKER, Richard N.: *Biblical Exegesis in the Apostolic Period*, Grand Rapids, Michigan, Eerdmans, 1975.
- LONGENECKER, Richard N.: *Paul, Apostle of Liberty*, Grand Rapids, Michigan, Baker, 1976
- LONGENECKER, Richard N.: *The Acts of the Apostles*, The Expositor's Bible Commentary IX, Zondervan, 1981.
- LUZ, Ulrich: *Das Evangelium nach Matthäus*. EKK I/1, I/2, I/3, I/4, Zürich, Benziger Verlag; Neukirchen-Vluyn, Neukirchener Verlag, ⁵2002, ²1996, 1997, 2002.
- LÜDEMANN, Gerd: *Das frühe Christentum nach den Traditionen der Apostelgeschichte. Ein Kommentar*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1987.

- MAGNESS, Jodi: *The archaeology of Qumran and the Dead Sea Scrolls*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2002.
- MARSHALL, Howard I.: *Luke: Historian and Theologian*, Exeter, The Paternoster Press, 1970.
- MÓCZÁR István: *A minőszi Atlantisz rejtélye. Gondolatok Krétáról*, Budapest, Hungalibri, 2004.
- MOLTMANN-WENDEL, Elisabeth: *Neue Trends in der feministischen Theologie* (kézirat), év nélkül.
- MOO, Douglas J.: *Galatians*, BECNT, Grand Rapids, Michigan, Baker Academic, 2013.
- MÖNNING, Berndt H.: *Die Darstellung des urchristlichen Kommunismus nach der Apostelgeschichte des Lukas* (Diss. theol.), Göttingen, 1978.
- NEIL, William: *The Acts of the Apostles*, NCBC, Marshall, Morgan & Scott, 1973.
- OEPKE, Albrecht: *Der Brief des Paulus an die Galater*, ThHK 9, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, ⁴1979.
- OLÁH János: A Talmud kívánalmái a gyerekek tanítóitól és tanácsai a tanításról, nevelésről, in: SCHÖNER Alfréd (szerk.): *OR-ZSE Évkönyv 2004–2007*, Budapest, Országos Rabbiképző Zsidó Egyetem, 2008, 309–316.
- PÁKOZDY László Márton: Egy évtized Qumrán-kutatás, in: *Theologiai Szemle* (1960/3), 72–81.
- PÁKOZDY László Márton: A qumráni esszénusok és az ősegyház, in: *Theologiai Szemle* (1960/3), 333–361.
- PÁSZTOR János: *Munkafüzet az újszövetségi bibliai teológia tanulmányozásához*, Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, 1981.
- PECSUK Ottó: *Pál és a rómaiak*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 2009.
- PERES Imre: *Griechische Grabinschriften und neuestamentliche Eschatologie*, WUNT 157, Tübingen, Mohr Siebeck, 2003.
- PERES Imre: *Az Újszövetség irodalma*, Komárom, Selye János Egyetem, 2005.
- PERES Imre: Eschatológiai asztalközösség. Pozitív vallástörténeti és valláspszichológiai elemek az eschatológiában, in: BÉKÉSI Sándor (szerk.): *Ostium in Caelo. Jubileumi kötet dr. Bolyki János teológiai professzor 75. születésnapjára*, Budapest, Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara, 2006, 75–82.
- PERES Imre: Az olvasás és felolvasás módusai a korai keresztyén közösségekben, in: *Paideia* 1 (2007), 54–62.
- PERES Imre: *Az apostoli atyák irodalma /dissz., kézirat/, Komárom, 2009.*
- PERES Imre: Mennyei ének, in: *Üzenet. Az Őri Református Egyházköztség kiadványa* 17/4 (2012), 5–8.
- PERES Imre: A közösség fogalmának vallástörténeti vonatkozásai, in: *Collegium Doctorum. A Magyarországi Református Egyház Doktorok Kollégiumának periodikája* 12/2 (2016), 252–269.
- PESCH, Rudolf: *Die Apostelgeschichte* I–II., EKK V/1,2, Düsseldorf – Zürich, Benziger Verlag – Neukirchener Verlag, ³2005, ²2003.
- PETHŐ Rudolf: Az ősegyház szervezete, in: *Magyar Sion* 7/10 (1893), 721–741.
- PETHŐ Rudolf: Az ősegyház szervezete, in: *Magyar Sion* 7/12 (1893), 881–893.

- PETRÓ József: *Az ősegyház élete*, Budapest, Szent István Könyvek 63, 1928.
- PHILÓN, Alexandriai: *Quod Omnis Probus Liber Sit*, elérhető: <https://catholicgnosis.wordpress.com/2009/01/01/the-essen-es-phil-o-quod-omnis-probus-liber-sit/> [2017.03.14. 10 óra].
- PIERSON, Arthur T.: *The Acts of the Holy Spirit*, London, Marsall, Morgan and Scott, 1895.
- PILGRIM, Walter E.: *Good News to the Poor. Wealth and Poverty in Luke – Acts*, Eugene, Wipf and Stock Publishers, 2011.
- PLATÓN: *Az állam* (ford. Jánosy István), Budapest, Gondolat, ⁴1988.
- PLINIUS: *Naturalis Historia* (ford. Váczy Kálmán), Bukarest, Kritérion, 1973.
- PLÖGER, Otto: *Theokratie und Eschatologie*, Neukirchen, Neukirchener Verlag, 1959.
- PLUTARKHOSZ: *Párhuzamos életrajzok I–II.* (ford. Máthé Elek), Budapest, Magyar Helikon, 1978.
- POKORNY, Petr – HECKEL, Ulrich: *Einleitung in das Neue Testament: Seine Literatur und Theologie im Überblick*, UTB2798, Tübingen, Mohr, 2007.
- POLAG, Athanasius: *Fragmenta Q Textheft zur Logienquelle*, Neukirchen-Vluyn, Neukircher Verlag, 1982.
- POLÜBIOSZ: Phülarkhosz kritikája. Tragédia és történetírás (ford. BORZSÁK István), in: RITOÓK Zsigmond (szerk.): *Görög történetírók*, Budapest, Európa Könyvkiadó, 1988, 508-509.
- PORTER, Stanley E.: *The Paul of Acts*, WUNT 115, Tübingen, Mohr, 1999.
- PÓTOR János: A jeruzsálemi szeretetközösség és a „hivatalos” jeruzsálemi őskeresztyén egyház, in: *Collegium Doctorum* 9 (2013), 43–58.
- PÓTOR János: A jeruzsálemi szeretetközösség megalakulása és működése, in: *Theologiai Szemle* 58/2 (2015), 68–73.
- PÓTOR János: A jeruzsálemi szeretetközösség megalakulása – ókori közösségi minták, példák, in: *Sárospataki Füzetek* 17/3 (2013), 29–39.
- PÓTOR János: A kitartó imádság, in: *Igazság és Élet* 1/2 (2007), 55–59.
- PRIOR, David: *Pál első levele a korinthusiakhoz* (ford. F. Nagy Piroska), A Biblia ma 4, Budapest, Harmat, 1995.
- RAMSAY, William: *The bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament*, Grand Rapids, Baker, 1983.
- RAMSAY, William: *St. Paul the Traveller and the Roman Citizen*, Grand Rapids, Michigan, Kregel Publications, 2001.
- RIESNER, Rainer: Jesus, the Primitive Community, and the Essene Quarter of Jerusalem, in: Charlesworth, J. (ed.): *Jesus and the Dead Sea Scrolls*, New York, Doubleday, 1992, 198–234.
- RIESNER, Rainer: Das Jerusalemer Essenerviertel und die Urgemeinde, in: *ANRW* 26/2, (1995), 1775–1922.
- RIESNER, Rainer: *Essener und Urgemeinde in Jerusalem*, Giesen, Brunnen Verlag, ²1998.
- RISTOW, Helmut: Politische und soziale Verhältnisse im Römischen Reich im ersten vor- und im ersten nachchristlichen Jahrhundert, in: LEIPOLD, Johannes – GRUNDMANN, Walter (szerk.): *Umwelt des Urchristentums I.*, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, ⁶1982, 13–67.
- ROBBINS, Vernon K.: „*The We-Passages in Acts and Ancient Sea Voyages*”, BR20 (1975).

- ROLOFF, Jürgen: *Die Kirche im Neuen Testament*, NTD 10, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1993.
- ROLOFF, Jürgen: *Die Apostelgeschichte*, NTD 5, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 192010.
- RÓZSA Huba: Az Ószövetség szociális törvénykezése a Deuteronomiumban, in: *Teológia* 33/3–4 (1999), 131–152.
- SALO, Kalervo: *Luke's Treatment of the Law. A Redaction-Critical Investigation*, AASF 57, Helsinki, Akateeminen Kirjakauppa, 1991.
- SANDERS, Ed Parish – DAVIES, Margaret: *Studying in the Synoptic Problem*, London, SCM Press, 31992.
- SANDOVAL, Timothy J.: *The Discourse of Wealth and Poverty in the Book of Proverbs*, Leiden, Brill, 2006.
- SAUTER, Gerhard: Van-e keresztyén apokaliptika? in: ZSENGELLÉR József (szerk.): *Eszkhatológia és utópia*, Acta Theologica Papensia 6, Pápa, PRTA, 2001, 27–33.
- SCHALIT, Abraham: *König Herodes: Der Mann, und sein Werk*, Berlin, De Gruyter, 1969.
- SCHATTENMANN, Johannes: Gemeinschaft, in: COENEN, Lothar (szerk.): *Theologisches Begriffslexikon zum Neuen Testament I.*, Wuppertal, Theologischer Verlag, R. Brockhaus, 1979, 495–499.
- SCHENKE, Ludger: *Die Urgemeinde*, Stuttgart – Berlin – Köln, Verlag W. Kohlhammer, 1990.
- SCHIFFMAN, Lawrence H. – VANDERKAM, James C. (eds.): *Encyclopedia of the Dead Sea Scrolls I–II*, Oxford, Oxford University Press, 2000.
- SCHILLE, Gottfried: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, ThHK 5, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1983.
- SCHLATTER, Adolf: *Die Apostelgeschichte*, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 1954.
- SCHMITHALS, Walter: *Das kirchliche Apostelamt*, FRLANT 79, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1961.
- SCHMITHALS, Walter: *Die Apostelgeschichte des Lukas*, Zürcher Bibelkommentare NT 3,2, Zürich, Theologischer Verlag, 1982.
- SCHNEEMELCHER, Wilhelm: *Das Urchristentum*, Stuttgart, Verlag W. Kohlhammer GmbH, 1981.
- SCHNEIDER, Gerhard: *Die Apostelgeschichte I–II.*, HTKNT V/1, Freiburg – Basel – Wien, Herder, Evangelische Verlagsanstalt, 1980, 1982.
- SCHNEIDER, Johannes: *Das Evangelium nach Johannes*, ThHK Sonderband, Berlin, Evangelische Verlagsanstalt, 21978.
- SCHNELLE, Udo: *Einleitung in das Neue Testament*, UTB1830, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 21996.
- SCHWEITZER, Eduard: Die Kirche als Leib in den paulinischen Homologumena, in: *ThLZ* 86 (1961), 161–174.
- SCHWEITZER, Eduard: *Teológiai bevezetés az Újszövetségbe* (ford: Groman András), Budapest, Kálvin János Kiadó, 2004.
- SEBESTYÉN Jenő: *Református dogmatika*, Budapest, Budapesti Ref. Theol. Akadémia Kurzustára, 1940.

- SENECA: *De vita beata*, in: Bohn's Classical Library Edition of a Happy Life, London, George Bell and Sons, 1900.
- SENECA: *Letters from a Stoic: Epistulae morales ad Lucilium*, London, Penguin Books, 1974.
- SIMON T. László: *A kezdetek varázsa és lendülete*, Budapest, Sapientia Főiskola – L'Harmattan, 2012.
- SMITH, Morton: *Palestinian Parties and Politics That Shaped the Old Testament*, SCM Press, 1987.
- SOARDS, Marion L.: *The Speeches in Acts. Their Content, Context, and Concerns*, Louisville, KY, WJK Press, 1994.
- STACEY, David: *Qumran revisited: a reassessment of the archaeology of the site and its texts*, Oxford, Archaeopress, 2013.
- STAUFFER, Ethelbert: *Jézus alakja és története* (ford. Varga Zsigmond J.), Debrecen, Kollégiumi és Egyházkerületi Sokszorosító Iroda, ²1984.
- STEGEMANN, Ekkehard W. – STEGEMANN, Wolfgang: *Urchristliche Sozialgeschichte. Die Anfänge im Judentum und die Christusgemeinden in der mediterranen Welt*, Stuttgart, 1995.
- STOTT, John: *Az apostolok cselekedetei* (ford. Gulyás Melinda), A Biblia Ma, Budapest, Harmat Kiadó, 2010.
- STRACK, Hermann L. – BILLERBECK, Paul: *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch I–IV.*, München, Beck, 1928.
- STRAUSS, David Friedrich: *Das Leben Jesu*, Tübingen, Osiander, 1835.
- STRECKER, Georg: *Das Judentum in den Pseudoklementinen*, TU 70, Berlin, Akademie-Verlag, 1958.
- STRECKER, Georg – MAIER, Johann: *Neues Testament – Antikes Judentum*, UTb 422 – GK Th 2, Stuttgart – Berlin – Köln – Mainz, Kohlhammer, 1998.
- STREETER, Burnett Hillman: *The Four Gospels: A Study of Origins*, Oxford, Macmillan, 1924.
- SZABÓ Andor: Ámós könyvének magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata II.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 870–881.
- SZABÓ Károly: A jeruzsálemi gyülekezet (Apostolok Cselekedetei 2,42), in: *Református Szemle* 1986/2 (1986), 198.
- SZATHMÁRY Sándor: *Újszövetségi kortörténet*, Budapest, Sola Scriptura Teológiai Főiskola Újszövetségi Tanszék, 2008.
- SZATHMÁRY Sándor: *Isten országa közöttetek van*, Igazságot Szeretetben 4.5., Pápa, Dunántúli Református Egyházkerület Püspöki Hivatal, 2011, 2012.
- SZLAVIK Géza: „A szegények mindig veletek lesznek” in: KARASSZON Dezső (szerk.): *A szent hely*, Komárom, Selye János Egyetem Református Teológiai Kara, 2007, 206–290.
- SZTRABÓN: *Geógraphika* (ford. Földy József), Budapest, Gondolat, 1977.
- TAYLOR, Joan E. *The Essens, the Scrolls, and the Dead Sea*, Oxford, Oxford University Press, 2012.
- THEISSEN, Gerd: *Studien zur Soziologie des Urchristentums*, Tübingen, Mohr, ³1989.

- THEISSEN, Gerd: Urchristlicher Liebeskommunismus, in: FORNBERG, T. – HELLHOLM, D.: *Texts and Contexts. Biblical Texts in their Textual and Situational Contexts*, Oslo – Kopenhagen, 1995. 689–712.
- THEISSEN, Gerd: *Az őskeresztyénség élményvilága és magatartásformái* (ford. Szabó Csaba), Budapest, Kálvin János Kiadó, 2008.
- TÓTH Kálmán: Mózes öt könyvének magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata I.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 135–276.
- TÓTH Károly: Az Isten országa közöttetek van: martyria, diakonia, koinonia, in: *Theologiai Szemle* 1980/4 (1980), 202–204.
- THUKÜDIDÉSZ: A Peloponnészoszi háború (ford. MURAKÖZY Gyula), in: RITOÓK Zsigmond (szerk.): *Görög történetírók*, Budapest, Európa Könyvkiadó, 1988, 209–222.
- TROELTSCH, Ernst: *Soziallehren der christlichen Kirchen and Gruppen*, Tübingen, Mohr, 1912.
- VANDERKAM, James C.: *The Dead Sea Scrolls and the Bible*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2012.
- VARGA Zsigmond J.: *Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv magyarázata*, Debrecen, Debreceni Református Teológiai Akadémia Jegyzetkészítő Irodája, 1953.
- VARGA Zsigmond J.: *Márk evangéliuma I–II.*, Debreceni Református Teológiai Akadémia Újszövetségi Szemináriumának Tanulmányi füzetek 4, Debrecen, 1977, 1978.
- VARGA Zsigmond J.: *Újszövetségi görög-magyar szótár*, Budapest, Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, 1992.
- VARGA Zsigmond J.: Máté evangéliumának magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata III.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 7–46.
- VARGA Zsigmond J.: Lukács evangéliumának magyarázata, in: *Jubileumi Kommentár. A Szentírás magyarázata III.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 66–100.
- VERMES Géza: *A qumráni közösség és a holt-tengeri tekercsek története*, Budapest, Osiris, 1998, ²2005.
- VERMES Géza: *A kereszténység kezdetei. Názárettől Nikaiáig*, Budapest, Libri, 2013.
- VIELHAUER, Philipp: „On the 'Paulinism' of Acts”, in: KECK, Leander E. – MARTYN, Louis J. (szerk.): *Studies in Luke-Acts*, Nashville, Abingdon Press, 1966, 33-50.
- VLADÁR Gábor: Szegény, szegénység, in: BARTHA Tibor (szerk.): *Keresztyén bibliai lexikon II.*, Budapest, Kálvin János Kiadó, 1995, 518.
- VLADÁR Gábor: Bevezető az eszkatológia és utópia témakörhöz, in: ZSENGELLÉR József (szerk.): *Eszkatológia és utópia*, Acta Theologica Papensia 6, Pápa, PRTA, 2001, 5–7.
- WACHT, Manfred: Gütergemeinschaft, in: *Das Reallexikon für Antike und Christentum* 13, Stuttgart, Anton Hiersemann Verlag, 1986, 1–59.
- WALTER, Nikolaus: *Praeparatio Evangelica*, WUNT 98, Tübingen, Mohr, 1997.
- WEISS, Johannes: *Die Briefe an Timotheus und Titus*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1894.
- WELLHAUSEN, Julius: *A farizeusok és a szadduceusok*, Budapest, Kálvin Kiadó, 2001.
- WENDT, Hans Hinrich: *Die Apostelgeschichte*, KEK III/9, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, ⁵1913.

- WEISER, Alfons: *Die Apostelgeschichte I–II.*, ÖTK 5, Gütersloh, Gütersloher Verlagshaus Gerd Mohn, 1981, 1985.
- WEISSE, Christian Hermann: *Die Evangelische Geschichte kritisch und philosophisch bearbeitet*, (Classic Reprint), London, Forgotten Books, 2018.
- WHYBRAY, Norman R.: *Wealth and Poverty in the Book of Proverbs*, Sheffield, Academic Press, 1990.
- WILCKENS, Ulrich: *Das Evangelium nach Johannes*, Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1998.
- WITHERINGTON III, Ben: *Grace in Galatia: A Commentary on Paul's Letter to the Galatians*, London–New York, T&T Clark International, 2004.
- WITHERINGTON III, Ben: *The Acts of the Apostles. A Socio-Rhetorical Commentary*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 1998.
- WOLFF, Christian: *Der erste Brief des Paulus an die Korinther*, ThHK 7/II, Berlin, Evangelische Verlaganstalt, 1982.
- XERAVITS Géza: *Könyvtár a pusztában*, Deuterocanonica 3, Pápa – Budapest, PRTA – L'Harmattan, 2008.
- XERAVITS Géza: *Szentírásértelmezés Qumránban. Folyamatos Peserek. Fordítás és magyarázat*, Budapest, KRE-HTK Bibliai és Judaisztikai Kutatócsoportja, 1995. = 2. kiadás: Acta Theologica Papensia 5, Pápa. PRTA, 2001.
- ZAHN, Theodor: *Die Apostelgeschichte des Lucas I–II.*, KNT 5, Leipzig-Erlangen, Deichert – Scholl, ³⁻⁴1927.
- ZAMAROVSKY, Vojtech: *Róma történelmet írt* (ford. Bártfai László), Pozsony, Madách Könyv- és Lapkiadó, 1969.
- ZSENGELLÉR József: A nagyparancsolat fejlődéstörténete, in: BENYIK György (szerk): *Qumrán és az Újszövetség*, Szegedi Bibliikus Konferencia, Szeged, JATE Press, 2001, 19–35.

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

AASF	Annales Academiae Scientiarum Fennicae
AB	The Anchor Yale Bible Series
ANRW	Aufstieg und Niedergang der Römischen Welt
BECNT	The Baker Exegetical Commentary on the New Testament
BGBE	Beiträge zur Geschichte der biblischen Exegese
BR	Biblical Research – Journal of the Chicago Society of Biblical Research
EKK	Evangelisch-Katholischer Kommentar zum Neuen Testament
FRLANT	Forschungen zur Religion und Literatur des Alten und Neuen Testaments
GNT	Grundriß zum Neuen Testament
GTA	Göttinger theologische Arbeiten
HKNT	Handkommentar zum Neuen Testament
HNT	Handbuch zum Neuen Testament
HThK	Herders Theologischer Kommentar zum Neuen Testament
HUTh	Hermeneutische Untersuchungen zur Theologie
KEK	Kritisch-exegetischer Kommentar über das Neue Testament
KNT	Kommentar zum Neuen Testament
NCBC	New Century Bible Commentary
NTD	Das Neue Testament Deutsch
ÖTK	Ökumenischer Taschenbuchkommentar zum Neuen Testament
ThHK	Theologischer Handkommentar zum Neuen Testament
ThLZ	Theologische Literaturzeitung
TU	Texte und Untersuchungen zur Geschichte der altchristlichen Literatur
UTB	Uni-Taschenbücher
UTb – GK Th	Urban-Taschenbücher Grundkurs Theologie
WUNT	Wissenschaftliche Untersuchungen zum Neuen Testament
ZNW	Zeitschrift für die Neutestamentliche Wissenschaft